

VILÁGSIKEREK

**A FEKETE
HALÁL**

GENERAL PRESS KIADÓ
1998

©by , 1997
Published by Delacorte Press
Bantam Doubleday Dell publishing Group, Inc.
1540 Broadway New York 10036

Hungarian translation Gieler Gyöngyi
© GIELER GYÖNGYI és GENERAL PRESS KIADÓ

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A Kiadó mindert jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

Sorozatszerkesztő
DR. BORBÉLY SÁNDOR

A borítótervet
GREGOR LÁSZLÓ
készítette

ISSN 1416-7026
ISBN 963 9076 27 9

Kiadja a GENERAL PRESS KIADÓ
Felelős kiadó: LANTOS KÁLMÁNNÉ
irodalmi és művészeti vezető: LANTOS KÁLMÁN

Szedte a TORDAS és TÁRSA Kft
Nyomta és kötötte: ALFÖLDI NYOMDA Rt
Készült Debrecenben az 1998. évben
Felelős vezető: GYÖRGY GÉZA vezérigazgató

**Robertnek,
köszönetül α húsz évért**

Köszönetnyilvánítás

Szeretném megköszönni Jennifer Robinsonnak és Peter Millernek, hogy segédkeztek a könyv megszületésében. Jackie Cantor tapintatos és bölcs szerkesztői tanácsai rengeteget javítottak rajta, éppúgy, mint Arnold Silver, Linda Cohen, Robert , Robert Glasman és Ariel Gassman megjegyzései. Hálás vagyok mindyiknek.

Prológus

Robert Sarin egy repedezett bőrkötésű, ősrégi könyvet szorítva melléhez óvatosan leereszkedett a nyikorgó hintaszékbe, és addig fészkelődött, míg merev ízületeivel úgy-ahogy elhelyezkedett. Az ölébe fektette a könyvet, és két kezét összekulcsolta az ócska bőrfedélen. Lassan ringatta magát előre-hátra, és a fejében aggodalmas gondolatok kavargtak arról, hogyan fogja, túlélni a holnapi napot és az azutánit, meg az azt követőt, és mit tesz majd, ha belebotlik valami szörnyű problémába, amivel nem tud megbirkózni. Nézte a vénséges vén asszonyt, aki az ágyon feküdt. Üveges tekintete fölfelé meredt a kunyhó zsúptetejére, mintha azt keresné, nem tolakodott-e be egy szemtelen rágszáló az ő patyolattiszta otthonába.

Kifelé, nyavalyás féreg! – kiáltotta mindig, ha egy gyanútlan patkány betévedt a birodalmába. A fia, aki most ott virrasztott mellette, maga is öreg volt már, de még jól emlékezett, milyen bosszúvágy csengett ilyenkor az öregasszony nevetésében. Kisfiúkorában néha yira megrémisztette az anyja akaratossága, hogy az ágy alá bújt előle, onnan leskelődött ki felénken.

És a .patkányok menekültek is, mentették az irhájukat. Az anyjával nem lehetett kukoricázni. Amikor már elmúlt kilencvenéves, a bőre áttetszővé vált, és a szeme hályogossá, akkor sem hagyta el elméjének élessége. A sír szélén még mindig heves elszántsággal kapaszkodott az életbe, inkább szétverte volna a harangot, mintsem hogy a lelkéért szóljon. Még nem volt kész rá, hogy belevesse magát a sötétségbe, és Sarin szomorúan arra gondolt, hogy soha nem lesz kész rá. Gyakran mondogatta neki az anyja éles és keserű hangon: még nem végezte be a feladatát itt a földön.

Bármennyire félt is az anyjától, abban mindig biztos volt,

hogy szereti. Mindenre Ő tanította, amit csak tudott; és ő sem érezte magát felkészülve rá, hogy elengedje.

Elnézte a pergamenszerű bőrön áttetsző ereket, és eltűnődött, a szívének kamrái, melyeknek falai már olyan vékonyak lehetnek, mint: a papír, hogyan bírják táplálni őket. Az arca, amely fiatal korában olyan sima és feszes volt, immár csupa ránc és barázda, az öregség furcsa, sötét májfoltjai tarkították, amelyek egy nap megjelentek és ottragadtak, egyre többet hívogatva maguk után. A melle lassan, szinte észrevétlenül emelkedett, aztán visszasüllyedt Minden alkalommal egyre hosszabb lett a szünet, és Sarin tudta, hogy nemsokára yira lelassul majd a légzése, hogy nem tudja tovább fenntartani a ritmust,

Ennyi lenne az egész? – tűnődött. – A ritmus megbomlása? Ennél több kell, hogy majd egy évszázadnyi állhatatosság véget érjen! Kivett egy madártollat a könyv lapjai közül, amely könyvjelzőként szolalt kinyújtotta a kezét és az anyja szája elé tartotta. A toll finom pihéi épp csak megrezzentek a gyöngécske lehelettől. Aztán néhány kilégzés-belégzés után a rezgés megszűnt, és a toll mozdulatlanul állt a kezében. Nagyon hosszú ideig ott tartottal míg végleg meg nem győződött; róla, hogy az anyja eltávozott lehajtotta a fejét, és halkán sírni kezdett. Könnyei langyos esőként hullottak a könyv penészes bőrfedeleire.

Felemelte szomorú tekintetét és a mozdulatlan test felett az ablakra nézett. Több szempár leselkedett be rajta, az alakjukat furcsán eltorzították az egyenetlen üveg hibái. Sorra végigtekintett rajtuk, egyiktől a másikig, belenézett minden szempárba. Láttá bennük a félreismerhetetlen félelmet. Az anyja volt a védelmezőjük, és most, hogy ő már nincs, a fiú feladata lesz, hogy átvegye a szerepét. A fiúé, aki nagyon nehezen jött a világra és a születés megpróbáltatásai megfosztották az értelmi képességektől, amiket egyébként az anyjától örökölhett volna.

Az anyja számtalanszor elmondta neki, hogy a könyvben benne van minden, amit tudnia kell ahhoz, hogy elláthassa a feladatot, ami rá vár. Lenézett a dohos, ódon könyvre, és épp ki akarta nyitni, amikor ijedten eszébe jutott, hogy kivette a tollat, amivel az anyja bejelölte, hol kell elkezdenie az olvasást. Forró szégyenérzet ömlött el rajta. Hogy lehetett ilyen számár? Olyan gondosan bejelölte neki!

Elkezdte hát a legelején. Nagyon óvatosan forgatta a pergamenlapokat. Magában halkán motyogva silabizálta az ősi írást; keresgélve az ismerős szavakat. Az első oldalakon az egykor koromfekete tintát halványbarnára fakították az évszázadok, alig volt már sötétebb, mint a megsárgult lapok. Már az is nehéz feladat volt, hogy a betűket kibogarássza az ember. Az írás cinkornyás volt, idegenszerű, és olyan nyelven íródott, amit nem ismert, habár az anyja többször is megpróbálta megtanítani rá, soha nem volt képes elsajátítani. Szörnyen butának érezte magát. Türelmetlenül lapozgatott, míg végre talált egy oldalt, ahol olyan nyelvén íródott a szöveg, amit ismert. A tinta itt már jóval sötétebb volt, de még mindig halványabb, mint az utolsó lapokon álló bejegyzések. Csak ott kezdte el olvasni, ahol a tinta már koromfekete volt, a betűk körvonala tiszta, és az írás annak az asszonynak ismerős kézírása volt, aki ott feküdt az ágyon. Lassan és figyelmesen olvasni kezdett, hogy mindent pontosan megértsen, mert szeretne volna jól végrehajtani a feladatát, ha eljön az ideje.

Az anyja azt mondta neki, minden, amit tudnia kell, benne áll ebben a könyvben. A feladat a fiára vár, mert ő már nem tudta elvégezni, de nem tudja megmondani, mikor fog bekövetkezni. Szíve mélyéből remélte, hogy tesz ereje és bátorsága, hogy úgy hajtsa végre, ahogyan az anyja tette volna. Felnézett az ablakon beleselkedő szemekre, és alig észrevehetően oda bölintott. A leselkedők egy emberként viszonozták a bölintást, mintha a cinkosai lennének.

Ez is valami, gondolta, imádkozott, hogy elég legyen.

Janie Crowe megbékélt, volna a repülőút minden kényelmetlenségével, ha a mellette ülő nő végre-valahára abbahagyja a locsogást.

– Hát nem ironikus? – mondta a nő. A hangját nazálisra torzította a védőmaszk, amelyen keresztül beszélt. – Hogy valami ilyen egyszerű legyen? Úgy értem, gondoljon bele, hányféle kataklizma dönthette volna romba a világot. Egy nukleáris baleset. Egy becsapódó üstökös. Egy vegyi fegyverekkel felszerelt terroristacsoport. De nem, semmi drámai. Csak egy ostoba kis baktérium!

– Hát igen – felelte Janie szárazon, remélve, hogy a hangszíne nyilvánvalóvá teszi, mennyire nem érdekli a téma. Mikor fog végre kifogyni a mondanivalóból ez az idegesítő nőszemély? Felszállás óta egyfolytában a nagy járványról beszélt, amely Janie életét is tönkretette. Úgy döntött, ha az ebéd után is folytatni akarja, közbe fog vágni, és elmeséli néhány kedvenc hátborzongató anekdotáját a járványról.

A gép hevesen hánykolódott az Atlanti-óceán fölött, útban London felé. A rákot bezzeg legyőztük, de a légörvényekkel nem tudunk megbirkózni. – gondolta Janie.

Egy steward sétált végig lassan az ülésorok között, érthetetlenül biztos léptekkel, pedig a gép fel-alá ugrált Minden utasnak átadott egy kis négyszögletes dobozkat, benne az éhség csillapítását szolgáló tápitaltal. Egy másik steward szorosan mögötte jött, és „steril tápeszközöket” osztogatott, amit valamikor egyszerűen műanyag szívószálnak hívtak. Janie negyvenöt éves volt, túl fiatal ahhoz, hogy emlékezhessen azokra az időkre, amikor még felcsavart viaszos papírból készült a szalmaszál, ő már

csak a műanyagot ismerte. És nyilván volt olyan idő, amikor a szalmaszál még tényleg szalmából volt... Megcsóválta a fejét, és arra gondolt, hogy változnak a dolgok. És a változások ritkán kellemesek.

Odapillantott hirtelen elnémult útitársára, aki épp a szívószálát dugta át a száját takaró steril maszk kis nyílásán. Janie figyelte, ahogy a nő feldugja a szalmaszálat a szájáig, aztán a másik végét belenyomja a dobozka tetejébe, ahol a guminyílás azonnal légmentesen összezárt körülötte. A nő vidáman szívogatni kezdte az italt, kellemetlen szörcsögéssel, amit Janie jól hallott a fülhallgatóján át. A nő felnézett, észrevette, hogy Janie vigyorog, és gyorsan elzárta az adóját. Zavart kis mosolyt vetett rá, aztán megint elfordult, és elfoglalta magát az immár némán zajló rituáléval.

Remek – gondolta Janie –, legalább egy darabig hallgatni fogsz. Nem tudod, milyen szerencsés vagy. Ha újból letámadsz, el fogom mesélni a saját bajaimat. Hogy milyen jó orvos voltam, és milyen gyönyörű családom volt. De most nincs semmim. A lélektelen bürokrácia arra kényszerített, hogy lemondjak a hivatásomról, és átképezzem magam egy másikra, itt állok, középkorúan, egyedül, és megint ülhetek vissza az iskolapadba.

Kikapcsolta a fejhallgatóját, és nekiesett a saját italának. A néma csöndben olyan érzés fogta el, mintha a víz alatt lenne: hallott ugyan egy-két hangot, de nagyon letompítva. A védőöltözet alatti halott, steril levegő nem vezette jól a hangot. Janie lehuntya a szemét, és elképzelte, hogy egy nyugalmas erdőben sétál, toronymagas fenyők között, ahol nem hallatszik más, csak a madarak csicsorgása és rovarzümögés. Gyerekkori emlékekre gondolt, erdei kirándulásokra. Csodálatosan megnyugtató érzés volt.

A stewardok viszont nem voltak ilyen szerencsések, ők kénytelenek voltak hallgatni a merev műanyagok súrlódását, ahogy az utasok fészkelődtek az esetlen, szkafoanderszerű steril öltözkében, amelynek az volt a rendeltetése, hogy kirekészszenek minden mikroszkopikus amerikai kórokozót, és megvédelmezzék ellenük Nagy-Britiát. A hang alig volt kellemesebb, mint amikor a kréta megcsikordul a táblán.

A gépről leszálló utasok sorban álltak a Heathrow vám- és útlelvizsgálójánál. Janie már vagy századszor nézett fel a váróterem félemeleti galériájára, és jól szemügyre vette az ott strázsáló, zöld egyenruhás biorendőrt, aki mereven állt, vegyi fegyverét már vagy két órája pontosan ugyanabban a pozícióban tartva. Egyenesen az érkező utasok sorára szegezte, egyetlen pillanatra sem ingott meg. Egyszer csak kihúzta magát, és a fejéhez emelte a kezét, hogy megigazgassa a fülhallgatóját. Pár pillanatig figyelmesen hallgatott valamit, aztán egy közeli ajtóra pillantott, ahonnan egy-két másodperc múlva kijött egy másik biorendőr, és halk léptekkel odament a társához. Rövid beszélgetés után az első rendőr elindult valahová, a másik pedig a helyére állt, és ugyanabba az irányba szegezte a fegyverét.

Janie megbökte a mellette álló nőt, ugyanazt, aki lyukat beszélt a hasába a gépen. A nő már rémesen unta a várakozást, azzal szórakozott, hogy a fejük fölötti hatalmas képernyőn megjelenő indulási és érkezési időpontokat memorizálta.

– Nézze! – mondta Janie, és a rendőrökre mutatott – Őrsékváltás!

Miután három órát állt sorba, Janie végre elért a vámtisztviselőhöz, egy kőarcú, középkorú férfihez, aki fokhagymaszagot árasztott, és nagyon úgy nézett ki, mint akinek gyomorbántalmai vak.

Milyen pocsék munka lehet! – gondolta Janie, és egy pillanatra az futott át az agyán, hogy ha kissé kevésbé szerencsés, valami ilyesféle is lehetett volna az az új foglalkozás, amelyre kényszerítik. Hirtelen úgy érezte, nem is olyan rossz a helyzete. Legalább felhasználhatja eredeti orvosi képzettségének egy részét az új munkájában, ha megszerezte a szakképesítést. A londoni utazásnak az volt a célja, hogy befejezze a diplomamunkáját. És akkor majd új élet kezdődik, amiből a régi életének minden emlékét kisöpri. Egyenként megszabadul az apróra töredezett cserepektől, amelyek egykor Janie Crowe életét alkották. A régit felváltja egy új, egészséges élet, és egy új Janie Crowe. Voltak napok, amikor úgy gondolta, ez nem is olyan rossz dolog, de olyanok is, amikor úgy érezte, minden egyes cserépdarabka

elvesztése olyan, mint egy kis halál. Túl fáradt volt azt fontolgatni, hogy ez a mai milyen nap.

A csoportot előbbre küldték egy nagy asztalhoz, amelyre a csomagokat kellett helyezni a vámvizsgálathoz. Egy vámos megkérdezte Janie-től: – Mi az utazásának célja?

- Tudományos kutatás. Régészeti talajvizsgálatok,
- Milyen célból végzi a kutatást?
- Törvényszéki archeológiai szakvizsgára készülök.
- És meddig fog itt tartózkodni a mi. szép szigetünkön? - kérdezte a vámos egy mosodai, és látható élvezettel várta a választ. .

Janie fel volt készülve a kérdésre. Az amerikai Külföldi Utazások Hivatalában kioktatták mindenről, miután bőségesen megvesztegeti valakit, hogy segítsen felgyorsítani a nehézkes eljárást, és engedélyt kapjon tengerentúli utazásra. A lehető legkönnyedebb hangon felelte: – Három hétig, ha minden jól megy. – A mosoly lehervadt a vámos arcáról. Szemmel láthatóan csalódott volt. Örült volna, ha a négy hétnél hosszabb tartózkodás esetén kötelező testlenyomatvételre küldhet egy gyanútlan turistát.

– Nagyszerű – mondta. – De ha az itt-tartózkodásának ideje mégis meghaladja a négy hetet, jelentkeznie kell a Személyazonosság-ügyi Minisztériumban, hogy testlenyomatot vegyenek. Nyilvántartásba kerül, és kap egy személyazonossági kártyát. .

Átadott Janie-nek egy kis brosrát, és azt tanácsolta, jól olvassa át. – Ezek a külföldi látogatókra érvényes rendszabályok. Ha megszegi őket, felelősségre vonható, úgyhogy tanulmányozza át alaposan. V

A vámos átvizsgálta a bőröndje tartalmát, és Janie kissé rémülten látta, hogy elkobozza a fogkrémét, a dezodorát és az arckrémét. A hajlakk, a sampon és a balzsam is belekerült a sárga műanyag zacskóba. Választhatott, vagy minden raktárba kerül, fizet a tárolásért, és visszafelé visszaigényelheti, vagy pedig beleegyezik, hogy steril körülmények között megsemmisíték. Janie az utóbbi mellett döntött.

– Majd veszek valamit egy itteni illatszerboltban.

A vámos udvariasan mosolygott, de Janie látta, élvezi, hogy

megszabadíthatja a drága kenceficéktől. Tovább vizsgálta a neszesszert, kivett egy kis üveg acetaminophent, és félrerakta, távolabb a többi elkobzott holmitól.

– Ezzel mi a baj? – kérdezte Janie.

– Itt csak receptre kapható. Az aszpirin és az ibuprofen is. Janie hitetlenkedve nagy szemeket meresztett rá.

– Nem én hozom a törvényeket, asszonyom, én csak végrehajtom. Kérdezze meg a kollégákat, ha nem hiszi.

Mielőtt megkapta volna az engedélyt a csomagja bevitelére, a vámos még kinyitotta a dobozt, amelyben a régészeti felszerelések voltak. Pár pillanatig keresgélt benne, míg Janie visszafaftott lélegzettel figyelt. Aztán a vámos undorodó arckifejezéssel felnézett, mintha azt mondaná: Micsoda nap ez a mai, hát kellett ez nekem?, – és beleszólt egy kis adóvevőbe.

– Hozzátok ki a scert!

Janie kiengedte a benn tartott levegőt, motyogott magában néhány kellemetlen dolgot. Nem volt elragadtatva tőle, hogy a vámos ilyen elhivatottan védelmezi hazája biztonságát. Már rég nem hatott a repülőn kapott ital, a gyomra üres volt, és tiltakozva korgott a késlekedés miatt.

Egy nagyméretű, hordozható lézerscert gördített ki egy közeli ajtóból egy zöld egyenruhás rendőr, és az asztal mellé tolta. A vámos lenyomott néhány gombot, és a gépezet az asztal és a ráhelyezett holmik fölé nyúlt.

Janie figyelte, és magában azt suttofta: Csak *nehogy megszólaljon... Istenem, csak ne találjanak semmit!* Hála istennek, nem is találtak egyetlen nem katalogizált baktériumot, élősködőt, gombát vagy vírust sem. Janie azt remélte, most már mehet, de a vámos tovább gyötörte, faggatózni kezdett a szokatlan szerszámokról.

Sorra mutogatott rájuk, Janie pedig válaszolgtott: – Mikrométer. Biológiai tárolózacskók. Védőszemüveg. Védőkesztyű. Talajmintavevő.

A vámos kesztyűs kezével felemelte az egyméteres fémhengert, és megforgatta. Olyan volt nagyobb változatban, mint az a kerti szerszám, amivel tulipán- és nárciszhagymákat szoktak ültetni. A vámosnak felkeltette az érdeklődését. – Az anyámnak van egy ilyen, csak kicsit kisebb – jegyezte meg.

Janie barátságosan elmosolyodott. – Milyen érdekes, hogy az emberek ugyanaz érdekli a világ minden táján.

Ez tetszett a vámosnak, visszamosolygott, és azt mondta: – Akkor végeztünk is. Most áthaladhat a csomagjaival azon az ajtón. – Balra mutatott – És álljon be a sorba az orvosi engedélyért

Janie becsukta a dobozt, a vámos pedig utánaintett és azt mondta: – Remélem, kellemes útja lesz! – Janie visszaintegetett, és odébb lépett.

Ahogy a következő sor felé indult, a többi utas után, azt mormolta halkam – Én azzal is megelégszem, ha eseménytelen lesz. – De a lelke mélyén valami azt súgta, egyáltalán nem így fog történni.

Janie ismét várakozott, de most mintha gyorsabban haladt volna a sor. Az órájára pillantott, miközben félig kábán előre csoszogott Nem vágyott semmire, csak egy ágyra. Alig bírta nyitva tartani a szemét. Előbbre lesett, és fáradtan figyelte, ahogy egyik utas a másik után átadja az igazolásait az orvosnak, aztán előrenyújtja a jobb csuklóját Az orvos kesztyűs kezével áthúzta az utas csuklóját egy kék fényű lámpa alatt, amivel fertőtlenítette, aztán a kezét egy kis komputer nyílásába kellett bedugni, ami a régimódi bankjegykiadó automatákra emlékeztette Janie-t.

Az eljárás költségeit a gép minden külföldi utas esetén automatikusan átutalta az illető ország számlájára. Az amerikai számlákon egy napon belül meg fog jelenni a nyoma, hogy Janie megérkezett Angliába. Örült, hogy a mindig szeszélyesen változó átváltási ráták pillanatnyilag elég kedvezőek. Miközben várakozott, feltűnt neki, hogy gép több is van, de orvos csak egy. A sor nagyon hosszúra nyúlt, az utasok, akiket a vámnál több asztalnál is vizsgáltak, most mind egy sorba zsúfolódtak.

– Úgy látszik, már csak egy emberük van – jegyezte meg a mögötte álló nőnek, aki ásítózva bólintott.

Végre Janie-re került a sor. – Az útlevelet vagy személyazonosságát kártyát kérem.

Mivel kártyája még nem volt, Janie átadta az útlevelét Az orvos átpörgette a lapjait és megkérdezte: – És mi a látogatása célja, Mrs. Crowe?

Janie halálosan kimerült volt. Egyszer mintha elmondtam volna – gondolta. De nem akarta felbosszantani az orvost a tiltakozásával, inkább újból elismételte az egészet

A férfi valami adatot beírt a számítógépbe az útleveleiből, és a képernyőn szinte azonnal megjelent minden információ az egészségi állapotáról és eddigi utazásairól. – Meddig óhajt az országban tartózkodni?

Janie majd szétrobbant az éhségtől, a fáradtságtól és türelmetlenségtől, de nyugalmat erőltetett magára, és udvariasan válaszolt.

– Köszönöm. Legyen szíves a csuklóját.

Feltúrta a blúza ujját, és odanyújtotta a csuklóját. A fertőtlenítő lámpa fénye meglepően hideg volt, Janie arra számított, meleg lesz. Majdnem kellemes érzés volt, míg be nem helyezte a kezét a gép nyílásába. Mély lélegzetet kellett vennie, hogy ne essen pánikba. Minden sebész nagyon fél, hogy valami baja eshet a kezének. Egy fémpánt zárult a csuklójára, automatikusan idomulva a méretéhez. Az orvos lenyomott néhány gombot.

Janie valami vibrálást érzett a kezében, egyetlen másodpercig tartott. – Egy pillanat, míg meglesz az eredmény.

Janie megnyugodott. A keze még mindig a gépben volt. Halkan kicsúszott egy papírlap a gép másik nyílásából. Az orvos letépte, és gyorsan átfutotta. Elmosolyodott: – Olyan egészséges, mint a makk. Minden oltás megvolt, fertőző betegsége nincs. – Aztán gúnyosan elmosolyodott és hozzátette: – És nem terhes.

Janie rámeredt az orvosra, miközben a pánt felnyílt a csuklóján. Seggfej! Nagyon jól látod az adataimon, hogy sterilizáltak!

– A következőt! – A nő, aki mögötte állt a sorban, odalépett. Miközben Janie letúrta és begombolta a blúza ujját, figyelte, ahogy az orvos az egészet végigcsinálja a nővel, akiről szintén elégedetten kijelentette, hogy be van oltva, nincs fertőző betegsége és nem terhes. Meglátta a nő kártyáján, hogy készült róla testlenyomat. Te jó ég, csak ezt ne csinálják velem soha – gondolta. Hirtelen eszébe jutott az aszpirin, és megkérdezte az orvostól.

A férfi szarkasztikusan felnevetett, és azt felelte: – A gyógyszergyártóknak is kell valamin keresni. Az antibiotikumoknak már lőttek, úgyhogy meggyőzték a politikai vezetést, hogy a

recept nélkül kapható fájdalomcsillapítók egyáltalán nem olyan ártalmatlanok, mint régebben gondoltuk. Rengeteg új szabályozás lépett életbe. És persze így sokkal drágábbak lettek a gyógyszerek. Ha aszpirinre van szüksége, receptre kell felírtnia.

Közben lepecsételte a nő belépőpapírjait, és visszaadta neki. – Minden rendben. Kövesse a sárga vonalat a kijárat felé.

Az utasok összeszedegették csomagjaikat, és a kijárat felé szállingóztak. Hirtelen hangos, dühös kiáltozás harsant: egy fiatalember a kezét próbálta kirángatni a gépből. Az orvos szólt a mögötte sorban állóknak, hogy menjenek át egy másik géphez. Utána valamit mondott az adóvevőbe, és hátrább lépett. A gép körül hirtelen négy drótháló emelkedett fel a padlóból, ketrecbe zárva a gépet és tiltakozó foglyát, míg megérkezik a biorendőrség, hogy elvigyék alaposabb vizsgálatra. Az orvos nem vett tudomást a fiatalember könyörgéséről. – A következő! – kiáltotta, és egy idegesnek látszó férfi lépett a géphez.

Janie a mellette álló nőre nézett, és gúnyosan elmosolyodott.

– Lehet, hogy terhes volt – intett a fiatalember felé, aztán kilépett a váróterembe, keresve az asszisztensét, aki az érkezését várta.

1

Cervere, Aragónia, 1348

Alejandro Canches sáros kezével letörölte a homlokán gyöngyöző verejtékcseppeket. Az ásó, amit most egyenesen beledőfött maga mellé egy földhalomba, kitűnő szerszám volt ugyan, amelyet egy szegényebb ember meg sem engedhetett volna magának, de túl nehéz ahhoz, hogy egy ilyen fülledt aragóniai éjszakában dolgozzanak vele. Egyik karjával az ásó nyelére támaszkodott, és pár pillanatra megpihent. Örült volna, ha kivárhatja a hűvösebb időt a munka elvégzésére, de sajnos, erre nem volt mód.

Az inasa a gödör szélén állva, feszült éberséggel figyelt, nehogy rajtakapja őket valaki. Canches, az orvos, fogta az ásót, és ismét ritmikus mozdulatokkal lapátolni kezdte a földet. A gö-

dör egyre mélyült, a földhányás pedig egyre magasabb lett, míg végül az ásó hegye koppanva valami keménybe ütközött, fájdalmas rezgést keltve Alejandro csontjaiban. Gyorsan félredobta az ásót, és odaszólt a fiúnak, hogy ugorjon be a gödörbe. Vadul kaparták a földet a kezükkel, remélve, hogy végre megtalálják a faládát, titkos vállalkozásuk végcélját.

A fiú hirtelen hangosan felkiáltott, és egyik kezével odakapott a másikhöz. Alejandro abbahagyta az ásást, és ő is megfogta a fiú kezét; egy óriási szálla fúródott a tenyerébe, de inkább csak érezte, látni nem látta a párás sötétségben.

Rászízegett, hogy maradjon csendben. – Ha rajtakapnak azon, amit művelünk, egyikünknek sem lesz többé szüksége a kezére! Végy erőt magadon, és dolgozz tovább! Ha hazaértünk, majd rendbe hozom.

Alejandro nem látta a dühös kifejezést a fiú arcán, aki összeszorította a fogát, és noha a seb fájdalmasan lüktetett, folytatta a munkát. De csak tessék-lássék kapargatta a göröngyöket, és magában füstölgött a gazdája parancsa miatt.

– Itt van! – szólalt meg Alejandro izgatottan. Már csak pár centiméteres földréteg választotta el attól, amit keresett. – Segíts letisztogatni!

Együtt letisztították a koporsó egy kis részét, ott, ahol a fedele oda volt szögezve. Alejandro végigcsúsztatva a szélénél az ujjait, míg talált egy rést. Diadalmasan elmosolyodott a sötétségben, aztán felkapta az ásót, és beleerőltette a szűk részbe, remélve, hogy így ki tudja feszíteni a szögeket. De a fa még nem volt eléggé korhadt ahhoz, hogy eleeressze a vasszögeket. Nemsokára elrozsdásodnak, és akkor már könnyű dolga lenne. Sajnos azonban nem állt módjában megvárni, amíg a természet elvégzi, munkáját.

Ketten, együttes erővel nagyot taszítottak az ásó nyelén, és a fedél hangos reccsenéssel levált Megragadták, és minden erejükkel felfelé húzták, zihálva, erőlködve. Alejandro válla és karja már yira kimerült, hogy szinte hasznavehetetlen volt, de csak nem fogja abbahagyni,, amikor már olyan közel a siker, az idő pedig úgy sűrget.

Egy végső, hatalmas erőfeszítéssel lerántotta a fedelet, és felrakta a sírgödör szélére. Lekuporodva a koporsó fölé hajolt,

megragadta a holttest vállát, és felemelte, míg az inasa átcsúsztatott a háta alatt egy durva szövésű vászonszalagot. Ugyanezt megcsinálták a térde alatt is, aztán kimásztak a gödörből. Alejandro megragadta a két vászonszalag egyik végét, a fiú a másikat, és nyögve, szitkozódva felfelé ráncigálták, míg a holttest kiemelkedett. Miután kihúzták a gödörből, lefektették a frissen felásott földre.

Alejandro az erőfeszítéstől zihálva pár pillanatilag elnyúlt a földön, hogy összeszedje az erejét. Amikor végre meg tudott szólalni, megveregette a holttestet, majdhogynem szeretetteli mozdulattal, és azt mondta: – Senor Alderón, kedves megboldogult barátom, hát újból találkozunk! Nagyon vártam már, hogy viszontlássalak. – Egészen közel hajolt a halott arcához, és azt suttogta: – És megesküszöm neked az őseim csontjaira, hogy mielőtt visszahelyeznélek a földbe, kiderítem, mibe haltál bele.

Jól ismerte ezt az embert, ő kezelte halálos betegségében, de nem járt sikerrel, ami keserű kudarcérzetet hagyott benne. Carlos Alderón kovács volt Alejandro szülővárosában, az aragóniai Cerverében. Derék és jó mesterember volt, a saját kezével készítette az ásót, amivel most kiásták a sírját, és nagyon valószínű, hogy a kalapács meg a szögek is az ő műhelyéből kerültek ki, amelyekkel lezárták a koporsóját.

Alejandro emlékezetébe idézte az egykor tagbaszakadt kovácsot, aki a betegsége előtt bivalyerős volt és majd kicsattant az egészségtől. Az orvos úgy tartotta, ez az isten ajándéka a becsületben és tisztas munkában töltött életért. Habár a betegsége előtt csak ritkán találkoztak, Alejandro messziről mindig is csodálta Carlost, aki olyan szeretettel, de kemény kézzel kormányozta a családját, viszonylagos jólétet és kényelmet biztosítva nekik. Alderón sokkal magasabbra jutott, mint szerény paraszti származása indokolta volna. A lányát jól kiházasította, a fiainak bőven akadt munka a kovácsműhelyben. A felesége tekintélyes asszonysághoz méltóan meghízott, és kolerikus temperamentumot mutatott, ahogy az emelkedett társadalmi helyzetéhez illett.

Amikor a mester először kezdett kis vérrögöket felköhögni, nem aggódott túlságosan. Végül is, ahogy egyszer mondta az orvosnak, az isten mindig jó volt hozzá, és nem volt semmi oka azt gondolni, hogy jó szerencséjének egyszer vége szakadhat. A

köhögés azonban csak nem enyhült a szokásos kétheti időszak után, és a köpet napról napra véresebb lett. A felesége gyógynövényfőzetekkel és eukaliptuszteával kúrálgatta, de csak átmeneti sikerrel. Carlos vonakodva felkereste a helyi felcsert, aki a köpet rövid vizsgálata után bölcsen kijelentette, hogy korlátozott képességeit meghaladja az eset.

Alejandro még mindig zihált a kimerültségtől az összeaszott holttest mellett. Eszébe jutott a nap, amikor a hatalmas ember megjelent a rendelője ajtajában, kezében szorongatva a sapkáját, és gyógyszert kért az ijesztő tünetekre. Carlos feltűnően ideges volt, nem tudta, hogyan kell viselkedni egy ilyen helyzetben. Zsidó orvosoknak tiltott volt, hogy keresztényeket gyógyítsanak. Habár Cervere városában nem bántak különösebben jól a zsidókkal, de megtűrték és nem bántották őket. Alejandro gazdag és sikeres családja nagy tiszteletnek örvendett a zsidó közösségen belül, aminek köszönhetően a húgai előnyösen mentek férjhez. (Szerencsére neki magának egyelőre sikerült megmenekülni a házasságszerző karmai közül.) Alejandro habozott kockáztatni szerencsés helyzetüket azzal, hogy tiltott kezelést folytat.

Érthető módon nem örült tehát, amikor az ajtajában felbukkant az új beteg. Soha nem kezelt, még csak nem is érintett egyetlen keresztényt sem, legfeljebb a montpellier-i orvosi egyetemen, de még ott sem becsületes keresztényeket, csak fegyeneket és szajhákat, akiknek nem volt más választásuk, mint alávetni magukat a kezelésnek. Tudta, hogy nagy bajba keverheti az egész családját, ha a helyi papság kiszimatolja a dolgot. De túlságosan is együttérző és fiatalosan forrófejű volt ahhoz; hogy józanul végiggondolja a következményeket. Nem tudta elutasítani Carlos Alderónt. Ostoba módon behívta a rendelőjébe. Elhárította, hogy mindent megtesz a gyógyulása érdekében.

Kipróbált minden gyógyszert, amit csak ismert tüdőbetegségekre, kitette a beteget nedves gőzöknek, de semmi nem vált be. Összegöngyölt egy pergamendarabot, egyik végét a beteg mellkasára helyezte, ahogy tanulta, és meghallgatta a másik végét. Amit hallott, teljesen megzavarta, mert Alderón egyik tüdeje teljesen tisztának hangzott, míg a másiktól sípolva áradt ki a levegő. Alejandro kezdte gyanítani, hogy csak az egyik tüdőnek van valami baja, de a gyanúját nem tudta hogyan megerősíteni.

Bárcsak beleláthatnék! – gondolta csüggedten. Tehetetlenül nézte, ahogy Carlos testé egyre gyengült, lelkiereje hanyatlott. Az egykori óriás halála előtt már úgy festett, mint egy törött gallyakkal teli, összeaszott bőrzacskó.

Alejandro és az inasa a szekérre emelték a holttestet. Még mindig szörnyen nehéznek tűnt; Alejandronak az volt az érzése, ha nem ilyen összeaszottan hal meg, fel sem tudták volna emelni. Friss szénát szórtak rá, és jól elrejtették az ásót és a többi szerszámot is. Aztán fejükre húzták a csuklyájukat, amely félig elrejtette az arcukat, és nagyon remélték, mindenki a kora reggeli piacra igyekvő parasztoknak nézi majd őket.

Melegük volt, piszkosak voltak, és rettenetesen féltek, hogy elkapják őket. A veszélyes út vissza a rendelőig legalább egy órába telik a hepehupás utakon. A fiú egyfolytában siráncozott a tenyerébe fűrődött szálka miatt, a seb még mindig kegyetlenül lüktetett. A panaszos nyavalygásnak az volt a kellemetlen következménye, hogy felingerelte az amúgy is csökönyös öszvért. Alejandro előhúzott egy flaska jó erős vörösborot az ülés alól, és ráparancsolt a fiúra, hogy húzza meg. A fiú nem ellenkezett, úgy nyelte a bort, mintha az élet vize lenne. Ezután csendesebben folytatták az útjukat. Az ösvényt előttük csak a holdfény tompa derengése világította meg. Az öszvér nehezen tájékozódott a sötétben, és Alejandro időnként kétségbeesetten arra gondolt, ennél még ő is gyorsabban tudná húzni a szekeret.

Valamivel pirkadat előtt végre bekormányozták a szekeret az Alejandro háza mögötti istállóba, és bezárták maguk mögött az erős kapukat. A baljós rakományt otthagyták biztonságosan elrejtve, és átkeltek a sötét udvaron a házba.

Amint beértek, az orvos a lámpa alá tartotta a fiú tenyerét, és alaposan megvizsgálta. – Sajnálom, hogy nem tudtam előbb megnézni...– mentegetőzött, amikor látta, milyen mély a seb. A fiúnak szemmel láthatóan fájdalmat okozott, amit még a bor hatása sem enyhített. Alejandro próbálta szilárdan tartani a kezét, hogy ki tudja venni a szálkát, de ahányszor hozzáért, a fiú elrántotta.

– Maradj nyugton, fiam! így nem tudom megfogni azt az istenverte szálkát!

A fiú úgy meglepődött az istenkáromláson, hogy mozdulat-

lá dermedt, de már késő volt. A száka beletört a sebbe, egy jó nagy darab benne maradt.

Alejandro lemosta a vért és a földet a sebről, és egy kis bort öntött rá, hogy fertőtlenítsen. Rég tudta, hogy azok a sebek, amelyeket vízzel jól kimosnak, aztán egy kis borral öntenek le, sokkal könnyebben gyógyulnak, gennyesedés nélkül, habár a magyarázatot nem tudta. Hogy enyhítsen a fájdalomon, szegfűszegolajat is kent a sebre, amitől a fiú felszisszent

– Nem csíp sokáig. Most maradj veszteg, amíg bekötözöm. És igyál még egy kis bort. Segít elaludni.

A nap első sugarai már kibukkantak a látóhatár felett, amikor Alejandro az ágyára heveredett Minden ereje elhagyta. Zavaros, élénk álmai Voltak Carlos Alderónról: rongyos, fekete halotti lepelbe öltözött kísértete üldözte egy sötét, titokzatos erdőben. Épp egy lépéssel előtte járt, bukdácsolt az ismeretlen vadonban, ólomnehéz tagjaival úgy közdött, mintha egy mocsárban gázolna.

Meggyötörte a nyomasztó álom, fáradt teste meg-megrándult, de ahhoz nem volt ereje, hogy kitépje magát a rémálomból. Tovább menekült, a nyomában Alderón kísértete, és sehol egy biztos menedék.

A déli nap fénye beomlott a keskeny ablakokat takaró ablaktáblák repedésein, amikor a kimerült orvos felnyitotta a szemét. Merev tagokkal feltápászkodott, és azonnal eszébe jutott az előző éjszakai fáradtság, ahányszor mozdulni próbált. Még soha nem érzett ilyen kínzó fájdalmat a vállában. Az orvosságos szekrényhez ment, kikeresett egy mentolos kámforbalzsamot, és jól bedörzsölte vele a vállát.

A víz, amit az arcára fröcskölt, alig frissítette föl. Előző nap húzták a Rútból, és kellemetlenül langyos volt De jelenlegi zilaált állapotában nem találta volna okosnak, hogy kimenjen a házból akár csak a kútig is, friss vízért Még mindig az előző éjszakai, sártól mocskos ruha volt rajta. Gyorsan ledobta az ócska holmit, és a víz maradékába mártott ronggyal tisztára törölte a testét. Általában nagyon kényes volt a tisztaságra, és igyekezett példát mutatni ezen a téren a betegeinek. De jelenlegi állapotában legfeljebb a disznóknak mutathatna példát.

Hosszú, hollófekete haját a kalapja alá gyúrte, egyszerű inget és nadrágot öltött, aztán fogott két fa vödört. Amikor kitérte az ajtót, a meleg szinte mellbe vágta, emlékeztetve, hogy milyen szörnyű lesz a munka, ami rá vár.

A nap épp delelőre hágott az égen, sugarai könyörtelenül tűztek a fötérre, még mélyebb repedéseket égetve az amúgy is kiszáradt talajba. Szemét eltakarta a verőfény elől, és a sarkot megkerülve elindult a közkút felé.

Odaérve bosszúsan látta, hogy épp keresztény asszonyok csapata veszi körül a kútát, akik friss vízért jöttek a mosótek-nőkbe, és új pletykákért, hogy legyen min köszörülni a nyelvüket. A kútát kis tető védte a naptól, némi enyhülést nyújtva a perzselő hőség ellen. Alejandro megállt kissé távolabb, a napon, és várt a sorára, sikertelenül próbálva leplezni türelmetlenségét. Amikor a nők észrevették, kelletlenül félrehúzódtak; szívesen maradtak volna még egy kicsit a kút árnyékában, mielőtt hazatérnek a háztartás gondjaihoz.

Alejandro a kampóra akasztotta az egyik vödört, és leeresztette a kútba. Halk loccsanás hallatszott, amikor a vödör elérte a hús vizet a kút mélyén. A vállába belenyilallt a fájdalom, ahogy felhúzta a vízzel telt, nehéz vödört. Fel kellett volna keltenem a fiút – gondolta –, ez az ő feladata lenne! Aztán eszébe jutott, hogy sebes a keze és úgy döntött, hagyja aludni, majd csak akkor kelti fel, ha a boncolásnál szükség lesz a segítségére. Átkozta a balszerencsét, hogy épp most sérült meg a keze. Sajgó tagokkal visszavánszorgott a házhoz, meg-meginogva a vizes-vödrök súlya alatt. Másodszorra csak egy vödörrel ment vissza a kútra. yiszor fordult, míg a rendelőben álló nagy kád teljesen meg nem telt.

Örült, amikor végzett vele, mert rettegett a keresztény nők kíváncsi tekintetétől. Ahányszor visszament a kúthoz, egy szegényes ruhájú fiatal lány mindig megpróbálta elkapni a tekintetét, de ő mindig gyorsan elfordult, nem akarta bátorítani a kíváncsiságukat. A leányzó kihívóan bámult rá, félreérthetetlen érdeklődéssel. Alejandro nem vett tudomást róla, és nem viszonzta félnék mosolyát, remélve, így előbb-utóbb felhagy a próbálkozással.

Alejandro nem is sejtette, hogy nyugatias stílusú öltözké-

ben igencsak vonzónak tűnik a szebbik nem számára. A saját népénél a testi szépség nem számított feltétlen értéknek, és ő sem törődött a sajátjával. Pedig deli természetű volt, izmos, mégis karcsú, az arcvonásai szabályosak, bár kissé szögletesek, a bőre sima, olajbarna. Kedves arca volt, de többnyire komoly és elgondolkozó. Ritkán mosolygott vagy nevetett felszabadultan, szinte mindig valami orvosi rejtélyen töprengett. Amikor mosolygott, borostyánszínű szeme mintha ragyogó szikrákat hányt volna. De csak ha igazán boldog volt, akkor vetkőzte le a komoly arckifejezést. Az ellentét meglepő volt még azoknak is, akik közelről ismerték. És nem ismerték sokan: magának való volt, mindig egyedül, csak akkor nem, ha a hivatását gyakorolta. Egy ilyen titokzatos ember nagyon is vonzó lehet egy fiatal lány számára. De ártatlanságában és tapasztalatlanságában Alejandro nem is sejtette, milyen vonzereje van. Nem vette észre, amikor a kútnál a lány titkolózva sugdolózni kezd az egyik barátnőjével. Felismer-te az orvost, szokatlan öltözeke ellenére, és most furdalta az oldalát a kíváncsiság.

Miután Alejandro visszamenekült a házba, elkezdett felkészülni az előtte álló kellemetlen feladatra, Carlos Alderón felboncolására, ami talán igazolja majd a gyanúját, hogy a betegsége nem abból eredt, amint feltételezték, hogy megbomlott az összhang a tüdeje és szíve működése között, hanem valami pontosabban meghatározható okból. Egyszerre taszította a feladat borzalmassága, ugyanakkor izgatta a felfedezés kilátása. Nem gyakran fordult elő, hogy ilyen lehetőség adódott Tanulóévei alatt összesen négy boncolást látott. Miután világi körökből erős nyomást gyakoroltak rá, a keresztények pápája engedélyezte az orvosi fakultásoknak, hogy évente egyszer boncolást végezzenek, átmenetileg felfüggesztve az egyház tilalmát. Ezeken a szörnyű alkalmakon minden hallgató összegyűlt egy nyílt helyen, hogy végignézze a procedúrát, ahogy egy felcser felnyitotta, majd ízekre szedte a holttestet. A diákok szemügyre vehették és megvizsgálhatták az oszlásnak indult szerveket, míg a professzor biztonságos távolságban maradt, és onnan tartott előadást olyan dolgokról, amiket maga nem is látott közelről. Galenust idézte, akinek írásai olyanok voltak az orvostudomány számára, mint a Tóra a zsidóknak. Alejandro, később rájött, hogy amit a pro-

fesszorai tanítottak, sokszor téves volt, hiszen többszáz évvel korábban írták. Mindent tudni akart az emberi testről, mindent látni közvetlen közlőrl, hogy a megfigyelései alapján levonhassa a saját következtetéseit. Ez az egyetlen módja, hogy megszerezze a tudást, amire vágyik. És ha nem engedélyezik a megszerzését, hát el kell lopni, amikor senki nem néz oda.

Alejandro összeszedte a szerszámaait; örült volna, ha van egy élesebb kése, habár az övé is elég jó volt. Átkozódott magában, amiért olyan kevés az ideje, mert szerette volna olyan aprólékosan megvizsgálni a holttestet, amennyire csak lehet. Felébresztette az inasát, és együtt elfogyasztották a kenyérből és sajtból álló könnyű ebédet, mielőtt még a munka elvenné az étvágyukat.

Megint megnézte az inasa kezén a sebet: amint várta, meggyűlt a szálla körül. De azért így is hasznát tudja venni valamennyire a fiúnak; nincs más választása. Alejandro cseppentett még egy kis szegfűszegolajat a sebre, aztán nekiláttak az előkészületeknek a boncoláshoz.

A szájuk és az orruk elé illatos füvekkel teletömött vászonmaszkot kötöttek, hogy legalább némileg kirekesszék az orrfacsaró szagot. Óvatosan leszedték a szénát, és félrerakták, hogy visszafelé úton is azzal takarják majd le a holttestet. A testet a vászonszalagokkal felemelték, és átcipelték a rendelőbe. Mivel az ablakok már amúgy is csukva voltak, hogy védjenek a kíváncsi tekintetektől, kénytelenek voltak fáklyákat gyújtani, hogy kellő világosság legyen, ami aztán gyorsan fokozta a máris fullasztó hőséget. Carlos Alderón ott feküdt az asztalon. Gondosan lehámozták róla a halotti leplet, és félrerakták.

A test már akkor is aszott volt, amikor eltemették, azóta szinte csak bőrrel borított csontváz maradt belőle. Ami hús volt még rajta, olyan sápadtan fehérlett, mint egy hal hasa. A karom-má görbült ujjak és lábujjak mintha valami értékes ékszert szorongattak volna; a csontok szinte átlátszottak a vékony bőrön. Iszonyú látvány volt, és Alejandro alig bírta elnyomni a hányingert. A forróság, a bűz, és a gyomrába markoló félelem ellenére a fiatal orvos mégis alig tudta türtőztetni kíváncsiságát. Maga is megdöbbsent rajta, milyen morbid izgalommal fordul ehhez a porhüvelyhez, amely már nem is emlékeztetett emberi testre,

és kissé zavarta, hogy ilyen istentelen érdeklődéssel várja, hogy megszentségteleníthesse.

Hosszú bevágást ejtett a mellkas közepén, a vágás tetejénél és végénél pedig keresztbe két kisebb metszést, aztán félrehajtotta a bőr- és izomréteget, hogy felfedje a bordákat. Örült, hogy nem hátráltatja a vérzés, ami akkor állna be, ha az illető még élne. (Ő, mit nem adna egy ilyen tapasztalatért, ha meg lehetne csinálni fájdalomokozás nélkül!) A szegycsontot egy véssővel törte el, vigyázva, hogy ne okozzon kárt abban, ami alatta van, aztán félrehúzta középről a csontot. Újabb ocsmány bűzfelhő tört elő. De nem vett tudomást a megint rátörő hányingerről; belesett a mellüregbe, és közlőrl szemügre vette a tüdőket. A méretük feltűnően eltért. Tudtam! – gondolta, és egyre izgatottabb lett. Megtapintotta a nagyobbik tüdőt az ujja csúszós felületet érintett. Érezte, hogy az anyaga szilárd és tömör. Elcsodálkozott, vajon hogy lehet levegőt felszívni egy ilyen látszólag áthatolhatatlan masszán keresztül. A kisebbik lebeny azonban lágy volt, puha, a színe szürkés, alakja és textúrája egy összeaszott sárgabarackra emlékeztetett.

Felvágta a nagyobbik tüdőlebenyt; olyan érzés volt, mintha húst szeletelne. Amikor a kisebbikbe belemetszett, egészen más volt. Nem ruganyosán ellenálló, hanem puha. Ezt nem értette. Mindig azt feltételezte, a mellkas mindkét fele egyformán emelkedik, tehát mindkét tüdőnek egyformának kell lennie. A borzongás ellenére Alejandro elmosolyodott a maszkja mögött, és a szemében izgatottság csillogott. Egyike volt ez azoknak a ritka pillanatoknak, amikor igazán boldognak érezte magát, mert tudta, hogy rájött, mi okozta Carlos Alderón halálát.

A kisebbik tüdő belső fele fekete volt, szinte kormos, egybehangzóan a népszerű orvosi elmélettel, amely szerint a mérgezett levegő okoz bizonyos egyensúlyfelbomlást a szervezetben. Eltűnődött, vajon milyen méreg támadhatta meg Carlos Alderón tüdejét, mi késztette arra a szervezetét, hogy ilyen kemény védőpajzsot alkosson a tüdő köré. És nem értette, ez miért okozta a halálát.

Töprengve félretolta a tüdőket, és felfedte a sötétbarna szívet, amelyet könnyen leválól, fehér zsírfatagok borítottak. Olyasféle volt, mint a faggyú, amit a parasztok a csirkék táplálékához szoktak

adni, hogy felhizlalják őket. A szív nagyon hasonlított arra, amit állatok boncolásánál látott Señor Alderón békés életet élt. Alejandro azt feltételezte, a szívének biztosan nem volt semmi baja, hiszen ha lett volna, akkor az a logikus, hogy barátságtalan temperamentuma lett volna. Alejandro sajnálta, hogy nincs tapasztalata emberi szívekkel, de úgy találta, ez meglehetősen nagy, ami összhangban állt egykori tulajdonosa barátságos és nagylelkű egyéniségével.

Letörölte bemocskolódott kezét, aztán leöblítette vízzel. Miután gondosan megszárította, leült egy kisasztalhoz, és írószerszámokat vett elő, egy finomra faragott lúdtollat, kis üveg fekete tintát, és egy bőrbe kötött, pergamenlapokból álló könyvet, amit ő a „bölcesség könyvének” nevezett. Amikor elutazott Montpelier-be az egyetemre, utolsó ajándékként, adta neki az apja, mielőtt elengedte volna fiát a keresztények közé, ahol majd olyan oktatásban részesül, amit ő nem helyeselt. Alejandro megfogadta, hogy a családja büszke lesz még rá. Be fogja bizonyítani nekik, igenis, megérte a sok tanulás. A könyvben már jó néhány vázlat sorakozott, és több oldalnyi feljegyzés, amiket rendszeresen felhasznált a munkájában. Egy üres oldalra lapozott, és gondosan feljegyzett mindent Carlos mellkasának belsejéről, amire később, más betegek gyógyításánál szüksége lehet majd.

Mély koncentrációját a fiú zavarta meg, aki megkopogtatta a vállát, és emlékeztette, hogy nagyon szalad az idő. Gyorsan befejezte az írást, és félretette a könyvet, aztán folytatta a komor munkát – visszahelyezte a tüdőket eredeti helyükre, míg a fiú elrendezgette a végtagokat, hogy újból be lehessen csavarni a testet a halotti lepelbe.

Alejandro az ablakhoz ment, és kilesett egy nyitáson, hogy hány óra lehet. – Nemsokára lemegy a nap – mondta a fiúnak.

– Este visszatemetjük. – Nagy megkönnyebbülést érzett, amiért nemsokára véget ér ez a saját magára rótt megpróbáltatás. – Ha majd besötétedett, kinyitjuk az ablakot, és kiszellőztetünk, szörnyű ez a bűz. – A fiú nem felelt, csak bólintott.

Újból felöltöttek az útiruhát, amit előző éjjel viseltek, habár leírhatatlanul mocskos volt. Halál és elmúlás bűzét árasztották a ruhadarabok, olyan szagot, amit a legerősebb szappan sem visz le. Később majd elégetik, de nem most, felkelhetné a figyelmet, ha tüzet raknak egy ilyen meleg nyáréjszakán.

A holttestet visszavitték az istállóba, és a szekérre rakták. Miután gondosan elrendezgették rajta a szénát, Alejandro kitárta az istálló ajtaját, és odavezette az öszvért, hogy a szekér elé fogja, de az állat nemigen volt hajlandó együttműködni, tegnap éjjel óta mit sem változott csökönyös természete. Végül néhány simogatással és kedves szóval meggyőzte, és az öszvér megszelídült. Alejandro gyorsan átvette rajta a hámot

A fiú keze ismét lüktetett a fájdalomtól, szipogva siránkozott, hogy elviselhetetlen a fájdalom.

Habár Alejandro már alig várta, hogy indulhassanak, visszaküldte az inasát a rendelőbe, hogy hozzon egy üveg bort. Míg várt rá, kivezette az öszvért az istállóból,

A hűvös esti levegő ambrózia volt kiszáradt tüdejének. A torka és mellkasa égett a bűztől és a forróságtól, amit egész délután belélegzett. Szinte nyelte az édesen balzsamos esti levegőt. Nem hallott mást, csak a saját lélegzetét, nem vette észre a közeledő léptekeket.

– Hé, zsidó!

Alejandro megdermedt. A fiatal női hang megriasztotta. Hogy nem vette észre, hogy van ott valaki?

A lány megint megszólalt – Zsidó! – most már hangosabban és határozottabban. Anélkül, hogy odanézett volna, tudta, hogy az a leányzó az, aki olyan szemérmetlenül méregette a kútnál. Csak nem fogja megkockáztatni, hogy itt találják velem kettesben, ráadásul sötétben? Ránézett, de nem szólt semmit, a tekintetük összekapcsolódott.

– A magadfajta mindig ilyen udvariatlan, ha egy hölgy szólítja meg?

Alejandro halkan felelt, szándékosan barátságtalan hangon. Nem akarta, hogy a lány félreértse a szándékait.

– Kisasszony – mondta tiszteletteljes megszólítással, amit a lány nemigen érdemelt meg –, a „magamfajta” nem szokta ifjú hölgyek társaságát élvezni, ha azt helytelenné teszi az életben betöltött helyzetük egyenlőtlenségé. – Remélte, a lány úgy fogja értelmezni, hogy keresztény mivolta miatt eleve magasabb rangú nála; nem szívesen magyarázta volna meg neki, valójában hogyan is érti.

A lány nevetett, hosszú fekete haját kacéran megrázta, és

azt felelte: – Én nem tartom bűnnek egy vonzó férfi társaságát élvezni, még ha érthetetlen módon koldusnak van is öltözve. Amikor ma reggel láttalak a kútnál, úgy gondoltam, tetszeni akarsz a lányoknak. Bevallom, hogy nekem legalábbis tetszett a külsőd. De ezt hagyjuk. Mondd csak, ennyire rosszul fizetnek a betegeid? Vagy talán maszkabálba készülsz?

Alejandro gyorsan kitalált egy mesét, hogy kielégítse a lány kíváncsiságát. – Egy távoli helyre indulok, bizonyos gyógynövényeket gyűjteni, amelyek csak éjszaka nyílnak. Vad vidéken van, nem akartam bepiszkítani a rendes öltözékemet. A lány csábosán mosolygott, közelebb lépett, és megérintette a durva köntöst, mintha az anyag minőségét vizsgálná. – Ezt már tényleg nehéz lenne tönkretenni – mondta. Alejandro összerezte és mozdulatlá dermedt. A lány gúnyosan felnevetett a zavarán. Tovább tapogatta a köntösét, lassan lejjebb csúsztatva az ujjait a nadrágja derekához. Egész idő alatt a szemébe fúrta tekintetét, a jelt várva, hogy folytathatja-e a felfedezőutat. Alejandro közönyös maradt, de a félelemtől megdermedt. Átkozódott magában, amiért ilyen óvatlanul intézte a dolgokat.

Remélte, hogy ha az inasa visszajön, a lány elszégyelli magát és elszalad. Csak nem hagyja, hogy legyen egy tanú is, aki együtt látja velem? Elhúzódozott.

A lány összeráncolta a homlokát. Alejandro nadrágjának derekához nyúlt, és közelebb húzta magához.

– *Senorina* – mondta Alejandro idegesen –, ez egyikünknek sem lesz jó. Mindkettőnk istene tiltja, hogy így együtt legyünk.

A lány felkacagott. – Az én istenem azt is tiltja, hogy a saját hitemet valló férfival legyek, hacsak nem az apám választotta, és nem a férjem. Az egész város előtt gyalázatba keverednék, ha így közelítenék egy keresztény férfihoz. De tudom, hogy te nem fogod elmondani egy léleknek sem, ha szemérmetlenül viselkedem veled. Az apám a halálot követelné, és a kormányzó biztosan arra is ítélné.

– *Senorina*...

A Jány megint felnevetett, és folytatta: – Úgy hallom, a zsidók férfiassága más, mint a keresztény éké, bár bevallom, a keresztény férfiakról sem tudok túl sokat, de kíváncsi vagyok...

A lány keze tovább kalandozott, és Alejandro érezte, hogy a férfiassága akarata ellenére felágaskodik.

-*Senorina*, nagyon kérem, ne csinálja ezt. – De lány nem húzta el a kezét, csak felnevetett. Alejandro megragadta a csuklóját, és kirántotta. Túl szorosan markolta meg, akaratlanul is fájdalmat okozva a lánynak, aki hangosan felkiáltott, és döbben-ten dörzsölgette fájó csuklóját

Az öszvér ingerülten ide-oda járkált, ameddig a szerszámok engedték. Alejandro szorult helyzetében nemigen figyelt az állatra, bár azt észrevette, hogy nyugtalan. Amikor a lány felkiáltott, az öszvér ijedten két lábra-ágaskodott, meg akart szabadulni az akadályozó bőrszíjaktól. A szekér furcsa szögben félredőlt, és Alejandro rémülten látta, hogy a széna lecsúszik róla, majd Carlos Alderón épp csak félig-meddig bebugyolált holtteste is lezuhan/épp a lány lába elé. A szemfödél lecsúszott az arcáról, és az összeaszott kovács úgy bámult fel a lányra, mintha hitetlenkedne szemérmetlen viselkedése miatt.

A lány sikoltozása az egész várost felverte. Azonnal izgatott kiáltozás támadt mindenfelé. Az inas, aki időközben kellően eltompította fájdalmát a borral, ki rohant a házból, és még épp meglátta, hogy a lány a főtér felé rohan. A szoknyája csak úgy lobogott utána, és szinte esztét veszve sikoltozott.

Alejandro azonnal ösztönösen tudta, hogy nincs menekvés. A lány az őrszemért rohan, és a papot is odahívjak a megszent-ségtelenített maradványokhoz.

Az inas könnyörgő pillantást vetett az orvosra, nem tudta, mitévő tegyen. Senki nem látta, hogy ő is Alejandróval volt. Az orvos sürgetően intett neki, és a fiú nagy megkönnyebbüléssel elrohant. A nyakába szedte a lábát, ahogy csak bírta, hogy megmeneküljön a bíróság és az esetleges kivégzés elől.

Alejandro térdre rogyott. Olyan fáradtnak érezte magát, mint még soha életében. Tudta, hogy mindennek vége, és imádkozott az Istenhez, hogy adjon erőt elviselni a rettenetes napokat és éjszakákat, amelyek rá várnak. Egyre közelebbről hallotta a riadt hangok kórusát Arcát a kezébe temette, és keserű könnyeket hullajtott.

Janie az asszisztensével üldögélt egy kis, kerek asztalnál londoni szállodai szobájában, amelyhez teakonyha is tartozott. Az asztal-ka valóban épp csak arra volt elég, hogy teát szervírozzanak, nem igazán felelt meg annak a célnak, hogy egy tudományos kutatómunka teljes dokumentációját teregezzék szét rajta. Hal-mokba gyűltek a papírok, amelyek egyszer majd összeállnak dip-lomamunkává, amelyről Janie remélte, sikerül elfogadtatnia igen kritikus szemű – de be kellett ismernie, igazságos – massachus-setsi professzorával.

– Ha John Sandhaus látná ezt a disznóólat, rohamot kapna – jegyezte meg Janie.

– Sajnálom – felelte az asszisztense sértett arccal.

– Jaj, nem arra akartam célozni, hogy a te hibád! – tette hozzá gyorsan Janie. – Csak ijesztő ez a sok papír. Nem áll olyan jól, mint gondoltam, inkább úgy fest, mint valamelyik korai szak-dolgozatom annak idején az egyetemen. Teljesen rend-szerezetlen az egész. – Janie kotorászott a papírok között, egy bizonyosat keresve, amelyről tudta, hogy négybe van hajtva a nagysága miatt. Miközben turkált a különböző engedélyek, ge-ográfiai felmérések, kinyomtatott leporellók között, látta, hogy Caroline *nagyjából* mindent elintézett még az ő érkezése előtt, amit csak kellett.

Végre megtalálta, amit keresett, és széthajtogatta a többi papír tetején. Egy részletes térkép volt London egy bizonyos te-rületéről, amelynek jó része porrá égett az 1666-os nagy tűzvész során. Janie a diplomamunkája utolsó részében a leégett terüle-tek talajmintáinak kémiai elemzését akarta összehasonlítani a tuztól megmenekült részek talajával. A térképen gondosan be voltak jelölve a mintavételre kiszemelt területek. A legtöbb he-lyen piros X állt, ami azt mutatta, hogy már megvak az en-gedélyek és a szükséges papírok. Néhány zöld X is volt, ezek azt jelentették, hogy a terület tulajdonosa szóban már megígérte az engedélyt, de a papírokat még be kell szerezni.

– Látom, nagyon szorgalmas voltál, Caroline. Igazán remek munka volt.

Caroline Porter arca felragyogott. Örült, hogy Janie elismeri, milyen remek szervezőmunkát végzett. – Tudom, első ránézésre nem túl ígéretes ez a papírhalm – mutatott az asztalra. – Szerettem volna dossziékba rendezni, mielőtt érted megyek a reptérre, de már nem volt időm. Arra számítottam, hogy késik a géped.

Janie elmosolyodott. – Na igen, manapság erre eléggé lehet számítani.

Caroline két helyre bökött a térképen. – Ezeknek a tulajdonosai épp nem tartózkodnak itthon. Az egyik holnap jön meg, a másik a hétvégén. Üzenetet hagytam mindkettőjüknek. De ez itt kemény dió lesz. – Caroline egy kis, kiépítetlen területre mutatott, a Temzétől délre. – A tulajdonos neve Robert Sarin. Nagyon öreg ember, és ő ennek a területnek a „gondnoka”, ő legalábbis ezt mondja. – Caroline körbehúzta az ujját a terület határain. – Ő még beleköphet a levesünkbe. Tegnap hosszasan beszéltem vele, de hajthatatlan. És nem tudja megindokolni, miért nem akarja engedélyezni, hogy ássunk. Őszintén szólva szerintem nincs is ki mind a négy kereke. Kicsit lassú az agya.

– Gondolod, hogy segítené, ha felhívnám személyesen?

Caroline egy pillanatig eltűnődött. – Ártani nem árthat, de nem hiszem, hogy neked megadná az engedélyt, ha nekem nem tette. Végül is egyikünket sem ismeri. Talán, ha elmondanánk neki, hogy mások mind hozzájárultak...

– Jó ötlet. – Janie megint keresgélt a papírok között, míg megtalálta a többi terület tulajdonosainak névsorát. – Csupa lord, lady, ilyen gróf, olyan gróf... igazán jó társaságba fog kerülni, nem?

– Bizony – felelte Caroline. – De nem tudom, ez segít-e. Szerintem ez a Sarin nem fogja könnyen beadni a derekát.

Janie összeráncolta a homlokát. – Megfájdult a fejem, a fenébe is.

– Adjak ibuprofent? – kérdezte Caroline.

Janie meglepetten felvonta a szemöldökét. – Hogy csempészted be?

– Az egyik cipőm orrában. Négy pár cipőt hoztam magammal, de a vámnál csak kettőt néztek meg.

– Gratulálok. De nehogyanis elkapjanak vele!

– Remélem, nem. Hozok pár szemet. – Caroline átment a szomszédban lévő szobájába, és alig egy perc múlva már vissza is jött. Átadott Janie-nek három tablettát, és töltött neki egy pohár vizet.

Janie gyorsan lenyelte a pirulákat, aztán hátradőlt a széken, mintha valami csodás érzést várna. – Valahogy az az érzésem, a gyógyszerek, amiket régen használtunk, sokkal hatásosabbak voltak, mint a mostaniak – sóhajtott fel.

– A régi szép idők, igaz? – húzta el a száját gúnyosan Caroline.

Janie nem felelt, csak halványan és fáradtan elmosolyodott. Lelki szemei, előtt megjelent szép házuk a berkshire-i hegyek lábánál, a férje és a kislánya, ahogy a kerti hintaágyon ringatóznak. Hallotta a júniusi hőségben a bogarak zümmögését, érezte a New England-i nyár perzselő forróságát. A pázsiton, az öntözőberendezés permete alatt gyerekek szaladgáltak boldogan sikoltozva... Aztán elfakult kép, és megint egyedül volt.

– Janie, ne haragudj, nem akartam...

– Semmi baj, Caroline – legyintett Janie. – Az élet megy tovább. Nem kell kíméletesnek lenni velem. Nem szeretném, ha mindent kétszer meggondolnál, mielőtt kimondod előttem. Épp elég problémánk van így is. És köszönöm a tablettát.

– Szívesen.

Kínos csönd ereszkedett közéjük, amit végül Janie tört meg.

– Na, akkor a fejfájásomat elintéztük, most jöhet a következő dolog, ami majd fejfájást okoz.

– Igen. A rendíthetetlen Mr. Sarin.

Janie nagyot sóhajtott. – Keresztülhúzhatja minden számításomat. Feltétlenül szükségem van arra a talajmintára. Már csak egy lépés választ el, hogy megkapjam a diplomámat, és végre valahára megint munkába állhassak.

– Esetleg felhívhatnád John Sandhaust, hátha hozzájárul, hogy változtass a mintavételi helyeken.

Janie a papírokat rendezgette. – Ugyan, Sandhaus? Semmi esélyem. Már azt sem akarta, hogy eljöjsek Londonba. Boldog lenne, ha akadna valami ürügye, hogy hazarágasson.

– Nem könnyíti meg a dolgodat, igaz?

– Hát nem. De ebbe nem akarok belemenni. Ma nincs időm

magamat sajnáltatni. Tudod mit? Kezdjük el az első ásatást még ma délután. Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra! – Janie rámutatott több X-re is London környékén. – Azonnal be is vihetjük a laborba elemzésre, és akkor úgy érezhetem, hogy már csináltam is valamit.

Átnézett még egy halom papírt, és azt mondta. – Gondolom, itt van valahol a laborhasználati felhatalmazás...

Caroline félresöpört pár papírt, és előhúzott néhány összekapcsolt lapot. – Rossz kupacban kerested.

– Nagyszerű! – Janie elvette és a táskájába dugta a papírokat. – És ha már elindultunk, teszünk egy kis kitérőt, és megnézzük ezt a bizonyos helyet. Hátha meg tudnánk ejteni a dolgot úgy, hogy Mr. Sarin észre sem veszi? Milyen a környék, oda lehet lopózni?

– Nagy fák vak, és elég bozótos is. Meglehetősen eldugott hely. És azt hiszem, az a rész, ahol ásni akarunk, messze van a háztól.

– Akkor szerintem meg kellene kockáztatni. És ha ott vagyunk, talán mégis sikerül megváltoztatnunk Mr. Sarin véleményét.

Janie bosszúsan úgy lecsapta a ceruzáját, hogy majdnem eltörte, és az ujját is beütötte az asztalba. Szokatlan volt ez a dühkitörés tőle, aki többnyire olyan fegyelmezett volt, de most úgy érezte, oka van rá. A terület idős gondnoka udvariasan, de határozottan visszutasította az ő kérését is a talajmintavételre, Janie szinte könyörgött neki, de hiába. Aztán felhívott mindenkit, akiről úgy gondolta, van jogcíme közbelépni. A füle már fájt az egész napos hiábavaló telefonálgatástól. Egyetlen angol minisztériumban sem talált senkit, aki hajlandó lett volna a segítségére lenni.

Leginkább az bosszantotta, hogy az öregember konokul nem volt hajlandó megindokolni, miért utasítja vissza a kérését. Előző nap Caroline-nal megnézték a területet, és Janie nem látott rajta semmi különöset. Egy átlagos kis mező, enyhén lejt, csupa gyom, gaz, bozót, itt-ott néhány szikla emelkedik ki a földből. A mező végében egy zsúptetős, kőből épült, régi kunyhó állt, valószínűleg itt lakik Sarin. Az egyetlen szembetűnő a két öreg,

göcsörtös törzsű tölgyfa volt. Levél szinte már alig nőtt rajtuk. A kunyhóhoz vezető út két oldalán állva összehajoltak, ősi ölelésben fonva össze ágaikat. Szomorú, melankolikus hely volt, egyáltalán nem olyan bájosán régies, mint Janie várta. – El sem tudom képzelni, hogy mit őriz itt egy gondnok – jegyezte meg Caroline-nak. – Nem igazán a Kensington Gardens.

Janie a szállodai hűtőszekrényhez lépett, és kivett egy érett őszibarackot. Kis, éles késsel gondosan felszeletelte. Az érett hús lágyan levált a magról. Milyen egyszerű kis élvezet – gondolta –, amit észre sem veszünk, míg a változások meg nem tanítanak rá, hogy értékeljük. Csodálatosan nedvdús volt, egyszerre kellett harapni és szopogatni, hogy a leve ne csurogjon a ruhájára. Lassan ette, élvezve az édes nedveket, és azokra az időkre gondolt, amikor akárhányat megehetett egy nap, és nem kellett arra gondolni, hogy honnan van. Lenyalogatta az ujjait, a farmerjába törölte a kezét, aztán felemelte a telefont, és tárcsázott egy angliai számot.

A telefon gyors egymásutánban kétszer csöngött, jól hallotta a vékony falon keresztül. Aztán Caroline szólalt meg: – Halló?

– Itt a főnök, drágám. És nagyon harapós kedvemben vagyok.

– Remek, mondhatom! Épp ez kell nekem mára, harapós főnök. Mi a baj?

– Ugyanaz, mint tegnap. – *Burocratosa nervosa*. Gyógymód nem létezik. Szinte mindig halálos. Bárcsak hallgattam volna Johnra, és valami amerikai helyszínt választottam volna! Azt hiszem, nincs más választásunk, meg kell látogatnunk Mr. Sarint.

Az öreg gondnok óvatos mozdulattal becsukta a régi, szétesőben lévő könyvet, amikor meghallotta egy közeledő autó berregését. Résnyire félrehúzta a csipkefüggönyt, és kilesett az ablak egyenetlen üvegén. Elernyőzte szemét a délutáni napfénytől, és megpróbálta a vén tölgyek mögött elterülő mezőt a látogatók szemével nézni. Vajon mit látnak rajta? Lehetséges, hogy tudják?

A kutya a lábánál állt, fejét kíváncsian félrebillentve, tűnődve, hogy mit néz a gazdája. – Itt vak – mondta, és megpaskolgatta a kutya fejét. – Hát itt vak.

Figyelmesen nézte a két nőt, akik kiszálltak a bérelt autóból. Mindketten elegánsan voltak öltözve, jólét érződött rajtuk. A magasabbik láthatóan idősebb volt Sötétbarna haja a válláig ért, a halántékánál kicsit már őszült. Kellemes arca volt, de szomorúság ült rajta, a szemöldöke közé árulkodó ráncok vésődtek. Sarin eltűnődött, vajon mi miatt ilyen szomorú. Észrevette, hogy hosszú, vékony ujjai vak, a keze kecses mozdulattal hajtogatt szét valami térképet. A másik nő fiatalabb volt, alacsony, vöröses hajú, az arca csupa szeplő.

Minél tovább nézte őket, ál szembetűnőbb volt a különbségük. Egy pillanatra a térkép fölé hajoltak, aztán ide-oda mutogattak, és váltottak pár mondatot, amit nem hallott. Végigsétáltak az úton a kunyhó ajtajához, kicsit botladozva a kopottas köveken. Sarin elmosolyodott, tetszett neki a két nő, és be kellett vallania magának, hogy örül a társaságnak. Az évek során alig néhány baráttra tett szert. A legközelebbieket már elveszítette a koruk miatt, és így nemigen tudta kielégíteni a társaság utáni vágyát.

Dél előtt már elment a boltba egy kis süteményért, ami ritka csemege volt szerény háztartásában, és megterítette az asztalt, a legszebb abrosszal. A szalvétákat úgy rendezgette el, hogy eltakarja a néhány foltot, remélte, nem veszik észre. Szomorú volt, hogy nem adhatja meg nekik, amiért jönnek, de igyekezett a legkevésbé csalódást okozni. Kicsit szégyellte, hogy mióta az anyja meghalt, már nincs olyan nagy rend a házban.

Végre felhangzott a várva-várt kopogtatás. Elment az ablaktól, és odacsoszogott az ajtóhoz. Kinyitotta. Két mosolygó nő arc nézett rá.

– Mr. Sarin? – kérdezte a magasabbik nő.

– Az vagyok – felelte Sarin, és mosolyogva bólintott.

– A nevem Janie Crowe, ő pedig az asszisztensem, Caroline Porter.

– Fáradjanak beljebb – mondta az öregember, és befelé intett. A magasabbik nőnek le kellett hajtania a fejét, hogy beférjen, az alacsonyabb fürgén átlépett a küszöbön. Sarin intett, hogy foglaljanak helyet, de amikor a székekhez léptek, akkor vette észre, hogy mindenféle holmi van rájuk pakolva. – Ó, elnézést, hadd vegyem el ezeket. – Gyorsan felmarkolt, amit bírt,

egy pár zoknit és egy pulóvert, a kutya pórázát, egy piszkos tányért meg egy villát. Miután kényelmesen elhelyezkedtek, elcsevegtek, és elfogyasztották, a szerény uzsonnát.

– Mr. Sarin – kezdte Janie, miután lerakták a teáscsészét.

– Nagyon hálás vagyok, amiért lehetőséget adott, hogy megbeszéljük ezt a dolgot. Ahogy már telefonon is elmondtam, archeológiai talajvizsgálatokat végzünk Londonnak ezen a részén. – Caroline felé biccentett. Miss Porter segédkezik nekem. Egy méteres mélységből gyűjtünk talajmintákat, egy tíz centi átmérőjű hengerrel, amit aztán rétegenként elemzünk tudományos célokból.

„Tudományos kutatás” – ez volt Janie fő fegyvere. Tudta, hogy a legtöbb ember ennek nem tud ellenállni, meghajolnak a fontossága előtt. Nagy csalódására azonban Sarinra egyáltalán nem tett ilyen hatást.

Ő is lerakta a csészéjét, és megköszöörülte a torkát. – Sajnálom. Tényleg nagyon sajnálom, de ahogy már mondtam, ez lehetetlen.

Janie önkéntelenül összeráncolta a szemöldökét – Mr. Sarin, ha nem tudom megszerezni ezt az utolsó talajmintát, minden eddigi munkám kárba vész. Nekem ez nagyon fontos. Bizonyára tudja, hogy az Egyesült Államok és Nagy-Britia között nem egyszerű manapság az utazás. Megkérdezhetem, miért nem teljesíti a kérésemet? Számomra érthetetlenül merevnek tűnik az álláspontja, figyelembe véve, hogy milyen egyszerű kérésről van szó.

Hosszú, kínos csönd. Sarin vívódott, hogy mit mondjon elfogadható magyarázatként Tudta, hogy a gondolkodás nem a legerősebb oldala, az anyja épp elégszer mondta. Meg tudná indokolni azzal, amit még gyerekkorában megtanult. De úgysem fogják megérteni. Néha ő maga sem értette, habár egész életét azzal töltötte, hogy ennek a helynek a történetét tanulmányozta. Voltak napok, amikor hosszú órákon át eltűnődött, miért őrizték úgy ezt a sziklás mezőt évszázadokon át. A letört faágakat összeszedeggették, a lehullott makkot összegyűjtötték láthatatlan kezek. Emberek, akiket csak néha látott, és alig ismert, de akik éppúgy őrizték ezt a helyet, mint ő.

– Mrs. Crowe – kezdte óvatosan –, itt még soha senki nem

bolygatta meg a földet. Ez a terület valamikor régen azzal a feltétellel került egy végakarát révén London város birtokába, hogy soha nem szabad felásni. Ez a kunyhó még azelőtt épült. Azóta sem bolygatták meg soha a mezőt.

Janie nem volt hozzászokva, hogy ilyen akadályokba ütközzön. Mintha valami névtelen felsőbb hatóság tiltását hordozta volna Sarin visszautasítása.

– És elárulták valaha is az okát ennek a tilalomnak? Nekem meglehetősen furcsának tűnik.

A válasz diplomatikus volt, sokkal diplomatikusabb, mint amit egy ilyen egyszerű embertől várni lehetett volna. – Nem tudnám megmondani az okát – Nem akarom megmondani, gondolta magában, pedig úgy fújta, mint az angol királyok nevét – Attól tartok, nem tudok segíteni önöknek.

A csönd, ami ezután következett, a véglegesség súlyával telepedett rájuk, innen már nincs továbblépés, egy régóta halott ember végakarata miatt, amit a gondnok nem hajlandó megsejteni. Janie lerakta az asztalra a csészéjét, lassan felállt, és lesimítgatta a szoknyáját. Caroline követte a példáját, tekintete idegesen ide-oda ugrált Janie és az öregember között, mintha várná, hogy ki teszi a következő lépést. Az öreg egy pillanatig még ülve maradt, elnézett a távolba, és az ajka némán mozgott, mintha próbálgatna valamit. Caroline Janie-re pillantott, aki vállrándítással jelezte, hogy nem tudja mire vélni.

– Hát akkor – mondta Janie –, köszönjük a vendéglátást, és hogy ránk szánta az idejét Talán egyszer még találkozunk.

A szavai kizökkentették a merengésből Sarint. Lassan felállt, és nagyon megfontoltan válaszolt. – Biztos vagyok benne, hogy így lesz. És igazán őszintén sajnálom, hogy nem tudtam segíteni.

– Köszönjük – mondta Janie, azzal Caroline-nal együtt távoztak.

Kint, a kocsiban Janie egy percre még füstölögve ült a volánnál, és bámulta a mezőt. Mindenképpen szüksége volt erre a mintára. Ha nem szerzi meg, az egész munkát előlről kell kezdenie.

– Ha másképp nem megy, ellopjuk – szólalt meg hirtelen, aztán indított.

Janie és Caroline a mező szélénél állva várták, hogy a szemük hozzászokjon a sötétséghez. Mindketten tetőtől talpig feketébe voltak öltözve, az arcukat is feketére mázolták. Ennek ellenére Janie nagyon félt, miközben elindultak a mező közepe felé, óvatosan tapogatózva a lábukkal a vaksötétben. Janie-nél volt a hosszú, fém talajmintavevő henger, Caroline-nál a vászonzacskó, amibe a mintát teszik. A talaj hepehupás és göröngyös volt, Janie megbotlott, egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát, és nekiütötte egy sziklának a fémcsövet, amely nagyot kondult. A hang az egész mezőt felverte, mintha csak harsonával jeleznék az érkezésüket.

Caroline némán káromkodott, gyorsan odakapott és megmarkolta a csövet, hogy tompítsa a rezgéseket. Némán álltak, a szívük vadul kalapált, és hunyorogtak a sötétben, keresve a jeleket, hogy felfedezték-e őket. De nem láttak semmit, csak a két hatalmas tölgy sziluettjét, és a facsoportokat a mező szélénél, amelyek részben eltakarták előlük a házat.

Janie-nek az volt az érzése, hogy láthatatlan lények figyelik őket, mintha állatok ólálkodnának körülöttük. De nem látott csillogó szempárokat, nem hallott lélegzetet, morgásokat, csak a város távoli zajait. Megérintette Caroline karját, és továbbváltak, felajzott érzékekkel, arra a helyre, ahol a halk „bíp” jeleket kiadó kis jelzőműszert hagyták.

Hála Istennek, hogy még a Sarinnál tett látogatás előtt átvizsgáltuk a területet – gondolta Janie. És milyen szerencse, hogy nem esett, mióta elhelyeztük a műszert! A vékony hangocska alig hallható volt a sötétben, de azért tisztán kivehető. Janie és Caroline követték a hangot.

A kijelölt helynél gyorsan összeállították a mintavevőt, és elkezdték lenyomni a sziklás talajba. Kemény fizikai munka volt, és rövidesen mindkettőjükről patakzott a verejték, annak ellenére, hogy az éjszaka aránylag hűvös volt. Amikor végre elérték a kellő mélységet, megálltak, hogy pihenjenek egy-két percig.

A mező túloldalán, a régi kőházban Sarin felébredt délutáni álmából. Gyorsan az órájára pillantott, és elátkozta magát, amiért átaludta az egész estét. Észre sem vette, amikor letelepedett a hintaszékbe, mennyire kifárasztotta délután a két nő látogatása. Több órát aludt, mozdulatlanul, mint egy fadarab.

A mosdóhoz ment, egy kis hideg vizet fröcskölt az arcára, aztán jól megdörzsölte egy durva törülközővel. A kutya csendben feküdt az ajtónál, türelmesen várva a megkésett délutáni sétát.

Sarin elé rakott egy tálka friss vizet, a kutya ki lefetyelte, és mintha mosolyogva nézett volna a gazdájára. A póráz a földön hevert, ahová Sarin ledobta, amikor helyet akart csinálni a látogatóknak. A kutya megbökdöste az orrával, és hevesen csóválta a farkát.

– Jól van, jól van, értem – mondta Sarin. Eltűnődött, mennyire nem okozott problémát soha, hogy a kutyával szót értsen, míg az emberekkel olyan nehéz. – Csak felveszek egy mellényt, és már mehetünk is. – A zsebébe dugta a pipáját és a gyufát, aztán elindultak a sétára.

A kutya egy darabig körbeszaglászott, keresve a megfelelő helyet, amit megjelöljön. Felemelte a lábát, és megkeresztelt egy alacsony bokrot, aztán lelkesen továbbrohant. Sarin botladozott a nyomában, lelassították öreg, merev ízületei. A mező kerülete úgy félórányi séta, ha nem zavarja meg őket senki és semmi. Kamaszok jártak ide néha, füvet szívni.

A kutya egyszer csak megtorpant, és fejét a mező közepe felé fordítva szaglászni kezdett. Hegyezte a fülét, a fejét félrebil-lentette, és hallgatózott. Valahol a magasban egy madár rikoltott, a kutyát megzavarta, és felnézett, aztán a gazdájára, aki lenyúlt, és megnyugtatóan megsimogatta a fejét. Tovább jártak körbe a mezőt Tíz perccel később a kutya megint hegyezni kezdte a fülét, és halkan felnyűszített.

– Na, mi az? – kérdezte Sarin, és rövidebbre fogta a pórázt – Van ott valami? – A kutya megfeszítette és rángatni kezdte a pórázt, a mező közepe felé vonszolva a gazdáját. Sarin követte, és rövidesen már csak lihegve tudott lépést tartani vele.

Caroline felegyenesedett, és nyújtózkodott egyet, erőt gyűjtve, hogy a rövid pihenő után elkezdjék kihúzni a mintavevőt, amikor hirtelen megragadta valami a figyelmét fényt látott a távolban, a mező túlsó felén. Hunyorogva próbálta kivenni, mi az. Egy zseblámpa! Megkocogtatta Janie vállát és azt suttogetta: – Oda-nézz! Ott! Egy lámpa.

– Az istenit! – motyogta fojtottan Janie. – Biztosan meghal-
lotta, mikor odaütöttem a hengert. Ha észrevesz, végünk van. –
Körbepillantott, és meglátott egy facsoportot, amely kellő rejte-
ket adhat, ha idejében odaérnek. Megragadta Caroline karját, és
elkezdte arra rángatni.

– A mintavevő! – suttogta Caroline. – Mi lesz, ha észreveszi?

– Akkor észreveszi. Nem tehetünk semmit. Mélyen be van
nyomva, alig kandikál ki a vége, talán nem látja meg. És ha meg
is látja, reméljük, nincs elég esze, hogy rájöjjön, mi az.

A fákhoz szaladtak, aztán visszanéztek oda, ahol a földbe
nyomott csövet hagyták. Miután lekuporodott egy nagy fatönk
mögött, Janie végre kieresztette visszafojtott lélegzetét. Nézték,
ahogy Sarin és a kutyája körbejárják a mezőt, mintha keresné-
nek valamit. Habár Janie tudta, hogy egy csőnyi földet ellopni
nem a legtörvénysértőbb dolog, mégis erkölcstelennek érezte,
amit tesz, mivel Sarin yira tiltakozott. Mintha megsértette
volna az öregember méltóságát. Inkább szégyent érzett, mint
félelmet, mintha valami ősi és rejtélyes becsületkódexet szegett
volna meg.

Teltek-múltak a percek. Sarin tovább barangolt céltalanul a
sötétben. Janie megmagyarázhatatlanul fázni kezdett, mintha je-
ges ujjak kúsznának fel a gerincén. Libabőrös lett, pedig jól fel
volt öltözve. A szél épp csak meg-megrezsent, a falevelek körü-
löttük mégis susogtak. Az érzékei különös figyelmeztetéseket
küldtek, megint az volt az érzése, hogy nincsenek egyedül ezen
a mezőn.

Körbekémlelt, de nem látott senkit, csak a fák sötétlő osz-
lopait, tetejükön a hullámozó levéltömeggel. Janie mégsem tudta
lecsillapítani a szívverését, amely a fülében dobolt. Hideg verej-
tékcsseppek folytak le a nyakán.

A fény végre abbahagyta a kacskaringós vándorlást, és
megállt egy helyben. Hallották, hogy a kutya lihegve feszíti a
pórázát, aztán az öregember dacos hangon megszólalt: – Tudom,
hogy ott vak! – A hangja ellágyult, és halkabban hozzátette:
– Kérem, hagyjanak békén. – Megfordult, a sziluettjén látszott,
hogy lecsüggeszti a vállát, és elindult vissza a ház felé. Rövidesen
eltűnt a szemük elől.

Janie kilépett a fák mögül, Caroline szorosan a nyomában

maradva követte. Visszalopakodtak, és amilyen gyorsan csak tudták, kihúzták a fémcsövet értékes tartalmával. Miután biztonságosan belehelyezték a talajmintát a vászonzacskóba, a kocsihoz siettek. Amikor elfordította a kulcsot az ajtajában, Janie úgy érezte, óriási kő esett le a szívéről. De a lelke nem volt nyugodt, sehogy sem tudott szabadulni a szégyenletes érzéstől, hogy valami olyat tett, amit nem lett volna szabad.

Sarin reszketve ült a kopottas díványon, hűséges kutyájával a lábánál. Felvett még egy ujjast, de így sem tudott átmelegedni. Ma este megengedi a kutyának, hogy az ágy végében aludjon, ami ritkán fordult elő. Hangosan beszélt hozzá, mivel nem volt más, akivel megoszthatta volna a félelmeit.

– Hát mégis eljöttek, végre! De arról nem mond semmit a könyvem, hogy most mit tegyek. Csak yi áll benne, hogy nem szabad felásni a mezőt. Ó, istenem... Anyám mindig mondta, hogy egyszer el fognak jönni, de reméltem, hogy nem ilyen hamar... Még nem vagyok felkészülve rá.

Vén bolond – mondta magának –, egész életedben erre készültél, és mégsem vagy felkészülve? Az anyjára gondolt, arra, milyen szerencse, hogy nem látja, mennyire gyáván viselkedik.

– Amerikaiak – mondta hangosan a kutyának. – Elvittek egy kis földet, és nem emlékszem, ilyenkor mit kell csinálnom. – Tehetetlen könnyek tolultak a szemébe, amiért nem tud megbirkózni a feladattal, amit követelőző ősei hagytak rá. Mennyire csalódónak bennem, ha látnának! – gondolta.

– Vissza fognak jönni, biztos vagyok benne – mondta a kutyának. – Csak nem tudom» mikor. – Ujjait belemélyesztette a kutya meleg bundájába, és belekapaszkodott, mint egy ijedt, eltévedt gyerek. – Fel kell készülnünk, mire legközelebb jönnek.

Két nappal később Janie-t a telefon csöngése riasztotta fel nyugtalan álmából. Lerúgta a takarót, és mezítláb odabotladozott a telefonhoz. Üdvözölte a labortechnikust Azonnal hallotta a leplezetlen lelkesedést a hangjában, és kora reggeli kábasága ellenére figyelmesen hallgatta, hogy megértse, amit mond, mert

borzasztóan hadart. Szinte látta az izgatott hadonászást a vonal túlsó végén. Janie kinyögött néhány álmos kérdést, meghallgatta az izgatott választ, aztán udvariasan véget vetett a beszélgetésnek. Zoknit húzott, és átballagott a fürdőszobába, megmosta az arcát, aztán a mikroban felmelegített egy bögre tegnapiról ottmaradt kávé, és magával vitte a telefonhoz.

Felhívta Caroline szobáját. – Felkelés, hétalvó! Akadt egy kis váratlan munka. Az utolsó talajmintában nemcsak föld van, hanem valami más is.

3

Alejandro kóválygó fejfel tért magához valami sötét és dohos helyen. Tétován körbepillantott a sötétségben, de nem talált semmit, amiben megkapaszkodhatott volna a tekintete. Az egyetlen kis fény egy vízszintes résen szivárgott be, meghatározhatatlan távolságban. Úgy gondolta, ott bizonyára egy fal lehet. Négykézláb arra kezdett mászni, és csalódottan döbbsent rá, hogy milyen közel van. Egy rosszul illeszkedő ajtó alatt lopakodott be a vékonyka fénysáv. Az ajtó nagyjából négyzet alakú volt, épp csak akkora, hogy négykézláb ki lehetett volna férni rajta. Nem emlékezett, hogy önszántából mászott-e be ide; ha nem, akkor elég nehéz dolguk lehetett, amíg begyömöszölték.

Felállt, lassan és óvatosan, nehogy beüsse a fejét, mert a mennyezetet sem látta. Teljes magasságában odasimult ahhoz a falhoz, amelyen a kis ajtó nyílt, és jobbra indult, testével a falhoz tapadva. Lassan tapogatózott körbe, de egyetlen sarkot sem talált, amiből arra következtetett, hogy a helyiség kör alakú. Hamarosan megint ott is találta magát az ajtónál.

Térdre rogyott, és elkezdte a padlót tapogatni. Durva kőlapok bontották, köztük keskeny rések. A repedésekben fű nőtt, de nem érzett semmiféle nedvességet, amiről hirtelen eszébe jutott, hogy mennyire szomjas. A gyomra megkordult, kiáltozott étel után, és habár mindkét érzés terhes volt, mégis jobban foglalkoztatta az, hogy kiderítse, mennyire lehet súlyos a hely-

zete. Elnyomta a kínzó éhség- és szomjúságérzetet, és megpróbált még többet felderíteni a helyről, ahol fogva tartják.

Lefeküdt a padlóra, és teljes hosszában kinyújtózott, karját a feje fölé nyújtva, így a kezével és a lábujjai hegyével épp meg tudott érinteni két falat. Ezt többször megismételte több irányban is, és mindig ugyanarra az eredményre jutott. Így nagyjából meg tudta határozni az odú nagyságát. Aztán lábujjhegyre ágaszkodott, felnyúlt a magasba, és akkorát ugrott, amekkorát bírt. Az ujjai csak levegőt értek.

Valami mély verem lehet, vagy egy torony – gondolta de a beszivárgó fény alapján mégis inkább úgy döntött, a helyiség nem lehet a föld alatt. Habár a szárazság kellemetlen volt, és gyötörte a szomjúság, azzal nagyon is tisztában volt, hogy egy száraz helyen sokkal jobban ki lehet bírni, mint a dohos nyirkosságban, ami yi fogoly betegségét okozta, akiket még diákkofában vizsgált a börtönökben. Bizonyos volt benne, hogy a szeme hamar hozzá fog szokni a sötétséghez, de egyelőre alig látott az orráig. Ha kinyújtotta maga elé a karját, a kézfejét már nem tudta kivenni. Ide-oda lengette maga előtt a kezét, érezte a légmozgást, de nem látott semmit. Leült, hátát a falnak vetve, a szemét tágra nyitva, és várta, hogy javuljon a látása. Fokozatosan jobb is lett, ahogy számított rá, de hiába, nemigen volt sok látnivaló.

Figyelte a fénycsíkot az ajtó alatt, hogy változik-e az erőssége, és előre rettegett az éjszakától, amikor teljes sötétség borul majd rá. A beszivárgó fény szöge nem változott, Alejandro ebből arra következtetett, mégsem napfény lehet, hanem szűrt fény valami előcsarnokból vagy folyosóról, ahová az ajtó nyílik. Ahogy telt-múlt az idő, a fény elhalványodott, és ő beletörődött, hogy hosszú órák következnek, amikor meg lesz fosztva a látástól. Meglepő csend honolt mindenütt. Ha ez börtön lenne, akkor biztosan hallanám a többi rab kiáltásait – gondolta.

Mire leszállt az éj, már nem tudott nem tudomást venni a testének igényeiről. A torka kiszáradt, üres gyomra szinte állandóan kétségbeesetten korgott. Nem bírt elaludni, a fejében száguldoztak az előtte álló baljós lehetőségek. Szívbe markoló élességgel volt előtte annak az embernek a példája, akit egyszer sírbrátlásért elítéltek. A magisztrátus, a helyi papsággal egyetér-

tésben, logikus és illő büntetés mellett döntött: elevenen eltemették a vétkest, hadd gondolkozzon el a bűnén ott, ahol elkövette. És ráadásul az az ember keresztény volt! Alejandro el sem tudta képzelni, mit fognak csinálni vele, egy zsidóval ugyanezért a vétékért.

Hogy is tudnám meggyőzni őket, hogy nem bűn volt, amit elkövettem, hogy én csak a tudást kerestem, aminek törvényes úton való megszerzését a pápájuk tiltja? Én nem a sírt raboltam ki, csak egy időre kölcsönvettem a lakóját. Visszavittem volna, nem rosszabb állapotban, mint eredetileg volt!

Órákon át átkozta saját magát, nem azért, amit elkövetett, hanem amiért ilyen ostoba volt, és hagyta, hogy rajtakapják. Kutatott az emlékezetében, tehetett volna-e valamit, hogy elkerülje a lebukást, de hiába: egyszerűen csak balszerencse volt. Ahogy telt az éjszaka, egyre inkább úgy érezte, igazságtalanság lenne, ha elítélnék, és mire az ajtó rése alatt megjelent az első halvány fénysáv, tele volt nagy tervekkel, hogyan fogja menteni magát.

Elszántsága azonban porrá omlott, amikor nem sokkal pirkadat után hirtelen kivágódott az ajtó, és a fényáradat a szemébe szúrt. Kénytelen volt az arca elé kapni a kezét a fájdalmas sugarak elől, amikre pedig legalább úgy vágyott, mint a táplálékra. Egy bögre vizet és egy kis, kemény cipőt löktek be, és az ajtó megint bezáródott. Az egész villámgyorsan játszódott le, és Alejandrót teljesen készületlenül érte. Ezernyi kérdése lett volna a foglárhoz, de egy pillanat alatt el is szállt a lehetőség.

– Könnyörüljenek rajtam! Mondják meg, hol vagyok! Az Isten szerelmére kérem, adjanak egy gyertyát! – Kétségbeesetten vágyott inni, de tudta, hogy addig kell könnyörögnie, míg el nem megy az ór. Újra és újra ordította a kéréseit, míg végül nyilvánvaló nem lett, hogy úgysem hallja senki. Térdre hullott, és befalta a gyalázatos ételt, még ki is nyalta a tálkát száraz nyelvével, hogy egy csöppnyi se vesszen kárba.

Megint egy nap és egy éjszaka – gondolta, felkészülve a legrosszabbra. Az a gondolat, hogy ismét egy magányos napot kell eltöltenie teljes némaságban és sötétségben, csüggedéssel töltötte el. Tudta, hogy ha nem képes uralkodni önmaga felett, nem a teste fogja először elárulni, hanem az elméje, amely úgy

vágyik, majd látvány és hang után, hogy jobb híján maga fogja felidézni őket. De ő inkább meghalna, mintsem megőrüljön. A legmegalázóbb az volt a helyzetében, hogy még arra sem lesz módja, hogy elvegye a saját életét.

A hatalmas terem közepén két férfi állt egymással szemben, egy díszesen faragott tölgyfaasztal két oldalán. A terem impozáns méretei ellenére nem volt visszhangos, a számos puha szőnyegnek és a falat borító kárpitoknak köszönhetően.

A püspök udvarias mozdulattal helyet mutatott vendégének. Az öreg zsidó kissé meghajtotta, a fejét, aztán gondosan elrendezgette köntösének redőit, és leült. A válla meggörnyedt, részben az évek súlyától, amelyeket üzleti könyvek fölé hajolva töltött, de a püspök azt gyanította, valami sokkal nyomasztóbb tehertől is. Avram mozdulatai tétovák voltak, a hangja majdnem remegett. A püspök egyáltalán nem ilyennek képzelte hosszú évek levelezése után.

A püspök még csak monsignor volt akkoriban, amikor Avram Canches az apja parancsára dolgozni kezdett a családi pénz-”kölcsonzónél. Avram jól emlékezett, milyen keserűség töltötte el, amikor végleg eldőlt, nem engedik, hogy azt a hivatást válassza, amelyhez a szíve húzza. – A fivéridek hadd dolgozzanak a két kezükkel – mondta szigorúan az apja. A te kezébe penna illik. – Avram tudta, hogy ezért egyezett bele abba, hogy a saját fia, Alejandro orvos legyen, annak ellenére, hogy komoly kétségei voltak a döntés bölcsességét illetően. Most már jobban értette a saját apja zsarnoki viselkedését, és azt kívánta, bárcsak lett volna ereje hozzá, hogy o is ilyen erős kézzel bánjon a saját fiával.

A püspökkel több száz levelet váltottak azóta, a keresztény egyház különböző pénzügyeiről. Olyan megegyezést kötöttek, amely mindkettőjüknek nagy hasznára volt. Avram garantálta, hogy a világiás ízlésű főpapnak mindig lesz yi pénze, amennyi a pompázatos szertartásokhoz kell, és erről mindig gondoskodott is, soha egy szóval sem említve személyes véleményét, amely szerint az Isten nem törődik az őt imádók öltözkéivel vagy a környezet pompájával. Örömmel begyűjtötte a ka-

matokat, és cinikus véleményét megtartotta magának. Sok évnyi együttműködés után valamiféle halvány megbecsülést is kezdett érezni a főpap iránt.

A püspök hasonlóképpen kedvezően vélekedett Avramról, és nagyon meglepődött, amikor látta, hogy a saját ügyeit már korántsem tudja olyan biztos kézzel irányítani, mint az üzletet. Jó darabig hallgattak, méregették egymást, mindegyikük átrajzolta magában a képet, amit az évek során a másikról alkotott.

Végül a püspök törte meg a csendet. – Nem ilyennek képzeltem, kedves barátom. Azt hittem, sokkal magasabb lesz nálam. Amilyen rettenthetetlen üzletember, megesküdtem volna, hogy a termete is óriás!

A törékeny, alacsony emberke azt felelte: – Eminenciás uram, bocsássa meg, ha csalódást okoztam. Csak remélni tudom, hogy szellemi erőm nem aszott össze az évekkel, mint a testem.

– Gyanítom, az továbbra is gigászi méretűi – nevetett fel a püspök. – Hadd kínáljam meg valami frissítővel. Hosszú volt az útja, és már nem fiatal ember.

A püspök intett egy fiatal papnak, aki pár perc múlva visszatért, egy díszes ezüstitálcán kenyeret, sajtot és gyümölcsöt hozott.

A püspök latinul asztali áldást mondott, Avram pedig pár szót mormolt héberül; tekintetük találkozott a gyertya fölött, ahogy egyszerre végeztek mindketten a rövid imával. A püspök egy ezüst kancsóból bort töltött két kupába. Az egyiket átadta vendégének, és azt mondta: – Hát itt vagyuk, Avram, szemtől szemben ennyi levél után. Kíváncsian várom, mi vette rá erre a hosszú utazásra.

Avram, aki láthatóan ideges volt, nem felelt, csak a késével játszadozott, aztán ügyetlenül lekanyarított egy darabkát a sajtból. Látván Avram zavarát, a püspök úgy vélte, itt a jó alkalom, hogy némi előnyre tegyen szert, amit a jövőben felhasználhat hitelezőjével szemben. Tovább nógatta, őszinte aggodalmat tetetve. – Avram, bizonyára tudja, hogy több vagyok, mint egyszerű ügyfele. Ha valami nehéz dologról kell beszélnie, ne féljen semmitől. Az isten házában mindenkit meghallgatnak.

Avram nem vett tudomást a vén csontjait szaggató fájdalomról, és hogy némi erőt és méltóságot sugározzon, kihúzta

magát a faragott széken. Átfutott a fején, hogy legalább ötven paraszt egyházi tizedébe kerülhetett egy ilyen szék. Amikor leült, egy pillantással felmérte, hogy tizenkét szék áll az asztal körül. És ráadásul kényelmetlenek is!

Megköszöri a torkát. – Eminenciás uram – kezdte óvatosan –, bizonyos vagyok benne, hogy tanácsadóitól hallott a városunkban, Cerverében történt szerencsétlen eseményekről.

A püspök gyanakodva méregette Avramot. Honnan tud róla, hogy kémeim vak ott? – tűnődött... – Ó, igen, a tanácsadóim... – mondta határozottan. – Valami rémlik... egy sírrablás, ha jól emlékszem. – Pontosan tudta, hogy egy zsidót elfogtak és börtönbe vetettek, mert kirabolta egy nemrégiben elhalálozott keresztény mesterember sírját. A halott családja fel volt háborodva, és azonnali igazságszolgáltatást követelt. A püspök a részletekről azonban még nem értesült. Elhatározta, hogy jól meg fogja mondani a magáét a cerverei apátnak. Nem akarta elárulni, hogy gyenge láncszem akadt hírhedt hálózatában, amiről nem gondolta volna, hogy az öreg zsidó egyáltalán tud.

– Eminenciás uram – folytatta Avram. – Sajnos be kell valanom, örökkévaló gyalázatomra, hogy a sírrabló nem más, mint a saját fiam.

A püspök arcáról azonnal eltűnt minden melegség. Udvariatlanul, elnézést sem kérve felállt az asztaltól. Erről meg miért nem értesítették a kémei? Ki kellene közösiíteni azt az ostoba fajankót, aki hagyta, hogy kicsússzon a kezéből egy ilyen lehetőség!

Elsétált az asztaltól, és egy pillanatil kibámult az ablakon, keresztbe font karokkal, mintha valami gonosztól védelmezné magát.

Avram látta, hogy a püspök dühös, de nem értette az okát. Talán túl hamar állt elő ezzel a dologgal? Attól kezdett félni, a küldetése, aminek az lett volna a célja, hogy megmentse Alejandrót, kudarcil fog végződni.

Megtámaszkodott az asztal szélén, recsegő-ropogó csontokkal feltápáshzkodott, és reszketegen közelebb lépett vendéglátójához.

– A fiam orvos, és nagy kockázatot vállalt, amikor ezt a keresztényt gyógyította, az ő kérésére, bár tudta, hogy ez tilos.

Az a szerencsétlen ember egy borzalmas, sorvasztó betegségben halt meg és a fiam mindent megtett, hogy könnyítsen a szenvedésein utolsó napjaiban. Kipróbált minden ismert gyógymódot. És fizetségül mindössze egy ásót kapott. Egy ásót, eminenciás uram! Azért akarta megvizsgálni az elhunyt tetemét, hogy megállapítsa a betegség okát. Ő mélyen meg van. győződve róla, hogy nem követett el semmiféle bűnt.

Elhallgatott, remélte, hogy valami együttérző választ kap, de csak egy jeges tekintet volt a felelet. Avram összeszedte magát, és folytatta. – Semmiképp nem bűnös a sírblás vétkében. Ha nem akadályozzák meg, visszavitte volna a holttestet a helyére. Épp a temetőbe tartott, amikor rajtakapták. Semmit nem vett el, és a test is érintetlen volt.

– Még Mózes is azt tanítja – mondta a püspök hidegen, a szemét le nem véve Avramról –, hogy bűn azt kívánni, ami a másé. Minden vallások bölcsei úgy tartják, hogy a teste az ember legdrágább tulajdona. Mi lehet nagyobb bűn, mint elloponi .az ott-hont, amelyben az ember lelke lakozik földi tartózkodása során? Miért bocsátanánk meg egy ilyen gonosz tettet, csak azért, mert az elkövető azt állítja, szerinte nem gonoszság? Ennek eldöntése az Isten kiváltsága, és nem egy nyomorúságos zsidóé.

– Beismerem, eminenciás uram, hogy Alejandro meggon-dolatlanul és tévesen cselekedett. Mi zsidók is úgy tartjuk, hogy a test az Isten megszentelt ajándéka. De a fiam mindig is szom-jazta a tudást, és semmi nem állíthatja meg annak megszerzésében. Ha valaki büntetést érdemel, az én vagyok, amiért nem neveltem a népünk fiaihoz illő alázatosságra. Öreg vagyok már, nincs sok időm hátra. Könyörgöm, vegye úgy, mintha én követ-tem volna el. Inkább rám szabják ki a büntetést!

A püspök csak nézte az öregembert, a jó barátot, akivel eddig soha nem találkozott, és aki most akaratlanul ellenséggé változott. Egy törékeny, megfáradt, megvert embert látott, aki örökkévaló tűzre van kárhóztatva a hite miatt. Ő mindig is igye-kezett védelmezni és támogatni a zsidókat a püspöksége alatt; de ez most megbocsáthatatlan bűn volt.

Tekintete égően belefűrődött Avraméba, és azt sziszegte: – Hogy merészelte a fiad elárulni a bizalmunkat? Én mindig hagy-tam az aragóniai zsidókat békében élni. Az engedetlenségetek

miatt a Szentatya előtt úgy fog feltűnni, nem tudom ellátni a feladatomat. Ha így folytatjátok, az lesz a vége, hogy nálam sokkal kevésbé együttérző úr igája alá kerültek!

Avram hallgatott. Szóval attól fél, hogy elveszíti a hatalmát! – gondolta. Megtalálta a püspök gyenge pontját. Nem szabad meginogni, mert akkor nem fog belemenni az alkuba. Azonnal megváltozott a magatartása, könyörgésről józan érvelésre váltott Kihúzta magát, és szilárd hangon megszólalt.

– Eminenciás uram, tisztában vagyok vele, milyen kiváltságos helyzetet élveznek a zsidók kegyelmességed védelme alatt, és mi mindnyájan hálásak vagyunk azért, hogy ilyen jólétben élhetünk. Mi is mindent megtettünk, hogy békében éljünk együtt a keresztényekkel, abban a reményben, hogy mindenféle hitű ember élvezheti az együttműködés előnyeit.

A püspök egyenesen Avramra nézett, nem értette, miért nem sikerült megfélemlítenie. – Folytassa – mondta gyanakodva.

– Nem egészen értem, mire céloz.

Avram a köntöse ujjából előhúzott egy vaskos pergamentecercset – Eminenciás uram, magammal hoztam a püspökség számlájának kimutatását a Canches bankháznál. Nagyon szívesen áttekinteném most önnel. Talán visszaülhetnénk, és folytathatnánk az étkezést. Azt hiszem, sok mindent kell átgondolnunk, és én a magam részéről jobban tudok gondolkozni teli gyomorral.

Néhány másodpercnyi tűnődés után a püspök a székekre mutatott. Avram megkönnyebbülten visszaült. Némán ettek, mindegyikük fejében egymást kergették a gondolatok arról, hogyan tudnák befolyásolni a másikat. Mennyit nyerhetnek, mennyit kell feladniuk? A két ember az öregkor minden bölcsességével és tapasztalatával felvértezve úgy készült, ahogy a katonák a csatára, de nekik egyetlen fegyverük az eszük volt. A püspök számára hirtelen nagyszerű lehetőség nyílt arra, hogy olyan összegeket küldhessen az avignoni pápai udvarba, ami magasan meghaladja Őszentsége reményeit. Nagyszerű sáfárnak tekintik majd, aki nagy hasznára van a Szentatyának Aragonban. Avram azt fontolgatta, mennyit kérhet a püspöktől cserébe azért, ha elengedi az egyház hatalmas tartozását. Boldogan lemondana róla cserébe Alejandro életéért. Az alku azonban nem

korlátozódhat csak arra, hogy szabadon engedjék. Azt is kérték, hogy biztonságosan kijuttassák Spanyolországból, egy megbízható keresztény kíséretében, aki megvédelmezi a hosszú és veszélyes úton.

A püspök hívta a szolgáját, hogy szedje le az asztalt, és hozzon még gyertyákat. Miután meggyújtották őket, kiküldte a fiatal inast, és nekiláttak a kellemetlen ügyletnek.

Avram elkezdte felmondani a beszédet, amit előre megfogalmazott. – Régóta hálás vagyok kegyelmességednek, amiért mindig olyan jó szívvel volt a családom iránt. Természetesen nagy szegényemre van a gyalázat, amit a fiam a fejemre hozott, amikor megbolygatta egy keresztény végső nyughelyét. Tudatában vagyok, hogy soha nem leszek képes viszonzni kegyelmességed nagylelkűségét, amiért engedte, hogy ennyi éven át a szolgálatában álljunk, mégis szeretném valami csekélyke jelét adni hálámnak és nagyrabecsülésemnek.

Az idős zsidó szétgöngyölte a tekercest, és a püspök elé fektette, aki figyelmesen megnézte a feljegyzéseket. Hosszú számoszlopok lajstromozták az évről évre felvett kölcsönöket. Egy részüket már rég rendezték, de egy jelentős összeg még kifizetésre várt. Még ha a kamatokat nem számolják, és újabb kölcsönöket nem vesznek fel, akkor is több évnyi bőségesen beszedett egyházi tized kellene a kifizetéséhez.

Avram összegöngyölte a tekercest, és a gyertya fölé tartotta, úgy, hogy még épp ne érje láng, egyértelművé téve, mire gondolt

- Talán ideje lenne, hogy átgondoljuk ezt az adósságot – mondta.
- Bizonyos vagyok benne, hogy megegyezésre tudunk jutni.

A püspök azonnal megértette. – Barátom, túl kedves hozzá. Nem fogadhatom el nagylelkű ajánlatát anélkül, hogy ne viszonzóznám valamivel. Talán segítségére tudok lenni a családjának ezekben a nehéz időkben.

Avram Canches előadta, mit javasol. A hangja egyre szilárdabban és eltökéltebben csengett. – A fiamat szabadon engedik, és biztosítják a számára, hogy eljusson Avignonba. Kíséretre lesz szüksége, és mivel nekem nincsenek ilyen összeköttetésem, eminenciás uramnak kell gondoskodnia róla. Olyan valaki kell, aki teljes mértékben megbízható. Természetesen bőségesen meg fogom jutalmazni a szolgálatait.

A püspök el sem hitte, hogy ilyen jól járt, alig tudta palástolni a lelkesedését. Ezek a kérések teljesen jelentéktelenek voltak, és könnyen teljesíthetők. – És miután ezt teljesítettem, nem lesznek további követeléseim?

Avram teljes magasságában kihúzta magát, összeszedve minden erőt és méltóságot, amit megfáradt lelkében talált. Egyenesen a püspök szemébe nézett, és kijelentette: – Kegyelmes uram, ez nagyobb érték a számomra, mint bármi más, amit adni tudna. A fiam egyszerűen csak megbotlott egy elé került kavicsban az úton. Az, hogy elengedem az adósságukat, nagyon csekély ár az életéért.

A püspök szinte megrovóan mosolygott, és azt mondta: – Akkor megegyeztünk. Égesse el a tekercset,

Mindketten szótlanul nézték, ahogy Avram odatartja a pergament a lángba. A termet betöltötte az égő szaru émelyítő szaga, ami jól illett a visszás üzlethez, amelyet épp kötöttek. Amikor a tekercs teljesen hamuvá égett, a püspök Avramhoz fordult. – Meg fogok keresni a nevében egy Hernandez nevű katonát. Sok szolgálatot tett már nekem. Megbízható ember, és örömmel áll majd a szolgálatára. De figyelmeztetem, ha megtudja, hogy egy szökött zsidót kell kísérnie, lehet, hogy igen nagy árat fog kérni érte.

Avram akár a saját lelkét is eladta volna, hogy megvásárolja a fia szabadságát. Még a legkapzsisbb katona sem kérhet yit, ami túl sok lenne. – Kérem, eminenciás uram, tekintettel régi barátságunkra, próbáljon meg jó árat kialakítani.

– Mindent megteszek, ami tőlem telik. Hajnalhasadáskor küldöncöt menesztek hozzá. A megegyezés részleteiről majd tájékoztatom.

Avram hálája jeléül kissé meghajolt, és elbúcsúzott a püspöktől, kicsit szomorkásán arra gondolva, hogy soha többé nem találkozhatnak, mert ez a kétes üzlet örökre véget vetett a barátságuknak. Eddig a napig nagy becsben tartotta a levelezésüket. Olyan játék volt, amit két méltó ellenfél játszott; hiányozni fog neki.

A püspök ki kísérté a vendéget a terem ajtajáig, ahol Avram meglepetésére és undorára elkövette a tiszteletre méltó zsidókkal szembeni legnagyobb sértést: kinyújtotta gyűrűkkel ékesített kezét, és várta, hogy fölé hajoljon és megcsókolja.

Avram merész daccal meredt a püspökre. Lenézett a ki-nyújtott kézre; legszívesebben leköpte volna. De ezzel csak Ale-jandrónak ártana, visszanyelte az undorát, aztán megtette, amit vártak tőle. Felegyenesedett, egy pillanatra szikrázó szemekkel a püspökre nézett, aztán kisétált.

A püspök megrántotta a csengőzsinórt, amely az inast hívta. A fiú megjelent, nesztelenül, mint mindig, és tiszteletteljesen a püspökhöz lépett

– Fiam, küldd el a szakácsot, hogy keresse meg azt a gaz-ember Hernandezt. Ő biztos tudni fogja, melyik kocsmában ta-nyázik az a mákvirág.

– És mit mondjon neki a szakács, eminenciás uram? – kér-dezte a fiatal pap.

A püspök egy pillanatig az állat vakargatta, próbált kiötleni valami hihető mesét. – Hmmm... Hernandezdel vigyázni kell, hogy az ember kellőképpen csábítóan adja elő a dolgot. – Még egy kicsit tűnődött, aztán folytatta:

– Mondja azt neki, hogy az egyháznak szüksége van a szolgálataira, egy utazásról van szó. Célozzon rá a szakács, hogy kövér erszény lesz a jutalma. És szeretném egy órán belül látni. – Elbocsátóan intett. Az inas meghajolva kihátrált. A püspök még utánaszólt: – Küldd be az írnokot!

A püspök az erkélyen várakozott. Az éjszakai eget bámulta, és mint mindig, eltöprengett a mennyboltozat titkain. Milyen erő lehet az, amely képes rá, hogy a Napot a Föld körüli útjára kész-tesse? Hallotta, hogy messze északon vak olyan tájak, ahol az év bizonyos részében a Nap sose nyugszik le, máskor pedig soha nem látni. Csodálta, hogy egy tűzgolyó ilyen szeszélyesen tud ugrándozni az égen. Talán az Isten ujjai pöccintik ide-óda? – gondolta.

Túl hamar megzavarta az elmélkedésben az írnok érkezése, aki, miután megcsókolta a püspök gyűrűjét, elhelyezkedett író-szerszámaival a hosszú asztalnál. A püspök diktálni kezdett.

– Ezen menlevél felmutatójának útítársával együtt szabad utat kell biztosítani. Őeminenciája Juan, Aragónia püspöke.

Az írnok átadta a pergamentekercset, amit a püspök ellá-tott személyes pecsétjével. – Most egy levelet – mondta, és ismét diktálni kezdett.

Az igen tiszteletreméltó

Szent Ferenc-rendbeli Joseph atyának.

Testvérem, köszöntelek Megváltónk, Jézus Krisztus nevében. Isten kegyelméből kifolyólag és az ő nagyobb dicsőségére sikerült megegyezésre jutnom a zsidó Avram Canchesszel, és mentesíteni a Szentegyházat a Canches bankháznál fennálló tartozásaitól, jóindulatáért cserébe megígértem, hogy szabadon engedjük a fiát, Alejandrót, aki jelenleg a ti őrizetetekben van sirrablás gyalázatos bűnének vádjával. Át kell adnotok Señor Eduardo Hernandez kezébe, aki a pecsétemmel ellátott felhatalmazással fog érkezni Señor Hernandez elkíséri azt a gonosz fiatal zsidót ami birtokunk határán kívülre, hogy soha többé ne zavarhassa meg a püspökség békéjét.

Kérlek, értesítsd Avram Canches családját, hogy ezennel száműzzük őket Aragóniából, és mostantól tilos bármiféle üzleti tevékenységet folytatniuk a püspökség területén. A családnak el kell hagynia lakhelyét, legkésőbb két nappal azután, hogy kézhez kaptad e levelet, minden ingóságuk, amit ezután ott találunk, az egyház tulajdonába megy át, hogy gyarapítsa vagyonát, amellyel hatalmas Atyánk, az isten érdekében munkálkodik.

Mielőtt szabadon engeditek a fiatal zsidót, bélyegezzétek meg, hogy mindenki lássa, zsidó, és soha többé ne férközhessen tisztességes keresztények közé.

Segítsen az Úr keze a feladatok végrehajtásában. Munkálkodj szorgalmasan Jézus és a Szűzanya érdekében, és az isten megjutalmaz érte.

Juan, Aragónia püspöke

A püspök ezt is ellátta pecsétjével. Aztán lediktált még egy ajánlólevelet, majd áldással elbocsátotta az írnokot. Három perccel később halk kopogás hallatszott, és egy inas bejelentette Señor Eduardo Hernandezt.

A fénycsík ismét eltűnt Alejandro felületes, nyugtalan alvással töltötte az éjszakát. Amikor az első halvány derengés beszűrő-

dött az ajtó alatt, felkészült rá, hogy rövidesen érkezik a nyomorúságos ennivaló. Habár gyötörte az éhség és a szomjúság, mégsem az étel érdekelt. Összekuporodott közvetlenül az ajtó mellett, a fülét hegyezve, türelmesen várta, hogy jöjjön az őr. Egy-két percenként kinyújtóztatta az egyik lábát, aztán a másikat, és megdörzsölgette a karját, hogy éber és figyelmes maradjon. Tudta, hogy el kell majd takarnia szemét a fény dárdája elől, amely egy pillanatra elvakítja, amikor végre nyílik az ajtó.

Egyszer csak halk léptek koppantak. Alejandro szíve majd kiugrott helyéről, a kalapálása szinte elnyomta a vágyott léptek zaját. A lépések megtorpantak, és hallotta, hogy leteszik a földre a tálat. Valami szövet súrlódott az ajtóhoz, és mozdult a retesz.

Ahogy az ajtó kinyílt, Alejandro egyik kezét azonnal a szemé elé kapta, elfordította a fejét, és vakon tapogatózva elkapta a kart, amely benyúlt az ajtó részén. Megérezte az őr húsának melegét, amely egyszerre volt borzongató és erőt adó. Az őr azonban kirántotta a karját a szorításból. A vakító világosságban, még mielőtt az ajtó becsapódott volna, Alejandro meglátta, hogy a kéz nem vizestálcát vagy kenyeret lökött be, hanem egy pergamentekercset

Egy pillanatig nem vett róla tudomást, hanem kikiabált: – Csak egy szót, könyörgöm, egyetlen szót! Kérem, mondjak meg, milyen sors vár rám!

Csönd volt, de eltávolodó lépteket nem hallott, úgyhogy tudta, az őr még ott van. Alig hallotta az elsuttogott szavakat: – Hallgass, vagy nem tudok segíteni!

Alejandro gyorsan összeszedte magát, és miután megtörölte az arcát és orrát mocskos ingujjába, azt felelte: – Az isten áldjon meg, kétségbeesetten tudni szeretném, hol vagyok és milyen sors vár rám!

A hang színe sötétebb lett. – Jobban szeretem a saját istenem áldását, maradj te is a tiédnél. Hallgass figyelmesen, nincs sok időnk.

– Bocsáss meg – kérte Alejandro: – Azt teszem, amit mondasz, csak kérlek, áruld el...

– Csönd! – sziszegett a hang. – Bizonyára rájöttél, hogy levelet hoztam. Az apádtól.

Alejandro idegesen tapogatózott, míg végül megtalálta a

tekeracet. Kapkodva letépte róla a szalagot, de épp csak yit tudott kivenni, hogy valami írva van a pergamenre. Kétségbeesetten kiszólt: – Nagyon sötét van, nem tudom elolvasni.

Az ajtó előtt álló pap egy pillanatig habozott. yit nem fizettek neki a szolgálataiért, hogy még gyertyát is szerezzen.

– Az Istened majd küld neked fényt – mondta, aztán kegyetlenül felnevetett és elcsoszogott. Majd később, ha a fogoly lecsillapodott, visszajön az aznapi ételadaggal.

Alejandro csak ült a falnak dőlve, a tekeracet a mellkasához szorítva, és fájdalmas bosszúsággal várta, hogy a szeme megint alkalmazkodjon a sötéthez. Amikor végre látta az ajtó alatti fénycsíkot, odatartotta a pergament, és lassan silabizálni kezdte. Az apja héberül írt, amit csak a zsidók tudnak elolvasni; tudta, hogy a papok nem boldogulnak vele, egy másik zsidó pedig nem fogja elárulni a tartalmát.

Fiam, ne csüggedj, nemsokára szabad leszel. Elintéztam, hogy biztonságban eljuthass Avignonba, ahol pápai ediktum védi a zsidókat az üldözéstől. Ez az egyetlen reményed a menekülésre. A papok át fognak adni egy zsoldos katonának, akivel küldök neked egy csomagot. A tartalma ellát minden szükségessel az útra. Vigyázz az egészségedre, és imádkozz mindennap az erőért, amire szükséged lesz az elkövetkezendő napokban. Óvjon az Isten, míg újra találkozunk.

Szerető apád

Alejandro, miután elolvasta a levelet, sokáig remegve ült még, a falnak vetett háttal. Igyekezett megnyugodni, tudta, hogy csak szomjasabb lesz az izgatottságtól. Mint mindig, az apjának most is igaza volt. Szüksége lesz minden erejére.

Még mindig ott ült, amikor kis idő múltán egyszer csak nyílt az ajtó, és beadták a vizet meg a kenyeret, aztán újból egyedül maradt a sötétben. Kiélvezett minden morzsát és minden csepp vizet. Meg sem próbált szökni, vagy könyörögni egy szóért, csak visszaült, és várta a menekülést. Lassan elszunyókált.

Fény villanására ébredt, ami vakítónak tűnt ellustult szemének. Tudta, hogy csak az ajtón betóduló világosság az, de olyan

volt, mintha a napba nézett volna. Hallotta, hogy egy hang szólítja, és gyorsan az ajtóhoz kúszott, eltakarva a szemét, míg hozzá nem szokik a fényhez.

A hang ráparancsolt, hogy bújjon ki, és ő hálásan engedelmeskedett, arra gondolva, a megmentője jött még. Alig várta, hogy friss levegőt szívhasson be, ne a saját mocskának bűzét.

– Állj fel, zsidó! – parancsoltak rá. Ingadozva felállt, még mindig nem nyerte vissza teljesen a látását. Hirtelen a falnak taszította és a vállánál fogva odanyomta egy szerzetes. Egy másik félrefordította az arcát. A másodperc egy töredéke alatt rájött, hogy a tárgy, ami az arcához közelít, kárt akar tenni benne, s ez épp elég volt ahhoz, hogy megrándulva félig kitépje magát a szorításukból. Az eredeti célpontja helyett az izzó billogvas a mellkasa közepét érte, átégetve az ingét. Vadul felordított a fájdalomtól.

– Az arcát kell! – mondta dühösen az egyik. – Csináld még egyszer!

Alejandro azonban erre olyan hevesen kezdett rángatózni, hogy egyszerűen nem tudták lefogni. Mint egy csapdába esett állat, a körmével odakapott az egyik szerzetes karjához, és úgy megkarmolta, hogy az azonnal elengedte. Alejandro gyorsan visszakúszott a cellába, mintha egy újszülött mászna vissza a meleg anyaméhbe.

A sebesült szerzetes gyorsan felmérte, mekkora a sérülése: habár erősen vérzett, látta, hogy nem komoly. Talpra állt, és felemelte a vasat, hogy újból próbálkozzon, de csalódottan látta, hogy a vörösen izzó vas időközben kihűlt. Eldobta a gonosz szerzámot, és becsapta a cella ajtaját. – Jó lesz így is – legyintett.

Alejandro leroskadt, amikor meghallotta, hogy távolodnak a léptek. Ott feküdt, úgy tűnt, egy örökkévalóságig, azzal az iszonyú érzéssel, hogy megbélyegezték. Érezte a perzselő fájdalmat a mellén, és a megaláztatás tomboló dühét. Kiverte a láz, egész testét gyöngyöző izzadság borította a kőfalú cellában. Egyik pillanatban a hideg rázta, a másikban mintha a gyehenna lángjai emésztették volna. Arra gondolt, ilyen lehet a keresztények pokla, és az isten gúnyos tréfájából került ide.

Egy idő múlva megint enni hoztak neki. Úgy evett, mint egy sebesült állat, és fortyogott a dühödt bosszúvágytól. Az el-

következő két napban nem csinált mást, csak pihent és evett, gyűjtögette az erejét arra az időre, ha újból jönnek. Előszörre nem sikerült nekik, de biztos volt benne, hogy újból próbálkoznak. De ő nem fogja hagyni magát. A kör alakú sebből eleinte sárgás váladék szivárgott, de már kezdett beszáradni. Hálát mondott, amiért egyáltalán életben maradt.

A harmadik napon az ajtó váratlanul kinyílt, olyan időben, amikor nem szoktak vizet, vagy ételt hozni, és nyitva is hagyták. Alejandro türelmesen várt, hogy a szeme hozzászokjon a világgossághoz, gyűjtötte az erejét és az elszántságát, és csak ült a cellában. Óvatosan kilesett: egy guggoló ember körvonalaait látta a cellája előtt. Úgy döntött, megvárja, mit tesz, remélve, hogy felfedi a szándékát, vagy valami sebezhető pontját. Akkor majd megragadja a kínálkozó alkalmat, kibújik a cellából, és ráveti magát az őrére, az életéért küzdő fiatalember minden erejével.

A nyitott ajtóban megjelent egy fej. – Bújj elő, zsidó, hadd lássalak! – szólt be.

Alejandro dühösen vicsorgott, és arra gondolt, biztosan tomboló őrülnék hathat odakintről. – Gyere be és keress meg, te gyáva disznó!

Mély, gurgulázó nevetést hallott az ajtó másik oldalán. – Meglepő bátorságot mutatsz egy fogoly pogányhoz képest!

– Gyere csak ide, és majd megmutatom, milyen bátor tud lenni egy zsidó!

– Túl sokat feltételezel a képességeimről, fiatal barátom – mondta a hang. – Úgysem látnálak a sötétben. Hogy láthatnám akkor, milyen bátor vagy? Nappali világosság kell ahhoz. Kérlek, könyörülj rajtam és szerény képességeimen, és gyere elő.

Alejandro dühödten ordított. – Akkor ezt nézd meg, keresztény disznó!

Kivágódott az ajtónyíláson, megpördült, gyorsan felpattant, és mint egy vadállat, neki akart ugrani a fogvatartójának.

A magányos férfi, aki odakint állt, felnevetett a szánalmas látványon, a rongyos, piszkos emberen, aki úgy vicsorgott rá, mint egy ijedt állat. Könnyedén félrelépett, ahogy Alejandro rávetette magát. – Újból kell próbálkoznod – mondta. – De figyelmeztetlek, erős ember vagyok, nem vagy az én súlycsoportom!

Alejandro azonban ügyet sem vetett rá, csak vakon megint

támadott. Hernandez megragadta az egyik karját, és hátracsavarta, aztán a másikat is, és összefogta őket a háta mögött Alejandro megvonaglott a fájdalomtól, ahogy az égett seb a mellkasán meghúzódott. Könnyek folytak le az arcán, megverten szégyenkezett.

– Eduardo Hernandez vagyok, a szolgálatodra, te kis kakas! Engedd megjegyezmem, hogy nem teszel semmit annak a hitnek az elosztatására, hogy a zsidók nem jobbak az állatoknál. Szánalmas látványt nyújtasz, ahogy karmolsz és kapálózol, mint egy fehérchseléd! – Fürgén megpördítette Alejandrót, és szembenézett vele.

– Azért vagyok itt, hogy az isten segedelmével – a te istenedével vagy az enyémmel, ki tudja? – elvigyelek ebből az odúból! Azt tanácsolom, viseltess irántam olyan tisztelettel, ami megillet egy bátor és lovagias katonát!

Alejandro térdre rogyott, minden erő elszállt belőle. Hernandez úgy támogatta a karjánál fogva, hogy ne roskadjon a földre, és csak eközben mérte fel, mennyire piszkos is Alejandro. Elfordította a fejét, és gyorsan megjegyezte: – Jobban bűzlesz, mint egy francia nemesúr. Rendbe kell hoznunk, ha tényleg el akarsz jutni Avignonba. Talán meg is keresztellek, ártani nem árthat Gyere velem, ifjú uraság, vár az új életed. Legalább tisztán kezdj neki. Aztán majd meglátjuk, mire lesz még szükséged.

Kiléptek az éles napfényre. Alejandro szinte vakon botorkált. A nagydarab spanyol meglepő gyöngédséggel támogatta. Hernandez a szó szoros értelmében feldobta a várakozó ló nyergébe, aztán felült egy másikra, és kantáron vezette Alejandro lovát. Lassan poroszkáltak, Hernandez nagyon ügyelt, le ne csússzon a teher.

Rövidesen egy patakhoz értek egy erdőcskében, ahol a fák kellemes árnyat vetettek, és elrejtették őket az út felől. Hernandez leemelte Alejandrót a nyeregből, és óvatosan a földre rakta. Elkezdte letépni róla a rongyokat, de amikor át akarta húzni a fején az inget, Alejandro felkiáltott, és maga köré szorította a karját.

– Ugyan már, barátom. A szemérmesség szép erény egy leányzónál, de egy férfiemberben fölösleges! – Megint megpróbálta levenni az inget, mire Alejandro végre megszólalt, mond-

ván, hogy majd ő leveszi. Óvatosan lehámozta a két ujját, aztán felemelte a rongyos inget sebes mellkasáról, és intett Hernandeznek, hogy segítsen áthúzni a fején.

Hernandez felszisszent, amikor meglátta a vörös heget Alejandro nyaka alatt. – Madre de *Diós*, mit követtél el, hogy ezt tették veled?

– Nem követtem el semmi bűnt – vágta rá haragosan Alejandro. – Azért büntettek meg, mert tudásra törekedtem, amivel segíthetek minden emberen, aki szükségtelenül szenved a betegségektől.

Hernandez felismerte a megszállottság tüzet a hangjában. Á, szóval ő volt az! – gondolta. Hallott róla, mekkora felbolydulást okozott, hogy a város egy polgárának meggyalázták a holttestét, állítólag egy cerverei zsidó. Hernandez önkéntelenül is megborzongott, elképzelte az oszladozó holttestet az orvos kése alatt. Kíváncsian bámulta az izmos, karcsú, kissé egzotikus külsejű fiatalembert, akinek volt bátorsága olyasmihez, amit ő soha meg nem próbálna. Talán több rejlik benne, mint első ránézésre látszik – gondolta érdeklődve.

Óvatosan odavezette Alejandrót a patak partjára, és rászólt, hogy lépjen be a hűvös vízbe. Szerencsés, hogy egyáltalán túlélte a megbélyegzést – gondolta. Látott már egyszer ilyen égést, elgennyesedett, zöld és sárga színekben játszott, és a sebláz gyorsan felemésztette az áldozat testének minden erőforrását, aki tébolyodottan, vízéért sikoltozva halt meg. Nézte Alejandrót, ahogy megmártózik a patakban, és kíváncsian a vesszejére lesett, hogy lássa a rituálé eredményét, amit minden zsidó fiúcsecsemőn elvégeznek. Megborzongott a gondolattól, és feljebb emelte a tekintetét. Figyelte, milyen gondosan tisztogatja a sebet. Szemmel láthatóan fájdalmas volt az eljárás, mert visszatartotta a lélegzetét, és meg-megrándult az arca, ahányszor víz érte a sebet.

Alejandro Hernandezhez fordult, és megkérdezte, van-e nála bor. Hernandez bólintott, a kikötött lovakhoz sétált, és az egyik nyeregtáskából kivett egy borostömlőt. Meglepetten látta, hogy Alejandro kissé hátrább dönti karcsú felsőtestét, és grimaszolva a mellkasára önti a bort, jól átitatva vele a hegesedő seb környékét.

– Hé, te, ide hallgass! Engem jól megfizetnek ezért a küldetésért, de nem yira, hogy így elpocsékolod a jó bort!

Alejandro határozottan azt felelte: – Orvos vagyok, és megfigyeltem, hogy azok a sebek, amelyeket nemcsak vízzel mosnak le, de borral is kezelnek, sokkal gyorsabban és jobban gyógyulnak. Ha azt akarod, hogy belehaljak ebbe a sebbe és neked könnyebb legyen a dolgod, hát erre ne számíts! Nem teszem meg neked ezt a szívességet. Sokkal többet használ ez a bor, ha a sebre öntöm, mintha meginnám.

Alejandro erőre kapva lépett ki a vízből, felfrissítette, hogy megszabadult a soknapi kosztól. A rongyait már elégetni sem volt érdemes, csak otthagya őket egy halomban, ahová ledobták a patak partján.

– Gondolom, abban a csomagban tiszta ruha van?

– Az bizony, habár én szereztem be, és nem tudom, meg fog-e felelni az ízlésednek.

Térdnadrág, ing, harisnya, mellény, egy kalap és csizma rejtőzött a csomagban. Alejandro szinte mindig népének hagyományos ruházatát viselte, és nagyon ritkán hordott nyugatias öltözetet. Az utolsó alkalom/amikor Cervereben így öltözve ment a kúthoz, katasztrófálisan végződött, ennek köszönhetette a nyomorúságos helyzetet, amelyben most találta magát.

– Na, egész emberi módon nézel ki, zsidó. Akár jóképűnek is lehetne mondani, ha nem lenne olyan furcsa a hajzatod.

Alejandro a víz széléhez lépett, fölé hajolt és megnézte magát a patak tiszta tükreben. Meglepetten látta, hogy Hernandez valóban nem túloz. A pajesztől eltekintve úgy festett, mint bármelyik spanyol fiatalember. Megdöbbenett a kevéssé jámbor gondolat, és gyorsan arrébb állt. Elképzelhetetlen volt a számára, hogy akár csak megpróbáljon úgy kinézni, mint egy keresztény.

– Én azt tanácsolnám, hogy vágd le a hajad, mert csak rád vonja a figyelmet az utunk során. Ha meglátnak egy zsidót keresztény öltözetben, mindenki rögtön arra fog gondolni, hogy menekülsz vagy bujkálsz. Ez nem könnyíti meg az utunkat.

Alejandro iszonyodott a gondolattól. – Nem tehetem, ez azt jelentené a zsidók szemében, hogy nem tartom tiszteletben az Úrral kötött szövetséget.

– Élve jobban szolgálhatod az istenedet, mint holtan. Engem

azért fizetnek, hogy épségben eljuttassalak Avignonba, és szerintem nagyobb az esélyed az árulkodó fürtök nélkül. Gondold meg.

Alejandro nem óhajtott tovább vitatkozni a megjelenéséről, ennivalót kért, mire Hernandez elővett egy friss cipót és egy nagy darab sajtot: Alejandro kiéhezetten falt. Hernandez meg is jegyezte: – Úgy eszel, mintha ez lenne az utolsó alkalom. Soha életedben nem éheztlél még, mi?

Alejandro a kísérijére pillantott – A családom szerencsés volt.

Hernandez felmordult – Igen, ezt tudom. – Átadott Alejandro-nak egy puha szattyánbőrbe bugyolált kis csomagot. – Az apád utasított, hogy adjam ezt át neked, még mielőtt megkezdjük az utat.

Alejandro kicsit arrébb lépett, szétbontotta a madzagot, és óvatosan kibugyolálta a bőrt. Több holmit is talált benne, egyenként megvizsgálta őket. Az első egy aranyakkal teli erszény volt, yi pénz, amennyit még soha életében nem látott egyben. Belenyúlt, átpergette ujjal között az aranytallérokat, és hagyta őket visszahullani az erszénybe, hogy kiélvezze a súlyukat, de azért vigyázott, Hernandez ne hallja meg a csilingelést. Nem fog hiányt szenvedni semmiben az Avignonig vezető úton. Az apja küldött egy imakendőt, egy gonoszul éles törőt; és a püspök menlevelét. Volt még egy-két személyes apróság is a csomagban: ruhadarabok, tisztálkodási eszközök, egy fésű és kis üvegcske szegfűszegolaj, ami jó fogfájásra és gennyező sebekre. De ami a legfontosabb, az apja elküldte a bőrbe kötött könyvét is, mert tudta, hogy ez a legnagyobb kincse. Alejandro pár pillanatig tiszteletteljesen a kezében szorongatta, mielőtt lerakta volna.

Legutolsónak egy levél került elő, viasszal lepecsételve az illetéktelen szemek elől. Alejandro feltörte a pecsétet, és szét-hajtogatta a tekercset.

Kedves Fiam!

A sorsunk igen, rosszra fordult. Elintéztém, hogy szabadon engedjenek, de a püspök elárult bennünket.

Megbeszéltem vele, hogy téged biztonságosan elkísérnek Avignonba. A püspök szeme láttára elégettem a pergament, amely a tartozásait tartalmazta, és így betartottam az egyezség

rám háruló részét Az a gazember azonban megparancsolta, hogy a családunk két napon belül hagyja el Cerverét, soha többé nem térhetünk vissza. Sietősen eladtuk minden ingóságunkat, A nagybátyád, Joachim megvásárolta az adósaink számláit.

Egy kémem megvesztegette a püspök küldöncét, és így előre megtudtuk a levelének tartalmát. Vigyázz az arcodra, nehogy eltorzítsa a bélyeg. Anyád kétségbe van esve miatta. Megnyugtattam, hogy meg tudod gyógyítani magad, és hogy ez még mindig kisebb baj, mintha meghaltál volna. Remélem, nincsenek fájdalmaid, és nem csúnya a seb. Mosd ki gondosan, ahogy nekem is mindig tanítottad!

Mi is Avignonba indulunk. Ha szerencsésen megérkezünk, a helyi rabbinál üzenetet hagyunk, akin keresztül te is küldhetsz levelet nekünk.

Drága fiam, tudnod kell, hogy üldözni fognak. Carlos Alderon családja bosszút esküdött, és egyre inkább terjed a hír, hogy egy szökött zsidó Avignon felé tart. El kell titkolnod a kilétedet. Az isten nem fog megbüntetni, amiért életben akarsz maradni. Tégy meg mindent, amit lehet, hogy épségben elérj Avignonba. Ha Isten is úgy akarja, ott újból találkozhatunk.

Szerető apád

Alejandro érezte, hogy a spanyol meglepően kedves és gyöngéd mozdulattal megérinti a vállát – Hamarosan, tovább kell indulnunk – mondta.

Alejandro gondosan feltekerte a pergamenlapot, tudta, hogy nagy kincsként fogja őrizni. A tokba csúsztatott tört a csizmaszárába dugta, a levelet pedig a mellényébe rejtette, újból összekötözte a csomagot, és a nyeregtáskába tömte. Felült a lóra, meglepve Hernandezt a mozgékonyásával.

– Senor Hernandez – mondta –, kérlek, engedd meg, hogy elintézzek még valamit Az apám adott egy utasítást a levélben. Mielőtt elindulunk, még át kell adnom egy üzenetet a püspöknek.

Hernandez kelletlenül felmordult, de nem szállt vitába fiatal gazdájával. A püspök palotaszámba menő klastroma felé fordította a lovát, és gyors tempóban nekivágtak.

Alejandro maga is meglepődött, milyen hamar belejött a lovaglásba. Nem volt hozzászokva, legtöbbször öszvér vontatta

szekéren utazott. Gyorsan ügettek a göröngyös, poros utakon, és szinte észre sem vette, már ott is voltak a kolostornál, ahol az apja a szerencsétlen alkut kötötte a püspökkel.

Alejandro leugrott a lóról, megint meglepődve a saját ügyességén. A kantárt Hernandez kezébe nyomta, aztán a kapuhoz sietett. Mielőtt belépett volna, előkapta a tört és lenyisszantotta a pajeszát, ott, ahol állt, a földre hullajtva a tincseket. Nézte, ahogy a göndör fekete fürtök a földre esnek – az utolsó emlék, amely az otthonához, szeretett népéhez és családjához kötötte. Mintha új emberré vált volna, olyan múlttal, amit ezen túl titkolnia kell.

Elszánt léptekkel a kolostor erős kapujához sétált. Spanyolul üdvözölte a szerzetest, aki kaput nyitott, és azt mondta, üzenetet hozott a püspök úr számára egyik hitelezőjétől, és csak személyesen adhatja át. A szerzetes azt felelte, a püspök épp imádkozik, nem szabad zavarni.

Valószínűleg inkább az ágyban hentereg egy csinos fiúcskával – gondolta Alejandro, a püspökről szállongó mendemondákra gondolva. Kivett a mellényéből két pergament, és megmutatta a menlevelet a szerzetesnek, a püspök saját pecsétjével, aztán egy héberül írt levelet, és azt mondta, ezt csak ő tudja neki lefordítani.

Mivel látta, hogy a püspök saját kezével biztosított szabad járást-kelest ennek az embernek, a szerzetes beengedte. Eltűnődött, mi állhat a pogány nyelven írt hosszú levélben, amit ilyen szokatlan küldönc hoz, de úgy gondolta, döntse el a püspök. A nagyterem ajtajához vezette a fiatalembert, és halkán bekopogott.

– Szabad – szólt ki a püspök.

A szerzetes intett Alejandrónak, hogy lépjen be a nagy ajtón a gazdagon berendezett helyiségbe. Egy pillanatra megilletődött a pompától, csodálkozva nézett körbe.

A püspök gyanakvóan vette szemügyre a látogatót. – Isten hozott, fiatal barátom. Miben lehetek a segítségédre?

– Püspök úr, egy igen fontos üzenetet kell átadnom, ami itt áll lejegyezve ezen a pergamentekercsen.

– Hozd hát ide, hadd nézzem meg a világosságnál.

Alejandro közelebb lépett, a mellényébe nyúlt, és előhúzta

a levelet. Átadta a püspöknek, aki kibontotta a szalagot, és szétgöngyölt a tekercset.

Értetlenül nézett fel Alejandróra, és azt kérdezte: – Miféle tréfa ez? Üzenet, a pogány zsidók nyelvén írva?

– Ez egy köszönőlevél nagy csodálójától, Avram Canchestől. Szeretné megköszönni a kedvességet és az igazságos elbánást, amiben része volt.

A püspök arcán sötét félelem villant át, Alejandro nagy öröme. A püspök hátrálni kezdett, érezte, hogy valami fenyegeti. Alejandro nem vesztegette az időt, előrántotta a tört a csizmájából, és a hátráló pap mellébe mélyesztette.

Alejandro csak nézte a lábánál heverő, elernyedtestet, figyelte, ahogy a vérfolt szétterjed a díszes palást elején, és eltűnődött, hogyan volt képes orvos létére ilyen hidegvérrel véget vetni egy ember életének. Arra esküdött föl, hogy soha nem árt senkinek, és most mégis szemrebbenés nélkül megtette a legrosszabbat, tökéletes könyörtelenséggel.

Felpillantott a szemben lévő falon függő tükörbe. Ki ez a gazember? – kérdezte halkán a saját idegen tükörképétől. Kivette a tekercset a püspök kezéből, és ingének egyik zsebébe gyömöszölte, a törőről letörölte az áruló vérét, és visszadugta a csizmaszárába. Amilyen csendesen jött, ugyanúgy távozott, becsukva maga után az ajtót. Minden további nélkül kísértelt a kolostor falai közül, és csatlakozott az odakint várakozó Hernandezhez. Lovakat kelet felé fordították, és nekivágtak az Avignonba vezető hosszú útnak.

4

Janie és Caroline a *Brit Természettudományi intézet* mikrobiológiai osztályának laboratóriumában álltak egy asztalnál. Körülöttük minden üvegből, csillogó krómból és fehér műanyagból volt. A labor egy klasszikus stílusú, régi épületben kapott helyet, magas mennyezetek, magas ablakok, visszhangos termek. Talán még kísértet is jár itt – gondolta Janie. Megilletődötten és szinte ijedten toporogtak a terem közepén, amely egy-

szerre sugározta a múlt tekintélyét és a modern technika megfélemlítő hatalmát.

– Soha nem láttam még ilyen helyet – mondta Janie. – Te jó ég, mit nem adnék érte, ha eltölthetnek itt egy hónapot!

A labortechnikus, aki odahívta őket, hogy nézzék meg, mit talált az utolsó talajmintában, hangosan felnevetett.

– Ezt csak akkor lehet, ha épp nem felügyel a biopol. És játszóruhát is fel kell venni. – Az állványra mutatott, ahol a védőöltözékek lógtak, mind ugyanolyan undorító világoszöld színű, mint amelyet Janie a repülőtéren látott a rendőrökön.

– Nem áll jól nekem ez a szín – mondta rosszkedvű mosollyal.

– Senkinek sem áll jól – felelte a technikus, és barátságosan visszamosolygott Janie-re. Nem tudom, ki választotta, de el kellene ítélni a vizuális érzék megsértéséért.

A technikus elbűvölő volt, a maga urbánus és nagyon brit módján. – Nos, azt hiszem, ez az apróság érdekelni fogja magukat. – Átadott Janie-nek egy kis szövetdarabkát. Nagyjából kör alakú volt, és akkora, mint a fémhenger átmérője, amelyben találták. – Az alakjából ítélve valószínűleg átszakítottak a hengerrel valami nagyobb szövetdarabot, amikor a talajba nyomták.

– Igen, elég nehezen engedhettek a szálak – mondta Janie. – Látja, a széle milyen cikcakkos? Valószínűleg egy jóval nagyobb darab rejtőzik ott a föld alatt.

Ahogy a kezében tartotta a szövetdarabkat, a szégyen, amit az illegális cselekedet miatt érzett, átadta helyét a lelkes izgalomnak. – Figyelemreméltóan jó állapotban van – mondta. Lemérte a henger tetejétől, hogy milyen mélyen helyezkedett el a lelet. – Ha ilyen mélységben volt, akár több mint ötszáz évvel ezelőtt is odakerülhetett, mégis szinte teljesen ép. Talán mert a talaj olyan tözeges arrafelé, kizárja a levegőt. Ha kiássák onnan, nem fog ilyen jól kinézni. – Visszaadta az anyagdarabkát a technikusnak. – Ha visszamentünk az Államokba, majd elszórakozunk vele.

– Szeretnék megnézni most közelebbről?

Janie fejében kérdések száguldoztak. Vajon ki temette oda? Mikor? Miből származhat? Kicsit habozott – Talán várnunk kellene véle. Most, hogy megvan az összes talajminta, végre kezdhe-

tünk dolgozni az elemzésen. Nem szeretném, ha elterelné a figyelmemet valami más. Habár be kell ismernem, igen érdekes lelet. Talán bele tudom építeni valahogy a diplomamunkámba, de egyelőre jobb lenne befejezni, amibe belekezdtem. Ha van ideje, akár ma elkezdhetnénk a kémiai vizsgálatokat – mondta, egyenesen a technikusra nézve. Nem akart nyomást gyakorolni rá, de azért szerette volna félreérthetetlenül tudtára adni, hogy minél előbb el akarja kezdeni a labormunkát.

A technikus azonban elengedte a füle mellett a célzást.

– Be kell még fejeznem egy-két elkezdett munkát, mielőtt igazán neki tudok látni a maga talajmintáinak. Nekem a hétfő jobb lenne. Akkor majd magára tudok szánni pár napot. De arra azért van időm, hogy most gyorsan megnézzük ezt, ha gondolja.

– Ugyan már, Janie – szólt közbe Caroline, akinek láthatóan fúrta az oldalát a kíváncsiság. – Csak egy pillantást vessünk rá. Mi baj lehet belőle?

Persze, mi baj lehet belőle? – tűnődött Janie. Valószínűleg semmi. Mégis...

A szövetdarabkára pillantott, és el sem tudta képzelni, mitől fut át rajta valami borzongás, mint egy belső vészjelző csengető. Valami azt súgta, hogy hagyják békén. Nem tudta mással megokolni, mint a hatodik érzékével. De Caroline mindenáron ki akarta elégeíteni a kíváncsiságát.

– Pár perc az egész – mondta. – Annyit ástunk, hadd tegyem hozzá, elég sajátos körülmények között, és egyelőre nem tudunk mást felmutatni, mint egy kis piszkot a körmünk alatt. Egész hétfőn a talajmintákkal fogunk foglalkozni. Miért ne lazítsunk ma egy kicsit a szórakozás kedvéért?

Janie kissé meglepődött Caroline megjegyzésén. De aztán hirtelen rá is átragadt Caroline kíváncsisága, és végül beadta a derekát.

– Hát jó, azt hiszem, tényleg megérdemlünk egy kis szórakozást. De legyünk óvatosak. Nincs meg a megfelelő felszerelésünk, és ez itt egy darabka történelem a kezünk között.

A technikus egy számítógéppel egybekapcsolt elektronmikroszkóphoz kísérté őket, és odahúzott három széket, hogy jól láthassák a monitort. Bekapcsolta a gépet, és rögzítette a szövetdarabkát. Valamicskével nagyobb volt, mint a mikroszkóp

tárgylemeze, kicsit igazgatni kellett. Janie minden alkalommal összerendezte, amikor a technikus megmozdította, és azon tűnődött, milyen mikroszkopikus érdekességeket tesz tönkre ezzel. Végül sikerült elhelyezni, és a monitoron megjelent az első kiagyított kép.

– A rostok nagyon jó állapotban vannak – nézegette Janie.

– Gondolom, gyapjú lehet. – De ahogy egyenként végignézték a rostokat, már látta rajtuk az árulkodó hosszanti csíkokat, amelyek inkább növényi eredetre utaltak. – Mégis inkább lenvászon – mondta. – Habár nem hiszem, hogy az ilyen jó állapotban megmaradna. Ha meg is volt festve, kifakult az idők során. Nagyon egységes a színe, úgyhogy szerintem eredetileg is fehér volt. Talán egy ing lehetett.

A különös lelet szinte hívogatta, közelebb hajolt a képernyőhöz. Minél többet vizsgálta, ál inkább nőtt benne a kíváncsiság, szinte akarata ellenére. – Lehetne még egy kicsit nagyobbra?

A technikus az egérrel előhívott egy menüt, rákattintott a „nagyítás” parancsra, és kiválasztotta a nagyítási arányt. Szinte azonnal átalakult a kép a monitoron, és az előző nagyítás kétszerese jelent meg.

Janie újabb és újabb nagyítást kért, míg végül egyetlen szál betöltötte a teljes képernyőt. Föl-le, előre-hátra kalandoztak rajta, meg-megállva az érdekesebb helyeken. Habár alapjában véve nincs is rajta semmi különös – gondolta Janie. Már épp kezdte elveszíteni az érdeklődését, amikor egyszer csak egy meglepően éles körvonalú sejt került a képmezőbe.

– Álljunk meg! – kiáltott fel Janie, és oda mutatott.

Caroline-nak és a technikusnak (akinek a névtábláján annyi állt: „Frank”) elakadt a lélegzetük, amikor meglátták a sejtet.

– Ezt nézzük meg közelebbről – mondta Janie. Frank megint növelte a nagyítást, és a monitor közepére hozta a sejtet. A kép kissé homályos volt, Frank beállította az automatikus fókuszálást.

De még így sem elégítette ki a kép élessége. Jól hallható izgalommal a hangjában azt mondta: – Ha van még pár percük, tudok még élesíteni rajta. Vannak szűrőim.

– Csinálja csak – mondta Janie olyan lelkesedéssel, aminek maga sem örült.

Frank eljátszadózott az egérrel, aztán beírt valami számokat. Egy elektromos hullám vonult végig a monitoron, a nyomában pedig megjelent egy baktérium tökéletesen tiszta képe.

Olyan volt, mint egy zömök kis torpedó, minden oldalon póklábszerű csillók álltak ki belőle. Janie nézte a merev képet, és szinte látta, ahogy az élő baktérium csillói mozognak. Mivel a szövetdarabkán nem láttak vérfoltot, feltételezte, hogy könnyel, verejtékkel vagy nyállal kerülhetett oda. Majd otthon, John Sandhaus laboratóriumában kiderítik,

– Hoppá! Ez aztán a szép példány! – örvendezett Frank. – Valami enterobaktérium lehet, habár nem ismerem fel.

Caroline nagyot füttyentett. – Csinos!

Janie megtartotta magának, amit gondolt Milyen tökéletes, és milyen hihetetlenül jó állapotban megmaradt! Hívatlanul jött a következő gondolat veszélyes is lehet Hideg futott végiga hátán, és nem értette, miért. Sem Frankre, sem Caroline-ra nem hatott így.

– Meg tudjuk jelölni valamivel ezt a helyet? – kérdezte. Hirtelen nagyon szeretett volna túl lenni az egészen. – Ne kelljen végigkeresgélgni az egészet újra.

– Festéssel meg tudom színezni – mondta Frank. – És ezt a kis részt külön tárolni tudjuk a számítógépben. A fájlt akár haza is viheti magával, és a komputer automatikusan visszakeresi ezt a helyet Ki is nyomtathatjuk most ezt a képet, ha akarja. A fájlt meg átmásolom egy lemezre, és magával viheti.

Janie kicsit fontolgatta, a dolgot, aztán azt felelte: Az évszázadok során nedves lett már párszor, úgyhogy nem hiszem, hogy egy kis festék ártana neki. Persze már úgysem él, úgyhogy mindegy is.

Frank bólintott. – Akkor most megjelölöm és egy darabig hagyjuk állni, hogy ne folyjon szét a festék. Ha akarja, holnap elküldöm Amerikába.

– Az remek lesz – mondta Janie, megkönnyebbülve, hogy nem neki kell intézni a bürokratikus eljárást – Maga biztos jobban tudja, hogy kell exportálni ilyesmit, Megkérhetem, hogy két példányt nyomtasson ki a képből? Szeretnék elküldeni egyet a professzoromnak Amerikába Kíváncsi vagyok a véleményére. Ő majd átfuttatja egy-két programon, mire hazaérek, jó sok adat fog várni.

– Persze.

Frank bekapcsolta a lézerprintert. – Mi legyen a fájl neve?
– kérdezte Janie-től.

Egy pillanatnyi gondolkodás után Janie azt felelte:

– Gertrude. A nagymamáról.

– Remek név. Akkor Gertrude. – Frank kinyomtatott két képet, átadta Janie-nek, és megnyugtatta, hogy nagyon fog vigyázni az eredetire.

Janie és Caroline távoztak, Frank pedig egyedül maradt a titokzatos kis lénnel. Előkereste a festőanyagokat meg egy apró injekciós tűt. A mikroszkóp fölé hajolva kibocsátott egy parányi festékcseppet, amely befolyt a rostok közé, és elárasztotta a baktériumot. Aztán otthagyta, és egy ideig elfoglalta magát egyéb tennivalókkal, amíg a festék felszívódik.

Kis idő múltán visszament, hogy elvegye a mikroszkóp alól a szövetdarabkát. De kíváncsiságból még egyszer rápillantott, mielőtt elrakta volna. Leült a székre, és a monitorra nézett.

„Gertrude” elmozdult a helyéről.

Még egyszer jól megnézte. Ez lehetetlen! A baktérium rég elpusztult, nem mozoghat! Arra gondolt, talán rosszul jegyezte meg az eredeti pozícióját. Kinyomtatta az előzőleg kimentett képet, idegesen várt, amíg a lap kicsúszik a printerből, aztán letépte, és összehasonlította a monitoron látható képpel.

A baktérium egyértelműen elmozdult a helyéről. Szóval csak halottnak tette magát! A monitoron most látható képet is kimentette egy külön fájlba, és ezt elnevezte „Frank”-nek. Talán csak betokosodott az a baktérium, és mégis él...? Minden mást letörölt a képernyőről, csak a sejt maradt rajta, ezt is kimentette „Frank2” néven.

Forrt benne az izgalom. Ilyesmi nem fordul elő mindennap. Alig várta, hogy megossa valakivel a felfedezését. Gyorsan belekotort az íróasztalán tornyosuló papírhegybe, megkereste Janie szállodai telefonszámát, és felhívta. A portáról kapcsolták a szobájába, de nem vette fel a telefont.

– A fenébe! – Frank csalódottan lecsapta a kagylót, és visszament a számítógéphez, azon tűnődve, hol kószálhat Janie.

Pár percig gépelt és kattintgatott, és a baktérium képét egy modemén keresztül átküldte egy másik rendszerbe, amelyben a mikroorganizmus-azonosító katalógus volt. Az intézetben dolgo-

zók közül Frank ismerte leginkább ennek a programnak minden csínját-bínját Másodperceken belül le is hívta a saját számítógépére. Több ezer ismert mikrobát tároltak ebben a programban, ábrával együtt.

Előhívta a Frank2 fájlt és beindította az azonosító programot. Pár perc múlva a gép halk sípolással jelezte, hogy talált valamit.

FŐKATEGÓRIA: ENTEROBAKTÉRIUMOK

Szóval eltaláltam! – gondolta diadalmasan Frank, és az izgalma egyre fokozódott. Utasította a számítógépet a további keresésre.

ALKATEGÓRIÁK

Cedeacea

Citrobaktériumok

E. Coli

Edwardsiella

Erwinia

Hafnia

Klebsiella

Morganella

Providencia

Proteus

Salmonella

Serratia

Shigella

Yersinia

A mindenit, ronda egy társaság! A legkülönbébb bélbetegségek okozói, legtöbbjük azonnal megöli az áldozatot, de ha nem, akkor imádkozni fog a gyors halálért. A gép tovább keresgélt, egyenként kiszűrve a lehetőségeket, végül néhány perc múltán kis elektronikus fanfárszót hallatott, mintha gratulálna magának, és bejelentette a végső döntést.

Yersinia pestis

A meghatározás 98%-ban biztos.

Nem lehet túl gyakori, különben ismerném – gondolta Frank. *Yersinia pestis*. Homályosan derengett neki valami, hogy egyszer már találkozott vele; de ha előfordulna Angliában, akkor biztosan ismerné. A könyvespolchoz sétált, levett egy vaskos kötetet, türelmetlenül végigfuttatta ujját a tárgymutatón, és végül megtalálta, amit keresett Gyorsan odalapozott, és elolvasta.

Ahogy a lap aljára ért, nagyot fűttyentett, – Te jószágos ég... – mormogta halkan.

Visszavitte magával a számítógéphez a könyvet, és összehasonlította a kötetben közölt ábrát a monitoron látható képpel. Miközben nézte, a baktérium mintha megrezzent volna a hatalmas erőfeszítéstől, ahogy a hosszú álom után mozogni próbált Frank önkéntelenül hátrahőkölt, és a melléhez szorította a könyvet.

Lerakta a súlyos kötetet. Mintha attól félne, hogy a baktérium ráveti magát, szemét a képernyőre szegezve tapogatózott maga körül, míg talált egy széket. Odahúzta, és óvatosan leült. Elbűvölten figyelte, ahogy a baktérium tovább küzd, szinte vonagló táncot jár. Ez a fajta organizmus, a földön létező legegyszerűbb élőlények egyike, két fő tevékenységet végez: vagy táplálékot kebelez be, vagy osztódással szaporodik. És ez itt biztos, hogy nem táplálkozik.

Tehát szaporodni próbál. – Jólesett a festékfürdő, igaz, picinyem? – A baktérium mintha lerázta volna magáról a több száz évnyi szunnyadást, és igyekezett visszaállítani megszokott életciklusát. Frank mereven bámulta, ahogy kiduzzadnak az oldalai, mintha egy apró Houdini próbálna szabadulni a láncából. Frank legszívesebben bízta volna.

A figyelmét az autokláv időzítőjének csengése zavarta meg, és az, hogy megszűnt aműködését kísérő halk háttérzűmmögés. Átkozódva az órájára pillantott, és csak most vette észre, mennyire belefeledkezett ebbe a kis lénybe. Alaposan lemaradt az aznapi feladataival. Kissé aggódva vette tudomásul, hogy ismételen beigazolódik késésre való hajlama, amit ő mindig hevesen tagadott. Még össze kellett állítania egy listát az új kísérlethez szükséges anyagokról, feladni az aznapi postát, és még mindig nem érte el Janie-t Gyorsan újból tárcsázta a szállodát, de hiába. Hagyott egy üzenetet, kérte, hogy hívja fel a laborban, amilyen hamar csak lehet.

Megint a baktériumra pillantott. Még mindig dagadó oldalakkal rángatózott. – Gyerünk kislány, menni fog... – suttogta a monitornak. – Gyerünk... – A baktérium azonban végül megállapodott eredeti helyzetében, mintha kimerítette volna a próbálkozás. Hosszú percekig nem csinált Semmit. Frank végül vonakodva otthagya. A BIOLÓGIAI HŰTŐKAMRA feliratú ajtóhoz lépett a laboratórium túlsó végében, és átnézte a gépelt listát a hűtő tartalmáról. Egy bizonyos anyagmintát keresett, amit ki kellett olvasztania. Átpörgette a lapokat, amelyeken oldalakon át baktériumok latin nevei sorakoztak, mindegyik dátummal és a kémcső kódszámával ellátva. Ujja megtorpant a *Palmerella colinál*. Ez egy olyan enterobaktérium, amelynek egyes sejtrészei nagyon könnyen egybeolvadnak más sejtekkel. Bőkezű volt genetikai anyagával, és a legkisebb ösztönzésre is plazmát cserélt más baktériumokkal. Frank bejelölte a kódszámát, és letette a listát.

Benézett a hűtőkamra üvegajtáján, arra gondolt: ezernyi halálos kórokozó, és csak egy üvegfal választ el tőlük. Egy-két elrepedt kémcső rossz kezekben, és... Erre nem is akart gondolni. A mikrobák ott pihennek, és a szájuk szélét nyalogatva várják, hogy elfoglalhassák jogos helyüket a táplálékláncban.

Félresöpörte a baljós gondolatokat, és leült a robotkar elé. Könnyedén megtalálta a keresett kémcsövet. Óvatosan felemelte, és átvezette a robotkart a nyíláson. Egy pillanatra elképzelte, mi történne, ha valaki felfedezné, hogy egy rekesz üres. Azonnal hordányi biozsaru árasztaná el a helyiséget a zöld szkafanderekben, minden kijáratot lezárnának, senki nem mehetne se ki, se be, míg meg nem győződnek róla, hogy nem áll fenn fertőzésveszély. A kémcső helyére egy cédulát helyezett, amelyen fel volt tüntetve az időpont és a neve, igazolva, hogy ő vette el.

Visszament a mikroszkóp melletti munkapulthoz, és egy tartóba helyezte a kémcsövet. A baktériumra pillantott: mozdulatlan volt.

Szerette volna megpiszkálni egy kicsit, hogy bátorítsa. De ránehezedtek a tennivalói, nem volt ideje a szórakozásra. Első a kötelesség. – Ne aggódj, kicsikém, később majd visszajövök hozzád – mondta, és kikapcsolta az elektronmikroszkópot.

A szövetdarabkát otthagya a tárgylemezen. Kiment a la-

boratóriumból, és gondosan bezárta maga után a számkódos zárat. Félúton járt a folyosón, amikor eszébe jutott, hogy a leveleket otthagya, úgyhogy visszaszaladt. Tenyerét ráfektette a képernyőre, és várta a zár kattánását. Frank egyike volt annak a néhány embernek, akik bármikor beléphettek a laboratóriumba. Az egész biztonsági rendszert nagy nyűgnek tekintette, jobban örült volna valami egyszerűbbnek. De az igazgató azt mondta, akkor sokkal könnyebb lenne illetékteleneknek behatolni. Időnként előfordult, hogy Frank egyszerűen nyitva hagyta az ajtót, ha tudta, hogy csak egy-két percre megy el. Most, miután kihozta a leveleket, amelyekkel ki akart szaladni a sarki postára, úgy döntött, ez is egy ilyen alkalom.

Odakint, míg a járdaszélen várta, hogy elmenjenek az autók, a nap felé fordította az arcát. Jólesett a hideg, szürke betonfalak és a laboratórium neonfényei után. Álldogált a déli nyüzsgésben a járdaszélen, és magába szívta a napfényt, amely Angliában ritkán ragyog ilyen erővel. Amikor megint az úttestre nézett, apró fénypontok táncoltak a szeme előtt, és egy pillanatra elvakították. Nem vette észre a fekete taxit, amely nyaktörő sebességgel száguldva épp befordult a sarkon. Az autó felé rohant, és mielőtt nekilökte volna egy fém lámpaoszlopnak, az utolsó gondolata az volt: *Yersinia pestis. Az istenit, ez a bubópestis!*

A reggelizőasztalnál Janie felolvasta Caroline-nak a Frank haláláról szóló újságcikket. Amikor a végére ért, lerakta az újságot, és egy percig mind a ketten döbbenten hallgattak.

Janie megrázta a fejét. – Akkor érthető, miért nem volt ott, amikor visszahívtam. Nagyon izgatott üzenetet hagyott valami miatt. Most már soha nem fogjuk megtudni, miért.

– És tegnap még együtt voltunk – sóhajtott fel Caroline. – Micsoda tragédia, ilyen fiatalon...

Janie-t azonban, habár őt is megrendítette a baleset, gyakorlatiasabb aggodalmak is gyötörték. – Vissza kell szerezniünk a szövetdarabot és a talajmintákat, és elküldeni Amerikába. Itt nem tudjuk elvégezni a vizsgálatokat. Menjünk oda a laborba most rögtön, és intézzük el. Nem akarom vesztegetni az időt.

– Sokkal könnyebb lenne, ha az előzetes tesztekett itt végeznénk – mondta Caroline, és a rengeteg papírra gondolt, ami szükséges lesz ahhoz, hogy kivigyék a talajmintákat az országból. – Talán mégis meg lehet csinálni. Beszéljünk az intézet igazgatójával, hátha tud mellénk adni valakit, aki folytatná Frank munkáját.

Janie hangja egyre bosszúsabb lett – Tudtam, hogy történni fog valami! Semmi kedvem várni, amíg valaki átveszi Frank helyét. Szeretnék végre otthon lenni, és folytatni az életemet Caroline, két éve nem dolgoztam, és már végképp kezdek be-
rozsdásodni. Ki kell jutnom innen, három héten belül. Nem akarom, hogy testlenyomatot vegyenek.

A többnyire higgadt Caroline megpróbált vitába szállni Janie-vel. – Ezt a döntést sajnos nem te hozod meg. Ha valamiért úgy döntenek, hogy lenyomatot vesznek, úgyis találnak rá valami okot, akár tetszik, akár nem. Megértem, hogy nem akarsz bekerülni a nyilvántartásba, de előbb vagy utóbb úgyis megtörténik. Nem tudsz megszökni előle. Én sem. Úgyhogy jobb, ha beletörődsz.

Janie elpirult zavarában. Caroline tipikusan racionális válasza teljesen jogos volt. Csodálta az asszisztensét, amiért ilyen merészen beszél a főnökével. – Igazad van, nem kellene ekkora hűhót csinálni miatta. Egyszerűen csak rettegek tőle, nem is tudom, miért.

Caroline megértően elmosolyodott

– Akkor most el kellene döntenünk, hogyan tovább – mondta Janie határozottan. – Egyetértek veled, egyszerűbb lenne itt elvégezni a vizsgálatokat, mint Amerikába szállítani a mintákat. Ez lesz az elsődleges célunk. Remélhetőleg rá tudunk venni valakit az intézetben, hogy segítsen.

– Menjünk oda. Tudod, milyen nehéz itt bármit is telefonon elintézni,

– Igen, ez jó ötlet Indulhatunk is azonnal, ahogy végeztünk a reggelivel. Útközben szólj, hogy ne felejtsem el postára adni a kinyomtatott képet -Janie felemelte a leragasztott, megcímezett barna borítékot.

– John Sandhausnak? – kérdezte Caroline.

– Igen. Majd ő jól szemügyre veszi. Mire hazaérünk, még Gertrude cipőméretét is tudni fogja.

- Ha a boríték nem keveredik el az íróasztalán.
- Erre megvan az esély. Mindenki vele akarja megvizsgáltatni a dolgait. Mindenesetre velem mindig rendesen bánt.
- Szerencsés vagy.
- Tudom. Néha elég idegesítő alak, de nagyon érti a dolgát. Az intézettől nem messze épp át akartak kelni a túloldalra, amikor Caroline-nak eszébe jutott, hogy az utca végében van egy postaautomata. – Ha itt végigmegyünk, feladhatjuk a levelet, aztán a főbejáraton megyünk be az oldalsó helyett.
- Miért is ne? Nem árt a változatosság. Ahogy eddig mentek a dolgok, a változás csak jó lehet.

A sarkon jobbra fordultak, aztán megint balra. Nemsokára már ott is álltak az intézet félelmet keltő, díszes főhomlokzata előtt.

Janie az előcsarnokban megállt egy pillanatra, és tanulmányozta a kifüggesztett térképet. Végighúzta rajta az ujját, míg megtalálta az irodát, amit keresett.

– Menj előre, jó? – mondta Caroline-nak. – Nekem el kell intéznem egy-két dolgot a könyvelővel, a kísérletek számlázásával kapcsolatban. Pár perc az egész. Találkozunk a laborban.

Elváltak, Janie az egyik irányba indult, Caroline a másikba, a labor felé. Amikor a labirintusszerű folyosókon átkanyarogva megérkezett, a laborajtót nyitva találta. A hatalmas teremben furcsa csönd honolt. Óvatosan belépett, azzal az érzéssel, mintha nem lenne szabad ott lennie, és hangosan beszólt, hogy van-e ott valaki. Nem kapott választ.

A helyiség hatalmas volt, annyi gépezettel és műszerrel telezsúfolva, amit még soha, egy laboratóriumban sem látott. Mikroszkópból legalább egy tucat volt. Kis keresgélés után megtalálta azt, amelyiken a szövetdarabkát nézegették előző nap. Még mindig ott volt a tárgylemezen. Caroline körbenézett, és átment a labor túlsó végébe, ahol a hűtőkamrák voltak. Eltűnődött, melyikben lehetnek az ő talajmintáik.

Épp az egyik kamra ajtajához nyúlt, amikor egy biztonsági őr lépett a laborba, aki a videokamera képernyőjén vette észre a betolakodót. Megkérdezte, mit keres itt, és hogy jutott be.

– Nyitva volt az ajtó – magyarázkodott Caroline. – Van itt néhány elemzésre váró talajmintám, azokat szeretem elvinni.

Az őt elfehéredett, amikor rájött, hogy az ajtó valószínűleg

egész éjszaka nyitva állt. – A labor sajnos ma zárva van, az egyik technikus halála miatt. Hétfőig nem folytatódik a munka. Ma csak az adminisztrátorok vak bent.

Caroline a mikroszkópra pillantott, és eltöprengett, milyen hatással lesz a szövetdarabra, hogy ilyen hosszú ideig ki van téve a levegőnek. – Nézze, legalább eltehetek egy mintát? Gondolom, Frank dolgozott rajta, közvetlenül a baleset előtt. Ha módjában állt volna, biztosan elrakja.

A biztonsági őr követte Caroline-t a mikroszkóphoz. Miután megnézte, megrázta a fejét. – Attól tartok, ez lehetetlen. Sajnálom, hölgyem, de nem engedhetem, hogy bármihez is hozzányúljon, míg nem kapok rá kellő helyről felhatalmazást. Beszél-nie kell az igazgatóval.

A biztonsági őr útbaigazította Caroline-t, hogy hol találja az igazgatói irodát, aztán kikísérte a laborból. Caroline kénytelen-kelletlen engedelmeskedett, de azért egy jeges pillantást még vetett az őrré.

Bruce Ransom idegesen az órára pillantott, és aggódva figyelte, ahogy a másodpercmutató megállíthatatlanul halad előre. Minden ketyyenéssel fogyott az amúgy is korlátozott idő, amit a kísérletre fordíthat. Ma reggel azt fontolgatta, hogy felhívja Ted Cummingsot, és elhalasztja a találkozásukat, de tudta, Tednek mennyire fontos, hogy haladjanak a kísérlettel, annak ellenére, hogy Frank hirtelen halála nem várt akadályokat gördített az útjukba. Bruce-t egyébként is idegesítette már ez a feladat, szeretett volna túl lenni rajta, és nekifogni a sokkal érdekesebb következő kísérletnek.

Eszébe jutott, milyen izgatott volt azon a napon, amikor rájött, hogy egy baktérium képét egy háromdimenziós animációs programon átfuttatva elő tud állítani egy olyan hologramot, amelyet akár táncra is lehet perditeni. Ez figyelemre méltó technikai eredmény, de senki nem volt elragadtatva tőle, egészen addig, míg Bruce el nem magyarázta, hogy ez alapvetően különbözik az eddigi háromdimenziós komputeres animációktól abban, hogy az ő verziója az eredeti, élő mikroorganizmust veszi alapul, aminek minden egyes sejtjét le tudja másolni a legapróbb részletekig.

Az intézet igazgatója, Ted Cummings azonnal felismerte a dolog zsenialitását. Mivel már jó ideje nem folytak igazán szenzációs kísérletek az intézetben, azonnal zúgva beindult a tudományos gépezet, a kormánynál Teddel, aki személyesen részt vett a laboratóriumi munkában is, ami meglehetősen eltért a szokásaitól. Bruce gyanította, csak azért csinálja, hogy neki is kijusson, majd a babérokból, anélkül, hogy részt kellene vennie a későbbi jóval munkaigényesebb kísérleti fázisokban is. Ted az utóbbi tizenegy évet azzal töltötte, hogy az irodájából irányított egy csapat kiemelkedően tehetséges tudóst, akik szakmai kérdésekben bármikor zsebre vághatták volna.

Ted egyik legidegesítőbb tulajdonsága volt, hogy betegesen ragaszkodott a pontossághoz. Amikor Bruce irodájában megszólalt a telefon, nagy kísértést érzett, hogy felkapja, és odavágja.

Miért kell mindig határidőkkel hadakoznom? – gondolta. Bruce közvetlenül az egyetemi gyakorlat után került az intézet állományába. Akkor már elfogadott ugyan egy kórházi ösztöndíjat, de lemondott róla, hogy ebben a hipermodern laboratóriumban dolgozhasson. Rábeszélék, hogy specializálódjon genetikai kutatásokra. Egy ilyen karriernek számos előnye van. A munka érdekes, sokat utazhat, előbbre léphet a tudományos ranglétrán, és soha nem hívják ki az éjszaka közepén egy szüléshez.

Az élete egyik napról a másikra drámaian megváltozott. Bostonból Kaliforniába költözött, majd idekerült, Angliába, és így végleg füstbe ment az a terve, hogy szép, kényelmes háziorvosi gyakorlatot folytasson.

Habár az előbb még legszívesebben elhajította volna a telefont, most mégis inkább lenyomott egy gombot, és beleszólt.

– Tessék, Clara, mi az?

A titkárnője hangja idegesen csengett. – Ne haragudjon, amiért zavarom, dr. Ransom, de dr. – Cummings épp most telefonált a laboratóriumból. Már nagyon várja magát.

A francba! – gondolta Bruce.

– Rendben, máris megyek. Legyen olyan kedves, hívja vissza, és mondja meg neki, hogy egy percen belül indulok.

Befejezte még az utolsó oldalt a jelentésből, amin dolgozott, és kinyomtatta. Nem volt olyan jól megfogalmazva, mint remélte, de úgy döntött, megteszi. Kissé gyűröttnek érezte ma-

gát, kiszaladt a mosdóba, és vetett egy pillantást a tükörbe. Megijedni azért nem fognak tőle. Kirohant az iroda előszobájába, a kezében egy dossziéval, a köpenye csak úgy lobogott utána. Közben jól belerúgott egy szék lábába, alaposan belesajdult a nagylábujja.

– A rohadt életbe! – motyogta. Ez a nap is jól kezdődik.

5

A nap hátralevő részében gyors tempóban haladtak tovább, igyekeztek a lehető legmesszebbre jutni Alejandro szülővárosától. Alejandro gyorsan hozzászokott a lovagláshoz, már majdhogynem kényelmesen érezte magát a nyeregben. Senki nem mondta volna meg, hogy újonc a lovaglás művészetében.

Hernandeznek is feltűnt védencének váratlan tehetsége, meg is jegyezte – Mintha a nyeregben születni volnál Szerintem elpocsékolod legjobb adottságaidat a medikus pályán. Nekem egyébként is haszontalan mesterségnek tűnik, csak szemfényvesztés és sarlatánság! Amikor kijövök a felcsertől, mindig rosszabbul érzem magam, mint előtte.

– Akkor ezentúl ne a felcserhez menj, ha panaszod van, hanem egy rendes orvosdoktorhoz. Egy képzett orvos sokkal jobban érti a dolgát, mint egy borbély.

– Mint például te?

Alejandro cinikusan hümmögött – Biztosíthatlak, hogy jól képzett vagyok, mégis nap mint nap átkozom a tudatlanságomat.

– Akkor ezt megbeszéltük. Ha a jelenlegi munkádban nem találsz örömet, felcsaphatnál katonának. Az sokkal nagyobb megelégedésedre lesz, ebben biztos vagyok.

Aleandrónak nem tetszett a beszélgetés iránya. Kissé távolabb lovagolt Hemandeztől, hogy megnehezítse a társalgást.

– Micsoda számárság! – gondolta. Hogy is lehetne bármely hivatás nemesebb az enyémnél, amiért annyi áldozatot hoztam! Miért zaklat ez a fickó ilyen hiábavaló fecsegéssel, amikor sokkal komolyabb dolgokról kellene gondolkoznom?

Hemandezt azonban nem lehetett csak úgy lerázni. A né-

hány óra alatt, amit együtt töltöttek, Alejandro már rájött, hogy jó kedélyű ember, és szeret társalogni. Mintha csak olvasna a fiatal orvos gondolataiban, a spanyol közelebb kormányozta a lovát, és azt mondta: – A katonáskodásnál nem találsz neme-sebb hivatást, fiatal barátom. És úgy nézem, te könnyedén elsa-játítanád az ehhez szükséges tudományt

– És te persze boldogan tanítanál.

– Miért is ne? És mi lenne jobb alkalom erre, mint egy veszedelmesnek ígérkező utazás?

Erre most igazán nincs időnk – gondolta magában Alejand-ro. Azóta már bizonyára felfedezték, hogy valaki megölte a püs-pököt, és még jobban üldöznek, mint eddig. Eltűnődött, Hernan-dez gyanítja-e, mit tett. Nem mondott semmit, és egyáltalán nem úgy viselkedett, mintha egy szökevényt kellene kísérnie, akiről tudja, hogy egy püspök gyilkosa. Bár gyorsan haladtak, Hernandez nem diktált nyaktörő tempót. Nyíltan haladtak az úton, bujkálás nélkül, és Hernandez barátságosan üdvözölt min-den szembejövőt.

– Azt hiszem, inkább ne – felelte végül Alejandro Hernan-dez ajánlatára.

– Ugyan már, mi bajod lehet belőle?

Alejandro húzódzkodása ellenére Hernandez belefogott az okításba. – Kezdjük valami egyszerűvel. Rád bízom, hogy keress pihenőhelyet, ahol víz is van.

Alejandrónak nem volt nagy kedve részt venni a játékban, de szerette a kihívásokat – És ha nem talállok vizet, mi lesz? – kérdezte. – Szomjan halunk?

– Akkor bebizonyítom a saját ügyességemet, azzal, hogy megtalálom.

– Hát jó – mondta Alejandro.

Miközben tovább lovagoltak, jól nyitva tartotta a szemét, kereste a zöldellő ligeteket, amelyek általában körülveszik a for-rásokat. Többször is azt hitte, rátalált, de közelebbről szemügyre véve kiderült, hogy tévedett. Végül a távolban meglátott egy buján zöldellő növénycsoportot. Átporoszkáltak a perzselő hő-ségben a többnyire barna porral borított aragóniai vidéken. Nem telt hosszú időbe, hogy odaérjenek a ligetecskéhez. A jutalmuk egy bugyborékoló forrás volt – Látod? – mondta Hernandez. –

– Született tehetség vagy. Én majd segítek, hogy tovább csiszold az adottságaidat.

Hernandez ellátta tanácsokkal védencét, hogy miként kell lenyergelni, és a lovakat a forrás mellé vezették, hadd iganak kedvükre. A két utazó nagyokat nyújtózkodott, és néhány lépéssel odébb lerakosgatták a holmijukat. Pár percnyi pihenés után Hernandez elővett egy parittyát a csomagjából, és óvatosan szétgöngyölte.

– Egy pillanat, és itt leszek a vacsoránkkal, ha az Isten is úgy akarja – mondta, és odadobott Alejandrónak egy kovakövet.

– Rakj tüzet addig. – Pár lépés után visszafordult. – Feltételezem, tudod, hogy kell?

– Képzeld, tudom – felelte Alejandro, megjátszva a sértődöttet. – És amint majd látni fogod, enni is nagyon jól tudok segítség nélkül!

– Ebben nem is kételkedtem – nevetett a spanyol –, mert láttam már, hogy falsz. – Eltűnt a bozótban, és kis idő múltán vissza is tért, a kezében egy nagy anyanyúllal. Az övéből kihúzta a vadászkését, és egy lapos kövön levágta az állatot. Alejandro elbűvölten figyelte, ahogy Hernandez megnyúzza és kibeleezi. Épp félre akarta dobni a belsőségeket, de Alejandro megállította. Belenyúlt a síkos masszába, és kihúzta a szívet.

– Ez egy kicsinyes természetű nyúl volt, kicsi a szíve.

– Akkor megérdemli, hogy megegyük! – felelte a spanyol.

– Az efféle dolgok megítélését rád hagyom. Egy biztos: az ember, ha van egy parittyája, soha nem éhezik, még ha patkányt kell is ennie. – A beleket elhajította, amilyen messzire csak tudta, hogy ne vonzza oda a hívatlan ragadozókat. – Csúzlival olyan vadat is el lehet ejteni, amihez az íj és a nyílvevő nem használ. Még mindig jobb egy kis és rosszízű sült, mint egy nagy és ízletes semmi, nem igaz?

Alejandro vonakodva bólintott, de közben arra gondolt, inkább éhen halna, mint hogy patkányt egyen. Nagy meglepetésére a tűz felett sülő nyúl pontosan olyan illatot árasztott, mint a csirke, amit az édesanyja szinte mindennap táltal otthon. Az íze épp olyan jó volt, mint az illata, és Alejandro nagy élvezettel evett, remélve, az Isten megbocsátja az étrendi kihágásokat, amiket útközben elkövet. Magában némán megígérte, hogy ha

megérkezett Avignonba, a leghívebb és legjámborabb zsidó lesz, aki csak valaha élt a földön.

Hernandez odahozott még egy cipót, és azt is felfalták, egy morzsa sem maradt belőle. Szárított fűgével fejezték be a vacsorát, és Alejandro úgy érezte, életében nem evett még ilyen jót. A kulacsukat megtöltötték friss forrásvízzel, és ittak, míg olyan nem lett a hasuk, mint a dob.

– Soha többé nem megyek el úgy forrás mellett, hogy ne igyam tele magam – mondta Alejandro, és eszébe jutott, milyen száraz volt a torka a kolostor börtönében eltöltött három napban, ingujjába törölte a száját

– Akkor egy fa mellett se fogsz úgy elmenni, hogy meg ne jelölnéd!

Alejandro maga is meglepődött, de felnevetett. Amikor leheveredett a takaróra, kimerülten az úttól, de majd kipukkadva a finom ételtől és víztől, eltőprengett. Mit keresek itt az Isten szabad ege alatt, ahelyett, hogy otthon lennék Cerverében, a saját puha ágyamban? Az előző napok eseményei kavarohtak a fejében. Hogy fordulhatott ilyen rossz a sorsa? Drámai változások álltak be addigi kényelmes életében. Elszakadt a családjától, menekülnie kellett a városból, ahol született és felnőtt, és már nem volt ugyanaz az ember, mint pár nappal ezelőtt.

De leginkább az aggasztotta, hogy előbújt egy olyan sötét oldala, aminek a létezéséről addig nem is tudott. Ma habozás, nélkül megöltem egy embert – gondolta gyötrődve. Furcsának találta, milyen kevés megbánást érez, és eltűnődött, talán megőrült-e, hogy ennyire nem riasztja vissza saját tettének borzalma. De a szíve mélyén tudta, hogy nem őrlt, egyszerűen csak igazságot tett. Nem azt hallotta-e a tanítóitól, hogy szemet szemért? Felbámult a csillagokra, és finoman megérintette mellén a hegesedő sebet. Aztán eszébe jutottak az aranyai. Felkelt, és kivette a pénzeszacskót a közelben heverő holmik közül. A nyeregtáskát a feje alá rakta, kemény vánkos gyanánt.

Hernandez, akiről azt hitte, már alszik, megszólalt – Ezt bölcsen tetted. Látom, az óvatosság olyan erény, amire nem kell hogy megtanítsalak. Aludj jól, zsidó.

– Te is, spanyol.

Szóval tud az aranyokról – gondolta Alejandro. Megnyug-

tatta a gondolat, hogy a kísérője eléggé becsületes ahhoz, hogy ellen tudjon állni a kísértésnek. Akár meg is ölhetette volna, és gazdag emberként szépen odébbáll.

Alejandro azt tervezte, ennyi pénzzel kényelmesen megtelepedhet majd Avignonban. Azonnal nekikezdehet praktizálni, egy jól felszerelt rendelőben, fizetett segédekkel. Szolgákat is megengedhet magának a háztartása vezetésére. Ha az apja és anyja valami csoda folytán túlélik az utat Avignonba, egy kiváló orvos kényelmes otthona várja majd őket. Az álom lassan elmosta az elmúlt napok fájdalmait, és az édes és biztonságos jövőről álmodozva elaludt.

Hernandez hajnal előtt gyöngéden felrázta. – Szeretném, ha még az idén elintézhetném a megbízatásomat. A lustaságod miatt túl sokáig fog tartani! Ha ilyen tempóban haladunk, a fizetésem alig néhány peták lesz egy napra.

Alejandro nagyot nyújtózkodott, vigyázva a sebre, és merev tagokkal feltápászkodott Hernandez segítségével lehámozta magáról az inget, és ellenőrizte, nem gennyesedik-e a seb. Gondosan lemosta a hideg forrásvízben, vigyázva a friss varasodásra. Amíg nedves volt, és kicsit megpuhult, szegfűszegolajat kengettettrá, mértékkel bánva a kis üvegcsével. Kicsit fintorgott, mert először csípte, de aztán eltompult a fájdalom.

A könnyű reggeli után minden különösebb esemény nélkül lovagoltak tovább, míg a nap legmagasabbra nem hágott az égbolton. Akkor keresni kezdtek valami pihenőhelyet, és árnyékot a déli nap elől. Egy bozótoshoz értek, amely túl csenevész volt ugyan ahhoz, hogy forrást jelezzen, de azért a bokrok elég magasak voltak, hogy védelmet nyújtsanak nekik és a lovaknak a tűző nap ellen. Hernandez elővarázsolt némi szárított húst a csomagból, aminek nem volt túl jó íze, de az éhségüket elverte, és jót ittak rá a kulacsukból.

Miközben pihentek, a spanyol céltalanul farigcsált egy száraz faágat Alejandro jobban odafigyelt, amikor az ág kezdett alakot ölteni, és csodálkozva nézte, milyen gyorsan formálódik S alakú, hegyes farkú kígyóvá.

– Senor, hol tanultál ilyen ügyesen faragni?

– Nem tanultam, fiatal barátom, csak a gyakorlat vezetett rá. Már annyit farigcsáltam, hogy csukott szemmel is tudnám

csinálni. Szeretem elfoglalni magam valamivel, így tisztábban tudok gondolkodni.

– Kérlek, oszd meg velem is a gondolataidat.

Hernandez köpött egyet, mielőtt válaszolt volna. – Az útvonalon tűnődöm.

– Annyi út van, hogy módunkban áll válogatni?

– Nem annyi, mint gondolod. Mehetünk a hegyeken keresztül, vagy pedig a tengerpart mentén. Habár a hegyi út rövidebb, de nem sokkal, mint a parti. És a hegyekben sok veszedelem leselkedik az utazóra.

– Mondd el, milyen veszedelmek, hadd fontoljam meg én is.

– Az emberek nem túl barátságosak arrafelé. Baszkok. Nem kedvelik sem a franciákat, sem a spanyolokat. Az utazók szabad prédák az útonállóknak, akik az erdőben rejtőzködnek. És az időjárás is olyan, mint egy megfékezhetetlen mén, lecsap rád és megtapos a patáival. Gyakoriak a zivatarok, és a tüzes istennyila csak úgy csapkod a hegyek fölött.

– De bizonyára előnye is van ennek az útvonalnak, különben miért fontolgatnád?

– Ebben az évszakban nagyon kellemes a hűvös hegyeken át utazni. A tengerpart mentén nemigen találni menedéket a nap elől. Csakhogy mi ketten vagyunk, sok arany van nálunk, könnyű prédája lennénk a martalócoknak.

Alejandro jól szemügyre vette megfontolt kísérőjét. Az apám igen jól megfizethette, gondolta, vagy talán csak egyszerűen talpig becsületes ember. Egész életemben keresztények között éltem, lám, mégis milyen keveset tudok róluk! Alejandro csak az idősebbek elbeszéléseiből szerezte az értesüléseit. Amit mondtak, az gyakran nem volt túl hízelgő a keresztényekre nézve, a legtöbbször botrányos történeteket meséltek róluk. Most útitársa azt bizonyította, hogy a gojok nagyon is tudnak tisztességesen viselkedni, Hernandez ugyan inkább csak megszokásból volt keresztény, de Alejandro látta, hogy egyáltalán nem piszkos és nem műveletlen, sőt meglehetősen sokat tud a világról.

Hernandez tovább folytatta. – A biztonságosabb útvonal persze Barcelonától északra vezetne, át a Pireneusok keleti végén, Languedocba. Onnan egyszerűen követhetnénk a tengerpart vonalát, át Narbonne, Béziers és Montpellier városán.

Montpellier-től már nincs messze a soktornyú Avignon, ahová a sorsod szólít.

– Montpellier-ben már jártam. Ott folytattam a tanulmányaimat.

– Á, akkor nem is vagy Olyan zöldfülű, mint gondoltam. – Hernandez elvigyorodott, mert eszébe villantak a saját fiatalkori kalandozásai idegen városokban. – Persze, mitagadás, magam sem vagyok az. Sok várost láttam már, barátom, és nagyjából mind egyforma. Mindegyikben akadnak finom ételek, egzotikus és odaadó nők, csodás épületek, és sok finom áru, amit megvehetsz. Csak tudni kell, hogy kaparintsd meg mindezt.

– És te persze tudod – jegyezte meg Alejandro. Hernandez teli szájjal felneveti. – Éles az orrom, kiszagolom azt, amit érdemes. Ha a tengerpart mentén megyünk, ezt a tudományt is ellesheted tőlem. Az utunk, habár attól tartok, hosszadalmasnak és fárasztónak fogod találni, sokkal érdekesebb, és hadd tegyem hozzá, kényelmesebb is lesz, mintha a hegyeken át mennénk. De némi késedelmet is fog okozni. Az ilyen kellemes helyek mellett nem tudunk majd csak úgy elrohanni. Maradni akarsz, hogy belekóstolj az élvezetekbe.

Alejandro megfontolta a lehetőségeket. – Nem tudok dönteni, señor – mondta. – Ha úgy akarok utazni, ahogy a népemenél szokás, ami kétségkívül a családom kívánsága is lenne, akkor el kellene kerülnöm a bűn eme keresztény barlangjait, és a kevésbé járt úton haladni. Mi zsidók könnyen áldozatul esünk azoknak, akiket megtaposnak a saját fajtájuk gazdagai. Azokon élük ki a bosszúvágyukat, akik nem tudják megvédeni magukat. Kötelességem minél előbb Avignonba érni, és berendezkedni, abban a reményben, hogy fogadhatom a családomat. – De Alejandro tudta, hogy jóval idős szülei előtt fognak odaérni, még akkor is, ha a hosszabb útvonalat választják. Minden városban meg kell pihenniük útközben. A legjobb esetben így hosszú hónapokba telhet, míg odaérnek.

– Ne feledkezz meg róla, hogy már nem festesz zsidónak, hála Istennek, ha megbocsátod, hogy ezt mondom.

Alejandro eltűnődött, hogy Hernandez vajon már belefáradt-e a városok romlottságába, és inkább a friss hegyi levegőre és hűvös éjszakákra vágyik. Vagy talán alig várja hogy csatába

keveredjen a harcias baszkokkal, és próbára tehesse a vitézi képességeit? Alejandro azonban a legkevésbé sem vágyott erre.

– Na, zsidó, mit mondasz?

– A tengerhez, señor! Bízom benne, hogy nem esek majd áldozatul az idegen gyönyöröknek. És talán ezekben a városokban tanulhatok új orvosi eljárásokat is.

– Persze, például egy szempillantás alatt lemetszik az övedről a pénzeszacskót!

Alejandro nevetett, és biztonság kedvéért megtapogatta a nyereg táskát, mire Hernandez megjegyezte: – Az első; amit abból a pénzből venedd kellene, egy megfelelőbb útiöltözék. Majd megmondjuk a szabónak, hogy varrjon rá több zsebet is gombokkal, és szétoszthatod a pénzedet, hogy ha el is veszíted, ne az egészet egyszerre.

Alejandro ezt megszívlelendő tanácsnak találta. Kipihentnek érezte magát; a nap már lejjebb szállt, kényelmesebb lesz az utazás. Fészkelődni kezdett, indulhatnékja volt Hernandez észrevette, kis kését visszadugta a tokjába, és a faragott kígyót berakta a tarisznyájába. Még egyet húzott a vízből, aztán lóra szállt, védence pedig követte a példáját, vissza baktattak az útra, és északkelet felé lovagoltak tovább.

Jól haladtak folyamatosan északkeleti irányba tartva, a tenger felé. A parti út már csak egynapi lovaglásra volt, és óráról órára mind több jelét látták a civilizációnak. Ahogy közeledtek a tengerparthoz, a levegő hűvösebb és tisztább lett, nem olyan poros, mint a forró aragóniai tájakon. A növényzet dúsabban zöldellt, és az út sokkal kellemesebb volt az árnyékukban. Csak akkor álltak meg, ha feltétlenül szükséges volt, ahol lehetett, friss vizet vettek magukhoz. Alejandro úgy vedelt, mint egy veszett kutya, ahányszor csak forráshoz vagy patakhhoz értek.

A sebe szerencsére nem gennyesedett el, és így gyógyulófélben, már inkább csak kényelmetlen volt, mint fájdalmas. A bőr már csak kicsit húzódott a mellkasán. Azt azonban semmiképp nem tudta megakadályozni, hogy a nagy, csúnya forradás – egy életre a társa maradjon. Tudta, hogy szégyellni fogja ezt a csúf heget, ha ismét emberek között lesz majd. Hernandez tapinta-

tosan igyekezett nem tudomást venni róla. De azért áldotta a jó szerencsáját is, amiért a mellkasát rútították el, és nem az arcát, megbélyegzőinek szándéka szerint. Itt elrejtetheti a ruházatával, az arcán nem tudná.

Az út egyre több látványossággal szolgált. Hernandez kissé egyenesebben ült a nyeregben, és több figyelmet szentelt az őket körülvevő látnivalóknak. – Rég nem jártam már olyan városban, ahol a kocsmáért érdemes a patronálásra! – jelentette ki. Mutogatta az érdekesebb helyeket, amelyek mellett elhaladtak.

Az árnyékuk már megnyúlt kelet felé a késő délutáni napfényben, amikor egy Gerona nevű kisvárosba értek. Hernandezt elszórakoztatta az ámulat, amivel tapasztalatlan útitársa szemlélte az emberek nyüzsgését, akik a napi munka utóját igyekeztek még elvégezni. Habár legtöbbjük teljesen ártalmatlak tűnt, Hernandez tudta, hogy nem egy van köztük, aki kész elemelni az övükről a pénzeszacskót, miközben mosolyogva üdvözli őket. – Könnyű zsákmány leszel a zsebek ragadozóinak – figyelmeztette Alejandrót, és hangosan felcacagott.

– Nem árt résen lenni.

A megjegyzés jeges pillantást váltott ki a társából, aki az út eddigi sikere miatt meglehetősen magabiztos lett. – Lehet hogy nem tudok egyet-mást, Hernandez, de azért együgyű nem vagyok. Azt hiszed, nem tudok átlovagolni ezen a városon úgy, hogy megőrizsem az értékeimet?

– Engem nem az áthaladás aggaszt, fiatal barátom, hanem az az időszak, amikor kikötjük a lovainkat, és szabadon engedjük a lelkünket Vigyázz, ne ess áldozatul azoknak a csábos hölgyeknek, akik sokszor együttműködnek a tolvajokkal.

Alejandrót felbőszítette a célzás. Sokkal valószínűbbnek tartotta, hogy Hernandez fogja ilyen helyzetben találni magát Meg is mondta neki. – Jobb lenne, ha a saját portád előtt söprögetnél. Ne feledd, mit mondtál te magad: én fiatal vagyok és jóképű, te viszont sok háború nyomát viseled. Gondold meg még egyszer, ki a könnyű préda.

– Az istenekre mondom, igazad van! – bömbölte Hernandez. – Nem vagy együgyű. Miután elvégeztem a meglepően kellemes feladatot, hogy téged Avignonba kísérjelek, az elkövetkező néhány évben jól élhetek majd. Feltéve persze, hogy nem

pocsékolok sok pénzt a nőkre. – Megint nevetett, aztán azt mondta: – Különben is lassacskán túl öreg vagyok már ahhoz, hogy ilyen haszontalanságokra pazaroljam a pénzem. Az ilyesmit hagyjuk inkább a fiatalokra és a jóképűekre, nem igaz? Azt hiszem, most okos lenne, ha keresnénk valami helyet, ahol megpihentethetnénk fáradt csontjainkat éjszakára.

Megérdeklődtek néhány járókelőtől, nem tudnak-e egy rendes szálláshelyet, jó istállóval. A főter északi felén álló fogadóba irányították őket. Azt is megtudták, hogy a kis *cantina* alig pár házzal odébb van.

Épp a fogadó felé vették az útjukat, amikor közelgő paták dobogása ütötte meg a fülüket. Néhány ló és felfegyverzett lovasa nagy porfelhőt verve berobogott a térre. Alejandro megdermedt, amikor meglátta a katonákat: Hernandez észrevette a reakcióját, de nem szólt semmit.

A katonák egyszerre lepattantak a lóról, és elkezdték körbejárni a városka főterét. Ajtótól ajtóra vonultak, zord tekintélyességgel. Szemmel láthatóan kerestek valakit vagy valamit, de sikertelenül. Hernandez és Alejandro megálltak a cölöpöknél, ahol kikötötték a lovaikat –, egyikük sem mozdult, míg a katonák körbejárták a teret.

Alejandro hol odakötötte, hol elköttötte a lovát, húzta az időt. Hernandez látta, hogy fél a katonákkal való találkozástól. Kezét a vállára tette, aztán a katonákra pillantott, akik összegyűltek a lovaik mellett. – talán pihenjünk meg itt pár percet, mielőtt betérnénk a fogadóba.

Aleandrót nem lepte meg, hogy kísérője észrevette, hogy mennyire fél, és hálás volt neki. A lovaik mellett lézengtek egy darabig, Alejandro céltalanul tovább bibelődött a lószerszámokkal, aztán elővette a kulacsát és meghúzta, kiöblítette a száját vízzel, kiköpte, majd megint ivott. A szemét végig a katonákon tartotta, és csak akkor hagyott fel a néma megfigyeléssel, amikor azok újból lóhátra pattantak, és kidübörögtek a térről.

Hernandez Alejandróra pillantott, és felvont szemöldökkel megkérdezte: – Talán nem ártana, ha most rögtön beszereznénk egy új öltő ruhát? Ahogy találtunk szállást, utánanéznünk.

Alejandro bólintott, és a vállára vetette a nyeregtáskát. Indult volna a fogadó felé, de Hernandez megragadta a karját, és

visszatartotta. – Én nem vagyok a zsidók barátja, de te derék ember vagy, és fizettek is nekem, hogy épségben eljuttassalak Avignonba. Jobb lenne, ha nekem is elmondanád, ha van valami okod, hogy félj a katonáktól.

Alejandro rezzenéstelen arccal viszonzta a tekintetét. Nem akart őszintétlen lenni, mert Hernandez becsületes útitársnak bizonyult. De amíg nem lehetett egészen bizonyos benne, hogy nem fogja elárulni, addig szándékában állt megőrizni a titkát. Csak bólintott, és Hernandezre hagyta, hogy eldöntse, mit jelent a bólintás.

Meglepett, amikor a spanyol hangosan felnevetett, és úgy hátba vágta, hogy majd elakadt a lélegzete. – Több bátorság van benned, mit gondoltam! Na, gyerünk, keressünk valami szállást. – Azzal továbbmentek a fogadó felé.

A fogadós egy szobába kísérte őket, ahol két nagy szalmágy volt, rajtuk durva szövésű, de tiszta lepedő és pokróc. Alacsony asztal állt a térre néző ablak alatt, rajta egy mosdótál és vizeskancsó.

– Elég tiszta két csavargónak, nem igaz, señor? Ma éjszakára hálás vendégei leszünk, fogadós uram. Egy fürdő vacsora előtt jót tenne mindkettőnknek. És megmondaná, hol találunk egy jó szabót a városban?

Azonnal fel is keresték a műhelyt, ahol a szabó mértéket vett Alejandróról egy inghez és nadrághoz. Alejandro összerendezte, amikor a combja közé dugta a mérőrudat, és bosszankodva vette észre, hogy Hernandez gúnyosan vigyorog.

– Fia! barátom, ne légy ilyen kényes. Másképp nem tud úriemberhez illően kistafírungozni a szabó.. Azt akarod, annyira szoros legyen az a térdnadrág, hogy aztán olyan vékony hangon énekelj, mint egy leányzó? Állj egyenesen, hadd dolgozzon rendszeren a mester!

Alejandro zavartan engedelmeskedett.

– Reggelre el kell hogy készüljön – mondta Hernandez a szabónak.

– *Senor*, az lehetetlen – tiltakozott a szabómester. – Nem lesz elég világosság, hogy befejezzem addig. És még be kell szereznem az anyagokat is.

Hernandez a zsebébe nyúlt, elővett egy aranyat, és csábítóan elhúzta a szabó orra előtt – Talán ez elég lesz a szövetekre

és a gyertyára – mondta. Láta, hogy a szabó kapzsi tekintettel issza az arany látványát, úgyhogy a tenyerébe nyomta. – Reggel, ha elkészültél, kapsz egy másikat.

Miután elintézték az új ruha dolgát, visszatértek a fogadóba, és felmentek emeleti szobájukba. A két ágy között egy vízzel félig töltött kád várta őket. Halkan kopogtak az ajtón. Hernandez kiszólt, hogy szabad, mire a fogadós felesége lépett be, újabb vödör gőzölgő vízzel. Ezt is beleöntötte a kádba, aztán távozott, de rögtön vissza is tért egy darab zöldesen áttetsző szappal meg egy szivaccsal. Hernandez intett Alejandrónak, hogy fürödjön ő először, mondván, lemegy addig a kocsmába egy kupa borra. Megint figyelmeztette, hogy vigyázzon az értékeire.

Így eleget téve minden kötelességének, Hernandez távozott, és becsukta maga után az ajtót. Alejandro eltolta a reteszt, aztán óvatosan levetkőzött, vigyázva a sebre. A meleg víz először fájdalmasan csípte, de aztán lassan hozzászokott, és nagyon megnyugtatónak találta. Miután ki rázta a ruhájából az út porát, megint felöltözött, és elhúzta a reteszt az ajtón. Kinézett az ablakon, és figyelte Hernandezt, aki épp peckesen átvonult a téren. Szemlátomást jól tett neki a frissítő.

A spanyol hangos nótaszóval lépkedett fel a lépcsőn. A jókedve ragadós volt, Alejandro is elmosolyodott. Egyre jobban kedvelte Hernandezt. Örült neki, amikor bebukdácsolt az ajtón, kissé kapatosán, és barátságosabb hangulatban, mint valaha.

– Ó, ez a fürdő égi ajándék lesz! – Lassú mozdulatokkal levetkőzött, közben lustán vakarózva. Elhessegetett egy szemtelen legyet, és azt mondta: – Hála legyen az úrnak ezért az új kereszttségért! – nagyot kacagva a saját tréfáján. Alejandro nem értette, de udvariasan vele nevetett, szórakoztatta a nagydarab férfi gyerekes viccelődése.

Hernandez nagy élvezettel fürdött, vadul ledörgölve a rászáradt port a durva szivaccsal. A fejét is a víz alá dugta, trombitálva kifújta az orrát, megdörzsölte szemét, és a kisujjával kipiszkálta a fülét, megragadva a ritka alkalmat, hogy minden porcikáját egyszerre tisztogassa meg. A szappan szemmel láthatóan fogott, mire végzett.

– A fogadósne külön fel fogja számolni a szappant – jegyezte meg Alejandro.

– Igen, de megérte a kiadás! Hihetetlenül tisztának érzem magam.

A spanyol lerázta magát, mint egy kutya, Alejandrónak félre kellett ugrania a zuhany elől. Csodálkozva nézte a szinte iszaposan fekete vizét, ami a kádban maradt.

Miután kielégítették testi igényeiket, lementek a földszintre. Alejandro a kezében szorongatta értékes nyeregtáskáját, és elindultak a kiskocsmába vacsorázni. A zaj és a nyüzsgés nagyon vonzotta. Cerverében mindig távol tartották a kocsmától túl óvatos szülei, féltek tőle, hogy átragadnak gyermekükre a gojok bűnös szokásai.

Alejandro megállt a tiltott hely ajtajában, szinte félt belépni, de nagyon csábította az egzotikus titokzatosság. Hernandez már bent is volt, több újdonsült jó barátja köszöntötte, akiket egy flaska bor mellett szerzett, még a fürdő előtt. Alejandro látta, hogy játékosan megszorogat egy meglehetősen kövér és dús keblű nőt, a karjába zárja és drámaian megcsókolja. A nő ellenkezett, de nem túlságosan, megjátszott szemérmességgel, mint egy félénk leánya. Amikor Alejandro közelebb lépett, látta, hogy az bizony már jó régen lehetett, amikor ez a némben leánya volt.

Alejandro letelepedt egy nagy asztalnál, és onnan szemlélte a jelenetet: egy csomó ártalmatlan ember, akik ártalmatlan dolgokat művelnek. Nevettek, ittak – kicsit talán többet a kelleténél – egymásra emelgetve poharukat, és fantasztikus mesékkal szórakoztatták egymást. Hernandez múltbeli hőstetteiről mesélt a szájtátva figyelő hallgatóságnak. A spanyol szívét-lelkét beleadva szórakoztatta a társaságot. Az embereket megragadták az ő mindennapi életüket messze meghaladó kalandokról szóló mesék. Nagyra értékelték, amit hallottak, hiszen másképp nem értesülhettek volna ezekről a csodadolgokról. Ők majd továbbmesélik a családjuknak, gyerekeiknek, és kis legendák születnek belőle. Alejandro is élvezettel hallgatta.

Hernandez nemsokára már túl részeg lett, hogy folytassa, és rövidesen felváltotta a mesélésben egy fiatalember, aki addig nagy figyelemmel hallgatott.

– Nekem is van mesélnivalóm – mondta. – Egy tengerésztől hallottam, Marseilles kikötőjében.

– Akkor halljuk – motyogta Hernandez. A megkeményedett katonától eltérően azonban a fiatalember nem volt született elbeszélőtehetség, harapófogóval kellett kiszedni belőle minden szót.

– Talán egy kupa bortól megered a nyelved – mondta Hernandez, és intett a kocsmárosnak, hogy hozzon egyet

Pár perc múlva bebizonyosodott, Hernandez jól ítélte, hogy a bor segíteni fog. A fiatalember, belekezdett: – A tengerész ott kószált a dokkoknál, Marseilles-ben, munkát keresett valami kereskedőhajón, mert a saját hajóját épp szárazra vontatták javítani. Nem volt mivel elütnie az idejét, ezért aztán a tavernában időzött, és várta, hogy hátha hall egy hajóról, amire matrózokat keresnek.

A hallgatóság Hernandez kalandos meséje után unalmasnak találta a mindennapinak hangzó történetet. De egy újabb korty bortól erőt gyűjtve, a fiatalember bátrabban folytatta: – Tőle hallottam egyik délután ezt a történetet. Egy gályáról mesélt, amely Messina kikötőjébe érkezett. A hajó tulajdonosa egy genovai kereskedőtársaság volt, és már rég be kellett volna futnia, így aztán nagy örömmel fogadták. De amikor felszálltak a fedélzetre a *compagnia* képviselői, azt találták, hogy a legénységből már csak hatan vannak életben, azok is haldokoltak.

A hallgatóság halkán felmorajlott, hirtelen felébredt az érdeklődésük. Egy férfi halkán megszólalt: – Pestishajó!

– Az bizony – bólintott a mesélő. – Még hozzá olyan pestis, amelyet még senki nem látott. Meg volt feketedve a nyakuk, akkora daganatokkal, mintha egy dinnyét nyomtak volna le a torkukon!

A hallgatóság felszisszent, és hitetlenkedve szidták a mesélőt. Alejandro félig felemelkedett ültében, és felemelte a kezét, hogy csöndet teremtsen.

– Csönd legyen! Hagyjátok tovább beszélni!

A többiek csodálkozva néztek rá, de a mesélő bátorságra kapott tőle, és folytatta.

– A betegeknek kezük-lábuk fekete volt, mint a szerezse-neké, és égett a fájdalomtól. Nem bírták, ha hozzájuk értek, és sikoltozva könyörögtek, hogy szabadítsák meg őket a szenvedéseiktől. Minden porcikájukból a halál és a betegség bűze áradt,

az izzadság úgy átitatta az ingüket, hogy facsarni lehetett. Amikor vitorlát bontottak, ötvenfős volt a legénység. Mind odavesztek. Abból a hatból végül egy maradt életben, de az is megőrült, a saját anyja nevére sem emlékezett.

Senki nem szólalt meg. Hernandez részegen keresztet vett magára, mások követték a példáját) voltak, akik a Szűzanyához fohászkodtak, hogy védelmezze őket. Az ilyen betegség ellen nincs más védekezés.

Hernandeznek valahogy sikerült megint magára vonni az elcsöndesedett emberek figyelmét, és visszahozta jókedvüket. A spanyol nem vette észre, hogy útitársa a gondolataiba merül, és egyáltalán nem vesz részt az általános vidámságban. Alejandro félrevonta a mesélőt, és tovább faggatta a részletekről, de az nem tudott többet mondani, és Alejandro végül ennyiben hagyta a dolgot.

Aznap éjjel, egy gyertya fénye mellett feljegyezte a könyvébe a történetet, amit a kocsmában hallott. Miközben percegett a tolla a papíron; Hernandez fel-felhorkanva hánykolódott a szalmazsákon. Végül Alejandro is lefeküdt, hálásan, hogy nem kell megosztani az ágyát a részeg spanyollal. A táskáját a hasára szorítva elaludt, és Carlos Alderonról álmodott.

Álmában az óriás kovács még nagyobb és félelmetesebb volt, mint az életben. Eljött Alelaridróhoz, fényes nappal. Halott volt, de azért járt; minden tagja külön be volt csavarva valami gyolcsba, de a mellkasa felfedve, csupa vágás és seb. A keze és lába, amely kilógott a gyolcsból, fekete volt, mint a kovácsoltvas ásó, amivel kiást a földből. Carlos vádakkal illette az orvost, amiért nem gyógyította meg, és azt mondta, csak azért hagyta meghalni, hogy később kiáshassa és felboncolhassa. Egyre közelebb jött, felé nyújtva a karját, de épp, amikor megragadta volna, Alejandro fölébredt. Rémulten felült, reszketve, hideg verejtékben úszva. Az arcát megdörzsölte a kezével, oldalra fordult, és megnézte Hernandezt, aki békésen húzta a lóbőrt, mit sem sejtve a rettegésről, ami Alejandrót felriasztotta.

A szabó hajlongva hátrált vissza a műhelyébe, kezében szorongatva az aranytallért, amelyet Hernandeztől kapott. Alig akarta elhinni, hogy ilyen mesés összeget kapjon egy ilyen jelenték-

telen munkáért. Miután rendezték a számlát a fogadósnál, a pékségbe mentek, ahol Hernandez vett több kenyeret is az aznapi első sütésből; a hosszú, vékony vekniket bedugdosta minden lehetséges helyre a csomagjaiba és a zsebeibe.

Amikor lóra szálltak, Alejandro megjegyezte: – Szörnyű nehéz az ingem a sok aranytól a zsebekben.

Hernandez felnevetett. – Bárcsak engem is ezzel a bajjal sújtana az Isten, és bár soha ne gyógyítana ki belőle!

Megszakítás nélkül úton voltak délig, amikor elértek egy kisvároskába, Figuerasba, ahonnan még mindig jó messze volt a tengerpart. A lovakat egy istállóban hagyták, ahol egy lovászfű alaposan lecsutakolta és megitatta őket.

A kocsma sötét volt és hűvös, ami nagyon jólesett a kinti perzselő forróság után. Jó étvággal ettek, Hernandez bőséges adag sörrel öblítette le az ebédet. Alejandro megint hallgatag volt, miközben útitársa elszórakoztatta a helybélieket hadi kalandjaival.

– Elég volt a nagyotmondásomból – fejezte be végül. – Belefáradtam a dicsekvésbe. Ki tud valami meghallgatásra érdemes hírt?

Egyesek beszámoltak az aratás eredményéről. Egy férfi részletesen leírt egy nemrégiben arra haladt, előkelő nászmenetet. Egy fiatal nemeshölgyet, egy hercegnőt hoztak valahonnan messze földről kasztíliai vőlegényéhez. Elszórakoztatta a tátott szájjal hallgató közönséget a dúsgazdag fényűzés részleteivel, amit az egyszerű parasztok elképzelni is alig tudtak.

Alejandro mélyen hallgatott, soha nem feledkezett meg róla, hogy menekül, és nem akarta felhívni magára a figyelmet. Eleinte közönyösen hallgatta a meséket, de hamarosan unatkozni kezdett. Arra gondolt, hogy ez idáig sikerült szerencsésen megmenekülniük, még nem érte utol őket a püspök meggyilkolásának híre. Még mindig nem bízott eléggé Hernandezben, hogy elmesélje neki, mit tett, míg odakint várta a, kolostor előtt, de feltételezte, a spanyol sejti, nem azért ment, hogy köszönetet mondjon.

Csak akkor kezdett újból odafülni, amikor egy rongyos zárándok a pestishajóról kezdett beszélni. A férfi eddig hallgatagon üldögélt egy sarokban, pillanatok alatt eltüntetve a ke-

nyeret meg a sajtot, bár láthatóan alig volt foga. Az állán őszes borosta nőtt, és a csípős szag, amit árasztott, arra utalt, hogy őszvérek társaságában utazhatott.

– A kór nemcsak a hajók legénységét támadta meg – mesélte megdöbben hallgatóinak. – A *compagnia* képviselői pár napig vártak, aztán rakodómunkásokat küldtek a fedélzetre, hogy hozzák partra a rakományt, a messinai kikötőmester akarata ellenére, aki megesküdött, hogy magisztrátus elé viszi az ügyet.

Alejandrót meglepte a zarándok művelt beszédmódja, rongyos külseje alapján másra számított. A férfi tovább folytatta, részletesen beszámolt a betegség terjedéséről.

– Néhány napon belül a rakodómunkások közül többen is rosszul lettek. Először arról panaszkodtak, hogy fáj a nyakuk, és kapar a torkuk. Aztán belázasodtak, a nyelvük megdagadt és fehér lett. Egyenként ágynak estek, és egy sem kelt fel többé.

A kocsma vendégei mind rémülten figyeltek. – Néhány nap múlva az egyikük végtagjai megkékültek, aztán megfeketedtek. A nyakán egy alma nagyságú daganat jelent meg, tele sárga váladékkal, és az egész nyaka kékesfekete foltokkal lett tele. Nemsokára ugyanilyen gonosz daganat nőtt az ágyékán és a hóna alatt is, és állandó fájdalmai voltak. A családja doktort hívott, aki felszúrta a daganatokat.

A hallgatóság undorodva felszisszent, de Alejandro érdeklődve figyelt, magában a lehetséges diagnózist fontolgatva. A zarándok tovább mesélt, örületről, eszméletvesztésről számolt be, izzadásról és hidegrázásról. A beteg lassan csonttá-bőrré fogyott, a szervezete felemésztette önmagát a túlélésért való küzdelemben, aztán iszonyú rángatózás és görcsök között kimúlt.

Alejandro egy pillanatra megfeledkezett az óvatosságról, és megszólalt: – Saját szemeddel láttad mindezeket? – kérdezte.

Nem, uram, egy messinai utazótól hallottam. De nem kételkedem benne, hogy igazat mondott.

Ezt Alejandro sem kétlette, de azért jobban örült volna egy első kézből származó beszámolónak.

Mind elnémultak, és az ijesztő mesén töprengtek. A zarándok visszatért a vacsorájához, a megmaradt kenyeret a sörébe mártogatta, és elszántan majszolta. Még az általában beszédes

Hernandez is komor és visszafogott lett Emlékeztette Alejandrót, hogy hosszú út áll még előttük, és jobb lenne kihasználni a világosságot, hogy még az éj leszállta előtt elérjék a következő helységet Szaporán indultak tovább, a tengerparton fekvő Carbere irányába.

A Földközi-tenger mélykék tükre csillogva verte vissza a nap utolsó sugarait. A partot nyaldosó hullámok susogása megnyugtatta a fáradt utazókat, akiknek már igencsak elégük volt a dobogó paták hallgatásából. Alejandro nem látta a tengert, mióta hazatért Montpellier-ből egyetemi tanulmányai végeztével, és most nagy örömét lelte a látványban.

Carberében újratöltötték a kulacsukat, vettek néhány nagy, zöld levélbe göngyölt, vízben főtt halat, és most csendben üldögéltek a parton. Megették a halat, és mellé az egyiket a veknik közül, amelyeket Hernandez szerzett be.

A spanyoltól eltérően Alejandrót nem elkomorították a pestisről szóló hírek, hanem inkább izgatottá és lelkesé tették. Eltöprengett rajta, hogy mi lehet a ragály kiváltó oka, és hangosan értekezett arról, milyen nehéz az efféle kórt kezelni.

– Soha, még egyetemi tanulmányaim alatt sem találkoztam ilyen szörnyűséges tünetekkel. Persze, ahogy szájról szájra száll, bizonyára eltűnőzzák a történetet Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy egy ilyen borzalmas betegség csak úgy megjelenjen a semmiből.

Hernandez épp elég tifuszt és kolerát látott katonaévei alatt – A mesékkel ellentétben – mondta szomorkásan – az igazi háború ritkán dicsőséges. Csak azért mesélek annyit a diadalmas pillanatokról, hogy ne kelljen a nyomorúságra gondolnom. Ha ilyen gyakran jutna eszembe a sok sebesülés és ragály, elveszíteném a józan eszemet. Legalább annyian halnak meg a betegségektől, mint az ellenség kardjától.

Alejandro megértette, milyen nyomasztóak lehetnek ezek az emlékek Hernandeznek, mert szokásos könnyed modorát komor hallgatás váltotta fel. Ahogy a nap elhagyta az égboltot, az öreg katona felállt, és összekotort némi megszáradt fűvet, aztán kis tüzet gyújtott, hogy még egy órácskát világosban legyenek.

A puha homokon aludtak, a tenger duruzsolása mellett Alejandro felébredt, amikor az első napsugarak kikandikáltak a horizont felett. A rikoltozó tengeri madarak versenyre keltek a hullámok zúgásával, olyan lármát csapva, mintha az Istent akarnák felébreszteni.

Körbenézett, hol lehet Hernandez, elernyőzve szemét a ragyogó napsugarak elől. A hullámokban találta, épp felfrissítette magát a hűs, sós vízzel. Hernandez szélesen integetett neki, hogy menjen be ő is. Alejandro feltúrta a nadrágszárát, és pár lépést belegázolt a vízbe, élvezte a homokot és a vizet a lábujjai között. Aztán kisétált a partra, levetkőzött, és belevetette magát a hullámokba.

Pár percre mind a ketten teljesen gondtalannak érezték magukat. Hernandez lerázta magáról a múlt háborúk felkavaró emlékeit, Alejandro pedig elfeledkezett arról, hogy üldözött szökevény. Egyikük sem tudta volna megmondani, mi az a megnevezhetetlen félelem, amely ott ólálkodott körülöttük egy ideje. Lassan beletelepedett a gyomrukba, és hívatlan kísérőjük lett. Mindketten tudták, hogy ez a rövid idill csak a vihar előtti szélcsend; de az égháború egyelőre még nem kezdett tombolni.

A nedves parti homok szilárd volt, könnyű lovaglás esett rajta. Olyan közel haladtak a víz széléhez, amennyire lehetett, csak akkor tértek vissza az útra, ha túl sziklás lett a part. Jól haladtak, Hernandez azt remélte, estére elérik Narbonne városát, mert addig már nem tudott friss vízforrásról.

Narbonne-ban értesültek róla, hogy a kór közben elérte Génúát. Alejandro nem lepte meg túlzottan, hogy a járvány elterjedt a környék legnépesebb kikötőjében. Genua volt a pestishajó eredeti úti célja; a rakományát, amit lehoztak a hajóról, egy másik gályán odaküldték. Pár nappal a megérkezése után a legénység néhány tagja, akik a rövid út után a városban maradtak, szétszéledve a helybéliek között, ugyanazokat a tüneteket mutatták, mint a kísértethajó matrózai. Mások viszont már felszálltak más kikötőkbe tartó hajókra, Marseilles-be is, magukkal vive az ismeretlen kórokozót.

A betegség először az evező gályarabok között kezdett ter-

jedni, és lassanként mindnyájan vagy halottak voltak, vagy hal-dokoltak. Iszonyú történetet meséltek az egyikről, aki napokon át ordított, hogy engedjék ki a láncokból, mert valami csodával határos módon ő megmenekült a fertőzéstől, és nem betegedett meg. Végül szomszárján halt az evezőpadhoz láncolva, társai bűzlő holttestétől körbevéve, mivel senki nem mert a közelébe menni, hogy vizet adjon neki.

Alejandro és Hernandez az éjszakát a városban töltötték. Találtak egy tűrhető fogadót, ahol akadt szabad szoba. A kocsmában egész este másról sem esett szó, csak a járvány terjedéséről. Az emberek halkán és idegesen beszéltek, mindenki ret-tegett, hogy a titokzatos kór az ő vidéküket is elérheti.

Az utazók hajnalhasadáskor indultak tovább. Még előző este szereztek be élelmet. Az útjuk most sürgetőbbnek tűnt, mint addig. Habár eddig is jó tempót diktáltak, most úgy döntöttek, még gyorsabban haladnak. Montpellier már csak egy napi lovag-lásra volt.

Amikor a nap leszállni készült, tájékozó lovaik el is értek az utolsó kis emelkedőre, ahonnan már látni lehetett az ősi város kapuját, ahol Alejandro diákéveit töltötte.

– Tisztán emlékszem mindenre – mesélte Hernandeznek –, pedig sokat változott a környék. Házak emelkednek ott, ahol egykor szántóföld volt, és leköveztek egyes utcákat! – Beljebb lovagoltak a városba, és Alejandro megmutatta a házat, ahol egyetemista korában kvártélyt kapott egy gazdag zsidó család-nál. – Talán meg kellene látogatnom őket. – Montpellier a boldog múlt része volt, és most megmagyarázhatatlan vágy tört rá, hogy ismerősökkel találkozzon.

– Okosabb lenne, ha nem tennéd – mondta józanul Her-nandez. – Persze, ha nincs rá okod, hogy félj a felfedezéstől...

Alejandro nem nézett a szemébe, és ennyiben hagyta a dolgot. Némán haladtak tovább. Az utca végében kezdődtek az egyetem épületei. Alejandrón izgatottság vett erőt – Itt zsidók is tanulhatnak félelem nélkül – mondta. – Pedig papok alapítot-ták. A család, akik gondoskodtak rólam, szigorúan szemmel tar-tottak, úgyhogy nemigen volt módom mást csinálni, mint tanul-ni, amíg itt voltam. Most már bánom, hogy nem ismertem meg jobban a várost.

Montpellier utcáin nagy volt a sürgés-forgás. Szerettek volna mielőbb szállást találni éjszakára, és több embert is megállítottak, hogy nem tudnak-e ajánlani egy helyet. A legtöbben udvariasan válaszoltak, de olyanok is voltak, akik szórakozottan továbbmentek. Alejandro ritkán használt franciatudása enyhén szólva gyöngécske volt. Hernandez még nála is kevesebbet tudott, Alejandróra bízta a beszédet.

Amikor végre találtak szobát, Alejandro kifaggatta a fogadóst, hogy mi az oka a nagy nyüzsgésnek a városban.

– O, *monsieur*, borzalmas kór támadta meg a vidékünket. Eleinte azt hittük, Marseilles-ben marad a ragály, de ma reggel egy paraszt azzal a hírral jött be a városba, hogy az egész juhnyáját döglötten találta. Az emberek elhagyják a várost, félnek a fertőzéstől. Senki nem tudja, hogyan terjed a kór. Habár örömmel elfogadom uraságod aranyait, azt tanácsolnám, mielőbb induljanak tovább, minél messzebb ettől a helytől.

A beszélgetés után Hernandez félrevonta Alejandrót. – Szerintem is jobban tennénk, ha minél előbb szednénk a sátorfánkat, de éjszakára azért maradunk. Nem örülök, hogy egy orvos társaságában kell utaznom, mert egy pap vagy magisztrátus kötelezhet, hogy vegyél részt a betegek gyógyításában. Ne áruul el a hivatásodat, ha kérdezik, mondd azt, hogy tudós vagy.

– Hernandez, túl sokat kérsz tőlem. Az esküm kötelez, hogy szolgáljam a betegeket, anélkül, hogy a saját érdekeimre gondolnék.

– Fiatal barátom, könyörgöm, most inkább a saját egészségeddel törődj! Ha ennyire vágysz arra, hogy másokat szolgálj, sokkal hasznosabbá teheted magad, ha majd tovább terjed a pestis. De ha addigra halott leszel, azzal nem segítesz senkin, legkevésbé saját magadon.

Hernandez kijelentésére rossz előérzet borzongatta meg Alejandrót. Ha addigra halott leszel... – ismételte meg magában.

– Ha meghalok, legalább nem leszek tovább nyűg a nyakadon, Hernandez.

– Akkor alázatosan kérlek, engedd meg, hogy végrehajtsam a megbízatásomat, és eljuttassalak Avignonba. A teljes fizetséget ugyanis csak akkor kapom meg, ha épségben átadlak a bankárnak, aki az apád váltóján alapján fizetni fog nekem.

Alejandro megígérte Hernandeznek, hogy vigyáz magára, míg meg nem érkeznek Avignonba. – Kérlek, bocsáss meg, Hernandez, nem tudtam, hogy így beszéltétek meg. Igazán nemes szívű útitárs vagy és megbízható kísérő. Megvédelmeztél, és én hálás vagyok érte. Meg fogod kapni a pénzedet, megérdemelted. Egyedül biztosan nem éltem volna túl az út viszontagságait.

Hernandez mélyen meghajolt, a karját cikornyás mozdulattal meglendítve. – Állok szolgálatodra, senior. Megtiszteltetésnek tekintem, hogy segíthetlek az új élethez vezető úton.

A két utazó így megbékélve készült a lefekvésre, de előbb még megegyeztek, hogy kora hajnalban, az első kakasszóra indulnak tovább végcéljuk, Avignon városa felé.

6

Ned csak a biztonsági őrt találta a mikrobiológiai laborban.

– Épp az előbb járt itt egy hölgy, önt kereste – mondta az őr. – Valami anyagmintáért jött, amit itt hagyott. És ez is érdekelte. – A biztonsági őr rámutatott a mikroszkóp alatti szövetdarabkára. Idegesen ácsorgott, várta, hogy végre mondjon valamit az igazgató, aki közismerten szűkszavú volt az intézet alacsonyabb beosztású dolgozóival, akik bizony elég kényelmetlenül is érezték magukat a társaságában.

– Megmondta, hová megy?

– Önt megkeresni. Gondolom, egyenesen az irodájába ment.

– Akkor biztosan visszajön, ha a titkárnőm megmondja neki, hogy itt vagyok. – Ted hűvösen az őrről mosolygott, pontosabban épp csak kicsit elhúzta a szája szélét. Szerette volna megnyugtatni az őrt, de a félresikerült arckifejezéstől az csak még idegesebb lett.

– Hát akkor – mondta, és hátrább lépett az ajtó felé –, nekem folytatnom kell az őrzőjáratot. Ha esetleg találkozom a hölgygel, megmondom, hogy itt találja az igazgató urat – Az őr sarkon fordult, és elmenekült.

Miközben Bruce-ra várt, Ted körbenézett a laboratóriumban, A jogos önbecsülés az elért eredményekből fakad – gon-

dolta büszkén. És ő igazán elmondhatja, hogy sok mindent elért az intézetben. A Járvány óta ő és Bruce kiemelkedő fontosságú tudományos szervvé fejlesztették a mikrobiológiai osztályt, ahol nemcsak kutatómunkát folytattak, hanem egy esetleges járványügyi katasztrófa elhárítására is fel voltak készülve. Itt dolgozták ki a biorendőrség működésének alapelveit, és ők képezték ki az első rendőröket, akik ide kerültek a londoni rendőrségői.

Ted az irodájában egy dossziében őrizte azoknak a jelentkezőknek az életrajzát, akik arra vártak, hogy üresedés legyen a mikrobiológiai osztályon. Úgy tervezte, hétfőn majd előveszi a dossziét, és kiválogatja a tucatnyi legjobbat, hogy közülük keressen utódot Frank helyére. Egy szerencsés mikrobiológus olyan lehetőséget kap; ami csak egyszer adódik az életben: Anglia legjobban felszerelt laboratóriumában dolgozhat, a legmodernebb berendezésekkel és számítógépes programokkal. A Járvány után az egészségügyi miniszter belátta, hogy egy ilyen laboratórium nagyban hozzájárulhat a közegészségügyi problémák megoldásához, és azóta nem volt gond a kormánytámogatás megszerzése.

Ted ravaszul teremtette meg az intézet jóhírét, Bruce támogatásával: tulajdonképpen kettőjük munkájának eredménye volt az egész. Bruce, aki ragaszkodott hozzá, hogy szeretne megmaradni a laborban a munkája mellett inkább a hétköznapi szinten irányította a munkát. – Irigyellek! – mondta neki egyszer Ted. – Játshatsz azzal a sok érdekes játékszerrel. – Bruce hasonló irigységgel felelte: – Persze, de te választhatod ki őket a játékboltban!

Körbenézett a „játékszereken”, és tekintete megpihent azon a pulton, ahol Frank dolgozott. Azonnal látszott rajta, hogy kié volt: óriási rendetlenség uralkodott rajta, maga a káosz. Ted odasétált, és megpiszkálgatta a papírokat, keresgélve, hogy nincs-e köztük egy lista a következő kísérlethez szükséges anyagokról. Csakhogy ezt megtalálni nem is volt olyan egyszerű. Annak ellenére, hogy a papír jelentősége a 21. században már igen-csak visszaszorult, Frank továbbra is ragaszkodott hozzá. Ted úgy látta, a legtöbb cédula triviális feljegyzéseket tartalmaz. Utálta az ilyen rendetlenséget, és gyakran tartott kiselőadást róla Franknek. Már látta, nagyon sürgősen ki kell neveznie valakit a

helyére, hogy rendet teremtsen. Már tegnap intézkednem kellett volna – gondolta –, amikor meghallottam a hírt De még Frankról sem feltételezte, hogy ilyen zűrzavart hagyott maga után.

Keresgetni kezdett a mikroszkóp környékén. A közelben ott hevert egy vaskos kézikönyv, nyilvánvalóan nem a helyén. Felvette, és megnézte, hol van kinyitva. *Yersinia pestis*. Nem emlékezett rá, hogy bármelyik mostanában folyó kísérlethez köze lenne. Talán csak ellapozódott. Becsukta a könyvet, és tovább keresgélt.

Talán Frank zsebében volt a lista? A köpenyek zsebében néha a legfurcsább dolgokat találják a mosodában. Persze a holmijáról már leltárt készített a rendőrség. Mit csinálnának vajon egy ilyen papírral, ha megtalálnák? Megjegyezte magában, hogy feltétlenül beszélnie kell a rendőrtiszttel, aki a post mortem vizsgálatért felelős. Örült, hogy a tragikus haláleset legalább nem a laboratóriumban történt – hetekbe telne, mire a biorendőrség visszaengedné őket. Csöppet sem érdekelné őket, hogy késleltetik a laborban folyó munkát.

Amit sokkal egyszerűbb lenne folytatni, ha megtalálnám azt a nyavalyás listát! – gondolta egyre ingerültebben. Úgy döntött, Frank zsebein kívül az egyetlen logikus hely, ahol még lehet a papír, az üvegfallal elrekesztett kis irodahelyiség.

Néhány másodperccel azután, hogy Ted elhaladt az asztalka mellett, amelyen a *P. coli* feliratú kémcső állt, a tartalma Finoman bugyborékolni kezdett, és kis hab jelent meg a dugó szélénél. A felolvadt és felmelegedett baktériumok hevesen szaporodni kezdtek a kémcsőben, és ez gázokat szabadított fel. Ted léptei csak épp annyira rezgették meg az asztalt, hogy a gázok felkavarodjanak a kémcsőben. Az örvénylő gáz már-már robbant. A dugó a hideg helyen való tároláshoz elég biztonságos volt ugyan, de ennek a feszítő erőnek már nem tudott ellenállni. Még kapaszkodott a kémcső üvegfalába egészen addig, míg hirtelen be nem kapcsolt az automata szellőzőberendezés, ami újabb vibrációs lökést adott az asztalnak. A dugó megremegett és kilövéődött, apró, habzó cseppeket szórva szét a *Palmerella coli* baktériumot tartalmazó folyadékból.

Ha Ted látja, mi történik, igencsak meglepte volna, milyen messzire szétspriccelt a folyadék, legalább három méteres kör-

zetben szinte mindent megfertőzött, ami az útjába került, köztük a mikroszkópot is, amelynek tárgylemezén a szövetdarabka hevert. Egy csöppnyi *P. coli* épp a szövetdarabkán landolt, átítatva azt a területet, ahol a titokzatos baktérium pihent, ismét szunnyadva az osztódási próbálkozás után.

Ha Frank élt volna, és végignézheti, ami történik, elbűvölte volna a látvány: az ismét nedvességhez jutott *Yersinia pestis* baktérium nagyot nyújtózkodott, ásított egyet, és megint dagadni kezdtek az oldalai, herkulési erőfeszítéssel próbált osztódni. És most a látogatója megadta neki azt a segítséget, amire szüksége volt. A *Palmerella coli* géneket szállító plazmidokat bocsátott ki, amelyek azonnal meg is találták Gertrude-ot, amely hatszáz évnyi szunnyadás után készen állt rá, hogy befogadja. Lelkesen nyitotta meg sejtfalát a génanyag előtt. Az becsusszant a nedves sejt belsejébe, és máris eggyé váltak.

Ezután már gyerekjáték volt osztódással szaporodni. Megszületett Gertrude *P. coli*.

Amikor Ted meghallotta a dugó pukkanását és az üvegcső-römpölést, megpördült, és az orrát azonnal megcsapta valami furcsa szag. Mint a rohadt szőlő – gondolta. Az orra után menve megtalálta a kis robbanás színhelyét. Tekintetével követte az üvegszilánkok és a habzó folyadék útját. Olyannyira megdöbben-tette, ami történt, hogy meg is feledkezett az ilyen baleseteknél szokásos eljárásról. Önkéntelen mozdulattal felemelte a szétrob-bant kémcső legnagyobb darabját, és körbeforgatta csupasz kezében. A cédula egy kis darabkája még rajta volt. A P és a c betű elmosódott ugyan, de azért még olvasható volt a felirat.

Tudta, hogy a *P. coli* rajta volt azoknak az anyagoknak a listáján, amelyekkel mostanában dolgoztak a laborban. – A rohadt életbe! – mondta Frank kísértetének. – Gondolhattam volna, hogy már kivetted a hűtőkamrából! – Tisztában volt vele, hogy talán már huszonnégy órája is itt állt, ami bőven elég idő, hogy a nyomás szétfeszítse a kémcsövet.

Bámulta a toxikus romokat, és a vérnyomása a csillagos égig szökött. Senkinek nem szabad megtudnia, hogy ilyesmi megtörtént, hát még egy, az ő irányítása alatt álló kísérlet során.

Minden ilyen eseményt kötelessége lett volna jelenteni a bio-rendőrségnek, és ha felelősnek találják, akár vádemeléssel is végződhet a dolog.

Micsoda kalamajka! Ráadásul Bruce bármelyik pillanatban itt lehet.

Ted épp eleget dolgozott tudományos munkája során *P. coli* baktériummal ahhoz, hogy tudja, szinte ártalmatlan, önmagában egyáltalán nem veszélyes vagy mérgező. Ted inkább amiatt aggódott, hogy a *P. coli* meglehetősen társas lény. Épp ezért volt fontos a kísérletekhez: szégyentelenül hajlandó volt megosztani genetikai anyagát bármely más baktériummal. Gyorsan visszaszaladt az üvegfalú kis irodába, és végignézte az épp folyamatban lévő kísérletek munkanaplóit. Megkönnyebbülten látta, hogy semmiféle bakteriális kísérlet nem folyt. A labor raktárába szedett, ahol megtalálta mindent, ami az antibakteriális takarításhoz kellett. Felnyalábolt egy seprűt meg egy halom eldobható törlőkendőt, és visszatért a baleset színhelyére.

Gondosan letörölt a környéken minden felületet a legerősebb tisztítószerrel átitatott kendőkkel. Alig bírta elviselni a bűzt, még rosszabb volt, mint a rohadt szőlő szaga. Minden használt törlőruhát egy nejlonzacskóba rakott. Jól letörölgette a számítógépet és az elektromikroszkópot, aztán levette a tárgylemezről a szövetdarabkát, hogy alatta is megtisztogassa. A nagy pánikban eszébe sem jutott, hogy a szövetdarabka is fontos lehet. Egyszerűen visszarakta ugyanoda.

Mintha mindez nem lett volna elég gond, a *P. coli* mintára szükség volt ahhoz a kísérlethez is, amibe Bruce-szal épp készültek belefogni. Meg kell valahogy magyaráznia, hová lett. Belekört Frank íróasztalfiókjába egy tollért, és odarohant a hűtőkamrához. Gyorsan megkereste az üres rekeszt, ahol a *P. coli*-t tárolták. Egy cédula állt ott, Frank nevével.

Ha ezt nem veszi ki onnan, meg kell magyaráznia, hová tette Frank a mintát. Óvatosan ki ügyeskedte a cédulát a robotkarral, és egy másikra gyorsan felírta: A minta kontaminálódott a repedt kémcső miatt. Semlegesítettem és eltávolítottam... Megállt, és kiszámolta, hányadika volt a Frank halála előtti napon. Beírta a dátumot, aztán odafirkantotta Frank monogramját az aláírás helyére. A cédulát visszamanőverezte az üres rekeszbe.

A régi cédulát beledobta a nejlonzacskóba. Ha valaki megkérdezi, miért nincs nyoma a dolognak az aznapi munkanaplóban, majd azt mondja – ami egyébként igaz is –, hogy Frank néha pénteken, visszamenőleg írta meg a naplót a hét során készített feljegyzései alapján.

A legerősebb fokozatra kapcsolta a szellőzőberendezést, és kitérte az ajtót, hogy kimenjen az antiszeptikus szag. Pár perc múlva enyhült is már csak annyira érződött, amennyire minden laborban, ahol nem telik el úgy nap, hogy ne használnának valami felület vagy fal lemosására antibakteriális szereket. Épp lezárta a nejlonzacskót, amikor kopogást hallott az ajtón. Egy idegen női hang szólt be halkan: – Halló, van itt valaki?

Ted gyorsan az asztal alá dobta a zacskót, és hátrapillantott arra a részre, ahol az előbb takarított, úgy döntött, felületes szemlélőnek nem fog feltűnni semmi. Kissé zilált volt, gyorsan átfésülte a haját az ujjával, és lesimította a köpenyét, mielőtt odafordult volna a váratlan látogatóhoz. A köpenye ujját végighúzta a homlokán, de egy csöpp verejték a szeme sarkába folyt, azt kesztyűs ujjával törölte le.

Ted megfordult, és legmelegebb mosolyát öltötte magára, amikor meglátta, hogy egy harminc év körüli, csinos, vörösés hajú nő áll az ajtóban – talán ő lehet, akiről a biztonsági őr beszélt. Ted jó nagy levegőt vett, mielőtt megszólalt volna, hogy lecsillapodjon, mert a szíve még mindig a torkában dobogott.

- Jó reggelt. Segíthetek valamiben?
- Talán igen. Az igazgatót keresem, dr. Cummingsot.
- Akkor szerencsésen meg is találta!

A nő kezét nyújtott. – Örülök, hogy megismerhetem – mondta. – A nevem Caroline Porter. Az a helyzet, hogy van itt néhány anyagmintánk a laborban, elemzésre. De amikor idejöttem, hogy elvigyem őket, a biztonsági őr azt mondta, előbb önnel kell beszélnem. Már körbejártam az egész épületet, hogy megtaláljam!

Ted lehúzta és kidobta a gumikesztyűt, aztán ő is kezét nyújtott – Nagyon sajnálom. – Még egyszer lopva körbepillantott, hogy nem feltűnő-e a takarítás nyomai. – Kissé sok a dolgom ma reggel – folytatta. Kűszködnie kellett, hogy leplezze az idegességét.

Gyorsan végigmérte tetőtől talpig a fiatal nőt és fontolóra vette, mennyire lehet veszélyes. Kissé alacsonyabb volt a közép-magasnál, átlagos testalkatú, az arca csinos és a mosolya nagyon kellemes. Az öltözéke konzervatív volt, egyszerű és inkább kényelmes, mint elegáns. Pár másodperc után Ted úgy határozott, ez a fiatal nő nemigen jelenthet semmi veszélyt. Viszont feltartja és akadályozza a nyomok eltüntetésében, úgyhogy minél előbb meg kell szabadulni tőle. – Milyen anyagmintája van itt? – kérdezte, és igyekezett segítőkésznek tűnni.

Caroline a levegőben mutogatva magyarázta: – Nagy, henger alakú talajminták. Archeológiai talajvizsgálatot végzünk, és itt készültek volna a kémiai elemzések. – Összeráncolt szemöldökkel hozzátette: – Frank irányítása alatt.

– Hát igen, szegény Frank. Micsoda tragédia! Nagyon fog hiányozni nekünk, nagyszerű kutató volt. Nem is tudom, hogy boldogulunk nélküle.

Caroline kissé kellemetlennek érezte, hogy olyasvalakiről társalogjon, akit alig ismert úgyhogy visszaterelte a beszélgetést a lényegre. – Tudna segíteni megkeresni, hol tárolják a mintákat? Hűtve kell lenniük. Elég nagyok, úgy egy méter hosszúak és tíz centi átmérőjűek.

– És hány darab van?

– Ötvennégy.

– Te jó ég, ilyen sok? Nem hiszem, hogy itt lenne elég hely a tárolásukra.

– Nem tudom, minket nem értesítettek, hogy átvitték volna máshova. Habár lehet, hogy Franknek szándékában állt, csak már nem volt rá ideje.

– Sajnos, ez könnyen meglehet. Egy-két dolgot befejezetlenül hagyott. De minden kintről kapott mintát itt tárolunk, ebben a hűtőegységben. Ugye, nem estek biokorlátozás alá?

– Nem tudok róla – felelte Caroline.

– Akkor itt kell lenniük. A többi tárolóhelyen a korlátozás alá eső anyagok vak.

– Akkor elkezdem itt keresni – mondta Caroline halvány mosollyal. – Köszönöm a segítséget. És van még egy apróság, amit el kellene intéznem – tette hozzá. Arrafelé indult, ahol Ted az előbb takarított. A szíve nagyot dobant. Amikor Caroline a

mikroszkóp alatti szövetdarabkára mutatott, Ted térde remegni kezdett. Caroline rárakta a táskáját egy székre, és magyarázni kezdte: – Ezt az egyik talajmintában találtuk. Csüörtökön nézegettük a mikroszkóp alatt, épp mielőtt Frank... Kinagyította nekünk a számítógépen, és csinált néhány fájlt. Valószínűleg ez volt a legutolsó munka, amit itt végzett.

Caroline nyúlt a szövetdarabért, hogy levegye a tárgylemezről. Ted rémülten nézte kesztyűtlen kezét. Felé lépett, és kétségbeesettén próbált valamit kitalálni, hogy mivel tartsa vissza, de már túl késő volt, a nő hozzányúlt. Alig ismert a saját hangjára, amikor megszólalt: – És találtak valami érdekeset?

– Először nem, de aztán belebotlottunk ebbe a szép kövér baktériumba. Frank azt mondta, megpróbálja azonosítani. Festéssel megjelölte, hogy később könnyebb legyen megtalálni. Ott-hon, Amerikában majd eljátszadozunk vele.

Ted Cummings legyűrte az émelygést, de a térde remegésén nem tudott uralkodni. Szerencsére, amikor már majdnem összezsuklott, Caroline elfordult, és az ajtó felé pillantott, mert egy hang a nevéen szólította. Ted összeszedte magát, és ő is felnézett: egy magas nőt látott belépni. Caroline üdvözölte. Ted megkapaszkodott egy szék támlájában.

– Ne haragudj, hogy ilyen soká jöttem – mondta az újonnan érkezett nő. – De órákig tartott, míg meggyőztem őket a pénztárban, hogy az aznapi átváltási rátát vegyék figyelembe, amikor elküldik a számlát, és ne *azt* a napot, amikor nekik a legkedvezőbb.

– Ó, te szegény!

– És mi még azt hisszük, hogy otthon nehézkesen mennek a dolgok!

Ted óriási erőfeszítéssel nyugalmat erőltetett magára, és előbbre lépett, hogy bemutatkozzon. Kedvesen mosolygott és kezét nyújtott, de a nő hűvös hivatalossággal viszonzta. – Örvendek – mondta Janie kurtán, és megszorította a férfi kezét. Ted idegesen megköszönte a torkát – Miss Porter már elmondta, hogy talajmintáik vak itt. Megmutattam neki, hol keresse. Ha még valamiben segíthetek, csak szóljanak. – A két nő megköszönte, és odamentek a hűtőkamrához, hogy körülnézzenek.

Ted leroskadott egy székre, és várta Bruce-t. Mit mondjon

majd neki? A háttérben halkan hallotta a két nő beszélgetését, akik keresgéltek a hűtőkamrában. Oda kellene menni hozzájuk, ügyelni, hogy minden szabályszerűen folyjon, de képtelen volt mozdulni, csak ült, mintha odaszögezték volna, izzadt, a szíve a torkában dobogott, és hányingere volt. Az érzékei felmondták a szolgálatot: hallotta, hogy beszélnek, de hogy mit mondanak, azt képtelen volt felfogni. Eluralkodott rajta a pánik, nem tudott semmire sem összpontosítani.

A két nő kisvártatva visszajött. – Egy-két minta hiányzik – mondta Janie. – Megszámoltuk, hány van. Elég könnyen megtaláltuk, mert ezek a talajminták jóval nagyobbak, mint bármi más, amit itt tárolnak. Háromszor is megszámloltuk, de itt csak negyvennyolc van.

– Nagyon sajnálom – mondta Ted.

Janie felsőhajtott – Ha egy hiányozna, azt még csak megérteném, de hat?

– Amint már Miss Porternek is mondtam, könnyen lehet, hogy átszállították őket máshová. Itt nincs túl sok tárolóhely. Mintha rémlene is, hogy Frank pár nappal ezelőtt azt mondta, át akarja rendezni a tárolókat. Helyet akart csinálni egy új, komplex kísérletnek, amelybe épp most készülünk belekezdeni. Talán az egyik kollégám tudja, miket szállítottak át más tárolókba, ő is részt vesz az új kísérletben.

– Beszélhetnénk vele? – kérdezte Janie.

Ted az órájára pillantott, és merev udvariassággal azt felelte. – Ha minden igaz, épp útban van ide.

– Megvárhatnánk itt?

–Ez egyre bonyolultabb lesz – gondolta Ted. Kissé hűvösen azt felelte: – Ha óhajtják.

Ebben a pillanatban kivágódott a laboratórium ajtaja, és bevihárazott Bruce Ransom, kifulladásra a futástól. Karcsú, izmos alakja még nyúlánkabbnak tűnt a fekete nadrágban és sötétszürke ingben, amit begombolt gallérral viselt, hozzáillő nyakkendővel. Minderre hosszú fehér köpenyt húzott, a zsebére csipetett névtáblával. Rakoncátlanul göndörödő fekete haja a köpeny gallérját is elérte. Nagyon úgy festett, mintha aznap reggel elfelejtett volna fésülni. Ted mindig mondogatta is neki, inkább úgy fest, mint egy dzsesszzenész, és nem mint egy kor-

mánytámogatással működő, titkos tudományos kutatóintézet igazgatóhelyettese.

– Á, már itt is van! – mondta Ted.

– Ne haragudj, Ted – mentegetőzött Bruce. – Csak szerettem volna mindent papírra vetni, mielőtt ma nekikezdünk a kísérleteknek. – Meglobogtatta a kezében lévő dossziét – végre kész!

Tudatában volt, hogy két idegen is álldogál a laborban, kicsit távolabb, és hálásan arra gondolt, Ted csak nem fogja leteremteni a késésért vadidegenek előtt.

Odapillantott a két nőre. Mintha vártak volna valakire, és az arckifejezésükből ítélve az volt az érzése, hogy épp rá. Volt valami ismerős a magasabbikban, eltűnődött, találkoztak-e már valahol. Kutatott az emlékezetében, de csak néhány futó ötlete volt, semmi bizonyos. Csinos, gondolta. Jó a lába. Aztán észrevette, hogy a nő is fürkészve méregeti őt. A tekintete megpihent a névtábláján, és amikor elolvasta a nevét, mosoly derült az arcára.

– Te jószágos ég, Bruce Ransom! Együtt jártunk az orvosira. Fogadni mernék, hogy nem emlékszel rám.

Bruce megint jól megnézte a nőt, és halványan rámosolygott, míg az arcát vizsgálgatta. A blúza gallérjára csíptetett belépőre pillantott, de ezen nem állt név, csak a belépés dátuma és időpontja. – Könnyebb lenne, ha én is tudnám a te nevedet.

– Jaj, elnézést, persze. Janie. Janie Crowe. De te még Janie Gallaghernek ismertél.

– Crowe? – kérdezte Bruce mosolyogva. – Vagy száz faxot kaptunk tőled az elmúlt két hónapban.

– Tüzes karikákon kellett átugrálnom, mire végre megkaptam az engedélyt, hogy vizsgálatokat végeztethessek ebben a laboratóriumban. Annyi papírt kellett kitölteni, hogy szerintem már a cipőméretemet is tudjátok.

– Hát az nem lepne még. De nem én intéztem az engedélyeket, úgyhogy nem tudom. Nem is sejtettem, hogy te vagy az, a Crowe név nem mondott semmit.

– Hát igen, megváltoztak a dolgok azóta. Húsz év telt el az egyetem óta.

– Ne is mondd! – mosolyodott el Bruce. – Erre jobb szeretnék nem is gondolni.

– Ugyan már, fantasztikusan nézel ki.
– Te is. – Bruce végigmérte a nőt tetőtől talpig. – Micsoda meglepetés! És most mi hozott ide?

Janie felsóhajtott. – Ez hosszú történet. Hosszú és szomorú, és nem is túl érdekes. Legyen elég annyi, hogy át kell képeznem magam egy új szakterületre. Törvényszéki régészszakértő diplomát akarok szerezni, és ehhez végzek archeológiai talajvizsgálatokat. Volt itt néhány talajmintám kémiai elemzésre. Azért jöttünk, hogy el lehetne-e intézni, hogy átvegye a munkát Franktől egy másik laborteknikus. Caroline az asszisztensem – intett a társnőjére, aki Bruce-ra mosolygott. – Megkerestük a talajmintákat, de néhány hiányzik közülük. Ötvennégynek kellene lenni, de csak negyvennyolcat találtunk. Elég szoros a határidőnk, és szeretnénk haladni a munkával. Próbáljuk kideríteni, hová vitték a mintákat, és a kollégád – Tedre intett – azt mondta, épp idejön valaki, aki talán tudni fogja.

Bruce Tedre pillantott. – És ez a valaki, ugye, én vagyok?

Ted bólintott. – Mivel rendszeresen dolgoztál együtt Frankkel, gondoltam, talán tudsz valamit, amit én nem. Úgy rémlik, mintha Frank mondta volna, hogy tervezi a tárolók átrendezését, mielőtt elkezdjük az új kísérletet.

– Igen, de nem tudom, mit csinált meg belőle. Csak azt, hogy készült rá.

Janie érezhető bosszúsággal felsóhajtott – Kissé furcsának találom, hogy semmit nem mondott róla, amikor tegnap itt jártunk.

– Mikor kellett volna kezdeni az elemzést?

– Hétfőn.

– Akkor könnyen lehet, hogy átmenetileg elrakta valahová, és hétfőn visszahozta volna ide. Ebben az esetben igazán nem volt semmi oka, hogy ezt külön megemlítsse. Frank nagyon szó¹ rakozott volt, a maga módján intézte a dolgokat. De végül mindig elintézte őket. – Tedre pillantott, mintha megerősítést várna. Ted bólintott.

Janie bosszúsága lassan dühbe csapott át. Túl sok minden sikerül félre – gondolta. Mintha átok ülne az egész munkámon. A hangja kissé élesebben csengett, mint amit a helyzet megkívánt. – Ez mind nagyon szép, és biztosra veszem, hogy Franket a legjobb szándék vezette, és azt is elhiszem, hogy hétfő reggel-

re épségben itt lettek volna a minták. Sajnálatos módon azonban ez még nem oldja meg azt a problémát, hogy most hol vak, és hogyan szerezhetem vissza őket.

Bruce és Ted összenéztek, és egy képzeletbeli érme feldobásával némán eldöntötték, ki válaszoljon. Janie figyelte őket.

Bruce Janie-re pillantott, és azt mondta: – Örömmel utánanézek. Csak néhány hely van, ahová ilyesmi kerülhetett, ráadásul ilyen nagy talajminták.

– Nagyon hálás lennék, Bruce. Nagyon szorít már így is az idő. Nem örülök, hogy ilyesmivel kell bajlódnom.

– Semmi probléma, szívesen segíték. De pár órába beletelhet. – Teddel most még meg kell beszélnem néhány dolgot, és ahogy végeztünk...

Bruce meglepetésére Ted közbevágott. – Az várhat egy-két órát. Addig körülnézek itt a laborban, mennyit készített elő Frank az új kísérlethez. Addig úgyszincs értelme semmit megbeszélni.

Bruce csodálkozva felvonta a szemöldökét. – Biztos vagy benne?

De még mennyire! – gondolta Ted megkönnyebbülten. – Kicsit késleltetni fogja a munkánkat, de hát úgyis leállt minden, a temetés és egyebek miatt. A kutatóink nagy része részt akar venni rajta. Pár óra ide vagy oda már nem számít. És van még egy kis probléma. Ki akartam venni a hűtőből a *P. coll* anyagot, miközben vártalak, de sajnos nincs a helyén. Valami repedés volt a kémcsövön, és ki kellett dobni, Frank hagyott egy cédulát. De nem látom a nyomát, hogy rendelt volna másik mintát

Janie örömmel azt mondta. – Akkor ezt megbeszéltük. Hogy tudlak elérni?

Bruce előhúzott egy tárcát nadrágja hátsó zsebéből, kicsit keresgélt benne, aztán átadott egy névjegyet. – Itt a telefonszámom. Te is megadhatnád a tiédet.

Janie elővett a táskájából egy kis jegyzetömböt, és felfirkantotta a szálloda számát. – Van hangposta. Ha nem vagyok ott, hagyj üzenetet. Visszahívlak.

– Rendben. Akkor bele is kezdek. – Az órájára pillantott, és Tedhez fordult. – Találkozzunk itt mondjuk fél három körül?

Ted bólintott.

– Felírjuk az itt lévő talajminták számát, visszamegyünk

a hotelbe, és összehasonlítjuk a listánkkal. Nem hoztam magammal.

– Jól van. Akkor később beszélünk.

Mielőtt elment, még azt mondta: – Örülök, hogy újra találkoztunk, ennyi idő után.

Janie elmosolyodott. – Igen, én is.

Miközben visszaindult az irodájába, Bruce a furcsa eseményeket forgatta a fejében. Amikor befejezte a mentális visszajátszást a találkozásról Janie-vel, rájött, hogy mit talált olyan különösnek az egészben. Vajon Ted miért nem kapott dührohamot? – tűnődött. Ha ilyen zűr adódik a laborban, többnyire mindig tombolni szokott. Mi lehet az oka, hogy most ilyen furcsán viselkedett?

Ted leült a mikroszkóp mellé, és várta, hogy a két nő végre valahára magára hagyja, és befejezhesse a rendrakást Caroline odament hozzá a hűtőkamra mellől. – Majdnem elfelejtettem – mondta. – Gertrude-ot is el kell tennem.

– Gertrude? – csodálkozott Ted.

Caroline a mikroszkóphoz lépett, és kivett a táskájából egy kis nejlonzacskót – A baktériumot, amit Frank a szöveten talált Gertrude-nak neveztük el.

Ted felpattant a székről, és odakapott, megakadályozva, hogy Caroline a szövetdarabhoz nyúljon. – Hadd segítsek, majd én! – Remélte, a hangján nem hallatszik a pánik. Igyekezett határozott; mozdulatokat tenni. De nem volt elég gyors, Caroline már a kezében tartotta a szövetdarabkát.

– Köszönöm, boldogulok – mondta. – Elteszem ebbe a zacskóba, és berakom a hűtőbe a talajminták mellé. Remélhetőleg ezt senki nem fogja elvinni.

Ted nagyot nyelt, de nem felelt semmit. Figyelte Caroline-t, és jól a fejébe véste, hová rakta a szövetdarabkát. Majd később visszajön érte, és eltünteti.

Nagyon vigyázott, hogy fenntartsa a tökéletes udvariasság látszatát, és ahhoz képest, mennyi adrenalin áradt az ereiben, elég jól sikerült. Megint leült, lehunyta a szemét, és remélte, hogy mire kinyitja, vége lesz ennek a rémálomnak. Bár ez nem valószínű.

– Szegény, olyan kis elveszett itt – mondta közben Janie, aki Caroline mellett állt a hűtőkamránál. A műanyag rácsra fektetett kis nejlonzacskó szinte szánalomraméltóan eltörpült a hatalmas talajminták mellett. – Nem lenne jobb, ha mégis magunkkal vinnénk? Nem szeretném ezt is elveszíteni.

Caroline odapillantott a tárolórekeszre. – Igazad van – mondta, és a táskájába dugta a nejlonzacskót.

Aznap este, mielőtt hazaindult volna az intézetből, Ted visszaosont a laboratóriumba, hogy eltüntesse a szövetdarabkát. Elégeti, megszabadul tőle, és ezzel egyszer s mindenkorra semlegesíti az esetleges katasztrófa veszélyét. Ha megkérdezik, hová lett, majd ártatlan képet vág, és úgy tesz, mint aki nem tud semmiről. Amikor kinyitotta a hűtőkamra ajtaját, nem látta ott a zacskót, ahová emlékei szerint Caroline rakta. Idegesen keresgélt a dobozok és tasakok között, de sehol nem találta. Pár perc után feladta, mindent visszarendezett az eredeti helyére, nem akart látható nyomokat hagyni maga után.

Eltűnődött, hogy Caroline magával vitte-e, vagy rosszul emlékezik, és nem is ide rakta. Igen, talán rosszul emlékezett. Mind-egy, gondolta. Előbb-utóbb úgyis visszajönnek az intézetbe, akkor majd mintegy véletlenül benéz hozzájuk, aztán erre tereli a beszélgetést, és megkéri őket, hogy mutassák meg. Aztán majd csak talál rá valami módot, hogy megkaparintsa.

7

Hosszú útjuk utolsó napjához érkeztek. Alejandro és Hernandez még hajnalhasadás előtt kipattantak kényelmes ágyukból a montpellier-i fogadóban, és sietősen útnak eredtek. Mindketten alig várták, hogy maguk mögött hagyják az ősi várost, és végre elérjenek Avignonba.

Miután jó utat megtettek, egy kis faluban megálltak meg-ítatni a lovaikat. A nap még nem állt elég magasan az égen ahhoz, hogy felszárítsa az előző éjszaka harmatát, mindenfelé

finom, szürkés párafelhők lebegtek. Megálltak az itatóvályúnál, és amennyit tudtak, lemostak magukról az út porából. Alejandro az arcát is jól megpaskolta vízzel, és azt mondta: – Nagyon vágyom végre egy olyan napra, amikor nem kell hajnalok hajnalán kelni, kiugrani a puha ágyból, és felülni a kemény nyeregbe!

– Ne panaszkodj, barátom – kacagott Hernandez. – Egy nálad kevésbé szerencsés embernek gyalogszerrel kellett volna Avignonba kutyagolni.

– Ó, csakhogy ha igazán szerencsés lennék, akkor egyáltalán útra se kellett volna kelnem!

– Kihívod magad ellen a sorsot az ilyen beszéddel. Sokan úgy gondolják, hogy az ember élete isteni terv szerint folyik. Én hajlok rá, hogy egyetértsek velük. Nem tudhatod, mi vár rád az út végén, lehet, hogy kellemes dolgok. Talán végül rá fogsz jönni, hogy egyáltalán nem is vagy szerencsétlen. De addig légy hálás, amiért lóháton utazhatsz!

Hirtelen keréknyikorgás ütötte meg a fülüket. A szürkés párából kibukkant egy öszvér vontatta szekér, roskadozva a teher súlya alatt.

– *Modre de Diós* – suttogta Hernandez, és keresztet vetett. Megdöbbenően összenéztek Alejandroval. Hernandez a szekérre mutatott. – Látod, az igazán szerencsétlenek így utaznak.

Ahogy a szekér lassan közelebb ért, Alejandro már látta, hogy karok és lábak lógnak le a szélén. Az öszvér előtt egy kámzsás fekete köpenyt viselő férfi ballagott, a kezében ostorral. Az állat olyan ordítózást csapott, mintha fel akarná támasztani a szekér utasait.

Alejandroban felébredt az orvos kíváncsisága. Végre, most látni fogom saját szememmel, igazak-e a mesék! – gondolta.

Tekintetét a közeledő szekérre szegezte. – Nézd, milyen rongyosak és piszkosak – mondta Hernandeznek. – Szegény emberek lehettek életükben. És egyiken sincs bocskor.

– A lábbeli hiánya még nem jelenti feltétlenül, hogy szegények voltak – felelte Hernandez cinikusan. – Valószínűleg inkább a tolvajok voltak szegények, akik lehúzták a lábukról. – Ismét keresztet vetett, másodszor is. Szokatlan gesztus volt valakitől, aki többnyire eléggé félvállról veszi a vallás dolgait. – Adja Isten, hogy én soha ne lássak ilyen ínséget.

– Ugyan már, te. túl tehetséges vagy ahhoz, hogy ilyen sorsra juss.

Hernandez komor arccal nézett a szekér felé. – Azt hiszem, ez igaz, áldassék érte a Szűzanya neve – mondta halkán. – De szívesen odaadnám minden vagyonomat a biztos tudásért, hogy nem így fogom végezni, mint ezek a szegény ördögök.

Ezt senki nem tudhatja biztosan – felelte magában Alejandro. A kór előtt mindnyájan egyenlőek vagyunk. Közelebb lépett a szekérhez, de Hernandez visszatartotta.

Tudomást sem véve kísérője tiltakozásáról, Alejandro még közelebb lépett, ameddig csak a bátorsága engedte. Iszonyú bűz áradt a szekérről, hátrálnia kellett miatta néhány lépést Elfordította a fejét, majdnem öklendezett Jó mély levegőt kellett vennie. Amikor ismét közelebb ment, az orra elé szorította az ingujját.

A halottasszekéren nők, gyermekek, öregemberek kifacsarodott holttesteit heverték egymás hegy-én-hátán. Magas és alacsony, világos és sötét bőrű, sovány és kövér, az emberi faj minden elképzelhető változata. Hernandeznek igaza van, nem is voltak mind szegények – gondolta Alejandro. Néhány áldozaton még megmaradtak a jólétben szerzett kövérség nyomai, mások soványak voltak, mint a piszkafa, látszott, hogy homlokuk verejtékével keresték nyomorúságos kenyerüket, míg el nem érte őket a borzalmas végzet.

Alejandro kíváncsian szemlélte a holttesteket. Közelről szemügyre vette megdagadt nyakukat és hullafoltos ujjukat, és már látta, hogy a mesék egyáltalán nem túloztak.

– Hová viszik őket? – kérdezte a bakon ülő kocsistól.

A férfi felnézett. Fáradt tekintete szinte ugyanolyan élettelen volt, mint szörnyű utasaié. Alejandro hátán végigfutott a hideg.

– A várostól északra van egy mező, ott fog a pap misét mondani az összes halottért. Bárcsak ne utolsó kenet nélkül haltak volna meg!

Habár nem igazán értette, ez mit jelent, Alejandro együttérzése jeléül rábólintott, és lelke mélyén remélte, a keresztények istene nem a külsőségek alapján ítéli meg a holtak lelkét. Majd később megkérdezi erről Hernandezt. Kissé borzongva csatlakozott társához az itatónál, és folytatta a mosakodást.

A Saint-Bénézet híd fenséges boltívei kecsesen szelték át a Rhone folyót, a gyönyörű köhíd képe visszatükröződött a csillogó vízben. Alejandrónak elakadt a lélegzete, amikor meglátta. Az út kanyarodott egyet, és egy facsoport mögül előbukkant a híd, szinte a semmiből, hatalmasan és pompásan. A folyó túlszárnyán feküdt Avignon, magasan a domb tetején pedig, mintegy örködve a város felett, ott emelkedett a pompázatos pápai palota. A megpróbáltatások ellenére, amelyeken keresztülment, Alejandro most olyan izgatott lett, mint egy gyerek, hogy végre itt lehet azon a helyen, ahol új élet kezdődik a számára.

A pápai palota tornyai méltóságteljesen törtek a magasba, mintha hatalmas, fehér karok nyúlnának könyörögve az ég felé. A kápráztatóan fehér falak ragyogtak a délutáni napfényben, szinte elvakítva az utazót. Alejandro úgy érezte, soha nem látott még ennél szebbet. Az egyik fal fel volt állványozva, de senkit nem látott dolgozni. – Nem találod furcsának, Hernandez, hogy egyetlen munkás sem dolgozik ezen a szép napon?

Hernandez a palotára pillantott. – Igazad van, egy pallért sem látok. Talán Avignon sem menekült meg a pestistől?

Ahogy beértek a városba, mindenfelé láthatták árulkodó nyomait annak, hogy Avignont valóban nem kímélte meg a járvány. Az emberek szapora léptekkel haladtak el mellettük, mintha valami sürgős tennivalójuk lenne. Avignon polgárai egyáltalán nem olyan meleg barátsággal fogadták, mint amire Alejandro számított. Bizalmatlanság, sőt egyenesen ellenségesség ült az arcukon. Szinte minden harmadik ház előtt holttestek heverték, a halottasszekérre várva. A szekerek gyors egymásutánban követték egymást a temető felé, mint egy haláltáncakörében. Mind tele voltak rakva, fakerekeik panaszosán nyikorogtak a súly alatt.

– Hol fogják eltemetni ezt a tömérdek halottat? – tűnődött hangosan Alejandro.

– Ami még fontosabb, ki fogja eltemetni őket? – mondta Hernandez. – Rengeteg áldozatot szed a járvány. Istenemre mondom, doktor, félek, hogy engem is elragad. Hogy fogjuk elkerülni?

– Nem tudom – felelte Alejandro csüggedten, majd felsóhajtott. – Halvány fogalmam sincs.

Biztos vagy benne, hogy ez a felirat azt jelenti, „Szoba kiadó”?
– kérdezte Hernandez. – Talán már elfelejtettél franciául...

– Nem felejtettem el – felelte dühösen Alejandro. A fülük még mindig csengett, úgy becsapták az orruk előtt az, ajtót. Az özvegy háziasszony nem engedte be őket, mondván, hogy nem bízik senkiben, fél a pestistől. Azt mondta, próbáljanak meg egy másik háznál szállást keresni. A fáradt utazók sarkon fordultak, és lelépkedtek a keskeny lépcsőn a macskaköves utcára.

A második özvegy, egy idősebb asszonyság, akinek a férje csak három nappal azelőtt esett áldozatul a járválynak, örömmel befogadta őket; egyedül volt és félt, nem voltak rokonai, akikhez támaszért fordulhatott volna. A férje halála után nem volt miből eltartania magát, ezért adta ki a szobát. Felajánlotta Alejandrónak, hogy az egész házat bérbe veheti, ő pedig ottmaradna házvezetőnőnek, csekélyke fizetségért, ha Alejandro segítene neki azokban a tennivalókban, amiket egy magafajta öreg-asszony már nem tud elvégezni.

A megegyezés előnyösnek tűnt mindkettőjük számára, de mielőtt ráütdötték volna a pecsétet, Alejandro félrevonta Hernandezt, és megkérdezte, mi a véleménye az özvegy-asszony ajánlatáról.

A spanyol helyeselte a dolgot. – Egy férfi mindig szerencsés, ha van asszonyszemély a háznál, aki gondját viselje, még ha fizetni kell is érte. – Az özvegyre pillantott, aki várta a válaszukat.

– Ráadásul attól sem kell tartanod, hogy az oltár elé akarna vonszolni.

Miután ezt megbeszélték, és gratuláltak saját maguknak, amiért ilyen jól alakulnak a dolgaik, Hernandez azt mondta: – Elviszem a lovakat az istállóba, aztán megkeresem a bankházat, hogy behajtsam a pénzt, ami jár nekem a szerződés alapján. Vacsorára visszatérek, és akkor meglátjuk, érdemes-e pénzt adni az özvegy szolgálataiért. Iszunk majd az új otthonodra és a további jó szerencsédre.

Alejandro behordta szerény csomagját. A ház kicsi volt, de szépen berendezett, erős, jól használható bútorokkal. A döngölt agyagpadló a földszinten sima volt és tisztára söpört; hosszú, keskeny asztal állt a konyhában, padokkal a két oldalán, egy

szék, és egy kis heverő szalmazsákkal. Az emeletet két hálókamra foglalta el. Az egyikről az ágy mérete alapján úgy tűnt, egykor egy gyermek szobája lehetett. A másik kamra tágas volt, és mivel a ház frontján helyezkedett el, ablakkal is rendelkezett. A magas ágy szalmával volt töltve. Közelebről megnézve, a szalma frissnek tűnt és poloskamentesnek, a lepedő és a takaró bár láthatóan régi volt, azért jó állapotú és tiszta. Alejandro letette a holmiját a kisebbik szobában, úgy gondolta, átengedi a nagy termetű Hernandeznek a nagyobbik ágyat, amíg itt tartózkodik Avignonban. Ha majd elutazott, ő fogja elfoglalni, mint a ház gazdája.

Miután így berendezkedett, elindult, hogy felfedezze Avignont, és keressen egy megfelelő helyet a rendelőjének. Nem messze új otthonától egy gyógyszerárú bukkan, és megérdeklődte a patikáriustól, vak-e doktorok ezen a környéken.

– Volt idő, amikor két orvosdoktor és egy felcser volt ebben a kerületben – felelte. – De mindegyik meghalt, ugyanabban a szörnyű betegségben, amiben a pácienseik. Attól tartok, hozzájuk már nem fordulhat a bajával uraságod.

Alejandro elmagyarázta, hogy maga is orvos, nem beteg. – Most érkeztem Avignonba, és a családomat várom, akik rövidesen utánam jönnek. Kiadó helyiséget keresek, ahol rendelőt nyithatnék.

– Akkor azt ajánlanám, kérdezze meg Selig doktor özvegyét. Két saroknyira innen, kelet felé, egy sikátor végében, a vargaműhely mellett. Talán még a műszereit is szívesen eladná. Sok éhes szájat kell etetnie – tette hozzá szomorúan.

A patikárius közelebb hajolt, mintha valami nagy titkot akarna elárulni. – A doktor és én megbeszéltük, ha az ő kúrája nem használ, hozzám küldi a betegeit, és én majd adok nekik újabb szereket, hátha azok segítenek.

Alejandro kíváncsi lett – És sikerült a pestist meggyógyítani?

– Ugyan! – legyintett a patikárius. – Semmilyen kezelés és gyógyszer nem használt semmit a világon. Senki nem tudja, honnan ered a fertőzés. Még a tüneteket se nagyon tudtam enyhíteni. – Megint bizalmasan közelebb hajolt. – Azt beszélük, a zsidók megmérgezték a kutakat. Én is hajlok rá, hogy elhiggyem.

Alejandro megdöbben, de próbálta leplezni az érzéseit. Nem először hallotta ezt a nevetséges vádat. Most, hogy a külseje már nem árulta el a származását, az emberek minden to-

vábbi nélkül mondtak rosszat a zsidókról a jelenlétében. Suttogva felelte, belemenve a játékba. – Borzasztó! És nem lehet tenni semmit ?

– Ó, dehogynem! Arles-ban három zsidó nőt megégettek, miután egy pap üres méregfiolákat talált az otthonukban. És pár órával korábban látták őket a kútnál. A városiak most nagyon vigyáznak a vízre. Vannak, akik azt mondják, nincs semmi baja, mások viszont azt mondják, inkább szomjan halnak meg, mint pestisben.

Alejandro határozottan kijelentette: – Én nem hiszem, hogy a pestis a vízből eredne. Mind iszunk a vízből, mégis sokan egészségesek maradunk. Ha valóban megmérgezték volna a kútát, már Arles minden lakosa rég halott lenne. Nekem logikusnak tűnik, hogy nem kell félnünk a víztől.

– Ez a járvány az Isten büntetése – ellenkezett a patikárius.

– Itt a logikának semmi haszna.

– A logikának mindig van haszna – mondta Alejandro.

A patikárius nem felelt. Alejandro úgy vélte, jobb is, ha itt befejezik a beszélgetést. Épp elég ostobaságot hallott. A lehető legudvariasabban elbúcsúzott, és elindult megkeresni Selig doktor özvegyét. Magában megfogadta, hogy soha nem fogja egy betegét sem ebbe a patikába küldeni.

Az özvegy nyitott ajtót a rendelőben, és miután Alejandro elmondta, mi járatban van, behívta. Egy darabig körbejárkált, megvizsgálta a helyiséget és a felszerelést. Az özvegy türelmesen, kis távolságra, az ajtóban várakozott, és udvariasan, de kortán felelgetett Alejandro kérdéseire.

Alejandro megkérdezte, mennyiért adná el a helyiséget a műszerekkel együtt. Úgy látta, azokat is jól tudná használni. Nem voltak ugyan a legjobb minőségűek, de még mindig jobbak, mint amiket Cerverében használt. Az asszony mondott egy árat. Alejandro egy pillanatig habozott, túl szerénynek találta. – Asszonyom, egy magasabb ár jobban tükrözné a valódi értékét.

– Azért mondtam alacsony árat, mert azonnal szükségem van a pénzre. El kell látnom a gyermekeimet.

Alejandro az özvegy kezébe nyomott néhány aranyat, jóval magasabb összeget, mint amit megnevezett. Miután hálálkodva megköszönte, az asszony átadott neki egy súlyos vaskulcsot és távozni készült. Alejandro még utána szólott.

– Asszonyom, a férje sok pestises beteget kezelt?

A nő nem nézett rá egyenesen, a padlónak beszélt. – Élete utolsó hetében mást sem csinált. Felemésztette. Amikor elvitték a holttestét, tele volt kelésekkel. De én tudom, hogy nem ez okozta a halálát, hanem a megtört lelke. – Azzal az özvegy elment, egyik kezében szorongatva mindazt, ami megmaradt a férje sok esztendei elhivatott munkálkodása után.

Alejandro megállt az üres rendelőben, szemügyre véve új tulajdonát. Felajzottság és félelem furcsa keveréke fogta el. A helyiség nagyobb volt és sötétebb, mint a cerverei rendelője. Valami fényforrást kell majd elhelyezni a bonyolultabb műveletekhez. Fényt az új életemhez – gondolta, miközben becsukta maga mögött az ajtót, amire még mindig ki volt szögezve Selig névtáblája. Holnap majd csináltatok egy táblát – gondolta –, és kicserélem.

Hernandez haza is ért vacsorára, ahogy ígérte, és beszámolt róla, hogy szerencsével járt a bankházban. – Három nap múlva együtt kell odamennünk, és akkor bőségesen kárpótolva leszek a sok fáradságért, amit az okozott, hogy a te irhádát védelmezem az útonállók ellen! – Aztán nyomatékosan hozzátette: – Hálás vagyok, hogy egyetlen martalóc sem zaklatott minket az úton. Attól tartok, túl vagyok fizetve. A legnagyobb viszontagság, amit el kellett viselnem, a tűző nap volt.

– Azért nem volt könnyű a feladatod, senior – felelte Alejandro. – És remekül megfeleltél neki. Senki nem vitatja el tőled a jogos fizetséget Megegyeztetek benne előre apámmal.

Alejandro kifaggatta a spanyolt, milyen tervei vak a jövőre nézve. – Mihez kezdesz most, hogy vége a megbízatásodnak? Talán itt maradhatnál még egy ideig Avignonban. Ez a ház úgyis túl nagy egymagámnak. És az özvegy is örülne egy extra bérnek.

Hernandez megköszönte az ajánlatot – Az az igazság, megkedveltelek, fiatal barátom, és hiányozni fog a társaságod. Sok mindent éltünk át együtt, mióta először találkoztunk Cerverében a kolostor börtönében.

Kortyolt egyet a kitűnő borból, és folytatta: – De túl nagy a kísértés a magamfajtanak, ha jó lova van és sok pénze. Most oda utazhatok, ahová kedvem tartja, és a csillagos ég alatt alhatok. Egyébként is kezdem már unni a régi meséimet. Azt hiszem, itt lenne az ideje, hogy újabb kalandok után nézzek.

A spanyol lehalkította a hangját, nem akarta a háziasszonyok eszébe juttatni a gyászát. – Félek ittmaradni a pestis miatt. Szerintem Avignon most veszélyesebb, mint az Isten szabad ege alatt, a tábortűz mellett.

Alejandrót elkomorították barátja szavai. Próbálta visszahozni az előbbi jókedvüket. – Vissza fogsz térni Avignonba, és én nagyon várom majd a látogatásodat, és hogy elszórakoztass a legújabb kalandjaiddal. Addig bizony nagyon fog hiányozni nekem is a társaságod.

Hernandez előkelő, udvari mozdulattal ismét fiatal barátjára emelte a kupát. Alejandro arra gondolt, hogy ezentúl majd a gazdasszonyával lesz kénytelen kettesben vacsorázni, és máris hiányzott neki Hernandez.

– És most, barátom, magadra hagylak. Inkább egy belevaló fehércseléd társaságában töltöm az estét. Azért még egyszer elmondom a régi kalandjaimat!

A lovak a napnak előestéjén, amikor meg kellett volna jelenniük a bankházban, Hernandez még a vacsora vége előtt felállt az asztaltól, gyomorrontásra panaszkodott.

– Ezek a francia ételek túl nehezek nekem. Ezen a héten több tojást és sajtot ettem, mint Aragóniában egész életemben. Azt hiszem, ma inkább pihentetem az emésztőszerveimet.

Éjfélre már felváltva verte ki a forróság és hidegrázás, egyik percben a nyakáig húzta a takarót, a másokban vadul lerúgta magáról. Alejandro a józan ész ellenére reménykedett benne, hogy a tüneteket csak futó influenza vagy megfázás okozza, és eszerint kezelte Hernandezt, teát itatott vele, és hideg vizes ruhával törölgette a homlokát.

Kölcsönként egy lámpást a háziasszonyától, megígérte, hogy másnap feltölti olajjal. Gyorsan átszaladt a közeli rendelőbe, és összeszedte a műszereket, amikre szüksége lehet, amennyiben beigazolódna a legszörnyűbb sejtései. Kell egy kés és egy szike, egy érvágó tál, egy kis üvegcsé ópiumtinktúra, hogy enyhítse a beteg fájdalmait, és jó sok bor, amit a gazdasszonya készletéből kér majd.

Mire hazaért, Hernandez állapota szemmel láthatóan

rosszabbodott. Alig lélegzett, többnyire egészségesen napbarnított bőre egészen sápadt és nyirkos volt. Alejandro szólt a háziasszonynak, hogy hozzon egy jó nagy kupát, amit megtöltött erős borral, és lekényszerítette Hernandez torkán. Úgy látszott, megnyugtatta az ital.

Aztán minden figyelmeztetés nélkül egyszer csak felült az ágyban, a szeme kidülledt, és nagy sugárban kihányta gyomrának megemésztetlen tartalmát. A háziasszony iszonyodva felnyögött, és kimenekült. Alejandro hallotta a sietős lépteit kopogni a lépcsőn, de nem ment utána.

Hernandez kicsit lecsillapodott, miután megszabadult a gyomrát gyötrő démonoktól. Alejandro kitérte az ablaktáblákat, hogy kiszellőztesse a savanyú szagot, aztán odahúzott egy széket a beteg ágya mellé. – Itt fogok virrasztani melletted, Hernandez, és vigyázok rád – mondta. A fejét karjára hajtva, nyugtalanul el-elszunyókált, Carlos Alderónról álmodott.

Arra ébredt, hogy egy rigó énekel a nyitott ablak párkányán. Amikor Hernandezre pillantott, látta, hogy a beteg békésen alszik. A durva pokróc az álláig fel volt húzva, sötét színe kísértetiesen elütött arcának falfehérségétől. – Meleged lehet, barátom – suttogetta Alejandro, és a beteg gyöngyöző homlokára simította a kezét.

– Bizony, de még milyen meleg vagy – mondta, és kicsit lejjebb húzta a takarót.

Látta már a szörnyűséges daganatokat a holttesteken, de egy élő emberen látni ezt az iszonyatot sokkal rosszabb volt, felfordította a gyomrát. Hernandez nyakán óriási duzzanat éktelenkedett, fekete és kék foltok vették körül. Alejandro odanyúlt, és még hozzá sem ért, már érezte a kisugárzó melegséget. Finoman megérintette ujjja hegyével a forró bőrt, és óvatosan megnyomta a daganatot. Meglepte, hogy milyen kemény. Biztos volt benne, hogy sűrű, sárgás váladékkal van tele, amiről a pestis szemtanúi mind beszéltek. Úgy döntött, megszabadítja Hernandez a fájdalomtól, és felszúrja a hatalmas kelést.

Lekiabált a háziasszonynak, hogy hozzon vizet, de nem kapott választ. Lement a földszintre, és látta, hogy nem aludt a tűzhely melletti priccsen, bizonyára elmenekült félelmében. Alejandro lehúzta a vászonlepedőt, és csíkokra hasogatta. A kony-

hában talált két vizesvödröt, az egyik tele volt, a másik félig. Az egyik vödröt és a rongyokat felvitte az emeletre, és mindent elrendezett az ágy melletti asztalkán.

Miután gyorsan megmosta a kezét, és megtörölte az egyik vászondarabban, elővette a kis üvegcsé öpiumot. Óvatosan felrázta Hernandezt, és rászólt, hogy nyissa ki a száját.

– Nyújtsd ki a nyelvedet. Adok egy szert, ami enyhíti a fájdalmadat.

A spanyol kábán engedelmeskedett. A szerepük felcserélődött: most Hernandez volt tehetetlen és tudatlan, mint egy gyermek, és Alejandro a bölcs és tapasztalt harcos, készen rá, hogy csatába szálljon a láthatatlan ellenséggel.

Alejandro elfordult, hogy levegőt vegyen, mert Hernandez nyelvét vastag, sárgás lepedék borította, és leírhatatlan bűzt árasztott. – Jól van, szedd össze az erődöt, mert nagyon keserű lesz! – Pár cseppel a nyelvére ejtett. Próbálta felvidítani, és hozzátette: – Nagy örömömre szolgálna, ha nem látnám viszont, mint a vacsorádat. – Hernandez próbált mosolyogni, de összerándult az arca. Már attól is fájdalmasan lüktetni kezdett a nyaka, hogy a száját elhúzta. Nem kiáltott fel, de a szeméből kicsordultak a könnyek.

– Türelem, Hernandez, rögtön latba vetem szerény képességeimet, és elintézem a fájós nyakadat. Nem fogsz sokáig szenvedni.

Hernandez nem tudott beszélni, csak lassan Alejandro kezéhez nyúlt, aztán a hónaljához. Alejandro nem értette, mit akar, de kikötötte a nyakánál a madzagot, és lejjebb húzta a vállán az inget. Ugyanolyan kék-fekete foltos daganatot talált a hóna alatt is. Ahogy megérintette az alma nagyságú duzzanatokat, Hernandez elhúzódott, és már nem tudta elfojtani a fájdalmas kiáltást.

Az ópium lassan hatni kezdett, és a beteg nyugodtan feködött, érzéketlenül, kábultan a szertől. Alejandro gyorsan munkába fogott, nem tudta, mennyi ideje van, míg Hernandez megint magához tér. Letisztogatta a műszereit, és gondosan megtörölgette őket az egyik vászonronggyal. Egy másikat vízbe mártott, és letörölgette az izzadtságot Hernandez nyakáról. Óvatosan több rongyot rakott a daganat köré, remélve, hogy ezek majd

felitatják a gennyes váladékot, mert nem szívesen nyúlt volna hozzá. A szikéjét a kelés közepére helyezte, még egy rongyot szorított köré, aztán belevágott. Hernandez kicsit megmozdult, még az ópium ködén át is érezte a fájdalmat; Alejandro kinyomta a daganatot, és érezte, hogy lassan lelappad a keze alatt.

Végre elfogyott a váladék, a legjobbkor, mert Hernandez kezdett magához térni. Alejandro be akart adni neki még néhány csöppet, de Hernandez bágyadtan nemet intett a kezével. Mintha mondani akart volna valamit

A hangja száraz volt és nagyon fáradt. – Ne pazarold rám a gyógyszereidet, Alejandro. Ugyanazt, a fájdalmat érzem a hónom alatt és a lágyékomnál, mint a nyakamban. Nemsokára az egész testem tele lesz kelésekkel, úgysem tudsz segíteni rajtam. Nem fogok többé felkelni innen. Engedj méltósággal meghalni.

Hernandeznek minden erejét össze kellett szednie, hogy ki tudja mondani az utolsó szavakat, aztán lehunyta a szemét, és mozdulatlanul feküdt, kimerítette az erőfeszítés.

Alejandro hallotta az elbeszélőktől, hogy a pestis áldozatain mély csüggedés vesz erőt utolsó óráikban. De arra nem gondolt, hogy a túlélők is ugyanezt érzik. Szorongatta Hernandez megfeketedett kezét, és azt suttogta: – Ahogy akarod, barátom. Nem sulyosbítom a szenvedéseidet.

Délutánra már Hernandez mindkét keze teljesen megfeketedett Alejandro nem merte megnézni a lábát, de sejtette, hogy ugyanolyan állapotban vak. Kétségbeesetten ült az ágy mellett, és hol mély csüggedésbe, hol tehetetlen dührohamba lovalta magát. Carlos Alderón halálára gondolt, és arra, milyen nyomasztó érzés volt, hogy nem tudta megállítani a betegség előrehaladását.

A tönkrement testre nézett, és arra gondolt, nem is olyan régen még milyen erőből duzzadó és egészséges volt. A szervezet felemésztette saját magát a lázban a rövid betegség alatt, az egész ember kisebbnek és csontosabbnak látszott, mintha elfolyt volna belőle az élet. A nyaka megint feldagadt, megtelt fekete vérrrel, ami lassan szivárgott a sebből, és megalvadt rögökben összegyűlt a nyakán.

Alejandro kétségbeesetten szeretett volna valami kapcsolatba maradni vele, aki egyetlen barátja volt széles e világon. Halkan beszélt hozzá, habár tudta, hogy nem hallja, miközben Hernandez egyre közelebb és közelebb siklott a halálhoz.

– Átkozom a balsorsomat, Hernandez. Ha nincs az a lány, még most is Cerverében lennék, a barátaim és a családom körében. És ha a püspök olyan becsületesen viselkedett volna, ahogy te bebizonyítottad, hogy a keresztények is képesek, akkor nem kellett volna az elfogástól rettegнем egész utunk alatt. – Alejandro szégyenkezve lehorgasztotta a fejét. – És nem kellett volna titkolóznom előtted. Megöltem a püspököt. A mellébe döftem a törömet. Nézttem, ahogy a piros vér, az élet elfolyik, a szemem láttára. Óriási teher ez a lelkemen. Valamiképp vezekelnem kell ezért a cselekedetért.

Hernandez felnyögött. Alejandro megtörölgette a homlokát.

– De ha mindez nem történik meg, nem lett volna részem abban a szerencsében, hogy veled találkozzam. Nagyobb öröm volt, mint bármi az életemben. Hiányozni fogsz.

Hernandez napnyugtakor halt meg. Még egyszer utoljára röviden felnyitotta a szemét és körülnézett. – Madre de *Díos* – suttogta, aztán lehunyta a szemét, és elszállt utolsó lehelete.

Mivel tudta, hogy már nem tehet érte semmit, Alejandro betakarta, aztán lassan átsétált a saját szobájába, és kimerülten, ruhástul az ágyba zuhant

Kelemen pápa a magánlakosztályában ült, és legyezgette magát a foltogató hőségben. Mi haszna ennek? – gondolta. – Nincs itt semmi friss levegő, mióta az a gazember de Chauliac bezárt ide, ráadásul a saját parancsaimat követve! Letörölte a verejtéket kivörösödött homlokáról egy nedves ruhával, ami mindig a keze ügyébe volt készítve, mióta elkezdődött az önkéntes fogság.

Egy pillanatra elvonta a figyelmét a szenvedéseiről egy csengő halk csilingelése. Édes Jézusom, történjen végre valami érdekes, vagy hozzanak valami finom étket! Rémes ez az unalom.

Nagy csalódására azonban csak egy pergamentekercset hoztak be, habár feltűnően nagyot. Kíváncsian szétgöngyölte,

örült, hogy végre valami kizökkenti az orvos által elrendelt rab-ság egyhangúságából. A pecsétet meg sem nézte, azonnal olvas-ni kezdett.

Szentatyám,

mély szomorúsággal vagyunk kénytelenek beszámolni bizo-nyos ügyekről, amelyek közelről érintik mind a Szentegyházat, mind pedig az angol királyságot Minket is elért végül a rettegett kór, amely már átgázolt egész Európán. Azt reméltük, Franciaor-szágtól való elszigeteltségünk révén talán megmenekülünk a jár-ványtól, de az megállíthatatlanul átkelt a tengeren, és kies part-jainkra hozta gonosz mérgét. Southamptonban kezdett pusztítani először, alig egy hónappal ezelőtt, és immár megvetette a lábát London városában és környékén is.

Szomorú kötelességünk értesíteni Szentségedet John Strat-ford canterbury érsek haláláról. Öeminenciája ötnapi betegéske-dés után, Nagyboldogasszony havának hatodik napján távozott a földi siralomvölgyből. Családja tagjai vigasztalhatatlanok súlyos gyászukban.

De be kell számolnom egy számunkra és Philippa királynénk számára megrázóbb veszteségről is. Szeretett leányunk, Joanna, miközben Kasztíliaba utazott a menyegzőjére, szintén a rette-gett pestis áldozatául esett Bordeaux-n áthaladva támadta meg a kór, kíséretének több tagjával egyetemben.

Szépséges Joannánk halála, azon túl, hogy gyógyíthatatlan sebet ejtett gyászoló családunkon, fenyegeti Alfonso spanyol ki-rállyal kötött szövetségünket is. Isabella leányunk semmi áron nem volt hajlandó feleségül menni a király gyűlöletes Pedro nevű fiához, ami nem sokat segít a két ország közti jó viszony előmoz-dításában –, habár Szentséged tudja, hogy magam sem voltam nagy híve a Pedro és Joanna között kötendő frigynek. Szentséged bizonyára emlékszik, nagy viták folytak arról, bölcs-e ez a ház-aság. Nagy erőfeszítéseket tettünk, hogy meggyőzzük Alfonsót, joa megfelelő helyettes a nővére, Isabella helyett, és maga a lány is hajlott rá. De most, idő előtti halála miatt mélyebb lett a szakadék Anglia és Kasztília között A helyzetet csak az orvosol-ná, ha tudnánk küldeni egy másik eladósorban lévő leányt, ki-rálynénk azonban nem szívesen engedné el maga mellől egyet-

len gyermekét sem a pestistől való félelme miatt. Rábeszéltük, egyezzek bele, hogy legkisebb gyermekeink elutazzanak a királyi orvosunk, Gaddesdon doktor társaságában Eltham várába, és ott várják ki a járvány végét. Arról azonban hallani sem akar, hogy Edward és Isabella is csatlakozzon hozzájuk, amit igazából ők maguk sem szerettek volna.

Minisztereink és tanácsadóink nem tudnak megegyezésre jutni, teljes zűrzavar uralkodik mindenütt. Senki nem kíván Londonban maradni, rettegnek a ragálytól, amely immár fekete karmai közé ragadta a népünk egy részét. Udvarunk szinte kong az ürességtől, a parlamentet előre nem látható időre fel kellett osztatnunk. Nincsenek bölcs tanácsadóink Windsorban, és az ország ügyei sajnálatos módon el lettek hanyagolva. A skótok harcias hangulatban gyülekeznek határainkon, azt tervezik, hogy kihatárnálják átmeneti gyöngeségünket, és balgán abban reménykednek, ők nem esnek áldozatul a pestisnek.

Alázatosan könyörögve kérjük Szentségedet, adjon szent tanácsot szorult helyzetünkben. Égető szükségünk lenne utódra az elhunyt érsek helyére. Avignon püspökei között bizonyára akad megfelelő jelölt Vagy talán egy főpap a saját országunkból? A döntést isten és Szentséged kezébe tesszük, és alázattal emlékeztetjük, hogy az ügy igen sürgető.

Szentséged követőitől úgy halljuk, hogy az orvosának vannak módszerei a fertőzés terjedésének megállítására. Az nyilvánvaló, hogy Szentséged személyének megvédésében sikerrel járt. Nagyon örülnénk, ha tudna küldeni nekünk egy orvosdoktort, aki járatos ezekben a módszerekben, mert nekünk kevés a tapasztalatunk, és szeretnénk megóvni Isabellát attól, hogy arra a sorsra jusson, mint a nővére. Ő az édesanyja kedvence, akinek már át kellett élnie azt a fájdalmat, hogy egy gyermeke előtte kerüljön a sírba. Szeretném megkímélni jó királynémat még egy ilyen veszteségtől.

Igyekeztünk tájékozódni egyéb házasságkötési lehetőségekről is Isabella számára. Szóba jöhet a Brabant-família: A herceg felajánlotta, hogy legidősebb fia szívesen elvonná leányunkat. Mi habozunk áldásunkat adni rá, attól félünk, ez a frigy felhívítaná vérünket. Isabella és a vőlegény ugyanis unokatestvérek, és Szentségednek is köztudomásúan az a véleménye, hogy az

efféle házasság gyakran életképtelen és gyöngélméjű sarjadékot hoz. A saját vérünk életerejében nem kételkedünk, de a Brabantiakkal kapcsolatban kételyeink vak. Szentséged tanácsát kérjük ebben is.

Szép szigetünkön még nem uralkodott el az anarchia, de nem lehet már messze ez az idő. Franciaországi hadjáratunk holtpontra jutott. Nagy a bizonytalanság arrafelé, és lovagjaink azt tanácsolják, nem lenne helyes most ostromba kezdeni. A pestis napról napra több és több áldozatot szed, nem tesz különbséget gazdag és szegény között. A parasztok nem tudják elvégezni az aratást, mert nincs elég dolgozó kéz. Az árpa lábon áll a földeken, a mézet nem gyűjtik be, nem készül mézsör. A jószággal senki nem törődik, barmaink is a pestis áldozatául esnek, tetemeik szerte hevernek a legelőkön, és mérgezik a levegőt. Az egész világ az ördög markában vonaglik, és napról napra többen pusztulnak el iszonyatos kínok között.

Teljes udvartartásunkkal egyetemben várjuk Szentséged válaszáat. Imádkozunk, hogy gyors lovasok hozzák, mert a rettegett kór szeszélyesen szedi áldozatait, és a leghatalmasabb úr tervei sem törődnek. Szentséged lába elé térdelve könyörgünk apostoli áldásáért.

Alázatos és engedelmes szolgálja és fia

Edward Rex

A pápa végigolvasta az angol király levelét, aztán elgondolkozva legyezgetni kezdte magát a pergamennel. Az események, amelyekről Edward beszámolt, alapos megfontolást kívántak, és a személyi orvosa, Guy de Chauliac által rákényszerített elszigeteltségében Kelemen pápának bőven volt ideje gondolkodni.

Monsieur le docteur úgy rendelkezett, hogy a pápa a lehető legkevesebbet érintkezzen másokkal, amíg tart a járvány. Mint egy sírkamrába, bezárta a lakosztályába, és elrendelte, hogy gyűjtsanak tüzeket a tágas helyiségekben. Az ablakokat zárva tartották, és az ajtókat is csak az orvos külön engedélyével lehetett kinyitni. Kelemennek hosszú ujjú, szoros öltözetet kellett viselnie, és a fejét is állandóan befedni. Az egyszerű, fűszerek nélkül elkészített ételeket a legszűkösebb adagokban szolgálták

fel neki, mivel de Chauliac úgy vélte, a torkosság bűne növeli a fertőzés esélyét.

Kelemen elgyötörten vakargatta az állát, és arra gondolt, egy magafajta, világias örömhöz szokott embernek ez a kolostori életmód rosszabb, mint a halál. De Chauliac azonban rendíthetetlenül állította, hogy a betegség a fertőzöttekkel való közvetlen érintkezéssel ered, bár azt nem tudta megmondani, pontosan hogyan terjed tovább. Ezért hát egyszerűen elrendelte, hogy Kelemen maradjon teljes elszigeteltségben.

Mivel így megfosztatott minden gyönyörűségtől, a pápa meglehetősen ingerlékeny volt, és hangulatának nemigen használt Edward levele sem. Megrántotta az ágya mellett lógó bársony csengőzsínort, és várta Guy de Chauliacot. Az orvos nesztelenül belépett, letérdelt a pápa elé, és alázatosan megcsókolta a gyűrűjét.

– Állj fel, de Chauliac, látom én, hogy nem őszinte a hódolatod. Mindketten nagyon jól tudjuk, hogy jelenleg én rendelem alá magam neked, és nem megfordítva. Vágyom arra a napra, mikor elmúlik ez a kór, és kellően megbüntethetlek a szenvedésekért, amiket rám róttál!

De Kelemen nem volt ostoba, nagyon is jól tudta, hogy Avignon lakosságának nagy része már áldozatul esett a pestisnek, és ő még mindig életben van, ami nem valószínű, hogy csak a puszta szerencsének lenne köszönhető.

De Chauliac engedelmeskedett és felállt, az ülő pápa fölé tornyosulva, aki visolyogva nézett fel rá. – Miben lehetek Szentséged szolgálatára? – kérdezte mézesházos hangon az orvos.

– Már eddig is nagyon jól szolgáltál. Azt szeretném, ha végre kiengednél ebből a gyötrelmes rabságból.

De Chauliac már megszokta a panaszokat elkényeztetett betegétől. – Alázatosan emlékeztetem Szentségedet, hogy ez idáig sikeresnek bizonyultak az erőfeszítéseink, hogy megóvjuk az egzségét.

– Tudatában vagyok a sikerednek, de Chauliac, de már belefáradtam a spártai módszereidbe. Csak nem lesz már rájuk szükség sokáig?

– Szentatyám, épp ma reggel kaptam egy jelentést a párizsi egyetem orvosi fakultásáról, amit dicső Fülöp királyunk paran-

csára készítették. A legnagyobb tudású orvosok és asztrológusok közös erővel próbálták megoldani ezt a nehéz problémát. Azon a véleményen vak, hogy a pestist egy rendkívül szokatlan bolygóegyüttállás okozta. A hatalmas Isten a Szaturnuszt szinte tökéletes együttállásba hozta a Jupiterrel, ami meglehetősen szokatlan helyzet. Az útjuk kereszteződött egy olyan égi mezőben, amely a Vízöntő hatása alatt áll. Ez az égi találkozó a múltban is szokatlan eseményeket váltott ki, árvizeket, rossz termést és hasonlókat. Sajnos, a Mars a maga harcias természetével halálössá változtatta az együttállás hatását, amely egyébként mérsekeltbben érvényesült volna. A Mars kedveli a háborút, és arra készítette a Jupitert és a Szaturnuszt, hogy megküzdjenek egymással. A kvalitásoknak ez a szerencsétlen keveréke váltotta ki a pestist.

Kelemennek nem volt ínyére, hogy az asztrológia ekkora befolyással van a keresztény hívőkre, de nem engedhette meg magának, hogy nyíltan kiálljon a tudomány művelői ellen. – Te egyetértesz ezekkel a vélekedésekkel?

De Chauliac óvatos-diplomata módjára azt felelte: – Szentatyám, én nem vagyok elég okos ahhoz, hogy ne értsek egyet. Ezek nagy tudású, bölcs emberek, a legképzettebbek a birodalmunkban. Az említett égi kondíciók, könnyen lehet, hogy rossz irányba befolyásolják a földi eseményeket.

A pápát felingerelte de Chauliac szószátyár ostobasága. Megint legyeztetni kezdte magát. – Azért szeretném tudni, mégis meddig kell börtönben ülnöm. Még nem válaszoltál.

De Chauliac udvariasan rámosolygott pártfogójára, és szokásos bőbeszédűségével kimászott a csapdából. – Mindnyájan emberek vagyunk, próbáljuk kifürkészni az Isten terveit, aki senki előtt nem tárja fel őket. Könyörgök Szentségednek, legyen türelmes.

Habár a türelem nem tartozott a pápa legfőbb erényei közé, Kelemen elég bölcs volt ahhoz, hogy tudja, legalább féligazság van az orvos szavaiban. – Az angyalok nagyot fognak kacagni, ha esetleg túléltem a pestist, és utána agyonsújt az isten egy villámmal.

De Chauliac megengedett magának egy kis nevetést. Megkönnyebbült, hogy megint a helyzet urának érezheti magát.

Kelemen odanyújtotta Edward levelét de Chauliacnak, aki gyorsan átfutotta. – Ezek roppant nyugtalanító hírek, Szent-atyám.

– Azok bizony – felelte Kelemen. – Épp elég nehéz volt elérni, hogy a felek megegyezzenek ebben a házasságban. És most minden diplomáciai erőfeszítésünk füstbe ment. A Spanyolország és Anglia közti szövetség nagy hasznára lett volna az egyháznak. Ha Pedro lesz Spanyolország királya, sokkal nagyobb figyelmet fordít majd az egyház ügyeire, mint ahogy Edward teszi Angliában. Talán jó hatással lett volna Edwardra, a leányán, Joen keresztül.

De Chauliac eltűnődött. – Isabella hercegnő tehát kikoszorúzta, Pedrót?

– Igen. A lehető legszerencsétlenebb befolyással van az apjára. Azonnal kijelentette, hogy neki ellenszenves Pedro, ahogy felmerült az esetleges kasztíliai frigy. Az az ostoba Edward sorozatosan elköveti azt a hibát, hogy kikéri a leányai véleményét, mielőtt házassági szerződést kötne, mintha az ő véleményük bármit is nyomna a latban ilyen súlyos döntésekben! Elkényezteti azt a lányt Hallottam a követeimtől, hogy az anyjára emlékezteti.

– Akinek a trónját köszönheti, bár kissé kacskaringós úton – jegyezte meg de Chauliac. Pontosan tudta, hogy Kelemen úgynevezett „követei” egyszerűen kémek, akiknek az a feladatuk, hogy fenntartsák a katolikus egyház befolyását az angol királyi udvarban, és ezzel Edward maga is tökéletesen tisztában volt. – Akkor nem értem, miért áll érdekünkben, hogy megvédjük azt a lányt. Ha olyan akaratos és vad, ahogy mondják róla, nehéz lesz kézben tartani.

– De nem becsülhetjük alá a fontosságát abban, hogy megszilárdítsuk a helyzetünket Angliában. Az, hogy el van kényeztetve, nem a mi dolgunk. Csak az a fontos, hogy jövőendő királyok anyja, és egy nap maga is nagy befolyással rendelkező királyné lehet. Ha Isten is úgy akarja, ki fogja nőni dacos természetét, és talán jobban kiütközik majd rajta a királyi vér. Végül is az angol király leánya, és nemes ősoktól származik.

– Akkor szorgalmasan imádkozni fogok, hogy az Isten segítse törekvéseiben Szentségedet. – De Chauliac sejtette, hogy a

pápa be fogja vetni figyelemre méltó államférfiúi képességeit, hogy megfelelő érseket találjon Canterburybe. Az orvost sokkal jobban foglalkoztatta a király másik kérése: hogy küldjenek egy orvost, aki megvédelmezné gyermekei egészségét

Azt tudta, hogy ő orvosként korántsem rendelkezik olyan képességekkel, mint a pápa államférfiként, bár ezt a világ minden kincséért sem ismerte volna be. annak ellenére, hogy kiváló oktatásban volt része, és a pápai orvos posztjáig vitte, Guy de Chauliac nem tudott többet a pestis okáról, mint egy halaskofa. Csak annyit tudott tenni, amit eddig is: elzárni az egészséges pácienszt abban a reményben, hogy így távol tartja a fertőzés kiváltó okát, bármi legyen is az. Nem volt rá semmi közvetlen bizonyítéka, hogy az intézkedései bármit is használnak, de úgy tűnt, Kelemenre nagy hatást tesznek a fáradozásai, úgyhogy tovább folytatta őket.

Tudta, hogy nem lesz könnyű feladat orvost találni Edward gyermekei mellé, inkább diplomáciai, mint orvosi szempontokat kellett figyelembe venni. A ravasz és cinikus ill. Edward, aki nagyon is erőskezű uralkodónak bizonyult, annak ellenére, hogy százalmas apjától sokkal gyengébb képességeket is örökölhett volna, nem bízott a franciákban, és nem tűrne meg egy francia orvost maga mellett. A legtöbb avignoni orvos meghalt, a megmaradok közül sokan zsidók voltak, tehát a franciáknál még kevésbé megfelelőek az angol királyi család szolgálatára. A magánvéleménye az volt, hogy Kelemen túlságosan is engedékeny az avignoni zsidókkal, különösen most, amikor az egyház vezetői közül sok egyenesen őket okolta a pestisért, amivel elterelték a köznép figyelmét a papság és az orvosok hibáiról, akik semmit nem tudnak tenni a járvány ellen.

Nincs más megoldás, össze kell hívnia minden avignoni doktort, aztán a lehető leggondosabban kiválasztani közülük a jelöltet. De azért arra is vigyázni kell, hogy az orvosnak ne legyen túl nagy befolyása. – Szentatyám, azt hiszem, bölcs lenne kiadni egy pápai ediktumot, amely felszólítja Avignon minden orvosdoktorát, hogy jelenjen meg Szentséged színe előtt. Aztán közülük választanánk. Olyan valakit kell küldenünk, akinek a személye nem sértő a családra, különösen a hercegnőre nézve. Több jelöltet is kiképzünk, és így többen is lesznek, akik közül választ-

hatunk. És ha már ennyi orvos összegyűlik, nem lenne okos minden európai királyi udvarba elküldeni egyet követként? Miért korlátoznánk a befolyásunkat Angliára?

A pápa szeme tágra nyílt. – Briliáns ötlet, de Chauliac! Biztos, hogy senki nem mer majd tiltakozni. Keress meg minden elérhető orvost, és rendeld ide őket hétfő déltre. Személyesen fogod felügyelni a kiképzésüket.

És amíg én ezzel vagyok elfoglalva, ki kezeli Szentségedet?

A pápa el mosolygott. – Nagyon ravasz vagy, Chauliac Látom, hogy nem tudok megszökni a karmaid közül. Ne félj, be fogom tartani a rendelkezéseidet. Most válaszolok Edwardnak, hadd tudja meg a jó hírt.

Kelemen az írópulthoz ment, és elővett egy üres pergamenlapot. Mióta a fogsága megkezdődött, de Chauliac az írnokát sem engedte be hozzá, úgyhogy saját kezűleg volt kénytelen a leveleit írni.

Legalább lefoglal egy időre – gondolta. Örült, hogy van valami feladata. A fekete tintába mártotta a lúdtollat, és írni kezdett

Szeretett testvérem Krisztusban,

megrendült szomorúsággal értesültünk John, Canterbury érsekének nemrégiben esett haláláról, és hálások vagyunk Fenségednek, amiért ilyen gyorsan hírt adott róla, és így mielőbb lépéseket tehetünk a hiányának pótlására, imádkozunk megboldogult leányod, Joanna lelki üdvéért. Nem kétlem, hogy az elvesztésén érzett fájdalomad határtalan, és szavak nem írhatják le. Mégis, bátor szívű Edward, szorgalmas sáfárként szolgálod a Szentegyházat. Nagy gyászodban is gondolsz arra, hogy Krisztus angliai birodalmát építsd. Az ilyen nemes cselekedetet bizonyosan megjutalmazza az Úr, midőn majd a színe elé állsz, bár ez remélhetőleg nagyon messze van még. Hálások vagyunk, amiért ilyen erőt tanúsítasz ezekben a nehéz időkben.

Érdeklődéssel olvastuk, hogy azt tervezed, Isabella a fiatal brabanti herceghez menne feleségül. Mi magunk is érzünk némi aggodalmat a közeli rokonság miatt, és azt javasoljuk, légy egy kis türelemmel, és egyelőre halaszd el a frigy megkötését imáinkat a mennybe küldjük, és remélhetőleg nemsokára isteni sugallatot kapunk ebben az ügyben.

Isabellát intsd türelemre, kedves testvérem, még nincs teljes virágjában, és nemsokára biztosan jól Kiházásítod. Követeinktől úgy halljuk, vidám természetű, sugárzó szépség, szellemes és bájos leány. Nem kell kétségbeesnie, hogy pártában marad.

Az orvosunk, de Chauliac köszönettel vette dicséretedet szakmai eredményeidért. Amint kérted, küldünk egy orvosdokort, akit de Chauliac maga részesít kiképzésben, remélve, hogy meg tudja óvni gyermekeidet a pestistől. Az utasításait a legszigorúbban be kell tartani, ne engedd, hogy a hercegnő akaratosan ellenszegüljön. Mindenben követnie kell a tanácsait, és naponta imádkozni az egészségéért.'

Nemes Edward király, mi itt Avignonban elmondhatatlanul szenvedünk, lehetetlen leírni, milyen állapotok uralkodnak a városban. Naponta százával hálnak meg emberek, azonnal elföldelik őket, vagy ha nem áll készen sírgödör, a holttesteket a folyó partján hányják halomba, mielőtt végső nyughelyükre kerülnének. Mintha az isten egész emberi fajunkat el akarná törölni a Föld színéről. Vajon miféle bűn hozhatta a fejünkre az ő borzalmas haragját? Kérlek, vigyázz az egészségedre, és kövesd az orvos tanácsait. Védelmezd magad és kedves családot, és imádkozz mindennap a mi urunk Jézus Krisztushoz és az ő Szent Anyjához, hogy Öröködjének feletted.

Sebes lovas futárokkal küldjük ezt a levelet, hogy minél előbb kézhez kapd, és enyhítse aggodalmadat. Az orvost és kíséretét is azonnal indítjuk, amint sikerült előkészíteni az útjukat. Ezekben a szörnyű időkben minden óvintézkedésre szükség van, hogy egy ilyen hosszú út biztonságos legyen.

In nomine Patris, Filii et Spiritus Sanctis. Reménykedünk további jólétedben és birodalmad virágzásában.

*VI. Kelemen pápa,
Avignon püspöke*

Kelemen átadta a levelet de Chauliacnak, aki gondosan átolvasta. Amikor végzett vele, elvagyorodott, és azt mondta: – Edward azt fogja gondolni, egy kémét küldünk, egyenesen az udvarába. Mostanra szerintem már megbánta a kérését. Úgy-

hogy nem nagyon számít, kit küldünk, a király nemigen fogja segíteni a munkáját.

– Azért kellemes tudni – felelte Kelemen –, hogy egy kis kavarodást okozhatunk a királyi udvarban. Tehát mindenképpen elküldjük azt az orvost. A leglelkesebb és legelhivatottabb doktort, akit csak találunk. Aztán megpihenhetünk abban a tudatban, hogy beleszúrtuk a tövist szeretett ánglius testvérünk talpába!

Alejandro gyötrő szomorúságra ébredt a néma kis házban, ami a számára akkora volt, mint egy barlang, most, hogy az özvegy elmenekült, Hernandez pedig halott volt. Soha életében nem érezte még ennyire egyedül magát. Nem ismert mást Avignonban, mint a bigott patikáriust és Selig doktor bánatos özvegyét. Elárasztotta a kétségbeesés. Nem volt senki, aki megvigasztalja, amiért elveszítette az érdes modorú katonát, akit úgy megszeretett, mintha édestestvére lett volna.

Átkutatott a házban minden ládát és szekrényt, de nem talált semmit, csak az egerek és patkányok ürülékét, melyek minden házat bepiszkítottak, még a legpatyolattisztábban tartott otthonokat is. Némán leült a csupasz asztalhoz a konyhában, elrágcsált egy kis száraz kenyeret és sajtot, amit az almáriumban talált. Lehozta a műszereit Hernandez szobájából, és elmosta őket a konyhai vödörben. Le kell majd hoznom a holttestet a halottasszekérhez – gondolta, és megjelent előtte a kép: halott barátja végtagjai, ahogy lelógnak a szekérről, mint a száraz fágák. Nem tudta összeszedni a lelkierejét a feladathoz, Becsavarta a műszereit Hernandez egy régi ingébe, és elindult; a rendelőbe, remélve, hogy ott majd el tudja foglalni magát valamivel.

Az emberek leszegett fejjel, szapora léptekkel siettek el mellette, miközben végighaladt a keskeny utcácskákon. A rendelőjéhez közeledve meglátta, hogy valami levélféle fehérlik az ajtóra tűzve. Levette, és megvizsgálta a pecsétet, kisilabizálgatva a kör alakú viaszceppbe nyomott feliratot: **ŐSZENTSÉGE VI. KELEMEN PÁPA, AVIGNON PÜSPÖKE.**

Janie beillesztette a plastikkártyát szállodai szobája fémajtájának zárjába. Ahogy belépett, azonnal a padlóra ejtette az aktatáskáját, és leroskadott egy székre. Hátradőlt, nagyot nyújtózott, aztán bénultan lelógatta maga mellett az egyik karját, a másik kezét pedig a homlokára szorította. Teljesen kimerítették a nap eseményei.

– Szörnyű volt ez a nap! – mondta Caroline-nak, aki utána lépett be a szobába, és becsukta az ajtót.

Caroline azonnal kivette a táskájából a kis zacskót a szövetmintával, és betette a hűtőszekrénybe. – Mi ez a nagy önsajnálát? – kérdezte, és leült Janie mellé az asztalhoz.

– Az adott körülmények között ez az egyetlen, amire képes vagyok. – Janie felállt, megdörzsölte a szemét, és mélyet sóhajtott. Az asztalon halmozódó papírokra nézett. – Nem ártana ki-keresni, hogy honnan valók a hiányzó minták.

Átlapozta a papírokat, és megkereste a térképet meg a tulajdonosok listáját. Kipipálta a negyvennyolc meglévő mintát, és egy másik lapra felírta a hiányzókat. Aztán összehasonlította a térképpel, és kis karikával jelölte a hiányzó minták lelőhelyeit.

– Na persze, London legkülönbözőbb helyeiről vak. Miből gondoltam, hogy szép kényelmes, elérhető közelségben lesznek?

Caroline átlesett Janie válla fölött. – Azt te csak szeretted volna.

– Semmi logikus rendszer nincs benne. Gondolom, aki elvitte, egyszerűen csak találomra kiemelt közülük hatot, és átrakta máshova.

– És ahogy a dolgaink alakulnak, úgy sejtem, valami jó nehezen elérhető helyre – tette hozzá Caroline.

Janie visszarakta az asztalra a papírokat, és ismét megdörzsölte a szemét. Az asztalra könyökölt, és pár pillanatig a kezébe temette az arcát. – Nem hagyhatom, hogy egy ilyen kis nehézség a kedvemet szegje – mondta, mikor megint felnézett. – Elkezdek telefonálgatni, és azonnal nekikezdünk az új mintavételnek. A papírmunkát nem kell még egyszer végigcsinálni, szóbeli engedély is elég lesz a tulajdonosoktól.

Caroline meglepődött. – Biztos, hogy ezt akarod? Miért nem várod meg, mit mondanak az intézetben, mielőtt újból nekikezdenénk?

Caroline kezébe vette a listát, és megnézte, kikkel kell újból beszélni. Összevonta a szemöldökét. – Ezek közül kettőt nagyon nehéz volt meggyőzni – mondta. – Lehet, hogy másodszorra nemet mondanak. De hála Istennek, a Sarin-féle nem hiányzik. Nem szívesen mentem volna vissza még egyszer arra a kísérteties helyre.

Janie egyetértett – Tényleg elég kísérteties. Valahogy nekem mégis rokonszenves volt az az öreg. Olyan kedvesen utasított vissza. – Janie hátradőlt és a ceruzája végét rágcsálta. – Kíváncsi lennék az élettörténetére. Ott él egyedül abban a régi házikóban, egy kutyával. Persze túl fura alak ahhoz, hogy felesége és gyerekei legyenek. Nem gondolod?

– Nem láttam családi fényképeket, csak egy nagyon régi, fekete-fehér kép volt kitéve, talán a negyvenes évekből, egy nő és egy kisfiú volt rajta. A nőnek olyan ondolált frizurája volt. Valószínűleg ő meg az anyja.

– Talán. És mintha egész kicsit szellemileg visszamaradott lenne.

– Én ezt nem mondanám. Inkább csak lassú. De valami tényleg nem stimmel vele.

Mielőtt Janie válaszolhatott volna, megcsörrent a telefon. Felugrott, és azonnal felkapta.

– Halló?

Egy férfi hang szólt bele. – Hé, ilyen lelkesen vártad a hívásomat?

Szinte hallotta, hogy a férfi mosolyog. – Te vagy az, Bruce?

– Igen, én.

– Megtaláltad a mintákat?

– Én jól vagyok, köszönöm, és te? – nevetett Bruce.

– Jaj, ne haragudj, de borzasztó ideges vagyok. Én is jól vagyok, és nagyon örülök, hogy hívtál.

– Hát még ha elmondom a hírt. Itt van előttem a szállítási lista, hat fém mintavevő hengerről, egyméteresek.

– Ez csodás! Hová vitték őket?

– Hát ez már kicsit nehezebb. Nem vagyok egészen biztos

benne. Két helyen lehetnek. Két raktárunk van –, az egyik Manchesterben, a másik Leedsben. Több tétel is fel van sorolva, és csak annyi áll itt, hogy erre a két helyre szállítottak dolgokat, de hogy mit hová, az nincs feltüntetve. Már telefonáltam mindkét helyre, és legkésőbb holnap délutánra ígértek választ.

– Ma már nem? – kérdezte Janie csalódottan.

– Talán már ma is, de ez nem biztos. Légy egy kis türellemmel.

– Más választásom nemigen van. Akkor most itt ülhetek és malmozhatok.

– Talán én tudnék segíteni, hogy ne unatkozz. Voltál már a British Museumban?

– Eddig nem láttam mást, csak a talajmintavevő nyelét. Túl sok dologunk volt, városnézésre nem sok időnk maradt. Négy nap alatt szedtük össze az összes mintát.

– Ejha!

– A második napon már izomlázam volt. Nem vagyok hozzászokva ehhez a sok hajlongáshoz.

– Már én is jó rég voltam a múzeumban. Mi lenne, ha elmennénk együtt? Ott nem kell hajolgatni, efelől nyugodt lehetsz. Utána megihatnánk valamit, vagy beülhetünk valahová vacsorázni.

Janie kicsit habozott, mielőtt válaszolt volna, azon tűnődve, nem lenne-e jobb hivatalos keretek között tartani a kapcsolatukat. De a meghívás őszintének tűnt, és Bruce-t nagyon vonzónak találta. A kezével befogta a kagylót, és odasuttogta Caroline-nak:

– Nem bánod, ha magadra hagylak ma este?

Caroline csodálkozva felvonta a szemöldökét, és megrázta a fejét.

– Azt hiszem, ez remek lenne – szólt bele Janie a kagylóba.

– Nagyszerű! – mondta Bruce. – Akkor érted megyek ötre. Janie az órára pillantott: fél négy volt. Még lesz ideje elfogadható állapotba hozni magát. – Jó, várlak.

– Mi az, mi történt? – kíváncsiskodott Caroline, amikor Janie lerakta a telefont. – Nagyon barátságos beszélgetésnek hallatszott, főleg a vége felé. Feltételezem, jó hírek.

– Igen. Bruce kiderítette, hogy két hely van, ahová szállíthatták a mintákat, és holnapra tudni fogja, pontosan hol vannak.

– Remek! Micsoda megkönnyebbülés! De mi köze ennek ahhoz, hogy egyedül kell lennem ma este?

– Ez a jobbik hír – mosolygott Janie. – Bruce-szal találkozom.

– Na tessék, ideküldenek tudományos munkát végezni, és randevú lesz belőle!

– Legalább húsz éve nem volt randevúm. El is felejtettem, mit kell csinálni.

– Öt perc alatt belejössz, majd meglátod.

– Remélem!

Janie és Bruce egy üvegezett tarló előtt álltak egy halványan megvilágított teremben, a British Museum első emeletén. A tárlót egy függöny takarta, kis felirattal: Kérjük, a dokumentum megtekintése után *húzza vissza a függönyt!*

Janie felemelte, és azt mondta: – Ezek az angolok! Mindig olyan udvariasak.

– Az etikett itt nemzeti sport.

– Igen, kezdem sejteni!

Janie felemelve tartotta a függönyt, Bruce pedig felolvasta a táblácskát: *„VI. Kelemen pápa levele III Edward angol királyhoz, az 1348-as pestisjárvány idején. A pápa egy orvost küld az angol királyi udvarba, hogy megvédje a királyi családot a bubópestistől.”*

A pergamenlap megbámult az időtől, a tinta szinte már teljesen megfakult, Janie egy-két szót tudott csak kibogarászni.

– Hű, ez aztán jó régi!

– Igen. Ezt volt az egyik legnehezebb megszokni, amikor átjöttem ide Angliába, hogy itt minden olyan ősi.

– Ugye, te Kaliforniában születted? – kérdezte Janie.

– Még emlékszel rá?

– Egy-két dolog halványan dereng rólad. Persze meg kell hogy mondjam, már nem a régi a memóriám.

– Na igen, az enyém sem. Igen, Kaliforniából jöttem, Los Angelesből. Szinte mindenben Anglia tökéletes ellentéte. Arrafelé is van egy-két régi dolog azokból az időkből, amikor az első spanyol telepesek érkeztek, de az ittenihez nem is hasonlítható. És itt minden olyan kicsi, sokkal' kisebb, mint Amerikában. Te, ugye, Massachussetsben születted?

– Igen, és még mindig ott élek – felelte Janie. – Egy kis városban az állam nyugati határánál. Száz mérföldre Bostontól. Ott is vak szép régi dolgok, jó pár tizenhetedik századi ház. Tipikus New England-i stílus. Van egy szép régi főutcánk, a tizenkilencedik század elejétől.

Tovább sétálgattak, nézegetve és megvitatva a kiállított tárgyakat, és közben az életükről beszélgettek; végül megérkeztek a monumentális egyiptomi szobrokat bemutató terembe. Az egyik oldalon volt egy pad, arra letelepedtek.

Janie Bruce arcát nézte. Sehol egy ránc, gondolta. A férfi visszanézett, és egy kínos pillanatra összeakadt a tekintetük. Janie beszélni kezdett, hogy megtörje a kínos csendet. – És mióta is vagy itt? Mármint Angliában.

– Tizennyolc éve – felelte Bruce.

– Az jó hosszú idő.

– Nem is tudom, nekem nem tűnik olyan hosszúnak. Ted rögtön a kórházi gyakorlat után csábított ide az intézetbe, ismerte dr. Chapmant, aki a főnököm volt a kórházban, és ő mesélt Tednek rólam. Ted olyan ajánlatot tett, amit nem tudtam visszautasítani. És most itt vagyok, még mindig, ennyi év után. Soha nem bántam meg. Igazán érdekes kutatómunka folyik az intézetben.

– Olyan félelmetesen hangzik ez az „intézet”.

– Elég félelmetes hely is. Az ember egész életét felemésztí az ilyen megszállott tudományos munka. De én nagyon szeretem csinálni. Minden reggel örülök, amikor bemehetek dolgozni. Az az egyetlen öröm az örömben, hogy így igazából soha nem dolgozhattam orvosként, pedig azt hiszem, azt is élveztem volna. El vagyok szigetelve egy csupa üveg és króm laboratóriumban.

– Én tizenöt évig praktizáltam – mondta Janie.

– Tényleg?

– Igen. De most nem dolgozom.

– És miért? Ez is ahhoz a hosszú és szomorú történethez tartozik, amire céloztál?

– Igen. Szeretné hallani? Eltart egy ideig.

Bruce megnézte az óráját – Egyelőre még nem raknak ki innen.

– Hát jó – mondta Janie, és nagy levegőt vett. – Az első

nagy járvány után, amikor rengetegen meghaltak, megtörtént az első átszervezés az egészségügyben. Több területen is óriási fölösleg lett specialistákból. Én sebész voltam, belőlük volt a legtöbb. A házi orvosok kerültek leginkább kapcsolatba a fertőzöttekkel, úgyhogy közülük haltak meg a legtöbben. A Kongresszus ezért hozott egy rendeletet, amivel egyes specialistákat átirányítottak az általános orvosi gyakorlatba, illetve még néhány területre, ahol hiány volt. De még így is túl sok orvos maradt a megtizedelt lakossághoz képest. Az egészségügy tartalékainak nagy részét felemésztette a járvány elleni küzdelem, és így egy csomó orvost egész egyszerűen kirúgtak.

- Nem értem.

- Megtiltották, hogy folytassuk a praxisunkat.

- Ez jogilag támadhatónak hangzik.

- Hát igen, a végtelenségig fognak tartani a perek. Én is pert indítottam jogtalan elbocsátás miatt. De az ügyvédem azt mondja, elég reménytelen a dolog. Az államnak bizonyos vészhelyzetekben joga van így tenni. Háború, éhínség, járványok esetén. A bíróságoknak azt kell eldönteni, alkotmányos volt-e a Kongresszus határozata, és tudjuk, az ilyesmi meddig szokott tartani. Addig is az állam felajánlotta, hogy átképezhetjük magunkat valami más, az orvoshihoz közel álló szakterületre.

- És te nyilván ezt választottad.

Janie bólintott.

- És milyen területre?

- Törvényszéki régészszakértő.

- Ez egészen obskúrusán hangzik.

- Egyáltalán nem olyan obskúrus, mint gondolod. Valahol félúton van a régész és halottkém között. Azért volt üres hely, mert közülük is sokan meghaltak. Merthogy ők kerültek kapcsolatba leginkább a holttestekkel.

- És hullottak, mint a legyek, gondolom.

- Igen.

- Valami szakvizsgáról beszéltél.

- Igen, el kell végezni néhány kurzust, levizsgázni, és egy diplomamunkát írni, ezért vagyok itt.

Bruce megcsóválta a fejét – Azt hiszem, mi nem is tudjuk itt, hogy milyen jó dolgunk van. Azt hiszem, végleg itt maradok.

– Folyamodtál angol állampolgárságért? – kérdezte Janie.
– Nem. És nem hiszem, hogy valaha is kérni fogom. Túlságosan szeretek amerikai lenni.

– Mikor jártál otthon utoljára?

– Te jó ég, már meg sem tudnám mondani. Úgy öt-hat éve.

– Szóval még a nagy járvány előtt.

– Igen.

– Akkor nem is tudod, milyen zűrzavar uralkodik.

– Hallottam egyet-mást, ami az újságokban volt, meg a CNN-en. De gondolom, az ember csak akkor tudhatja igazán, ha ott van a helyszínen.

– Igen, azt hiszem. Manapság olyan a helyzet Amerikában, mintha hadiállapot lenne, de ez a híradásokból valahogy nem derül ki.

– Az az igazság, hogy nem is igazán figyeltem oda arra, amit hallottam, mivel nem áll szándékomban belátható időn belül megint hazalátogatni. Igyekszem fenntartani a kapcsolatot az otthoniakkal, de nem megy túl jól. Van egy-két régi barátom, de ez minden. A szüleim meghaltak, testvéreim nincsenek.

– Az én szüleim is meghaltak. Olyan, mintha egy nemzedéket öregedtünk volna a járvány alatt. Addig a mi nemzedékünkbelieknek éltek a szüleik. Két évvel ezelőtt még a nagymámám is. De ő nem a járvány áldozata lett, hanem az öregségé. Álmában halt meg. De a szüleim nem voltak ilyen szerencsések.

Janie lehajtotta a fejét, és pár pillanatig hallgatott. Bruce halkan csak annyit mondott: – Sajnálom.

– Köszönöm. Borzasztóan hiányoznak.

Bruce eltűnődött, illő-e most megkérdezni, ami fúrja az oldalát. De hát, ha már a családról beszélünk, gondolta. – Azt mondtad, Crowe a neved. Férjnél vagy?

– Voltam – felelte halkan Janie.

– Gyereked van?

Janie hosszú szünet után szólalt meg, alig hallhatóan annyit felelt. – Volt.

– Jézusom... – Bruce lassan felfogta, mi történhetett. Szóval mindenkit egyszerre veszített el a járvány miatt. Megdöbbenett a tragédia súlya. – Janie, ne haragudj, én... nem tudtam: Nem hoztam volna szóba, ha tudom. Itt Angliában nem volt olyan

szörnyű a járvány, egyszerűen nem vagyunk hozzászokva a gondolathoz, hogy Amerikában mindenki elveszített valakit.

Janie halkan felzokogott, és egy könnycsepp gördült ki a szeme sarkából. Az orra hegyén megállt egy pillanatig, aztán az ölébe pottyant. Bruce-ra nézett, aki arra gondolt, ennél szomorúbb arcot még soha életében nem látott Janie mosolyogni próbált. – Semmi baj, nem tudhattad.

Kihúzta magát, és szipogott, aztán nem épp elegáns mozdulattal a ruhája ujjába törölte az orrát. – Soha nincs nálam papír zsebkendő – mondta. – Remélem, nem fog érte letartóztatni az Etikettügyi Minisztérium.

Bruce nevetett. – Nem hiszem, de a Nyilvános Helyen Való Sírás Minisztériuma esetleg igen, mert járványveszélyt jelentesz.

– Köszönöm – mondta Janie halvány mosollyal. – Na és te? – kérdezte határozottabb hangon. – Nős vagy?

– Nem. Soha nem voltam olyan bátor, hogy fejest ugorjak.

– Szégyen-gyalázat – Janie meglepetten figyelte magát. A szomorúság után nem maradt semmi keserű utóíz. Talán kicsit már könnyebb – gondolta. – Kikerülted az erkölcsi kötelességed, hogy csökkentsd az egyedülálló nők számát.

Bruce nevetett. – Ha találkoztam volna a megfelelő egyedülálló nővel, igazán szívesen teljesítettem volna a társadalom által rám rótt kötelességeket. Az az igazság, hogy a munkámmal házasodtam össze. Ha valami érdekesebb kísérleten dolgozunk, az életem elég zsúfolt. Nem hiszem, hogy lenne nő, aki ezt elviselné.

– Úgy hallom, tényleg szereted a munkádat

– Imádom. Én vagyok a legboldogabb ember a világon.

– Irigyellek. Én két éve nem tettem be a lábam rendelőbe.

Bruce együttérző pillantást vetett rá. – Ez nehéz lehet Ki tudsz jönni azért?

– Úgy érted, anyagilag?

Bruce bólintott.

– Mindenki biztosítva volt a családomban. És mind az első áldozatok között voltak, amikor a biztosítótársaságok még tudtak fizetni. A nagymamám mindenét rám hagyta, ami nem kevés. Úgyhogy a pénz a legkisebb bajom. Ami szerencsés is, mert elég sokat kell utaznom ehhez a munkához. El sem hinnéd, mi-

ilyen komplikált vízumot beszerezni manapság. Fizetni kell a belépésért és a kilépésért is.

– Azt hiszem, végső soron jó ötlet volt ez a sok korlátozás, amit bevezettek.

– Hát igen. Angliában meg sem közelítette a járvány az amerikai méreteket. És a brit kormány nem vesztegette az idejét. Nálunk majdnem egy évvel a járványok kitörése után zárták csak le a határokat, ami szerintem óriási hiba volt. Főleg, mert eleve Mexikó felől jött a fertőzés.

Janie eltűnődött. – Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer ilyen helyzetbe kerülök. Azt hittem, az egész karrierem a lehető legsimább lesz. De amiket a járvány alatt láttam... el sem hinnéd. Halmokban álló gyerekholttestek a gyerekkórházakban... A fertőzött embereket fegyverrel tartották sakkban, ha pedig elmenekültek, lelőtték őket. Gyerekeket is. Mindenhol elszabadult a pokol. Akármennyig tudnám mesélni a horrortörténeteket.

Bruce nem tudott mit mondani, Janie pedig belefáradt, hogy a járványról beszéljen. Úgyhogy némán ültek, mindegyikük egy szobrot bámult. Egy női hang szólalt meg a hangosbemondóban, és figyelmeztetett, hogy a múzeum tíz perc múlva zár.

– Hát akkor, eszünk valamit? – kérdezte Bruce és felállt.

– Nem is tudom, én nem vagyok éhes – felelte Janie. –

Talán jobb lenne, ha visszamennék a szállodába.

– Fiatal még az idő – tiltakozott Bruce.

– Sajnos, én már kevésbé vagyok fiatal. Csak most kezdem érezni, mennyire kifárasztott a mai nap. És még az időeltolódást sem szoktam meg igazán. Azt hiszem, nem ártana, ha kialudnám magam. Ugye, nem haragszol? Majd máskor bepótoljuk.

Bruce csalódott volt, és nem is leplezte, de udvariasan elfogadta a visszautasítást – Hát persze, amikor gondolsz.

Megígérte, hogy amint értesítették a raktárból, azonnal felhívja Janie-t, aztán taxival visszakísérte a szállodába. Janie azonnal felment a szobájába, forró vízzel lezuhanyozott, és ágyba bújt. Egész éjszaka zavaros álmai voltak a férjéről és a kislányáról.

mikor másnap reggel Janie felébredt a telefon csöngésére, egyáltalán nem úgy érezte magát, mint aki tíz órát aludt. Félálomban vette fel a kagylót.

– Jó reggelt! – szólalt meg Bruce hangja.

Janie csukott szemmel felelt – Te mindig ilyen vidám vagy hajnalok hajnalán?

– Felébresztettek?

Janie kinyitotta a szemét, és az éjjeliszekrényen álló órára pillantott. Negyed tizenegy volt – Szégyellem beismerni, de igen. Nagy szükségem volt az alvásra. Pedig többnyire hajnalban kelek.

– Visszahívsz inkább később?

– Nem, nem! Amilyen vidám a hangod, az az érzésem, valami jó híred van.

– Á, szóval hallatszik a lelkesedés. Helyes, reméltem is. Megtaláltam a mintákat, és két lehetőség közül a közelebbi hely jött be.

Janie-nek ezer kérdése lett volna, de túl álmos volt, hogy megfogalmazza őket. Felült, és megrázta a fejét, hogy kimenjen belőle az álomosság, aztán megkérdezte: – Milyen hamar tudod visszahozatni ide?

– Ez attól függ, mennyire érnek rá ott. Nem ez lesz a legfontosabb dolguk. A leggyorsabb módja az lenne, ha elmennénk értük kocsival.

– Nem lenne jobb repülővel? Nem túl hosszú az út?

– Igen, de attól félek, ha repülön akarjuk szállítani, lesz egy-két bürokratikus akadály. Nem tudom, az Államokban mi a helyzet, de itt csak bizonyos dolgokat lehet poggyászként feladni. Akár még hosszabb időbe is telhet a repülés a bürokratikus elintéznivalók miatt. Abból, amit a laborban láttam, azok a talaj mintavevők ráadásul nagyon úgy festenek, mintha bombák lennének.

– Oké, akkor bérelek egy autót, és...

Bruce közbevágott. – Van még egy kis probléma. Szükség lesz bizonyos engedélyekre, hogy egyáltalán beeressenek a raktárba. Nekem van állandó belépőm. Ha egyedül akarná bejutni, hetekbe telne, míg utánanéznének, hogy a saját hazád-

ban tisztos állampolgár vagy-e, és a tudományos kvalifikációd megfelelő-e, hogy potenciálisan veszélyes biológiai anyagokhoz nyúlj.

– Az igazgatótok, mi is a neve...

– Ted

– Ted el tudja intézni?

– igen, azt hiszem, ő tud szólni az érdekedben. Sajnos, Frank volt az, aki igazán jól ismert mindenkit ezeken a helyeken. Persze, ha nem halt volna meg, nem lenne ez az egész kavarodás.

– Ne is emlékeztess rá. Szóval akkor Tedet kell megkérnem, hogy segítsen.

– Várj, még lehet, hogy így sem engednék be, meg kell várnod, míg szabadok és tudnak veled foglalkozni.

– Dehát nem valami nukleáris hulladékról van szó! – füstölgött Janie. – Pár marék föld! A pokolba is. Sokkal egyszerűbb lenne, ha elfelejteném az egészet, és szépen hazautaznék. Csak pazaroltam az időt meg a pénzt.

– Majd megkérem Tedet, hogy telefonáljon oda, és kicsit gyorsítsa fel a dolgot. Aztán az én kocsimmal odamegyünk. Én könnyen be tudok jutni. Neked csak annyi dolgod lesz, hogy azonosítsd a mintákat

Janie-t meghatotta az ajánlat. – Egy csomó idő és fáradtság egy futó ismerős kedvéért, akit ráadásul húsz éve láttál utoljára! igazán nagyon kedves tőled, nem is tudom, hogy köszönjem meg.

– Mondd azt, hogy „kösz, Bruce”.

Janie nevetett. – Hát jó. Kösz, Bruce. – Egy pillanatig hallgatott, aztán megkérdezte: – Miért csinálod ezt?

– Csak mert kedvem van hozzá, ez nem elég? Jólesik néha segíteni. És hogy még valamiben segítsek: azt hiszem, él tudom intézni, hogy mégiscsak elvégezzék a szükséges kémiai tesztek itt nálunk a laborban. Van egy kis időm, mielőtt belekezdünk az új kísérletbe, és már Ted is beleegyezett

– Bruce, nem is tudom, mit mondjak. Ez olyan ajánlat, amit nem utasíthatok vissza. Nagyon hálás vagyok.

– Nagyszerű. Akkor, ha képes vagy ki vonszolni magad az ágyból, és átjönni ide délután, akkor bele is kezdhetünk. Ha az asszisztensed érti a dolgát, egyedül is dolgozhat, csak egy biz-

tonsági őr lesz jelen. Amíg te meg én elmegyünk Leedsbe, addig ő folytathatja a munkát.

- Ez már túl szép.

- Ugyan, csak illő brit vendéglátás.

- Azt hiszem, én is ideköltözöm. Otthon nem vagyok ilyen bánásmódhoz szokva.

- Az etikett tiltja a szarkazmust!

- Igyekszem észben tartani. Akkor nemsokára találkozunk.

Janie és Caroline délután az irodájában kereste fel Bruce-t. Míg vártak rá, Janie alaposan körbenézett A bútorzat jellege nagyon férfias volt, sötét és karcsú, mint maga Bruce. A titkárnő egy fekete, krómozott lábú íróasztalnál ült Idősebb, szinte nagymamakorú volt fodros blúz, gyöngysor, tupírozott frizura, enyhén kékes árnyalatú ősz haj. Valószínűleg nem Bruce választotta, a bútort viszont biztosan ő – gondolta Janie.

Bruce kilépett a belső irodából, és miközben üdvözölte őket, Janie úgy látta, nagyon úgy fest, mint aki jóban van önmagával és a világgal, és pontosan tudja a helyét tudományos birodalmában.

- Nagyon elegáns az irodád – jegyezte meg Janie.

- Köszönöm – mondta Bruce, és Janie gyanúját megerősítve hozzátette – Pár évvel ezelőtt átrendeztettem. Előtte kissé zsúfolt volt.

Janie a szeme sarkából észrevette, hogy a nagymamakülsejű titkárnő kissé megmerevedik, mintha sértette volna a megjegyzés, de lenyelte.

Miközben átsétáltak az intézet kacskaringós folyosóin, Janie szörnyen kicsinek és elveszettnek érezte magát. A falak és a mennyezet mindenütt mattfehérek voltak, a padlót világos színű linóleum borította. A csöveket, amikről úgy sejtette, az épület fűtési rendszeréhez tartozhattak valamikor régen, lágy pasztell-színekre festették, és feltűnően tiszták és pormentesek voltak.

- Nagyszerű ez az épület – mondta Bruce-nak. – Látszik, hogy jól karbantartják, és nemcsak úgy kipofozták, mint sok régi épületet.

- Igen, a tizenkilencedik század vége óta folyamatosan

használják. Eredetileg kórház volt. Az 1918-as influenzajárvány alatt tele volt. Aztán az első világháború után sok sebesült katonát kezeltek itt. A mustárgáz áldozatai közül is sokan ide kerültek.

Janie az iszonyú időkre gondolt, és szinte érezte, ahogy a múlt szivárog a falakból. Milyen izgalmas korszak volt, amikor feltalálták az antibiotikumokat, amikkel szinte mindent meg tudunk gyógyítani! De ennek már vége.

Bruce közben még mindig az épület történetéről mesélt, de Janie csak fél füllel hallgatta. Egy kanyar után megérkeztek a laboratórium főajtójához, amelyen kis, dróthálóval megerősített üveglakocska nyílt. Bruce jobb kezét egy szürkészöld műszerpanel monitorjára simította, és pár másodperc múlva Janie hallotta az elektronikus zár kattánását. Az ajtó kinyílt, és Bruce intett, hogy lépjenek be. Ahogy áthaladtak az ajtón, Janie valami elektromos zümmögést hallott. Hátranézett, és látta, hogy a szürkés monitor pár másodpercre kékes árnyalatot ölt, aztán megint elhalványul.

– Önműködő tisztítás – magyarázta Bruce. – Miután bevezettük ezeket a zárat, feltűnő lett, hogy a laboratóriumban dolgozók nagyon gyorsan elkapják egymástól a náthát. Végül rájöttünk, hogy a tenyérleolvasó monitoron át ilyenkor egy elektromos hullám fut át a monitoron, ami elég erős, hogy elpusztítsa az ott ólálkodó bacilusokat

– Nagyon okos.

– Igyekszünk. Gyere, megmutatom a műszereket. – Körbevezette Janie-t és Caroline-t a laboratóriumban, és megmutatott minden műszert, amit talajminta-elemzésnél használnak, és a kézikönyveket, ha valami probléma adódna közben. Elmagyarázta, hogyan kell riasztani a biztonsági őrköt, ha ne adj' isten valami baleset történne. Megmutatta a kommunikációs rendszert is, és elmondta, hogy érhetik el őt és Tedet.

– A legtöbbet már használtam – nézegette a műszereket Caroline. – De ezek modernebbek, mint az otthoniak. Azt hiszem, hamar hozzá fogok szokni. Csak az a baj, hogy ezek után szörnyű lesz visszatérni az özvíz előtti berendezésekhez.

– Ebben sajnos nem segíthetek – mondta Bruce.

– Talán neked is át kellene települnöd ide – jegyezte meg

Janie. – Örülök, hogy te ismered ezeket a berendezéseket, mert én elég elveszettnek érzem magam. Ha majd visszajöttünk Leedsből, kell tartanod egy gyorstanfolyamot.

– Hát persze – felelte magabiztosan Caroline. – Addigra már teljesen belejövök.

– Remek! bólintott Bruce. – Holnap reggel a recepción várni fogja egy belépő. Először menjen érte, aztán kérje meg, hogy egy biztonsági őrral kísértessék ide a laborba.

Amikor visszafelé indultak, Caroline bement a mosdóba, Janie és Bruce a folyosón várták. Bruce odafordult, mintha már várta volna, hogy négyszemközt beszélhessenek.

– Nagyon élveztem a múzeumi sétát – mondta.

– Igen, érdekes volt

– Arra gondoltam, mi lenne, ha bepótolnánk az elmaradt vacsorát. Esetleg ma este? Tudok egy nagyszerű indiai éttermet South Kensingtonban.

Janie nem válaszolt azonnal. A csend súlyosan nehezedett rájuk. Bruce arca egyre inkább elsötétedett, láthatóan megint visszautasításra számított.

Janie magyarázkodni kezdett. – Nem is tudom, nehezemre esik elmenni bárhová is azóta, hogy.... – keresgélte a szavakat –, ...hogya a tragédiák történtek. Szívesen elmennék, de nem tudom, jól érezném-e magam emberek között. Azt hiszem, mindig attól félek, hogy nem tudom megőrizni a nyugalمامat.

– Értem. – Bruce meleg pillantást vetett rá, és mintha nagy betűkkel az lett volna az arcára írva: „Bízz bennem!”

Janie nem talált semmi elfogadható kifogást. Végül nagy sóhajjal bólintott. – Jól van, miért is ne? Mikor?

– Hétkor érted megyek – mosolygott Bruce. – Délután foglalok asztalt.

– Nagyszerű – mondta Janie, épp amikor Caroline visszajött – Akkor este találkozunk. – Elbúcsúztak, és elváltak az útjaik.

Az órák gyorsabban teltek, mint Janie várta, és amikor este felé megszólalt a telefon a szállodai szobájában, kis idegeség futott át rajta. Gyorsan a tükörbe pillantott, mielőtt elindult volna. Maga is meglepődött, mennyire szeretett volna csinos

lenni, és mennyit fáradozott a külsejével, ami nem fordult elő a járvány óta.

Nem okozott csalódást a tükörképe. Negyvenöt évesen még mindig karcsú volt, főleg, mert megszállottan edzett, ez volt az egyetlen, amivel ki tudta adni magából a lelke mélyén rejlő dühöt és fájdalmat. Sötétbarna hajába itt-ott ősz szálak gyűltek. Beletúrt, és átfutotta fején, nem először, hogy be kellene festetni. A bőre szép volt, és alig voltak ráncai, ahhoz képest, hogy mennyi mindenben ment keresztül az utóbbi néhány évben. Igaz, a szája szélén mély mosolyráncok húzódtak, és a szemöldöke között is látta már egy barázda kezdetét. Összevonta a szemöldökét, és a ránc elmélyült. Elmosolyodott, és a ránc eltűnt, viszont akkor kijött a szája szélén. Így se jó, úgy se jó, gondolta. A lába a mindennapos kocogástól formás és izmos volt, ezt tartotta a legjobb pontjának, úgyhogy amennyire lehetett, kiemelte, térdig érő szoknyákat hordott. Alacsony sarkú cipőben járt, mert úgyis nagyon magas volt. Ezt egyébként szerette, mert olyan rálátása nyílt a világra, amelyben többnyire csak férfiaknak van részük, és így nem egy érdekes dolgot észrevett.

Úgy döntött, minden tőle telhetőt megtett, hogy a legjobbat hozza ki a rendelkezésre álló nyersanyagból. Az egyetlen, ami csalódást okozott, a szemében csillogó mély szomorúság volt. Olyan festékekkel még nem találkozott, ami ezt elkendőzné.

– Remekül nézel ki – mondta Bruce, amikor Janie odasétált hozzá a hallban. – Sokkal jobban, mint húsz évvel ezelőtt.

– Köszönöm – mosolyodott el Janie. – Te sem panaszkodhatsz. El sem tudom hinni, milyen fiatalnak nézel ki.

– A harmatos angol klímának köszönhető – viccelődött Bruce.

– Ami ma este egyébként egyáltalán nem olyan harmatos. De az étterem nincs messze. Menjünk taxival, vagy sétáljunk?

– Szívesen sétálok – mondta Janie. – Mióta itt vagyok, úgy érzem magam, mint egy lajhár. Otthon három mérföldet futok mindennap, nagyon hiányzik.

– Akkor sétál – bólintott Bruce, és a karját nyújtotta. Janie belékarolt, és indultak a forgóajtó felé, ahol el kellett engedniük

egymás karját. Nevetve léptek be az ajtó kis fülkéibe, és kipördültek az utcára, ahol ismét egymásba karoltak.

A londoni utcákon alig jártak emberek így vacsoraiddőben. Miközben South Kensington felé sétáltak, Janie azon kapta magát, hogy furcsán kellemes érzés tölti el. Mióta megérkezett, nem volt ideje körülnézni a városban, és ahogy most elnézegette az üzletportálokat meg a kirakatokat, meglepte, milyen régies és egyszerű minden. A kirakatok nem voltak hivalkodóak, szembetűnően hiányoztak az ízléstelen reklámok, amelyeket Amerikában úgy megszokott Amerikában civilizáció van, és a civilizációs alapszabályokat újból és újból átfogalmazták, ha szükséges. Anglia viszont civilizált, és a civilizáltság szabályai érinthetetlenek és változtathatatlanok. Arra gondolt, nemigen tudna választani a kettő között.

– Olyan régóta élsz már itt – fordult Bruce-hoz. – Hiányzik valami az otthoni dolgokból?

– A hideg sör – nevetett Bruce. – Azok a harminc fok fölötti napok, amiket úgy szerettem júliusban. De az ember hozzászokik. Már nem is emlékszem, milyen az út jobb oldalán vezetni. A bal kezemmel váltok sebességet. Vigyázok, hogy ne pazaroljam a vizet.

– Elég rossz ízű itt a víz – jegyezte meg Janie. – Mindig ásványvizet veszek.

– Mindenki, az itteniek is. Ti el vagytok kényeztetve az amerikai víz minőségével. Egyébként errefelé lakom, nem messze innen. – Az egyik mellékutcába mutatott, egy keskeny házra.

– Ehhez hasonló kis házban. A két felső szint az enyém. Az épület keskeny, de a londoni átlaghoz képest a szobák elég nagyok, és jó magas a mennyezet. Néha szinte túl nagynak is tűnik. De szeretem a teret, és előbb-utóbb, gondolom, majd meg is telik. Pár éve vettem a lakást, az első nagyjárvány előtt.

– Ha vártál volna még egy évet, valószínűleg sokkal olcsóbban megkapod. Az Államokban óriásit zuhantak az ingatlanárak a járvány után.

– Itt csak keveset, persze előtte irreálisan magasak voltak. Most nagyjából reálisak. De én meg vagyok elégedve ezzel a lakással. Szeretem.

– És van valami, amit nem szeretsz az életedben? – kérdezte Janie szinte sértődötten. – Olyan tökéletesnek tűnik.

Bruce pár pillanatig elgondolkozott – Néha nem szeretek egyedül lenni, és időnként bánom, hogy nincs családom, gyerekeim, főleg az ünnepek idején. – Janie szemébe nézett – Gondolom, az neked is nehéz lehet

Janie felsóhajtott – Igen, meg a születésnapok. És az évfordulók sem nagy örömnemek a számomra. Elég nehéz túlesni ezeken a napokon.

– Mit csinálsz olyankor?

– Igyekszem a lehető legmesszebb lenni az ismerős régi helyektől. De mindig beleütközöm valami emlékeztetőbe. Ha megszereztem a diplomámat, remélem, lesz alkalmam egy kicsit utazgatni, az Államokon belül, az sokkal egyszerűbb, mint külföldre menni. És ha meglesz az új állásom, akkor már jobban beoszthatom az időm. Ha utazom, minden könnyebb, mert nem vesznek körül ismerős helyek.

– Itt is könnyebb?

– Azt hiszem, igen. Most például nagyon jól érzem magam.

– Örülök – mosolyodott el Bruce. – Reméltem, hogy ezt fogod mondani. – Megszorította Janie karját, aztán bekísérte az étterem ajtaján.

Egzotikus fűszerek illata fogadta őket, a háttérben egy szitár hangja zümmögött, azonnal hamisítatlan indiai hangulatot kelte. Díszes, tarka szöttesek függtek a falakon, rajtuk elefántok, Buddhák, jellegzetes keleti stílusban.

Együtt megittak egy fél üveg vörösbort, ami felmelegítette és felajzotta őket –, a vacsora ugyanolyan finom volt, mint az illata, Janie meglepődött a saját farkasétvágyán. – Egyszer sem ettem még ennyit, mióta itt vagyok. Kipukkadok! – mondta, és összehajtogatta a szalvétáját

– Visszafelé is sétálhatunk – javasolta Bruce.

– Ez jó ötlet.

Visszafelé egészen más útvonalon mentek. Nemsokára egy lakókerületbe értek. Bruce irányított, befordult egy sarkon, aztán egy másikon, és Janie-nek egyre inkább az volt az érzése, egy bizonyos helyre mennek. A gyanúja beigazolódott, amikor Bruce megállt egy fehér, vidékies háznál, amely előtt szép kis előkert terült el.

– Ez az – mutatott rá. – Itt lakom.

Janie kissé gyanakodva szemlélte a házat. – Elbűvölő – mondta, és eltűnődött, Bruce azt várja-e, ő most valami jelét adja, hogy szeretné, ha behívná. Úgy döntött, elkerüli a témát, és a környező házakat kezdte nézegetni. – A környék is nagyon szép.

– És csendes – mondta Bruce. – Néhány kutyától eltekintve. Ezt rövid csönd követte. Aztán mind a ketten egyszerre szólaltak meg. – Azt hiszem, elég későre jár... – kezdte Janie, Bruce pedig azt mondta: – Lenne kedved feljönni és...

– Igazán szeretném megnézni, de holnap korán indulunk.

– Persze, buta voltam, biztos fáradt vagy.

Aztán elnevelték magukat a kínos helyzeten. Bruce az órájára nézett. – Mindjárt tizenegy – mondta. – Kisétálunk a sarokig, és fogunk egy taxit.

– Az jó lesz – felelte Janie, az-arca forró volt és kipirult – Azt hiszem, nem árt, hajói kialszom magam a holnapi nap előtt.

De amikor kiszállt a taxiból a hotel előtt, az alvás volt a legkisebb gondja. Felsietett a lifttel, és gyorsan átöltözött tréningruhába. Visszament az utcára, és futott, míg patakokban nem folyt róla az izzadság, és a szíve úgy vert, mintha ki akarna ugrani a helyéről.

Éjjel egy óra volt, mire a zuhany alá állt, és jó amerikai szokás szerint hosszasan pocsékolta a vizet. Mintha forró tűk szurkálták volna izzadt bőrét. Megtisztítva magát démonoktól, legalábbis átmenetileg, és a lustaság bűnétől is, megtörülközött, és meztelenül bújt az ágyba. Lehuntya a szemét, és szinte azonnal elaludt. Kivételesen nem is álmodott.

Reggel a biztonság kedvéért egy váltás fehérneműt és egy fogkefét is bedobott a táskájába, aztán lement a hallba, ahol találkozója volt Bruce-szal. Reméljük, sikerrel járunk, gondolta Janie, amikor elindultak a hotel elől, és beleolvadtak a kora reggeli londoni forgalomba.

Egész délelőtt főbb országutakon haladtak. Bruce vezetett, Janie a térképet figyelte, és igyekezett összeegyeztetni a kétdimenziós, pasztellszínű ábrákat a gyönyörűen zöldellő tájjal, amely körülvette őket. Többnyire a tájról beszélgettek, semmi

személyes nem jött szóba, ami némi megkönnyebbülést jelentett Janie számára. Sokszor csak hátradőlt az ülésen és lehunyta a szemét, békésen lebegve, már amennyire békésnek tudta érezni magát a jelenlegi bizonytalan helyzetben. Bruce nem zavarta meg. Valamivel dél előtt lefordultak a főútról, és észak felé haladtak tovább egy mellékúton.

Janie kizökkent a merengésből, amikor hirtelen zötyögőssé vált az út, és le is lassítottak. A térképre pillantott. – Nem itt kell lefordulnunk!

– Egy kis kitérőt teszünk.

– Miért?

– Itt van a legkedvesebb fogadóm egész Angliában. És ebédiszta van. Még legalább két óra az út Leedsig. Nem hiszem, hogy a gyomrom kibírná addig.

Ahogy belépték a kis Tudor-stílusú házba, Janie azt mondta:

– Sok időt töltünk evéssel.

– De jókat eszük, nem?

Janie ezzel kénytelen volt egyetérteni. A pincér átnyújtotta az étlapot, de Bruce azonnal vissza is adta, – Tudom, mit kérek – mondta, és Yorkshire pudingot rendelt marhasülttel. Janie csak levest kért.

Nézte Bruce-t, ahogy eszik, és gondolatai ide-oda kalandoztak a férfi és a múltbeli Fiú között, akire alig emlékezett. Derengett neki, hogy annak idején nem volt igazán szimpatikus neki, de amit most tapasztalt, az elmosott minden kellemetlen emléket. Eltűnődött, vajon Bruce is gondol-e a régi időkre, és összehasonlítja-e őt a fiatal lánnyal, akit futólag ismert húsz évvel ezelőtt. Gyorsan evett és látható élvezettel, néha az ujját is lenyalta.

– Ezt nevezem ebédnek! – fejezte be Bruce. Janie felnevetett.

– Jó, hogy nevetni hallak. Azt hittem, már el is felejtetted, hogy kell. Mi olyan vicces?

– Semmi különös, csak úgy. Ha tudtam volna, hogy ilyen rokonszenves gentleman lesz belőled, nagyobb figyelmet szenteltem volna neked fiatalabb korunkban.

– Köszönöm.

Habár a kollégái többnyire barátságosnak és lezsernek találták Ted Cummingsot, a csiszolt külső mögött spártai szigorúságú lény rejtőzött. A munkába mindig úgy érkezett meg, hogy minden hajszála a helyén volt. Soha nem volt beteg, és soha nem engedett meg magának semmi szabálytalanságot. Amikor péntek reggel a jobb halántékában lüktető fájdalommal ébredt, teljesen készületlenül érte a dolog. Még aszpirinje sem volt otthon, se legálisan felírt, se másmilyen. Évek óta nem volt rá szüksége.

Későn ébredt, és alig bírta kivonszolni magát az ágyból. Merev mozdulattal rakta le a talpát a padlóra. A lába olyan nehéz volt, mintha ólomcsizmát viselne, sőt az egész teste elviselhetetlenül súlyosnak tűnt, mintha előző nap óta erősödött volna a gravitáció.

Az intézetben töltött ideje alatt először fordult elő, hogy később ért be, mint a titkárnője. Legelőször megnézte az elektronikus postáját, de pár perc után belefáradt. Kikapcsolta a személyhívóját.

Beugrott az intézet egyik orvosához, és kért két aszpirint az asszisztensnőtől, aki ugratta: – Nem ártana felkeresni a komputerdoktor! – Ted utálta ezt az egyébként épp az intézet által kifejlesztett gépet, és csak a kötelező havi orvosi ellenőrzés alkalmával vette igénybe. Elégszer látta már, hogy milyen, mikor a gép vasmarokkal elkapja a beteg jobb csuklóját, akin valami mikrobát fedez fel a rutinvizsgálat alatt.

Annyira rosszul érezte magát, hogy azonnal lenyelte az aszpirint, víz nélkül. Az egyre fokozódó rosszullét ellenére elvégezte a nap első felére kiszabott munkáját. Később átnézte a Frank helyére jelentkezők listáját. Épp bepakolt az aktatáskájába, és úgy döntött, hazamegy és lefekszik, amikor eszébe jutott a szövetdarabka. Valami még átfutott az agyán, hogy telefonálni is kellene valakinek, de nem tudta felidézni, kinek. Lehet, hogy betegebb vagyok, mint gondolom, ha az emlékezetemre is így hat – ijedt meg hirtelen, és most először villant belé, hogy talán mégsem egyszerű megfázásról van szó, hanem valami komolyabb baja lehet. De talán csak influenza. Úgy döntött, agresszív gyógymóddal kikúrálja, ágyba fekszik, sok folyadékot iszik, és

bevesz jó pár aszpirint, már ha tud szerezni. (Ha Bruce itt lenne, írhatna egy receptet.) Biztos volt benne, hogy egy nap múlva megint munkába állhat.

Félresöpörte a telefonálás gondolatát, és a szövetdarabkára próbált koncentrálni. A labor a leglogikusabb hely, ahol keresheti, úgyhogy oda indult, remélve, sikerrel jár, mert ahogy teltek a percek, egyre gyöngébbnek érezte magát. Tenyerét az elektronikus zár monitorjára fektette, és hallotta a halk kattantást. Amikor belépett a laborba, újabb kattogás ütötte meg a fülét: egy komputer billentyűzetének kopogása. Caroline-t találta ott, aki elmélyülten dolgozott az egyik számítógépen.

Ei is feledkezett róla, hogy Janie Crowe asszisztense egész nap ott fog dolgozni a laborban. Váratlanul érte a jelenléte. Habár csak kétszer találkoztak, azonnal felismerte a hullámos, vörös hajzuhatagról. Legszívesebben belemarkolt volna. Eltűnődött, vajon mit szólna a nő.

Szinte már mozdult is a keze, de aztán erőt vett magán és visszahúzta. Nagyon szégyellte, hogy ilyen hozzá méltatlan gondolatok járnak a fejében. Mi a csuda ütött belé? Már az is kínos volt, hogy Caroline még mindig nem vette észre a jelenlétét. Diszkrétan köhintett egyet-kettőt, megfeledkezve róla, hogy mennyire kapar a torka. Összerándult a fájdalomtól.

Caroline meghallotta, és hátrafordult. Ted majdnem felszisszent, amikor meglátta. Valóban Caroline volt az, de mennyire megváltozott tegnap óta! Nyoma sem volt a rózsás arcszínnek. A bőre tésztásan sápadt volt, a szemé alatt lila karikák ültek, és mintha nehézséget okozott volna neki, hogy hátrafordítsa a fejét.

Caroline észrevette a döbbenetet Ted arcán, és zavarában elpirult, ami élesen kiütöközött sápadt bőréen. Láttá reggel a tükrében, hogy valami betegség bujkál benne, de éppúgy, mint Ted, ő is úgy döntött, valami kis kezdődő megfázás lehet.

– Jó napot, Caroline – üdvözölte Ted. – Hogy van?

Caroline halkan és szárazán köhintett kettőt, a szája elé szorítva a kezét – Hát őszintén szólva, voltam már jobban is – felelte. – Valami lappang bennem.

– Akkor egy cipőben járunk – mondta Ted. – Talán nátha. A modern orvostudomány verhetetlen ellensége. Kissé vigasztal,

hogy nem vagyok egyedül, de persze sajnálom, hogy ilyen rosszul érzi magát.

– Köszönöm – mosolygott bágyadtan Caroline. – Félek, hogy nem egyszerű megfázás. Reggel rémes fejfájással ébredtem. Még átmásolok egy-két fájl lemezre, aztán azonnal visszamegyek a szállodába, és ágyba bújok. Nagyon remélem, el fog múlni, még mielőtt felfigyel rá a biorendőrség. Már itt sem vagyok, nem akarom akadályozni a munkájában. – Elfordult, és kifújta az orrát.

– Ó, nem zavar, csak a hűtőkamrából akarok kivenni egy-két dolgot. Aztán én is végeztem a mai napra. Egyébként nem hallott valamit arról, mit intéztek a barátaink Leedsben? Kíváncsi vagyok, sikerült-e megtalálni a talajmintákat.

A Leeds szóról megint eszébe villant a *telefonálni*. Van valami összefüggés a kettő között, de képtelen volt rájönni, mi. Bosszúság és düh öntötte el. Nem is figyelt oda Caroline válaszának első felére, csak a legvégét hallotta...?

– ...ma este, ha sikerül megszerezni őket.

Ted a bürokratikus elintéznivalók miatt nagyon valószínűtlennek tartotta, hogy ilyen gyorsan visszaérjenek. De nem mondott semmit Caroline-nak, inkább megpróbálta szóba hozni a szövedarabkát. – Na és volt ideje dolgoztatni azzal a szövedarabbal, amit az egyik mintában találtak? Nagyon érdekes lelet. Gondolom, alig várja, hogy megvizsgálhassa.

Caroline azt akarta felelni: „Nem, ma még nem volt időm, sok dolgom volt”, de hirtelen heves köhögéshöz vett erőt rajta. Felállt, és előregörnyedve, görcsösen köhögött.

Ted rémülten odalépett hozzá. A hátára simította kezét, és megdörzsölgette, ami mintha lecsillapította volna. Pár pillanat múlva felegyenesedett, és már csak könnyen köhintett egyet-kettőt.

Amikor végre meg tudott szólalni, kicsit felnevetett és azt mondta: – Ne haragudjon, ez elég illetlen volt. Azt hiszem, jobb lesz, ha most azonnal visszaindulok a szállodába.

Ne! Amíg meg nem mondod, hová raktad azt a nyavalyás szövedarabot – gondolta rémülten Ted. Próbált kitalálni valamit, hogy maradhatna kapcsolatban Caroline-nal, de az agya száraz volt, mint a tapló. Gondolkozz! Végül a kínzó üresség után végre eszébe jutott valami.

Aggodalmas arckifejezést öltött magára, és azt mondta: – Segíthetek valamit, amíg a barátnője visszatér?

Nincs szüksége esetleg valamire?

– Caroline visszaült a székre, még néhányat köhécselt, és kezdte összeszedni a papírjait. – Ha rosszabbul leszek, lehet, hogy szükségem lesz a segítségére. Olyan bonyolult itt az egészségügyi ellátás rendszere, nem is tudom, hová kell fordulnom. Kicsit félek, hogy itt tartanak. Janie nagyon szeretne minél előbb hazatérni az Államokba. Ráadásul nagyon fél a testlenyomatvételtől...

Ted ezzel nem értett egyet. Ő és Bruce fontos szerepet játszottak a technika kidolgozásában, és habár ő volt az első, aki beismerte, hogy az eljárás nem kellemes, mindazonáltal nagyon érdekes módszer. De azért ráhagyta Caroline-re. – Igen, ezt megértem.

Caroline folytatta. – Ha Janie itt lenne, ő ápolna, de nem tudom biztosan, mikor ér vissza. Tudna ajánlani esetleg egy orvost, ha mégis szükségem lenne rá? Akiben megbízhatok, és nem ad ki a biorendőrségnek? Nem tudom, mi ez, de percről percre rosszabbul érzem magam.

Az intézetben jó néhány orvos dolgozott, akik szívesen segítettek volna szép csendben, habár ez törvényellenes volt. Ted megadhatta volna bármelyikük otthoni számát. De nem akarta kiengedni Caroline-t a kezéből, míg vissza nem szerezte tőle a szövetdarabkát. Kivett egy tollat fehér köpenye felső zsebéből, a másiktól pedig egy jegyzetömböt, és felírt egy telefonszámot.

– Ez az otthoni számom – adta át Caroline-nak. – Ha esetleg nem lennék otthon, hagyjon üzenetet. Ha szükséges, keresek egy orvost, aki azonnal tudja fogadni.

Caroline megkönnyebbült mosollyal átvette a cédulát. – Nagyon köszönöm – mondta, és őszintén hálás is volt

Ted szívélyesen rámosolygott, és hozzátette: – talán nem ártana, ha egyszer-kétszer benéznék magához a hétvégén, ha egyedül lesz. Melyik hotelben szálltak meg?

Caroline gondolkodás nélkül megmondta.

– Akkor majd meglátogatom valamikor – mondta Ted. Kissé vonakodva otthagyta Caroline-t, és a hűtőkamrához ment. El akarta intézni a hiányzó *P. coli* minta pótlását, még mielőtt ágy-

nak esne. Úgy tűnt neki, mintha egymillió fényévnyire lenne tőle az a kísérlet.

Mielőtt hazaindult, még beugrott a mosdóba. Miközben kezét mosott, belepillantott a tükörbe.

A nyaka furcsán meg volt duzzadva.

A Leedsig hátralévő út alatt Janie és Bruce csöndesen beszélgettek. Egy olyan szakaszon, ahol kevés volt az autó, Janie átvette a vezetést. Ahogy közeledtek Leedshez, kezdett sűrűsödni a forgalom, és visszaengedte Bruce-t a kormányhoz. Nem sokkal később lefordultak az autópályáról, és egy bekötőúton egy átalakított gyárépülethez hajtottak. Bruce leparkolt a kapu előtt. Miközben kinyújtóztatták elgémberedett tagjaikat, Janie az órájára pillantott.

– Háromnegyed három. Ha egy órán belül sikerül elintézni, akkor még egész kényelmesen visszaérünk estére Londonba.

Bruce bezárta a kocsiajtót – Van rá esély, hogy sikerül. Reméljük, Ted már előkészítette őket az érkezésünkre.

A biztonsági őr, miután feltett néhány kérdést Bruce-nak, keresgált a számítógépén, hogy értesítette-e őket Ted Cummings a talajminták ügyéről. Bruce és Janie türelmetlenül várakoztak. De az őr nem talált semmiféle üzenetet.

– Próbáltam elérni az irodáját közvetlenül a számítógépen keresztül, de semmi válasz. Önök talán kapcsolatba tudnak lépni vele másképp.

Bruce azonnal felhívta Ted személyhívóját, de semmi válasz.

– A rohadt életbe! – kiáltott fel nyilvánvaló bosszúsággal.

– Nem válaszol. Ez nagyon különös. Soha nem szokta kikapcsolni.

A következő félórában többször is próbálkoztak, de hiába, nem tudták elérni Tedet. Az őr a biztonsági szolgálat vezetőjéhez irányította őket. Ott azt mondták nekik, ha most azonnal neki-látnak a szükséges papírok kitöltésének, akkor másnap reggelre Ted közbenjárása nélkül is megkaphatják az engedélyeket.

– És a saját állandó engedélyem? – kérdezte Bruce – dühösen. – Az semmit nem számít?

– Dehogynem, dr. Ransom – felelte gúnyos mosollyal a biztonsági főnök. – Ha az ön engedélye nem lenne, akkor egy hétbe telne elintézni.

Bruce félrevonta Janie-t. – Nem is tudom, mit mondjak, igazán szégyellem. Nagyon sajnálom, tényleg. Ted többnyire nagyon megbízható az ilyen dolgokban, el sem tudom képzelni, mi történt vele, hogy elfelejtett idetelefonálni.

Janie próbálta leplezni a csalódottságát, de nem sok sikerrel. A homlokára barázdák ültek ki, és hirtelen nagyon kimerültnek érezte magát. Megdörzsölgette a halántékát, hogy viasszaszortsa a készülődő fejfájást, és egy percig némán állt Aztán Bruce-ra nézett, és azt mondta: – Micsoda zűrzavar!

Bruce nem tudott mit felelni. Nem csodálkozott rajta, hogy Janie dühös. – Akkor most mit csináljunk?

Janie nagyot sóhajtott. – Ha holnap reggelre elintézhethetjük, az nekem még mindig jobb megoldás, mintha újra kell venni az összes mintát. Próbálkozzunk, hátha elérjük Tedet, és akkor talán mégiscsak sikerül elintézni még ma.

Bruce nem szívesen zúzta szét a reményeit, de azt mondta:

– Attól tartok, ez nem túl valószínű.

– Mikor zárnak itt?

– Talán fél hatkor. – Bruce megnézte az óráját. – Tehát van még nagyjából két óránk, hogy elkapjuk Tedet, és kitöltögezzük a papírokat. Még így is egész éjszaka vezetni fogunk hazafelé. Nem vagyok biztos benne, hogy erre képes lennék. Valószínűleg itt kell töltenünk az éjszakát. Hacsak nem akarsz most azonnal visszamenni, és holnap reggel szépen elkezdni újra az ásást.

Janie fel-alá járkált, összefont karokkal. Az egyik vállán nehéz táská lógott – Nem kerestem meg újból a tulajdonosokat Abban sem vagyok biztos, hogy újból hozzájárulnának.

– Én nem bánom, ha itt kell maradnunk. Tudok egy jó kis szállodát Leeds központjában, biztosan lesz üres szobájuk – mondta Bruce.

Janie kissé meglepett pillantást vetett rá.

– Szobáik – igazította ki magát gyorsan Bruce.

– Azt hiszem, nemigen van más választásunk. Maradnunk kell. Nagyon hálás lennék, ha kitöltenéd ezeket a papírokat De ha nem tudjuk holnap reggel viasszaszerezni a mintáimat, akkor azonnal vissza kell indulnunk Londonba.

– Nagyon sajnálom, hogy ilyen kavardás lett belőle.

– Nem a te hibád, Bruce, és igazán nagyon kedves vagy

hogy ennyit segítesz. Azt hiszem, nem ártana felhívni Caroline-t. Elkezdhetné hívogatni a tulajdonosokat az újabb engedélyekért. Használhatom a mobiltelefonodat?

Bruce átadta neki, Janie pedig felhívta a londoni hotelt. Caroline nem volt a szobájában, úgyhogy üzenetet hagyott neki, részletes utasításokkal. Aztán Bruce próbálta meg újra Ted személyhívóját, de ismét nem kapott semmi választ.

Bruce és Janie néma csöndben hajtottak be Leeds belvárosába, miután kitöltögették a tucatnyi nyomtatványt. Bruce még egy előző utazásról emlékezett az egykori vízimalomból átalakított, barátságos kis szállodára. Könnyen megtalálták, épp a szívében az egykor nyüzsgő iparvárosnak, amely most küszködött az életben maradásért. A környék, ahol a hotel állt, reneszánszát élte, leginkább elegáns lakások és szórakozóhelyek voltak erre felé. A szálloda viktoriánus épülete szépen fel lett újítva, vörösbarna téglából valami melegség sugárzott. Janie úgy érezte, átjárja az egész testét, és kimossa belőle a fáradtságot.

Bruce hátrament a csomagtartóhoz, és kivette a táskáját.

– Szeretek minden eshetőségre felkészülni – mondta Janie-nek, miközben a portás kezébe nyomta. – Szólnom kellett volna neked is, hogy esetleg itt kell éjszakáznunk.

– Semmi baj, én sem vagyok teljesen készületlen. Sejtetem, hogy esetleg nem megy olyan simán. A legszükségesebbek nálam vannak.

– Okos. Akkor pakoljunk le, aztán cserkésszünk be valami vacsorát.

Megbeszélték, mikor találkoznak a hallban, aztán felmentek a szobájukba, melyek a második emelet két végében helyezkedtek el. Janie gyorsan felfrissítette magát kicsit, aztán kísért az utcára, ahol talált még nyitva néhány üzletet. Vett egy ruhát, és egy fülbevalót is, amit véletlenül meglátott, aztán visszasietett a szállodába. Megfürdött, és átöltözött az új ruhába, majd szemügyre vette magát a tükörben. Nem is rossz, egy ilyen öreglánytól – gondolta, aztán elindult lefelé.

Amikor Janie az asztalhoz közeledett, Bruce felállt, és kihúzta neki a széket. – Vettem a bátorságot, és rendeltem egy üveg bort. Remélem, ízleni fog.

Alig mondta ki, a pincér már meg is jelent két pohárral, a borospalackkal és egy dugóhúzóval. Megmutatta Bruce-nak a címkét, aztán szakavatott mozdulattal kihúzta a dugót, egy kortyot a pohárba töltött, majd diszkréten hátrább lépett, míg Bruce beleszagolt, és megízlelte a sötétvörös nedűt. Elégedetten bólintott, mire a pincér megint előbbre lépett, és töltött mindkettőjüknek.

Janie kíváncsian figyelte a rituálét, és megint arra gondolt, mennyire megváltozott Bruce. A hagyományos angol társadalomban töltött évek olyan csiszoltságot kölcsönöztek neki, ami az amerikai férfiak legtöbbjéből hiányzott.

Az étterem ablakai a malom melletti kis csatorna vizére néztek. A lemenő nap sugarai táncoltak a lassan hömpölygő vízen. Minden, amit szinte horizontális sugarai megérintettek, tüzes vörössé változott. A bor varázslatosán áradt szét az ereikben. A pincér többször is hívás nélkül felbukkant, és tapintatosan újratöltögette kiürült poharukat, aztán visszahúzódott az árnyékba. Janie érezte, hogy lassan lehullik róla az egész napi stressz, és ellazulva hátradőlt a kényelmes széken. Lehunyta a szemét, és békés hangulatban ringatózott. Amikor kinyitotta, észrevette, hogy Bruce nézi. Gyorsan elkapta a tekintetét.

Jólesett a férfi érdeklődése. Persze Bruce nem tudhatja, mi-ken ment keresztül, mennyire megkeményítették a tragédiák, és milyen nehéz bárki előtt is kitárulkoznia. Most először azóta, hogy eltemette a férjét, elárasztotta a vágy, hogy valaki megérintse. Csak ült, Bruce tekintetét magán érezve, hagyta, hogy a vágy a bőrén sisteregjen, és meg sem próbálta elnyomni. A szeme könnybe lábadt, az alsó ajkába harapott, hogy visszafojtsa. Nem akarta, hogy a férfi lássa, mennyire fel van kavarva.

Bruce az egyik kezét gyöngéden a karjára fektette. Szinte megijesztette a kezének melegsége. Mintha olvasna a gondolataiban, azt mondta: – Janie, annyira szeretnék tudni mindent, ami veled történt.

Janie ajka megremegett, és lesütötte a szemét. Felhajtotta

a maradék bort, hátha abból erőt merít. Lassan és határozottan beszélt. A hangján hallatszott, hogy kicsit be van csípve. – Miután végeztem az egyetemem, feleségül mentem egy Harry Crowe nevű férfihez. Harry gyermekorvos volt. Kellemes és szép élet állt előttünk, mindent elterveztünk. És minden jól is sikerült. Minden. Reggelente, amikor felébredtem, magamba kellett csípni, hogy nem álmodom-e, hanem tényleg ilyen csodálatos és átlagos életem van. Amilyen neked lehet itt. Csupa elégedettség és nyugalom. Elhallgatott, és önteni akart magának még egy kis bort, de Bruce kivette a kezéből. – Majd én. – Egy kortyot töltött a poharába, és azt mondta: – Folytasd.

– Reagen idején részvényeket vettünk, és épp a tőzsdekrach előtt eladtuk. Vettünk egy szép házat, épp mielőtt az égbe szöktek volna az ingatlanárak. Mindketten imádtuk a munkánkat. A lányunk kitűnő iskolába járt, és nagyon jól haladt, zenét tanult, sportolt...

Láthatóan megingott a határozottsága. Bruce megfogta a kezét. Érezte, hogy Janie keze megfeszül a tenyere alatt. – Folytasd, Janie...

– Egyik reggel együtt mentek el. Ezen a napon általában én vittem Betsyt iskolába, de Harry aznap az egyetemre ment egy szemináriumot tartani, és útba esett az iskola. Nekem aznap csak délután kellett bemennem, pizzamában lézengtem otthon. A járványról épp csak akkoriban kezdtek terjedni a hírek az orvosok között. Az egészségügyi minisztérium ugyan már kiadott egy közleményt róla, de igazán még nem kapta fel a hírt a média. Úgyhogy az iskola vezetősége sem volt felkészülve arra, ami történt. Előző nap az iskolai büfé egyik dolgozója lázas lett, és gyomorfájásról panaszkodott, haza is ment. De előtte még előkészítette a másnapi reggelit. Délután két órára az összes gyerek, aki evett belőle rosszul lett. Addigra a büfés meghalt. Az orvos felhívta az egészségügyi minisztériumot, és meggyőzte őket, hogy az iskolát karantén alá kell helyezni. Amikor Harry délután Betsyért ment, már karantén volt, de valahogy sikerült bejutnia, talán mert gyermekorvos volt. Az iskolában négyszázan rekedtek benn, és háromszázötvenhatan lettek rosszul. Háromszáznegyvenkettő meghalt közülük. Harry és Betsy is a szerencsétlenül jártak között voltak. Az összes holttestet azonnal el-

szállították, és egy héten belül el is hamvasztották. Soha többé nem láttam őket.

– Jézusom, Janie, ez rettenetes...

– Ez még nem minden. – Janie arcán most már patakozottak a könnyek. – Mivel temetést nem rendezhettem, legalább egy emlékszerartást szerettem volna. A szüleim is eljöttek. Ők Pennsylvániában voltak, amikor a dolog történt, de a szertartásra hazajöttek. Útközben megálltak New Jersey után egy bisztróban, hogy egyenek valamit...

Janie felzokogott. Bruce folytatta. – És elkapták a fertőzést?

Janie bólintott, és lehunyta a szemét. Záporoztak a könnyei, a karjára hullottak, Bruce kezére és az abroszra. – Jaj Istenem, szörnyű, folyton itatom az egereket.

Bruce halványan elmosolyodott. – Ha így folytatod, kénytelen leszek feljelentést tenni nyilvános helyen való fertőzésveszélyes viselkedésért – mondta Bruce.

Janie megtörölte a szemét és szipogott. – Szerencse, hogy otthon nem tilos. Egyfolytában börtönben ülnék.

Bruce felállt, odament hozzá, megállt a széke mögött, hátulról átölelte, és gyöngéden a karjaiban tartotta, míg Janie halkán tovább sírdogált. Nem ellenkezett. Az emberek megbámulták őket, de az eleinte megvető tekintetek lassan együttérzővé váltak.

Janie pár perc múlva a férfi karjához nyúlt, és megveregette, jelezve, hogy most már engedje el. Bruce visszaült a helyére.

Janie kivörösödött szemmel ránézett, és maga is meglepődött, de azt mondta: – Nem is tudod, milyen jólesett. Köszönöm.

– Szívesen máskor is. Nem tudom, én hogy bírtam volna ki, ha velem történik ilyesmi. Nagyon bátor vagy, hogy olyan gyorsan folytatni próbáltad az életed.

– Az ember megkeményedik tőle. Mintha a belsődbe marcolnának és mindent kitépnének belőle.

Pár pillanatig némán ültek, míg Janie megtörölgette a szemét. Bruce intett a pincérnek, aki újabb üveg borral közeledett, hogy nem kéri. Kis hallgatás után azt mondta: – Eredetileg arra gondoltam, máshol vacsorázzunk, de maradhatnánk itt a hotelben.

– Na tessék, már megint eszünk. Ahányszor csak találkozunk. Nem tudom, elég józan vagyok-e, hogy el tudjam olvasni az étlapot.

– Majd én rendelek mindkettőnknek.

Janie a férfi kezére rakta a kezét – Hát jó, rendelj bármit, csak csigát ne. Azt utálok.

A vacsora rövidesen megérkezett, és miközben ettek, Janie feje lassan kitisztult. Eltűnődött, Bruce hogyan tudott ilyen józan maradni. Az este előrehaladtával egyre jobb lett a kedve, a szomorúság lassan elpárolgott, és a vacsora vége felé Janie azon kapta magát, hogy meglepően kellemesen érzi magát Bruce társaságában.

Amikor, átsétáltak a halion a lift felé, Janie még mindig érezte a rövid ölelést. A melegség, ami egy vonzó férfi társaságából áradt, lassan áthatotta és lefelé kúszott a testében. Bruce-ra pillantott. Későre járt, a hallban már nemigen voltak vendégek. Míg a liftet várták, Bruce átkarolta a vállát, és magához húzta, Janie ellenállt, de csak nagyon kicsit. Bruce mélyen a szemébe nézett, aztán megcsókolta. Elhúzódott és rámosolygott, majd megint az ajkára szorította az ajkát.

De a bor mámora már elhalványult. Amikor megérkezett a lift és szétnyílt az ajtaja, Janie kibontakozott az ölelésből. A mámor elszállt, és józanul csak az előtte álló feladatokra gondolt. Bármennyire is szeretett volna megszabadulni a múlttól, nem tudta lerázni magáról a fojtogató érzést, a félelmet attól, hogy megint közel. Kerüljön valakihez, akit aztán esetleg el kell vesztítenie. A régi hangján, nagyon határozottan azt mondta: – Azt hiszem, inkább gyalog megyek. Jót tenne egy kis mozgás. – Aztán megszorította Bruce kezét. – Köszönöm, igazán kellemes este volt. És már sokkal jobban érzem magam. – Azzal faképnél hagyta Bruce-t, aki csodálkozva nézett utána, ahogy kissé ingadozva a lépcső felé indult.

9

Ha a prófétájuk, Jézus egy szegény ács fia volt, vajon a templomaik miért olyan fényűzőek? – tűnődött Alejandro. Elkápráztatták a pazar szőnyegek és falikárpitok, amelyekkel zsúfolva volt a pápai palota, meg a csodálatos, színpompás festmények,

amilyeneket még soha életében nem látott. A szinte mezítelen istennők buja figurái különösen felizgatták, soha nem látott még ilyen erotikus ábrázolásokat a női testről, az orvosi tankönyvekben semmi esetre sem. Azoknak puritán ábrái nem is emlékéztettek a festmények élettől duzzadó figuráira. Ez a palota nekik szent hely? – gondolta csodálkozva, mert valami sokkal komorabb, átszellemültebb környezetre számított. Vajon tiszteletet kellene-e éreznie a keresztények iránt, vagy megvetést, amiéit ennyire eltévelyedtek a hit egyszerűségétől?

Idővel majd kiderül – gondolta. Kezében tartotta a pergamentekercset, amely odarendelte a palotába, és körbenézett, hogy kitől kérdezhetné meg, most mi a teendője. Végül egy díszes egyenruhát viselő, fegyveres őrhöz fordult, aki az egyik fal mellett álldogált.

– Bocsáss meg – szólította meg az őrt, és megmutatta a pergamentekercset. – Ezt az értesítést kaptam, hogy jelenjek meg. Hová kell mennem?

Az őr a tekercsre pillantott, aztán jobbra mutatott. – Azon az ajtón – mondta a szakállas férfi, akiről Alejandro hamar eldöntötte, hogy bizonyára nem pap. Egy őr strázsált az ajtónál is, amely fényes fából, díszesen volt kifaragva, és nagyobb volt, mint amilyet Alejandro valaha is látott. Mennyi őrt! – gondolta. Miért kell ide egész hadsereg? Neki is felmutatta a pergament, mire az őr kitárta a súlyos ajtót, beengedve Alejandrót egy tágas helyiségbe. Olyan volt, mint egy trónterem, és jó néhány, hozzá hasonlóan elveszettnek látszó férfi álldogált benne.

Lenyűgözve megtorpant a többiek között, akik szintén nagyon meg voltak illetődve, bámulták a pompát, amely körülvette őket. A terem végében valami zaj hallatszott, mire egy emberként mind odafordultak. Feltárult egy hatalmas, kétszárnyú ajtó, és belépett két alabárdos, közöttük egy előkelő tartású, tekintélyes férfi. Izgatott suttogás futott végig a várakozókon.

Az úriember, aki belépett, fényűző öltözetet viselt, a galériját és az ujját fehér hermelinprém szegélyezte. Az övének csatja aranyból volt, csillogó ékkövekkel és ragyogó igazgyöngyökkel kirakva. Királyian a terem közepére lépkedett, és ott némán megállt, várva, hogy a jelenlévők figyelme felé forduljon. A türelmetlenségből, amely éles vonású arcára kiült, és a rosz-

szállásból, amivel végigtekintett a gyülekezeten, Alejandro arra következtetett, hozzá van szokva, hogy azonnal rá figyelnek, intelligens és fürkésző tekintete volt. A hosszú, hegyes orr fölött ülő keskeny szemek egy pillanatra megállapodtak Alejandrón. A vörös köpenyes, férfi halvány futó mosollyal elfordult, aztán odabíccentett az egyik örnek, aki hangosan koppantott a padlón az alabárdja nyelével, és a sutyorgás elhalt a teremben. A férfi megköszönte a torkát, és megszólalt.

– Vak közöttetek zsidók? Ha igen, lépjenek elő!

Alejandróba rémület markolt. Lehet, hogy a püspök gyilkosát kereső spanyol katonák már ideértek Avignonba? Idegesen körbepillantott, várva, mit tesznek a többiek. Miért szólítják vajon a zsidókat? Nem hallott róla, hogy a zsidókat védelmező pápai ediktumot visszavonták volna. Igyekezett palástolni az ijedtségét, de alig tudta elfojtani a remegést. Ha faggatni kezdik a származásáról, biztos, hogy nem tudja megőrizni a hidegvérét, és elárulja magát.

Rémülten nézte, ahogy a zsidó orvosok egyenként lassan előbbre léptek. Egyik-másiknak sárga, kör alakú folt volt varrva a ruhája ujjára. Számukra nem volt választási lehetőség. Egy csoportba gyűltek, idegesen várva ismeretlen sorsukat. Alejandro látta a félelmet a szemükben, de a büszke dacot is, és szégyenkezett a saját gyávasága miatt.

A vörösbe öltözött, magas férfi megvető tekintettel méregette a kis csoportot – Ti távozhattok – mondta.

A zsidók csodálkozva néztek egymásra, megkönnyebbülés ömlött el az arcukon. Gyorsan sarkon fordultak, és kisiettek. Alig merték elhinni, hogy ilyen szerencsésen megúszták a kalandot.

Már túl késő volt, hogy Alejandro is csatlakozzon hozzájuk. Szomorú irigységgel figyelte, ahogy kisorjáznak a teremből. A magas férfi intett az ottmaradottaknak, hogy üljenek le. Mindenki zavartan keresgélt megfelelő ülőhelyet. Párnázott, puha székeken foglalhattak helyet, amelyeket Alejandro az előbb már megcsodált.

Miután mind elhelyezkedtek, a vörös ruhás férfi is leült egy pompás, aranyozott karosszékre, amely emelvényen állt – Tanult orvoskollégáim! A nevem Guy de Chauliac, és abban a megtiszteltetésben lehet részem, hogy Őszentsége VI. Kelemen pápa

személyi orvosa lehetek. Ma Őszentsége nevében beszélek, aki-nek szüksége van a szolgálataitokra egy rendkívül fontos ügy-ben, a Szentegyház és a francia királyság érdekében.

– Mint mindnyájan bizonyára tudjátok, borzalmas, soha nem látott méretű ragály sújt bennünket. A jelentések szerint már egész Európa szenved tőle, ezrek esnek áldozatul nap mint nap. A külszágokból érkező hírek éppolyan szomorúak, mint amilyeneket mi küldünk nekik. Szeretett testvérünk, III. Edward, Anglia királya levélben számolt be nekünk arról, hogy a pestis Angliában is lábra kapott, és elragadta a canterbury érseket is. Edward király a leányát gyászolja, Joannát, aki épp úton volt, hogy egybekeljen a királyi kasztíliai ház egyik fiával, amikor őt is kegyetlenül elragadta a pestis.

A fiatal nemes hölgy, aki a mennyegzői menettel utazott! – villant Alejandro eszébe, amit a kocsmában hallott.

– Őszentsége nagy tisztelettel és szeretettel viseltetik az angol királyi ház iránt, és igen fontosnak tartja, hogy Európában fennmaradjon a politikai stabilitás, Őszentsége annak ellenére, hogy országaink között jelenleg viszály dúl, bátorítani kívánja Anglia és Franciaország uralkodóit a megbékélésre és a szövetségre, ami oly fontos lenne a béke és a prosperitás érdekében. Angliának feltétlenül szövetségre kell lépnie Európa többi királyi házával. Ha a királyi családot megtizedeli a járvány, az súlyos következményekkel járhat a világ egyensúlyára nézve, ami az egyház érdekeit is fenyegetné.

Alejandro körbepillantott az ülő orvosokon. Mind odaadó figyelemmel csüggték de Chauliac szavain, aki folytatta a drámai beszédet.

– Én magam személyesen felügyeltem Őszentsége egészségére a borzalmas járvány kitörése óta. A módszereim eltérnek a szokásostól, és igaz ugyan, hogy Őszentsége nehezen tűri a bezártságot, de senki nem vitathatja az eredményeimet. Szent-atyánk úgy döntött, hogy cselekvően kivesszük a részünket az európai királyi családok egészségének megvédéséből. Azért rendeltünk ma ide benneteket, orvosi hírnevetek elismeréséül, hogy besorozzunk katonának a szent háborúba, amelyet a pestis ellen vívunk. Még ma, a saját irányításom alatt megkezdjük a tovább-képzést, ismertetem veletek a módszereket, amelyeket a Szent-

atya védelmében alkalmaztunk. Ezután szétküldünk benneteket mint követeket Angliába és más európai királyi udvarokba, a feladatotok az lesz, hogy felügyeljétek a királyi családok egészségét. Nem engedhetjük, hogy a pestis feldúlja az európai országok között már kialakult szövetségeket, vagy hogy ellehetetlenítse a jövőbeni szövetségek megkötését.

Mesteri szónoklat volt, Alejandrót is éppúgy magával ragadta, mint mindenki mást a teremben.

– Most azonnal térjétek vissza a rendelőtökbe, és szedjétek össze a szerszámaikat. Ahogy végeztünk az oktatással, azonnal útnak indultok. Ha valamelyikőtöknek támogatásra szoruló családja van, Őszentsége gondoskodni fog róla a távolléteketben. Most az írnokok lajstromba veszik a neveiteket, és a névsort átadjuk a Szentatyának.

Alejandro tudta, hogy az igazi neve azonnal elárulná; nem volt más választása, mint hogy eldobja. Szomorúan arra gondolt, mennyire hiányozni fog, hiszen jó szolgálatot tett egész életében, és büszke volt rá, hogy Avram Canches fia.

Amikor rá került a sor, de Chauliacra nézett, egyenesen az áthatóan kék szemekbe, és nyugodt hangon azt mondta: – Hernandez. A nevem Alejandro Hernandez.

- Spanyol vagy? – kérdezte de Chauliac.
- Igen, uram, az vagyok.

Alejandro és kollégái kényelmes, fényűző szállást kaptak a pápai palotában a háromnapos gyorstalpaló tanfolyamra. Mind-egyiküknek saját szoba jutott, külön árnyékszékkel. Minden lehetséges módon kényeztették őket, mert a pápa biztosítani akarta teljes lojalitásukat.

De Chauliac saját maga felügyelt az oktatásra. Árgus szemekkel figyelte, melyikükben fedezi fel leginkább azokat a képességeket, amelyek a feladathoz szükségesek.

Az orvosok mindennap előadásokon vettek részt az egyik elegáns teremben. De Chauliac egy pódiumon állva órákon át beszélt. Alejandro csodálkozva figyelte, hogy soha nem fárad el. Legalább annyira szereti a hivatását, mint én – gondolta.

- Mindig konzultáltak az asztrológusokkal – oktatta őket

de Chauliac az első napon –, hogy megtudjátok, melyek a legmegfelelőbb napok a fürdésre, a szabadba való kimenetelre, és a mindennapi élet egyéb tevékenységeire. Mindent, amit a páciensek addig hanyag nemtörődomséggel műveltek, most gyanakodva kell szemlélni, mert nem tudhatjuk, melyekben rejlik ott a fertőzés veszélye. Tapasztalni fogjátok, hogy a királyi betegek, akik olyannyira hozzá vak szokva ahhoz, hogy minden szeszélyüket teljesítsék, eleinte tiltakozni fognak, nem akarják eltérni, hogy ti mondjátok meg nekik, mit tehetnek és mit nem. Legyetek hajthatatlanok!

Alejandro megpróbálta elképzelni magát, amint parancsokat osztogat egy királynak, de ez enyén szólva nehezebbre esett.

– És ha továbbra is ellenkeznek? – kérdezte.

– Emlékeztessd őket, hogy a Mindenható Isten hatalma van a kezekben, amelyet Őszentsége a pápa ruházott rád, és amit mindenképpen fel fogsz használni, hogy megóvd az egészségüket.

Aznap este, amikor lefeküdt, Alejandro nagyon kicsinek és zavartnak érezte magát.

A második napon de Chauliac ismertette teóriáit arról, hogyan terjedhet a fertőzés. – Határozott, megfigyeléseken alapuló meggyőződésem, hogy a levegőben láthatatlan párák avagy nedvek terjengenek, és ezek révén vándorol a pestis. A még élő, de már fertőzött áldozat kilélegzi ezeket a levegővel, és így tovább fertőzi a környezetét. Tehát, a pácienseket teljes mértékben el kell szigetelni. Zárjátok be őket a váraikba, ne engedjétek be kereskedőket, utazókat. A legbölcsebb az, ha semmiféle érintkezést nem engedtek a külvilággal. Nagyrabecsült elődöm, Henri de Mandeville is határozott nézetekkel rendelkezett a fertőzésről: ő tanított arra, hogy mindig mossak kezet, mielőtt és miután egy beteghez nyúltam, mert hitt benne, hogy ezek a párák a kézen is megtapadhatnak. Őszentsége könyvtárában található példány de Mandeville értekezéseiről ebben a témában, akik érdeklődnek iránta, elolvashatják.

De hiszen ez az én elméletem is! – gondolta Alejandro.

Fellelkesítette, hogy a tisztaság fontosságával kapcsolatos meggyőződését mások is osztják, ismét kérdés nélkül megszólalt meg.

– Én azt tapasztaltam, hogy ha borral öblítjük le a sebeket,

gyorsabban gyógyulnak. Van valami a borból, ami akadályozza a szepszist.

– Persze, talán berúg, és nem találja meg az utat a sebhez!
– jegyezte meg az egyik orvos félhangosan, nagy derűtséget keltve.

Alejandro elvörösödött, de Chauliac pedig felemelte a kezét. A csoport azonnal elcsendesedett. – Soha ne nevessetek kollégáitok megfigyelésein! A legbölcsebbek sem tudják még gyógyítani ezt a kórt. Egyenlőek vagyunk tudatlanságunkban. – Alejandro-ra nézett – Később keress fel, majd beszélünk erről.

Minden fej Alejandro felé fordult, aki csak bólintott, aztán lesütötte a szemét.

Aznap este hívták, és egy ór de Chauliac magánlakosztályába kísérte. Jó pár lépcsőt megmászott a magas toronyban az ór nyomában, akit láthatóan akadályozott a nehéz páncél és a fegyverzet.

Alejandro bizonytalanul lépett be az előszobába. De Chauliac intett, hogy menjen beljebb.

– Gyere csak, és ülj le ide. – Egy kárpitozott díványra mutatott – Helyezd magad kényelembe.

Alejandro félénken leült, óvatosan elhelyezkedve a puha párnán. Figyelte de Chauliacot: nyomtalanul eltűnt a pedagógus és az oktató, a helyébe szívélyes házigazda lépett. Meglepő volt az átalakulás. – Ön egészen más magánemberként, dr. de Chauliac – kezdte óvatosan Alejandro.

De Chauliac borral kínálta egy súlyos ezüst kupában. – És miben találsz másnak? – kérdezte kíváncsian felvont szemöldökkel.

Alejandro nagyot kortyolt a borból, aztán azt mondta: – Ön szigorú előadó, és a jelenléte meglehetősen... – keresgélte a megfelelő szót – ...tekintélyt parancsoló.

De Chauliac cinikusan felnevetett – Az embernek tekintélyt kell sugározni, ha tanít – mondta –, különben nem tanulnak a diákjai, és hiábavalók az erőfeszítései. Gyűlölöm, ha olyanoknak kell tudást átadnom, akik nem ismerik fel az értékét.

Alejandro arcára sértettség ült ki. – Uram, én... – kezdett tiltakozni.

– Nem rád céloztam – vágott közbe de Chauliac. – Ha ez

lenne rólad a véleményem, most nem lennél itt. A többiekről beszélek. Egy rakás tökfej. Úgy látszik, a pestis elvitte hivatásunk legjobbait, és csak az idioták maradtak meg. – Felállt a székből, és átült egy Alejandróhoz közelebbire. Hozzá hajolt, és nagyon izgatottnak látszott. – De a te szemedben tűz lobog, a tudomány szeretete, és a szívem repes, amikor ilyet látok.

– Túlbecsüli a képességeimet, uram.

De Chauliac nem vette le róla a szemét. – Nem, nem hin-ném. Figyeltelek, ahogy hallgattad az előadásaimat. Nem tudod elrejtetni az értelem jelét. Régóta vágyom rá, hogy beszélhessek valakivel, aki osztja a nézeteimet a szépsziszról. Örülök, hogy ma szóba hoztad. El kell mesélned, miként jutottál arra, hogy a bor segíti a sebgyógyulást.

Alejandro megnyugodott, hogy nem kell a lebukástól félnie, és látta, hogy de Chauliac ugyanúgy szomjazza a tudást, mint ő. – Sokat kísérleteztem, különböző folyadékokat használtam a sebek lemosásához – kezdte. – A legtöbbnek nem volt különösebb hatása. Némelyik egyenesen hátráltatta a gyógyulást. De a bor, még a legsilányabb, legihatatlanabb is, mindig felgyorsítja a gyógyulás folyamatát. Én legalábbis így figyeltem meg. Ezt először még Montpellier-ben vettem észre...

– Montpellier-ben látogattad az egyetemem?

– Igen – felelte Alejandro.

– Gyakran tartok előadásokat Montpellier-ben, Mikor jártál oda? Talán részt is vettél annak idején valamelyik előadásomon.

Alejandro nyitotta a száját, hogy válaszoljon, aztán megakadt. Hirtelenjében csak a zsidó időszámítás szerint tudta az évet. Pánikba esett. Hogy magyarázza meg de Chauliacnak, hogy nem tudja megmondani, melyik esztendőben végezte a tanulmányait?

– Ööö... hat évvel ezelőtt jártam oda.

– 1342-ben?

– Igen. – Alejandro homlokán gyöngyözni kezdett a verejték.

– Akkor valószínűleg épp elkerültük egymást Abban az esztendőben én Párizsban voltam, a királyt kezeltem. Borzasztóan szenved a köszvénytől. Ami egyáltalán nem lep meg. annak ellenére, hogy vékony a testalkata, elképesztően bűnös módon sokat és nehezeket eszik. Nem vett tudomást róla, hogy mér-

tékletességre intettem. – De Chauliac élvezettel magasba emelte a kupáját, és ivott. – Őfelségének nem volt más orvosa rajtam kívül, úgyhogy abba kellett hagynom a tanítást, míg őt gyógykezelttem. Kár, hogy nem találkoztunk akkoriban. Örültem volna egy ilyen kitűnő tanítványnak. No de mindegy. Most itt vagy, ez a lényeg. És mit keresel spanyol létedre Avignonban?

Alejandro rövid hallgatás után halkán azt felelte: – A családom akarata volt. – Nem részletezte tovább.

De Chauliac nem is kérdezett többet a magánéletéről, sokkal jobban érdekelték más témák. – Tehát azt mondod, úgy jutottál a borról erre a következtetésre, hogy többször kipróbáltad, míg biztos nem lettél a hatásában? Milyen eredeti módszer! Mások többnyire csak várják, hogy a véletlenekből tanuljanak.

Alejandroban lassan elcsitult a pánik, és belefeledkezett a beszélgetésbe. Ide-oda csapongva beszélgették át az estét, bort iszogatva és gyümölcsöket eszegetve, megosztották egymással az elméleteiket, összevetették teóriáikat a műtétekről, betegségekről, gyógykezelésekről. Az éjszakába nyúlóan beszélgettek, mint egyenrangú kollégák, és amikor elhagyta de Chauliac lakosztályát, Alejandro sokkal nagyobb tiszteletet érzett iránta, mint addig, és biztos volt benne, hogy ezt az embert nem szabad lebecsülni.

A harmadik napon de Chauliac váratlan meglepetéssel szolgált tanítványainak. Egy nagy, zárt, de levegős belső udvaron gyűltek össze. Kellemes hely voltosok növényvel. De Chauliac egy súlyos drapériával letakart, hosszúkás asztal mögött állt, és szélesen vigyorgott. Amikor a hallgatóság köré gyűlt, lerántotta a takarót: a pestis egy nemrégiben elpusztult áldozatának holtteste feküdt ott, egy harminc év körüli férfi.

Meglepett felszisszenés hallatszott. Az orvosok azonnal megértették, de Chauliacnak az a szándéka, hogy ott előttük felboncolja. – Ahogy bizonyára tudjátok, Őszentsége tiltja a holttestek megszenteltetését – mondta.

Alejandro mélyen hallgatott, és azt gondolta magában: ha sejtenéd, hogy én milyen jól tudom...

– Mindazonáltal – folytatta de Chauliac – az első kézből

származó tapasztalatok felbecsülhetetlen haszonnak járnak, ezért a Szentatya engedélyt adott ennek a testnek a felboncolására. De az áldását nem adta rá, ezt ne feledjétek. Habár ez az ember zsidó volt, és amúgy sincs reménye az üdvözlésre.

Alejandro-nak sikerült megőrizni a hidegvérét, és tekintete a halott ágyékára tévedt, ahol tévedhetetlen bizonyítékát látta de Chauliac állításának.

– Most pedig segítségre lesz szükségem. Dr. Hernandez!

Alejandro szomorú pillantást vetett a holttestre, a megduzzadt nyakra, a megfeketedett kezekre és lábakra, és arra gondolt, milyen különös, hogy épp rá, az egyetlen jelenlevő zsidóra esett a választás. Talán ez a büntetés a bűneimért. Vagy az Isten akarta, hogy én kapjam ezt a feladatot. Ki bánná kíméletesebben egy zsidó holttestével, mint egy másik zsidó?

Közelebb lépett az asztalhoz, és szó nélkül kézbe vette a vésőt és a kalapácsot. – Jól vapy – mondta de Chauliac – Nyisd fel a mellkast.

Alejandro a holttest mellére tette a kezét, hogy megkeresse a kellő helyet, aztán odaillesztette a vésőt. A test még ki sem hűlt egészen, alig néhány órája lehetett halott. Legalább nem lesz olyan szörnyű a bűz, gondolta Alejandro. Óvatosan lesújtott a kalapáccsal, ahogy Cerverében csinálta, Carlos Alderón testével. Hallotta a bordák roppanását, és letette a szerszámokat. Kést fogott, és egy bevágást ejtett.

– Nagyon ügyes – mondta de Chauliac, aki figyelte. – Mint ha már csináltad volna.

A látszólag mellékes megjegyzés megrémisztette Alejandro-t. Ezzel meg mire akar célozni? Nem mert de Chauliac szemébe nézni. Lehet, hogy mégiscsak felismerte a montpellier-i évekből, és emlékszik a nevére is? Alejandro némán dolgozott tovább, feltárva a mellüreget. A szív hatalmas volt, amiből minden jelenlevő azonnal tudta, hogy a halott nagylelkű és kedves ember volt Alejandro nagyon lassan felnézett, és de Chauliacra meredt.

De Chauliac bólintott, és tárgyilagos hangon csak annyit mondott – Folytasd!

A pápa írnokai minden orvost elláttak különféle amulettekkel és a gyógyszerek receptjeivel, bőségesen felszerelve őket minden egyébbel is, ami csak szükséges volt a megbízatásukhoz.

Alejandro szorgalmasan bemásolta a könyvébe a gyógyszerek receptjeit, ügyelve, hogy mindent pontosan jegyezzen le. Épp végzett vele, amikor de Chauliac váratlanul belépett a szobájába, és rajtakapta, kezében a könyvvvel.

– Örömmel látom, milyen szorgalmas vagy. Ritkának találok az ilyet a spanyolok között.

Alejandro gyorsan becsapta a könyvet, mielőtt de Chauliac elolvashatta volna, amit írt, és azt mondta: – Diákkorom óta szokásom mindent feljegyezni, amit tanultam. Másképp elfelejteném a bölcsességet, amelyet jó sáfárként őriznem kell.

De Chauliac egy pillanatig sem hitte, hogy Alejandro akár a legapróbb részletet is valaha elfelejtené.

– Egyszer talán majd újból együtt tölthetünk egy estét, és megtisztelsz azzal, hogy betekintést engedsz ebbe a könyvbe.

– Talán, amikor visszatérek Avignonba – felelte hűvösen Alejandro. *Ha* visszatérek, tette hozzá magában.

Indulás reggelén jól szemügre vette magát a tükörben, és arra gondolt, ha valami csoda folytán a szülei még életben vannak, meg sem ismernék ebben az Öltözékben, amit de Chauliac-tól kapott. Vajon mit fognak csinálni, ha megérkeznek, és engem sehol nem találnak? – tűnődött. Még arra sem volt módja, hogy kitegye a saját névtábláját a rendelője ajtajára, amely most üresen és kihasználatlanul fog állni, míg ő vissza nem tér. Vajon azt fogják hinni, valami bajom esett, és el sem értem Avignonba, vagy elárultam a bizalmukat? – gondolta keserűen.

Az isten verné meg ezt az átkozott pestist és a beképzelt bolondokat, akik azt hiszik, úgy fog táncolni, ahogy ők fütyülnek! Alaposabban szemügre vette a tükörképét. Gyűlölte megváltozott külsejét, nagyon vágyott megszokott öltözékére, amit Cer-verében hordott. Mennyire megváltozott ilyen rövid idő alatt! Az arca borotvált volt, a haja a nyakáig ért, francia divat szerint vágva –, szűk térdnadrágot viselt, borvörös színű, puha, rogygyant

szárú bőrcsizmát. Hosszú ujjú tunikája finom vászonból készült, kékeszöld volt, mint a tenger, és a nyakánál magasan gombolódott, aminek Alejandro örült, legalább elrejtette a sebhelyet. Mindehhez elegáns kabát járult, bő ujjakkal és széles gallérral. A kabát finom gyapjúból készült, ugyanolyan mélybíbor színű volt, mint a nadrág, és jóval a térde alá ért. A fején sötétzöld, nyolcszögletű kalap, divatosan félrecsapva, a tetején tarka toll meredezett, kissé túl léha az ő ízlésének. Hacsak a tükör nem hazudik, maga a testet öltött francia úriember. De a legszembetűnőbb változás mégis az arcán volt: már nem tükröződött rajta az az ártatlanság, ami Cerverében. Borostyánszínű szemében új, kemény tekintet ült, szomorú bölcsesség, amit nem tudott leplezni, még önmaga előtt sem.

Az utazóláda, ami szintén de Chauliactól származott, még három teljes rend ruhát tartalmazott. Ez elég lesz életem végéig, ha nem hízom meg! – gondolta.

A finom ruhák mellett az az öltözék is bele volt tömve a ládába, amit az utazása során csináltatott. Jó szolgálatot tesz még, és valószínűnek tartotta, hogy hamarosan szüksége is lesz rájuk. A saját nyeregtáskáját is magával vitte, abban tartotta a pénzét és könyvét – ezektől soha nem vált volna meg.

Végül kiment a szobájából, hogy csatlakozzon a többiekhez.

Az orvosok ismét összegyűltek a nagyteremben, és hangos megjegyzéseket tettek egymás megváltozott külsejére. De Chauliac ismét látványos belépővel jelent meg, megállt szépen felöltötött protezsáltjai előtt, és beszélni kezdett.

– Messieurs, ti vagytok az orvostársadalom színe-virága. Örömmel tapasztaltam a szorgalmatokat és tudásvágyatokat. Mindegyikőtök sokat fejlődött a tudományában, és bízunk benne, hogy a tudásotokkal külföldön sem vallótok szégyent, ahol Őszentségét fogjátok képviselni a nemes királyi udvarokban. Legyetek lelkiismeretesek a munkátokban, és szolgáljátok az Urat. Szüntelenül imádkozni fogunk a sikereitekért.

Ezután sorra minden orvos de Chauliac elé járult, és ő mindegyikkkel közölte a rendeltetési helyét, és részletes utasításokat adott. Bátorította őket, és közvetítette a pápa személyes áldását. Az orvosok egyenként távoztak a teremből, hogy megkezdjék útjukat idegen földre.

Alejandro volt a legutolsó; a többiek már mind elmentek, egyedül maradt de Chauliackal.

– Remekül festesz, doktor Hernandez! Ahogy egy jómódú és sikeres orvoshoz illik. Sejtettem, hogy jól fog állni. Kérlek, ülj le. Sok mondanivalóm van, kényelmesebb lesz így.

Alejandro engedelmeskedett, azon tűnődve, vajon hogy a csudába lehet kényelmesen ülni ilyen szoros nadrágban.

– Csodálattal figyeltem, milyen gyorsan sajátítottad el az új tudnivalókat az utóbbi néhány napban – kezdte de Chauliac. – És amint már mondtam, nagy hatást tett rám az intelligenciád és a tudásod. Ezért tehát, Őszentségével egyetértésben úgy döntöttünk, téged küldünk III. Edward király udvarába, akinek kérése az egész vállalkozást elindította.

Alejandro nagyot nyelt, és bólintott.

De Chauliac bőbeszédűbb választ várt, és megkérdezte: – Talán nem örülsz neki? Ez óriási megtiszteltetés egy orvos számára.

Alejandro halkan felelte: – Valóban mélységes megtiszteltetés a számomra uram. Nem vagyok méltó a bizalomra.

– Ezt nem hiszem. Saját ifjúkori önmagamát látom benned, ugyanazt az égő vágyat, hogy elérjek valami nagyot. Nem, egyáltalán nem hinném, hogy túlbecsüllek. A feladatod azonban nagyon nehéz. Nem lesz könnyű dolgod a királyi személyekkel, akiket szolgálnod kell.

Elhallgatott, várta, hogy Alejandro válaszoljon, de ő csak összeszorította a száját. De Chauliac felsóhajtott, aztán folytatta, a hangja egyre inkább elsötétedett. – Megértem a tartózkodásodat, de kérlek, értsd meg, nem a te döntésedtől függ, hogy vállalod-e az angliai feladatot. Sok forog kockán Őszentsége számára. Gyakori összeköttetésben állunk majd az angol udvarral, hogy ellenőrizhessük, odaadón látod-e el a feladatodat. És ha nem így lesz, az nem vet rád jó fényt.

Alejandro de Chauliacra meredt. A leplezett kényszerítés, amit egész idő alatt érzett, most egyértelműen megnyilatkozott. Többször is megfordult a fejében, hogy itthagya a palotát, egyszerűen megszökik. Vajon mennyit tudhat rólam? – töprengett, és kutatóan nézett de Chauliac átható tekintetű kék szemébe. De nem látott benne semmit, csak a meggyőződést, hogy min-

denképpen engedelmeskedni fog, és szomorúan arra gondolt, valóban nemigen tehet mást.

Mély, megadó sóhajjal csak annyit kérdezett: – Mennyiben különbözik ez a királyi család a többitől?

De Chauliac szinte kegyetlenül elmosolyodott Vékony pengeajka gúnyos vigyorra húzódott, és lelkesen magyarázni kezdett – Plantagenetek – mondta, olyan nyomatékosan ejtve a nevet, mintha jelentenie kellene valamit Alejandro számára. – Azt tartják magukról, ők a legnemesebb familia egész Európában. Mind magas termetűek, a hajuk szőke, mint a színarany, a szemük zafírkék, lerí róluk az északi származás. És nem szívesen engedelmeskednek olyan parancsnak, amely Őszentségétől, a pápától származik, annak ellenére, hogy látszólag alávetik magukat az egyház hatalmának. Habár Edward maga kérte, hogy küldjünk neki egy orvost, készülj fel rá, hogy nem fog vita nélkül engedelmeskedni az utasításaidnak.

– Meglehetősen kellemetlen helynek hangzik az angol királyi udvar.

De Chauliac felnevetett. – Ó, dehogya! Ez Európa legfényesebb és legerősebb udvartartása. Edward és Philippa büszkéek rá, hogy a vendégeiket legkitűnőbb fogadtatásban részesítik. Egy vagyont költöttek windsori kastélyuk megnagyobbítására, és semmi kétség, igen látványosnak fogod találni.

– Ennél is látványosabbnak? – mutatott körbe Alejandro. – Ez hogy lehetséges?

– Edward mindent megtesz, hogy felülmúlja a franciakat. Azt állítja, őt illeti a francia trón, az anyja révén. De látni fogod, hogy a franciák sokkal illemtudóbb és felvilágosodottabb emberek, mint az ángliusok. Edwardnak ki kell érdemelnie, hogy egy ilyen nép fölött uralkodhasson.

De Chauliac pár pillanatig hallgatott, hogy Alejandro megemésztthesse a hallottakat – Különös figyelmet kell szentelned Isabella hercegnőnek, mivel Őszentségének tervei vannak a házasságkötését illetően. Figyelmeztetlek, önfejű és akaratos teremtes, ráadásul hetedhétországra szóló szépség. Megpróbál majd az ujjá köré csavarni, és engedékenységre bírni, de te nem engedheted, hogy beleszóljon a munkádba. A többiek, a Fekete Herceg, a királyné és az udvaroncok hasonló természetűek, de

kevésbé akaratosak. Edwarddal és Isabellával, azt hiszem, elég sok bajod lesz. – De Chauliac felállt, jelezve, hogy vége a beszélgetésnek. – Nem irigyellek a nehéz feladatért – mondta –, de irigylem az izgalmakat, amelyek várnak rád. Bárcsak én utazhatnék helyetted!

Alejandro a gondolatát is utálta, hogy ilyen célokra használja fel a tudását Megvetendőnek találta, hogy a pápába saját ambíciói érdekében beleavatkozik más országok ügyébe. Nem akart belekeveredni ilyen gyanús dolgokba. De azt sem tagadhatta, hogy de Chauliacnak igaza van: ez olyan lehetőség, ami csak egyszer adódik az ember életében. Megfogadta magában, arra fogja felhasználni, hogy annyit tanuljon, amennyit csak lehet.

– Uram, mindent megteszek majd, ami tőlem telik – végül csak ennyit mondott.

De Chauliac belépett a pápa fényűző szalonjába, és mélyen meghajolt. Végighallgatta a pápa szokásos panaszáradatát a bezártság miatt, együttérzéséről biztosította, de nem engedett a szigorból.

– Van az orvosok között egy spanyol – mondta Kelemennek. – Nagyon okos és tehetséges, azt hiszem, magasan felülmúlja a többieket. Őt küldtem Angliába.

Kelemen helyeslően elmosolyodott, és egy pávatoll legyezővel hűsítette magát. – Jól van, barátom. Edward minden bizonynyal örülni fog, hogy nem francia orvost küldtünk.

Az utunk nagyjából húsz napig fog tartani – mondta Alejandro a kísérelőjéül kirendelt kapitány. – Öszentsége tíz órát adott mellénk, manapság ezekben a zavaros időkben nem biztonságosak az utak. A lehető leggyorsabban fogunk haladni. Nem szeretnék egy helyen sem sokáig időzni a pestisveszély miatt. Ez dicséretes elővigyázatosság, gondolta Alejandro, miközben a lovára szállt. A gyönyörű, éjféletek paripa a pápai őrség lovainak díszes szerszámaival viselte. A nyeregáskáját maga mögé kötözte, és követte a kapitányt, aki kivezette a palota udvarából a kis csapatot. Délelőtt indultak útnak, a pápa zászlaja alatt.

Az útjuk gyors és eseménytelen volt, egészen a negyedik napig. Nagyjából a Rhone mentén haladtak, át Lyonon. Épp Dijon felé indultak tovább, amikor szembetalálkoztak egy különös menettel: rongyos, mocskos parasztok hada állta el az utat, megakadályozva továbbhaladásukat

– Úgy néznek ki, mint a csontvázak – mondta Alejandro, és elvezette lovát a szörnyű menet mellett karját orra elé szorítva a borzalmas szag miatt – Legalább kétszázan vannak, talán többen is. – A kapitány mellé lovagolt, és megkérdezte: – Az ég szerelmére, mit művelnek ezek a szerencsétlenek?

– Mindenfelé tele vannak velük az utak. Városról városra járnak, ostromozzák magukat. Azt állítják, ők az emberiség megváltói, az Isten vezeklésnek veszi az önsanyargatásukat, és véget vet a pestisnek. Napról napra többen csatlakoznak hozzájuk.

– Nem láttam vezetőt az élükön. Hogy szervezik meg ezeket a borzalmas zárandoklatokat?

– Állítólag minden csoportnak van egy vezére, akinek teljes engedelmességet fogadnak. Mindenki harminc napig marad a csapattal, vagy tovább is. Saját maguk fedezik a fenntartásukat a zárandoklat során, de csak a jó isten tudja, mit esznek. Csak rájuk kell nézni, mind csupa csont és bőr.

Mindnyájan mezítelenek volt derékig, és megalvadt, hamuval keveredett fekete vér borította a hátukat. Fűlsértő volt az állandó üvöltésük, megtöltötte a levegőt a keservesen jajgató hangok kórusa. A lovasok nagyon szerettek volna tovább jutni, idegesen sarkantyúzták a lovaikat.

Amikor jó messzire elhagyták őket, a kapitány azt mondta:

– Ha én lennék az Isten, külön pestissel sújtanám ezeket a nyavalyásokat.

– Azt hiszem, már megtörtént – mondta Alejandro. – Az örölség pestisést küldte rájuk.

Sebesen vágattak tovább, remélve, hogy minél messzebb jutnak a szörnyű hordától. Pár óra múlva egy város szélére érkeztek, itt megálltak, hogy bevárják a többieket is, és együtt haladjanak át a városon.

Habár Alejandro legfőlőbb annyit tudott a háborúról, amennyit Hernandez mesélt neki, de azt gyanította, hogy állás szerint rosszabb nem lehet; mint az a látvány, ami a város főterén

fogadta őket. Hat máglya lobogott, sűrű füst gomolygott az égre a cölöpök körül, melyeknek mindegyikéhez egy ember elszenesedett maradványai voltak odakötözve. A borzalmat több tucatnyi démonian üvöltő alak állta körbe, még szörnyűbbek, mint akiket a menetben láttak, derékig meztelenek, zsákvászon rongyokban. Tüskés ágakkal és fémvégű korbácsokkal ostorozták magukat, és amikor már nem bírták tovább, egymást verték. Vér folyt végig a lábukon, tócsába gyűlve a földön, amit mindenfelé véres lábnyomok és rongydarabok borítottak. Örjögő táncban ugrálták körül az elégett áldozatokat, a városi néptől bátorítva, akik szintén odagyűltek bábmészkodni. A templom harangjai vad kongassal kísérték a hátborzongató himnuszukat.

Alejandro és a kapitány iszonyodva, megbabonázva nézték, a lovaik idegesen ágaskodtak. Az egyik flagelláns kivált a körből, és az egyik cölöphöz kötözött holttestet kezdte ostorozni. Alejandro majdnem öklendezni kezdett, amikor észrevette hogy az odakötözött férfi még él, mert összerándult az ostorcsapásoktól. Előbbre léptetett a lovával, hogy jobban megnézze, és amikor meglátta a ruhája ujján az odavarrt sárga folt megperzselődött nyomait, dühödten odavágatott.

A kapitány látta, hogy elveszti a fejét, és ő is utánavágatott. Megragadta Alejandro lovának kantárját, és nagyot rántva megállította.

– Monsieur! Őrizd meg a józanságod! Ezek csak zsidók!

Alejandro örjögve próbált kiszabadulni, de hiába, a kapitány sokkal magasabb és erősebb volt nála. A kapitány látta a düh lobogását a szemében, és tudta, hogy nem bírja a végtelenségig visszatartani. A kavarodásban valami parancsot ordított az egyik katonának, aki leugrott a lováról és gyorsan egy nyílvesszőt illesztett az ijába. Megdöbbentő pontossággal kilőtte, épp a szívébe a cölöphöz kötözött férfinak, aki azonnal meghalt.

A vezeklők azonnal abbahagyták a körtáncot, és egy emberként fordultak oda az árulóhoz, aki megfosztotta őket a szórakozástól. A védelmet nyújtó pápai zászlóra ügyet sem vetve, fenyegetően feléjük csődültek.

A kapitány megint megragadta Alejandro lovának kantárját aztán a saját lova vékonyába vágta a sarkantyúját menekülve

az őrző csőcselék elől. Az egész csapat nekivágott, és meg sem álltak, míg ki nem értek a városból, mélyen be az erdőbe, ahol már biztonságban voltak.

A lovak tajtékozottak a vágatótól, és mivel már közeledett a napszálla, a kapitány úgy döntött, inkább megpihennek éjszaka. Miközben az örök a sátrakat állították fel, a kapitány félrevonta Alejandrót.

– Nagyon meggondolatlanul viselkedtél – mondta szigorúan. – Végzetes következményekkel is járhatott volna.

– De az az ember szenvedett! Elevenen megégették, nem hagyhattam, hogy...

– Megértem, hogy együttérzel a szenvedőkkel – vágott közbe a kapitány. – De egyikünk sem tehetett volna semmit, hogy megmentjük.

– Dehát te magad parancsoltad, hogy öljék meg. Te is átérezted a szenvedéseit!

– Elpazaroltunk egy jó nyilat – legyintett a kapitány. – Csak egy zsidó volt. A zsidóknak szenvedniük kell. Okosabb lenne, ha a jövőben tartózkodnál az efféle hősködéstől, ha szerencsésen akarsz célhoz érni.

Alejandróban fortyogott a düh, de elfojtotta. Nem árulhatod el magad! Ma meghalt egy zsidó. Ne legyél te a következő.

Délután elhaladtak Díjon mellett, kissé nyugatabbra tértek, egy olyan útra, amely észak felől megkerülte Párizst, majd Calais-ba vitt, ahol aztán átkelnek a csatornán.

Már csak egy napra voltak Calais-tól, amikor az egyik őr panaszkodni kezdett, hogy fáj a feje és rossz a gyomra. Alejandro azonnal megvizsgálta: a félelme beigazolódott, a férfi nyaka és hónalja kezdett megduzzadni. Kérte a kapitányt, hogy állítsa meg a csapatot, hadd pihenjen a beteg, aki egyre rosszabbul lett. Másnap reggel egy másik őrön jöttek elő hasonló tünetek. Délutánra további kettő betegedett meg.

Végül a tíz őr közül összesen öt lett rosszul. Alejandro előreküldte a kapitányt a megmaradt örökkel, hogy keressenek egy táborhelyet. A nyakába akasztotta az amulettet, eltakarta száját és az orrát, ahogy de Chauliac tanította, és kezelte a betegeket.

a gyógynövényekkel és a gyógyszerekkel, amiket Angliába vitt magával.

Az első őr egy nappal azután, hogy rosszul lett, meg is halt. A többiek kétségbe voltak esve. A kapitány sürgette Alejandrót, hogy menjenek tovább, de ő hallani sem akart róla. Nagyon remélte, hogy az újonnan tanult módszereknek meglesz a hatása. De amikor a második beteg is meghalt, az egészséges őrök morgolódni kezdtek, és a kapitány, aki nem feledkezett meg a pápa parancsáról, ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette, hogy tovább kell indulniuk.

– Egy tapodtat sem mozdulok, míg ezek az emberek fel nem gyógyulnak, vagy meg nem halnak. Ebben nem engedek – makacskodott Alejandro.

Az ijedt őrök kijelentették, hogy márpedig ők elindulnak Alejandro és beteg társaik nélkül is.

– Tanácstalan vagyok – vallotta be a kétségbeesett kapitány Alejandrónak. – Kötelességem épségben eljuttatni téged Angliába, de megfelelő kíséret nélkül nem megy. Máris két emberünk halott, és a többieket alig tudom kézben tartani. Mindenáron tovább akarnak menni, meg vak győződve róla, hogy itt fertőző a levegő.

– Ezzel a logikával nem szállhatok vitába – felelte az orvos.

– Nem tudok semmit mondani nekik, amivel megnyugtathánám őket. Már egy harmadik is egyre közelebb van a véghez, és biztos vagyok benne, hogy a másik kettő sem fogja túlélni.

– Mennyi idejük van még? – kérdezte kapitány.

– Nem tudom megmondani. Talán egy nap, talán kettő.

A kapitány elment pár percre, aztán nagy szomorúsággal az arcán tért vissza.

– Meg kell bocsátanod, amit tenni fogok, de nem késlekedhetünk tovább.

Alejandro nem értette. Felugrott, és követte a kapitányt, aki odament, ahol a betegek feküdtek. A rövid idő alatt, mióta Alejandro otthagya őket, hogy a kapitánnyal beszéljen, az egyikük meghalt. Üveges szeme felfelé meredt, a sarkában legyek gyülekeztek. A mellkasa nem mozdult. A másik kettő még magánál volt, hangosan nyögtek és sírtak.

A kapitány megállt mellettük, és azt mondta: – Békéljete meg az Istennel! – Aztán kihúzta a kardját

Ez a szálnalmas látvány az angyalokat is megkínozná – gondolta Alejandro. De legalább nem szenvednek tovább. Meg sem próbált közbelépni.

– Az Úr könyörüljön a telketeken, és az enyémen – mondta a kapitány. Aztán egy gyors és könyörületes csapással megszabadította őket szenvedéseiktől.

– És most folytatjuk az utunkat. Túl sok időt elvesztegetünk. Az Isten magához veszi ártatlan lelküket, Őszentsége azonban soha nem bocsátana meg nekem, ha nem teljesíteném a megbízatásomat Szedd össze a holmidat, és gyere.

A holttesteket otthagyták az erdőben, nem volt mivel elföldelni őket. Alejandro szíve mélyéből kívánta, bárcsak magával hozta volna a jó erős ásót, amit még Carlos Alderón kovácsolt Aragóniában, valamikor egy örökkévalósággal ezelőtt.

Útjának huszonkettedik napján az elgyötört csapat megérkezett Calais kikötőjébe, amely angol uralom alatt állt, amióta Edward király serege véres csatában egy évvel korábban elfoglalta. A városban teljes zűrzavar uralkodott, a pápa francia őrei panaszkodtak, hogy olyan, mintha ellenséges földön járnának. Ha nem lett volna a pápai zászló, biztosan megállították volna őket az angol megszálló katonák, akik nem néztek jó szemmel semmiféle katonai csoportot, amely Calais-ban akart tengerre szállni.

A kapitány a városban hagyta a megmaradt öt őrt és Alejandrot, és kiment a dokkokhoz, átkelőhajót keresni. Egy óra múlva tért vissza. – Az idő megfelelő az átkelésre – mondta. – Találtam egy halászt aki szívesen elfogadná az aranyainkat .'

A lovak és az emberek fölserglettek a zömök kis hajóra, és a halász vitorlát bontott, kihasználva az erős szelet Alejandro soha nem járt még a tengeren, és először izgalmasnak találta a hajózást. De amikor eltávolodtak a part védelmétől, és kiértek a nyílt vízre, iszonyúan rosszul lett, a fejét sem bírta felemelni, megállás nélkül hanyt egy vödörbe.

A kapitány együttérző volt – Soha nem könnyű az átkelés – mondta. – Vannak, akik soha nem heverik ki. De azt hiszem, jól haladunk. A víz aránylag nyugodt, és a szél is jó irányból fúj. Ennél sokkal rosszabb szokott lenni.

Alejandro felemelte a fejét, épp csak hogy annyit mondjon: – Hogy lehet ennél rosszabb? Mintha a belső részeimet akarnám kiokádni.

– Akkor legalább nem érzel majd fájdalmat! – mondta a kapitány. – De szerintem okosabb lenne, ha megtartanád őket. Talán segít valamit, ha tudod, nem vagy egyedül a szenvedéseidben. Azt mondják, a nagy Edward király is igencsak rossz tengerész – nevetett a kapitány. Ellenállhatatlanul viccesnek találta elképzelni, ahogy a nagy ember egy vödörbe okád. Alejandro azonban, aki rémesen érezte magát, nem talált semmi nevetségeset benne. Megint a vödör fölé hajolt, és öklendezett.

Másnap estefelé érték el az angol partokat. Gyorsan kiszálltak, átvezetve a lovakat a sekély vízen a kavicsos partra. Alejandro reszketeg lábakkal botladozott pár lépést, aztán felült a lovára.

A fehér sziklák fenségesen emelkedtek a víz fölé, és Alejandro elnézte a hajót, ahogy útnak indul a hanyatló nap fényében, vissza Franciaországba, otthagya őt és útítársait ezen a különös, idegen parton.

Alejandro a távolban előttük derengő városra mutatott, amelynek tornyai és füstölgő kéményei épp kezdtek kirajzolódni. – Az ott már London lenne? – kérdezte.

– Az bizony – felelte a kapitány.

– Milyen kicsi! És nézd, milyen piszkosszürke fölötte a levegő! – kiáltott fel Alejandro. – Sokkal nagyobbnak és szebbnek képzeltem. Ki hinné, hogy egy ilyen nagy király, mint Edward, egy ilyen városban lakjon?

– Azt hiszem, ezzel ő maga is egyetért – mondta a kapitány. – Csak a serege táborozik itt, ő maga Windsorban lakik. Azt mondják, nagyon fényes palotája van ott. Ma este elkísérlek a londoni Towerbe, az utasítás szerint. Aztán holnap talán visznek is Windsorba.

Alejandro kellemetlenül keménynek találta az angolok torokhangzású nyelvét, egyáltalán nem olyan volt, mint dallamos spanyol anyanyelve, vagy a francia lágy zsongása. A kemény hangok

szinte sértették a fülét, miközben a pápai küldöttség átvágott a tömegen, amely a London városába vezető hídon tolongott. Egyszer hallott német beszédet leginkább arra emlékeztette a hangzavar, amely most kavargott körülötte, egyik sem esett jól a fülének.

Lenézett a hídról a Temze partjaira, ahol halomban hevertek a holttestek, néhány a vízben is úszott. Orrát megcsapta az oszlás szaga. A víz olyan volt, mint a csatornalé. Ürülék és szemét úszott rajta, alig látszott ki bárhol is a víztükör.

A pápa zászlaja magasan lengedezett a kis menet élén, az emberek mindenhol félrehúzódtak, hogy utat engedjenek nekik. Egyesek térdre hullottak, és imára kulcsolták a kezüket, amikor meglátták az arany keresztet a vörös háttéren.

Alejandrót zavarba ejtette, hogy ekkora figyelmet keltenek, igyekezett a lehető legjobban elbújni az örök között.

A Tower kapujánál a várnagy fogadta őket, és intézkedett, hogy a holmijukat vigyék átmeneti szállásukra. – Őfelsége már vár rátok, Windsorban, ahol előkelőbben fogadhat. Azt parancsolta, ma este pihenjeteek itt meg, és holnap utaztok tovább, ha nektek is megfelel.

A várnagy roppant kíváncsi volt, mi újság a nagyvilágban, és meghívta őket vacsorára, remélve, hogy elmesélik az ide vezető utat. A kapitány készséggel el is fogadta a meghívást. A vacsorát a várnagy lakosztályának nagytermében szolgálták fel. A hosszú asztal meg volt rakva gőzölgő süttekkel és kenyérrel, egy tálon párolt zöldségeket adtak körbe. Mire végeztek az evéssel, Alejandrónak megfájdult a feje az erőfeszítéstől, hogy megpróbálja kihámozni, miről folyik körülötte a társalgás. Néhány angol szót és kifejezést felcsipegetett az út során a kapitánytól, mert más dolguk nemigen volt esténként a sötétben, mint beszélgetni. A kapitány szókinccse azonban igencsak korlátozott volt, és a kiejtése is csiszolatlan, Alejandro nem tanulhatott tőle annyit, amivel elboldogulna, és gyakran kérte, hogy fordítsák franciára az elhangzottakat.

Alejandrót pirkadatkor ébresztette a kapitány. – Uram, készen állunk az indulásra – mondta. – Hoztam egy-két dolgot, amit Őszentsége szeretne, ha magaddal vinnél.

Alejandro megdörzsölte szemét, felült, és átvette a kis csomagot – Miért nem maradtok egy-két napot pihenni, kérdezte.

– Nem szeretem az angolok földjét érezni a talpam alatt, ahogy az angol katonák sem szívesen lépnek francia földre, ha nem muszáj – felelte a kapitány.

Alejandro nem örült, hogy elmegy. – Dehát egy-két napot csak kibírnátok...

– Elfelejtet, jó uram, hogy a királyom háborúban áll azzal a királlyal, akinek a kezébe átadtalak. Igaz, most fegyverszünet van a pestis miatt, de ennek nemsokára vége lesz. Igaz, a pápát szolgálom, de mindhalálig Franciaország fia vagyok, és nagyon szeretnék már hazatérni. Bizonyára megérted, te is messzire vettél a saját hazádtól...

Hát igen, nagyon is megértem – gondolta Alejandro. – Annakkor Isten áldjon, és járj szerencsével hazafelé – mondta. A kapitány tisztelgett és távozott

Amikor egyedül maradt, Alejandro kibontotta a csomagot, hogy megnézze, mi van benne. Több pergamentekercs a királynak és minisztereinek, néhány apró ajándék a hölgyeknek, és egy erszény arany neki magának.

Gyorsan felöltözött, és felmászott a lépcsőn a toronyba, ahonnan több ór is szemmel tartotta a környező vidéket. Bánatosan bámulta, ahogy a hat lovas egyre kisebb és kisebb lett, és végül eltűnt a szeme elől. Eltűnődött, vajon hányan fognak épségben hazaérni Avignonba.

A Windsorba vivő út alatt Alejandro igyekezett a kíséret vezére közelében maradni, aki hosszan szolgált Franciaországban, és jól beszélte a nyelvet. Alejandro egyfolytában faggatta, kérdezgette a hétköznapi angol szavakról, tanácsokat kért, hogyan kell üdvözölni és megszólítani a királyi csatád tagjait. Az illetőt eleinte szórakoztatta a dolog, de egy idő után belefáradt a fiatalember kifogyhatatlan kérdéseibe. Örült, amikor megérkeztek a palota kapujához, és átadhatta Alejandrót a végcélnál.

Windsor vára hatalmas és erős volt, vastag kőfalakkal és pompás tornyokkal, amelyek magasan kiemelkedtek a várat körülvevő erdőből. Egy gazdag öltözetet viselő, előkelő modorú férfi üdvözölte az orvost a palotaudvaron.

– Sir John Chandos vagyok, uraságod engedelmével, Edward

király és a walesi herceg őfensége főtanácsadója. Üdvözöllek Windsorban. – Alejandro viszonzta az elegáns meghajlást, bár – meglehetősen esetlennek érezte magát Nem volt hozzászokva az udvari etiketthez és viselkedésmódhoz.

– *Pardon, monsieur, je ne comprends pas.*

– Ó, persze – váltott át Chandos azonnal könnyedén franciára. – Uraságod nem beszél a mi durva nyelvünket Magam is jobban kedvelem a franciát Azt a parancsot kaptam, hogy kísérjelek a palota keleti szárnyába, ahol már elő van készítve a lakosztályod. Remélem, elfogadhatónak találod majd. Őfelsége semmi költséget nem kímélt, hogy minden kényelemben részesítse Őszentsége követét

Alejandro követte Sir Johnt át a belső udvarokon a palota lakórészeibe. A termek és folyosók mind fényesen ki voltak világítva fáklyákkal és gyertyákkal. – Úgy látom, az olaj itt nem olyan drága, mint Spanyolországban – jegyezte meg Alejandro.

Sir John nevetett – Drágának drága, de Őfelsége nem tűrné, hogy sötétség boruljon Windsorra.

Átsétáltak egy boltozatos mennyezetű, tágas termen, amelynek falait csatajeleneteket ábrázoló kárpitok borították. Három pár kard függött a tűzhely fölött, körülöttük hatalmas szarvasagancsok.

– Miféle behemót szerzeté volt ez a hatalmas agancs? – mutatott rá Alejandro. – Ha ilyen állatok élnek a környéken, szeretném elkerülni őket!

Sir John megint felnevetett. – Nem kell félned, ezek az agancsok nagyon régiek. Jávorszarvasé volt Még Írországból hozta őket magával Edward király atyja. Manapság nem látni már ilyen vadakat. Azt mondják, kétszer akkorák voltak, mint egy nemes vérű paripa.

– Minden olyan hatalmas itt, egészen kicsinek érzem magam. A Plantagenetek valóban olyan óriások, mint mondják róluk?

– Ha csatában látnád őket, valóban azt gondolnád, óriások – felelt Sir John a büszkeségtől kipirult orcával. – Olyanok, mint Góliát!

Márpedig én nem vagyok Dávid – gondolta magában Alejandro.

A terem közepén egy hosszú asztal állt, amelynél akár több

család is helyet foglalhatott volna, körülötte több tucat szék, mind cikornyásan faragva. A rombusz alakú kőlapokkal kirakott padló sima fekete és erezett barna márványból készült, rajta szőnyegek és állatbőrök. Ebből a teremből kilépve egy hosszú, jól megvilágított folyosóra jutottak. A végében jobbra fordultak, és szaporán elhaladtak több csukott ajtó mellett, míg végül megálltak egy kis bemélyedésnél, ahol szintén ajtó nyílt.

Sir John benyitott, és előreengedte Alejandrót. Az orvos belépett, és körbenézett új otthonában. Szinte megfélemlítette a káprázatosán fényűző berendezés.

– Remélem, kényelmesnek találod majd szerény szállásodat, *monsieur*. Ha valamire szükséged van, csak húzd meg ezt a csengőzsinórt, és a szolgád azonnal itt terem. – Sir John kicsit hallgatott, hagyta, hadd nézzen jól körbe Alejandro, majd folytatta: – A család hét harangütésre fog összegyűlni a nagy ebédlőben vacsorázni, őfelségének nagy öröme szolgálna, ha csatlakoznál hozzájuk. Most magadra hagylak. Később majd találkozunk.

A harangok szavára Alejandro abbahagyta a holmija kicsoomagolását, hegyezte a fülét, hogy hány óra van. Hét harangkondulást számolt. Ellenőrizte a ruházatát, hogy minden rendesen áll-e rajta. Mivel soha nem viselt ilyet, még mindig végig kellett gondolnia, melyik darabnak hogy is kell állnia. Még egyszer leporolta az utált térdnadrágot, és elindult az ebédlőterembe.

Ha korábban pompásnak találta a nagytermet, most még inkább az volt a fényes társaságnak köszönhetően. Szépen öltözött emberek töltötték meg a termet, épp egy dalnokot hallgattak, aki fel-alá járkált közöttük, lantja egy hímzett pánttal volt a vállára akasztva.

Egy kövérkés, szőke, már nem fiatal nő ült az egyik vörös bársonnyal párnázott széken. Habár a ruhái és ékszerei ragyogtak, az arcát mély bánat felhőzte. Bizonyára ő a királyné – gondolta Alejandro –, aki nemrégiben veszítette el a leányát. Nem csoda, hogy olyan gondterhelt

Alejandro körbenézett a többi vendégen is. Kissé hátrább lépett, és megbújt az ajtó függőnye mögött, ahonnan jól figyelhette az elegáns gyülekezetet, mielőtt azok észrevették volna őt. Akadt bőven néznivalója. Próbálta kitalálni, kik lehetnek a

királyi pár gyermekei. Szinte minden jelenlevő fehér bőrű és szőke hajú volt, a szemük kék vagy szürke. Az egyik fiatal hölgy tele volt rakva csillogó-villogó ékszerekkel, és fényes szaténruhát viselt. Úgy döntött, ő lehet a hercegnő. Az egyik lánynak ragyogó vörös haja volt.

Alejandro titkos megfigyeléseit megzavarta egy harsona hangja, amely egy fontos személy beléptet jelezte.

A terem másik végében gyors léptekkel megjelent egy őszülő férfi, a fején keskeny aranykoronával, szorosan a sarkában egy hozzá hasonló, elegánsan öltözött fiatalember. Mindketten jó fejfel magasabbak voltak, mint Alejandro, és szép, daliás alakkal áldotta meg őket a Teremtő. A vak is láthatta, hogy apa és fia, és azt is, hogy királyi vér csörgedezik az ereikben. A herceg megkereste helyét az asztalnál a többiek között, a király pedig a bánatos nő mellé lépett. Kinyújtotta a kezét, és felsegítette.

– Királyném... – mondta, és lágyan megcsókolta a kezét. Aztán kimért léptekkel az asztalfőhöz sétált, és leereszkedett a bársonnyal párnázott karosszékbe. Miután leült, intett a vendégseregnek, hogy ők is foglaljanak helyet.

A vendégek nagy székhúzatás közepette elhelyezkedtek. Alejandro látta, hogy egy üres hely maradt, és zavartan döbönt rá, hogy az valószínűleg rá vár. Sietősen belépett, rögtön meglátta, hogy Sir John felpattan a helyéről, és felé indul.

– Felség – mondta Sir John, miközben az orvost maga elé tuszkolta. – Engedje meg, hogy bemutassam Hernandez doktort, Őszentsége Kelemen pápa követét. Ma délután érkezett.

Minden tekintet azonnal Alejandro felé fordult, a király éles kék szeme is. Gyors és átható pillantást vetett az új vendégre. Alaposan megvizsgálta a fiatalembert, mert Edward nem kedvelte Kelemen pápát, és még kevésbé bízott benne. Udvarias hangú levelezésük ellenére egyikük sem volt meggyőződve a másik tisztességes szándékairól.

Alejandro mozdulatlanul állva tűrte, hogy mustrálgassák, nem tudta, mit tegyen. Végül a király tekintete kissé megenyhült, és azt mondta: – Megtisztelő, Hernandez doktor, hogy ilyen hosszú utat tettél meg, hogy a családdal lehess. Nagylelkű és kedves Őszentségetől, hogy felajánlotta a szolgálataidat a vé-

delmünkre. Kérlek, csatlakozz hozzánk szerény vacsoránk mellett. Kíváncsian várjuk, mi híreket hoztál Avignonból.

A király az üres szék felé biccentett, és Alejandro érezte, hogy Sir John arrafelé kormányozza. Leült, és közelebb húzta az asztalhoz a széket. Jobbján a szőke hajú, nádszálkarcú hercegnő ült. Alejandro udvariasan rámosolygott.

– Az apám nem tűri a késést a vendégeknél – jegyezte meg csípősen a hercegnő, és gúnyosan mosolygott. Alejandro minden tekintetet magán érzett, nyilván a választ várták.

Ő lehet az élesnyelvű Isabella – gondolta. Valóban olyan is, amilyennek de Chauillac leírta. – Jól is teszi. A király méltán elvárja a legnagyobb tiszteletet minden alattvalójától. – Alejandro a király felé fordult, és úgy folytatta. – Ne haragudjon felséged a neveletlenségemért, de nem ismerem a királyság szokásait. Tudatlan spanyol vagyok csupán, távol a saját otthonomtól.

Nem is mondhatott volna jobbat, mert a király nagyon büszke volt udvarának vendégszeretetére, és igyekezett tökéletes fokra fejleszteni a vendéglátás művészetét.

– Tenni fogunk róla, hogy megismerkedj a szokásainkkal, és itt is otthon érezhesd magad. Nem tűröm, hogy a vendégeimet bármi kényelmetlenség érje! – A király szívélyesen felnevetett. – A Szentatya szerint távolról sem vagy tudatlan, fiatalember. Igen nagy dicsérettel illette orvosi képességeidet, Bocsáss meg, még nem teljesítettem házigazdái kötelességemet. Ez itt szeretett királyném, Philippa – mutatott a királynéra.

Alejandro felpattant, majdnem feldöntve a székét, és mélyen meghajolt a királyné felé, aki kecsesen bólintott. Az asztal körül a fiatalabb lányok fojtottan kuncogtak, nevetségesnek találták az őszinte, de ügyetlen bókot.

– Kérem, ülj vissza, uram. A számomra megtiszteltetés tudós jelenléted.

Alejandro engedelmeskedett, és zavarában fülig pirult.

– Nagytudományú Hernandez doktor – folytatta a király. – Őszintén remélem, tudsz majd valamilyen csodaszerrel szolgálni leányom éles és pergő nyelvére is! – A mellette ülő lány felé intett, akin Alejandro látta, hogy nagyon dühös. – Mind sokat szenvedünk Isabella elfojthatatlan szenvedélyétől, amivel a hibáink kijavítására törekszik. Elkényeztettem a leányo-

mat, úgyhogy csak magamat okolhatom. Ő pedig a fiam, Edward, a walesi herceg.

A fiatal herceg, aki a királlyal együtt lépett be, azt mondta: – Nagy megtiszteltetés a látogatásod, doktor – és intett, hogy maradjon csak ülve. – Őszentsége sokat írt a tanulmányaidról és magasztalta a képességeidet. Biztosított minket, hogy meg fogod óvni a családunkat a járványtól.

Attól tartok, túl sokat várnak tőlem – gondolta Alejandro. A katonáknak sem igen voltam hasznára, akik útközben megbetegedtek. Elhatározta, hogy amilyen hamar csak lehet, beszél a királlyal négy szemközt, és kissé realisabb képet fest arról, mire képes és mire nem. De most nem akarta megijeszteni a hölgyeket.

A beszélgetés arra terelődött, mi hír Európa-szerte, és mindenki hegyezte a fülét, amikor Alejandro elmesélte az Avignonból ide vezető utat. Hálás volt, hogy ő beszélhet, mert a feje már lüktetett az asztal körüli bábeli nyelvzavartól. Elbeszélte találkozásukat a visszataszító flagellánsokkal, és a máglyákat. Nagy szomorúsággal elmesélte a pápai örök halálát. A hallgatóság némán figyelt, mindenki a saját gondolataiba merült.

A walesi herceg észrevette, hogy elkomorodott a hangulat, és ügyesen könnyedebb irányba terelte a beszélgetést. – Mi az oka, hogy Franciaországban időztél, távol spanyolhonról? És hogyan figyelt fel rád a pápa orvosa?

Alejandro kicsit füllentett – Montpellier-ben folytattam a tanulmányaimat. A környéken tartózkodó minden orvost a pápai udvarba hívtak, hogy jelenjenek meg Őszentsége személyes orvosa előtt, és ő választott ki engem és több kollégámat, miután megvizsgálta a tudásunkat. De Chauliac doktor átadta a saját módszerét a kór terjedésének megakadályozására azoknak, akiket kiválasztottak, hogy külföldi udvarokba küldjék őket.

A beszélgetés más témákra terelődött, többnyire olyasmire, amit Alejandro nem nagyon értett. Egy muzsikussal vidám dallamokat pengetett a hárfáján, egy udvari bolond pedig bakugrásokkal szórakoztatta a társaságot, mindenkinek nagy örömet szerezve, de különösképpen egy kislányt vidított fel, aki a hercegnő másik oldalán ült. Gyöngyöző kacaja elbűvölően kedves volt, és sugárzó jókedve a környezetére is átragadt. Bárcsak ez a vidámság is olyan fertőző lenne, mint a pestis! – gondolta Alejandro.

Habár a család egy tagja áldozatul esett a járváynak, az összegyűlteken úgy látszott, nem érintették őket különösebben közelről a világban folyó borzalmak. Csak a királynő arcán ült ott az árulkodó szomorúság ami oly gyakori volt a palotán kívül. Itt azonban igazi vidámság uralkodott. A férfiak erősek voltak és robosztusak, a nők kecsesek és bájosak. Mintha valami varázslat védte volna őket a pestistől. Alejandro úgy látta, a vár lakói nagyon is boldogok és szerencsések; Szentül elhatározta, mindent megtesz, ami csak tőle telik, hogy ez így is maradjon.

10

Habár a gyomrát kődarabként nyomta az imént elfogyasztott nagy darab ürücomb, Robert Sarin azért legyűrt még egy utolsó falatot. Aztán hátradőlt, és elégedetten bőfögött egyet. Meglepte, milyen érthetetlenül jó mostanában az étvágya. Megdörzsölgette a pocakját. A kutya ott ült mellette, csóválta a farkát, és halkan nyüszítve könyörgött a maradékért. Sarin elmosolyodott, és oda nyújtott neki egy darabka zsíros húst a tenyerén. A kutya óvatosan elvette a fogával, és egyben lenyelte. Sarin kinyújtva hagyta zsíros kezét, a kutya pedig tisztára nyalogatta.

A lelke mélyén érezte, hogy nem sokszor lesz már része ebben az érzésben. Élvezte a lány csiklandozást megkérgecsedett tenyerén. Megtanulta, hogy kiélvezzen minden kellemes érzést, és minden egyes gondolatát úgy megforgatta a fejében, mintha valami mély értelmű filozófiai elmélkedés lenne.

Mióta felkészült a rá váró feladatra, több energiát érzett magában, mint évek óta bármikor, mintha néhány nap alatt megfiatalodott volna. Minden lélegzetvétel könnyebb lett, minden lépése fürgébb vacsora előtt kint dolgozgatott a kertben, és rendbe rakta, olyan szép lett, amilyen nem is volt az anyja halála óta. Mindig szerette a dús fekete föld szagát. Olyan termékeny, nyirkos, fűszeres szaga volt, amilyennek egy nő illatát képzelte.

Minden áldott nap nézegette a bőrfedelű könyvet, és próbálta minél tökéletesebben megjegyezni a rituálét. Soha nem

volt még ilyen jó az emlékezete. Szinte mámorító volt a tudás hatalma. Érezte, hogy nemsokára eljön az idő, amikor fel is használhatja, amit tanult, és olyan izgatottság vett rajta erőt, amit még soha nem érzett Bárcsak az anyám is élhetne, és láthatna most! – gondolta szomorúan.

Amikor a vacsora kissé leülepedett a gyomrában, felállt, és kinyújtóztatta a tagjait. Fütttyentett a kutyának, mire a bozontos állat mellé szaladt. Sarin megsimogatta a fejét. – Tudod, néha olyan, mintha meg sem halt volna – mondta neki, mire a kutya helyeslően megcsóválta a farkát.

Tudta, hogy az anyja mennyire szerette volna, ha még az ő életében jön el a feladat, és bármennyire gondosan tanította is a fiát, egyetlen gyermekét, soha nem hitte, hogy képes lesz a végrehajtására, ha eljön az ideje. – Tudhattam volna, hogy nem hoz szerencsét, hogy fiam van – mondta egyszer keserűen a halála előtt. A családban évszázadok óta csak lányok születtek. Egy titkos rituálénak köszönhetően minden nő leánygyermeknek adott életet, és a saját nevét adta neki. Ő azonban, ahogy az anyja egyszer elmesélte neki, szerelemgyerek volt, és nem a rituáléból született.

Sarin lehajtott a fejét, és kilépett az alacsony ajtón a hűvös estébe. Tekintete követte egy rongyos ruhájú férfi sötét sziluettjét, aki épp beosont a fák közé. Sarin megsimogatta a kutya fejét. – Ott van egy, látod? – suttopta. – Vajon miért nem jönnek gyakrabban?

Miértvan az, hogy a telefon mindig akkor csöng, amikor fogat mosok? – gondolta Janie bosszúsan. Kísértést érzett, hogy hagyja bekatti az üzenetrögzítőt, de aztán arra gondolt, talán Caroline az, úgymint gyorsan kiöblítette a száját. Kirohant és felkapta a kagylót, épp az ötödik csöngésnél, amely után automatikusan bekapcsolt volna a rögzítő.

Bruce hangja szólalt meg a kagylóban. – Szép jó reggelt!

Janie egy pillanatig fontolgatta, hogy úgy tesz, mintha nem ismerné meg rögtön a hangját, hogy kissé lelohassza magabiztosságát. De aztán úgy döntött, inkább mégse, hiszen Bruce anyyira kedves volt vele előző este.

- Jó reggelt!
- Hogy aludtál?

Janie kicsit habozott, elmondja-e, hogy egész éjszaka csak hánykolódott, összevissza gyűrve a lepedőt és a takarót, ami aligha nevezhető alvásnak. Végül úgy döntött, nem panaszkodik arról sem, hogy borzalmas fejfájás gyötri, mintha ketté akarna hasadni a feje, ahányszor kicsit is megmozdítja-a nyakát. Habár lehet, hogy Bruce-nál van aszpirin – fontolgatta.

– Ó, remekül aludtam, köszönöm – felelte végül. – Biztosan a bor miatt. Egész kipihentnek érzem magam.

– Jó neked! – felelte Bruce. – Én egész éjjel csak forgolódtam, nem tudom, miért, talán az idegen hely tette. Pedig többnyire elég jól alszom idegen ágyakban is.

– Á, csak nem? – nevetett Janie. – Ezt tanúkkal is tudod bizonyítani?

A vonal másik végén kínos csönd volt pár másodpercig. – Na tessék, kellett ez nekem? Azt hiszem, jobb lenne, ha ilyen korán reggel nem társalognék veled.

– Ugyan már, jólesik nevetéssel kezdeni a napot. Sajnálom, hogy rosszul aludtál. Az az igazság, hogy nekem is lehetett volna jobb. Azt hiszem, túl sokat ittam tegnap este.

– Én meg talán nem ittam eleget. De egy jó erős kávé rendbe fog hozni. Lemegyek reggelizni, jössz te is?

– Pár perc, és lent leszek, csak fel kell öltöznöm.

– Mielőtt lemegyek, még odatelefonálok a raktárba. Talán azóta már beszélt velük Ted.

– Ez jó ötlet Én pedig megpróbálom még egyszer Caroline-t.

– Reméljük, jó híreink lesznek.

Ted kihúzta a hőmérőt a hóna alól, és megnézte. – 39 fok – mondta hangosan, pedig egyedül volt – Te jószágos ég! – Leroskadt az ágy szélére. Közben megérezte, hogy fáj a térd. Vajon ez is egy tünet? – gondolta rémülten. Mi lesz a következő?

Most már végképp meg volt győződve róla, hogy valami sokkal komolyabb baja van, mint egyszerű nátha. Nagyon rosszul aludt, az éjszaka folyamán többször is felkelt vizet inni, és amikor reggel felébredt, megint az volt az első gondolata,

hogyan szorjas. Tűzforró volt, tetőtől talpig kiverte a verejték, de leginkább a duzzadt nyaka aggasztotta. A daganat egyáltalán nem enyhült, sőt ha lehet, még csúnyább lett.

Megvizsgálta a nyakát a tükörben: a duzzanat környéke kissé meg is feketedett. A munkája során szinte minden létező betegség tüneteit látta már, de ehhez még csak hasonlóval sem találkozott soha.

Végigsimította a nyakát. A duzzanat kemény volt, és könnyű nyomásra úgy fájt, ahogy a nagy kelések szoktak. Hangosan feljajdult, amikor egy különösen fájdalmas helyen érintette meg. Arra gondolt, orvoshoz kellene mennie, de nem szeretne volna, ha a kollégái azt hiszik, hiányosságok vannak a tudományos felkészültségében, és magától nem tud diagnosztizálni egy betegséget, ráadásul nem akart bekerülni az egészségügyi rendszer fogaskerekei közé sem. Egy rossz lépés, és a rendszer elnyeli, és igencsak sokáig tarthat, míg a hatóságok teljes mértékben meggyőződnek róla, hogy nem jelent semmi fenyegetést a társadalom számára. Milyen ironikus, hogy ő maga is ezeknek a hatóságoknak a képviselője!

Úgy döntött, az lesz a legbiztosabb, ha először megpróbálja saját maga felállítani a diagnózist. Tudta, hogy az intézet könyvtárának számítógépén van egy diagnosztikai program. Ha mást nem is ér el vele, legalább kizárhat néhány lehetőséget, mielőtt tovább kutatna.

Minden porcikája fájt, miközben nagy nehezen magára rángatta a ruháit. Összerándult a fájdalomtól, amikor felhúzta a garbónyakú pulóvert, amely nagyon kényelmetlen volt, de legalább elrejtette a duzzanatot. A karjára vetett egy vékony kabátot, de ahogy kilépett az utcára, azonnal fel is vette, mert annak ellenére, hogy egészen langyos volt az idő, ő hidegnek és csípősnek érezte. Nem akart ilyen állapotban vezetni, inkább taxiba ült.

Az intézet könyvtára zárva volt a hétvégén. Ted azt feltételezte, nem is lesz ott senki, habár tudta, hogy az intézet egyik-másik osztályán ilyenkor is dolgozik néhány ember. A megszkott nyüzsgés nélkül az intézet kongóan üres és tágas volt, mint egy barlang.

A tenyérlenyomat-felismerő zárral kinyitotta a könyvtár ajtaját, belépett és körbenézett. – Halló, van itt valaki? – Amikor

nem kapott választ, bekapcsolta az egyik számítógépet, és keresgélgni kezdett az adatbázisok között. Rákattintott a TÜNETEK menüre. Bejelölte a lázat, fejfájást, duzzadt nyakat és hányingert.

Pár pillanatig várnia kellett, nem több, mint tizenöt-hús másodpercig, de neki időtlen időnek tűnt. A rosszullét az időérzékét is megtámadta, teljesen elveszettnek érezte magát. Aztán megjelent a monitoron a lehetséges betegségek listája, amelyekről további részletes információkat lehetett kérni.

A lista távolról sem volt megnyugtató. Egyre nőtt benne a pánik, ahogy olvasta. *Hodgkin-kór: a nyirokmirigy rákos megbetegedése.*

Továbbment.

Influenza, a felső légutakat megtámadó vírusfertőzés.

Ezt bejelölte.

Mononukleózis: erőteljes kimerültséget okozó vírusos betegség.

Talán, de nem valószínű.

Mumpsz: vírusos gyermekbetegség.

Be vagyok oltva ellene.

Pestis – Járványos betegség, amelyet a Yersinia pestis baktérium okoz.

Ted a monitorra meredt. Yersinia pestis. Ezt valahol olvasta nem is olyan rég, de nem tudott rájönni, hol. Hátradőlt a széken, és koncentrálni próbált, de nagy bosszúságára képtelen volt bármit is felidézni.

Amikor végre beugrott, hogy hol látta, kilépett a programból, és kikapcsolta a számítógépet. Ült a széken, és üres tekintettel bámulta a szürke képernyőt, reszketve, vadul kalapáló szívvel. Percekig nem mozdult, az izzadság szó szerint ömlött róla. Amikor felállt, rátört az émelygés, belehányt egy szemétkosárba. Szárazan öklendezett, mert nem evett semmit, mióta rosszul lett.

Amikor végre lecsillapodott, lassan átsétált a laboratóriumba. Rettegett, hogy mit fog találni, de tudnia kellett az igazságot.

Átvánszorgott a fehér falú folyosókon. Egyik kezével a falba kellett kapaszkodnia, hogy megőrizze az egyensúlyát, a másikat fájó gyomrára szorította. A hétvégén az automatikus időzítőberendezés minden harmadik villanykörtét kapcsolt csak be a vi-

tágításból, és habár teljes fényben ragyogva a folyosók barátságosnak hatottak, most komor hangulatot árasztottak a félhomályban. Az agyát is éppilyen homályosnak érezte. Kongó léptei hangosan visszhangzottak.

A laborba érve azonnal a könyvhöz ment, amelyet Frank otthagyott nyitva az asztalon a számítógép mellett, amelyen a mikroorganizmus-azonosító program volt. Ted fogta a könyvet, és épp odalapozott az enterobaktériumokhoz, amikor észrevette, hogy a kötet alatt egy kinyomtatott komputeres kép fekszik az asztalon. A bal alsó sarkában ott állt a dátum, és hogy melyik fájlból származik. Az a nap volt, amikor Frank meghalt, mellette csak ennyi állt: Gertrude.

Megint idegesítően motoszkált valami Ted agyában. Kétségbeesetten kutatott az emlékei között. Végre egy diadalmas pillanatban beugrott, hogy Caroline emlegette Gertrude-ot. Azt mondta, így nevezték el a mikrobát, amelyet Frank talált a szövetharabkán.

Azon a szövetharabkán, amely ki volt téve a robbanásnál szétszpriccelt *P. coli*-nak...

És ő a kezében tartotta a szövetharabot, sőt Caroline is! Arra nem emlékezett, hogy Janie vagy Bruce kezében látta volna. Nem tartotta valószínűnek, hogy Bruce kapcsolatba kerülhetett vele, de Janie-vel nagyon is könnyen előfordulhatott.

Elő kell keríteni azt a szövetharabot, mindenáron!

Bekapcsolta a számítógépet. Az ő utasítására mindegyikbe be volt építve egy olyan rendszer, amellyel elő lehetett hívni azt a programot, amit utoljára használtak rajta, a pontos dátummal, időponttal és a kezelő nevével. Az intézet dolgozói hevesen tiltakoztak az ellen, hogy így felügyeljék a laborteknikusok munkáját, de Ted ragaszkodott hozzá. Két technikus végül ki is lépett emiatt.

Először a mikroszkóppal összekapcsolt számítógéphez ment, amelyen Frank a szövetharabot hagyta. Előhívta az utolsó programot, amelyet Frank a halála napján használt. Három fájl talált: Gertrude, Frank és Frank2 néven. A Frank2 után az állt *Utolsó használt program. Mikroorganizmus-azonosító katalógus, beazonosított baktérium. Yersinia pestis.*

Ted fejében a legszörnyűbb lehetőségek száguldoztak, mi-

közben előhívta a *Yersinia pestis*-ről szóló információkat. A Gert-rude-ről készült kinyomtatott képet a keze ügyében hagyta, hogy összehasonlítsa a számítógépes ábrával. Pár másodperc múlva meg is jelent a kép a monitoron. A két baktérium szinte teljesen azonos volt.

Az ujjai reszkettek a billentyűzeten, miközben kilépett a programból, és visszament az adatbázishoz, amelyet a könyvtárban használt. A *pestis* címszóhoz ment, és lehívta a részletes ismertetőt.

Bakteriális betegség, amelyet a Yersinia pestis baktérium okoz. A pestis még ma is előfordul a világ egyes részein, különösen Délkelet-Ázsiában (Vietnam, Kína), illetve Amerika délnyugati területein. A baktériumokat rágcsálókön és más kisebb emlősökön élősködő bolhák terjesztik; ritkán nagyobb emlősök, például a szavasmarhafélék is hordozzák. Amikor a bolha megcsípi a gazdaállatot, a baktérium a vérébe kerül, amit aztán a bolha átvisz más állatokra. A betegséget a fertőzött anyagokkal való közvetlen érintkezés is terjeszti, például a testvázadékok, szennyezett ruhadarabok stb.

Az izzadság végigfolyt Ted arcán, egészen a magas nyakú pulóverig.

A betegségnek három fajtája van, mindet ugyanaz a mikroba okozza. A bubópestis kezdeti tünetei: láz, fejfájás, a nyirokmirigyek megduzzadása, különösen a nyakon és a lágyéknál. Ha nem kezelik, a betegség gyorsan halad előre, egyre feltűnőbb tüneteket produkálva, a nyirokcsomók erőteljesen megdagadnak, a környező szövetekben vérzés léphet fel. A kelések, vagyis a „bubók” beborítják a nyirokcsomók környékét. Erős fájdalommal is járhat, különösen az ízületekben és a végtagokban. A beteg emlékezetgyöngülésben is szenvedhet, antiszociális, rá nem jellemző viselkedést mutat. Mély depresszió is előfordul.

Ted önkéntelen mozdulattal a nyakához nyúlt, és megtapogatta. A józan esze még mindig nem akarta elhinni azt, amiről a lelke mélyén már tudta, hogy igaz. Tovább olvasott.

Ha nem kezelik, a bubópestis gyakran továbbfejlődik tüdőpestissé, amikor is a baktériumok elárasztják a légzőrendszert, és bevonatot képeznek a tüdők belső felén. Ebben a formájában rendkívül fertőző, mivel a normális légzésfolyamat alatt a levegőbe kerülő folyadékcseppecskék életképes baktériumokat hordoznak.

Ted a szájára szorította kezét.

A vérmérgező pestis akkor lép fel, ha a baktériumok bekerülnek a véráramba, és így a létfontosságú belső szervekbe. Miután a baktériumok normális életciklusuk végeztével tömegesen elpusztulnak, mérgező folyadék jön létre, amely közvetlenül a véráramba kerül. A vese és a máj felmondja a szolgálatot, miközben próbálnak megszabadulni a mérgező anyagtól. Az áldozat végül toxikus sokkban pusztul el. Ez a szakasz rendkívül gyorsan zajlik le, és szinte biztosan halálos.

Ted még jobban izzadt. Megtörölte a homlokát, aztán a tenyerét belekente a nadrágjába. Felemelte a kezét, és rábámult, azon tűnődve, hány millió borzalmas baktériumot juttatott épp most a nadrágja szövetére.

A betegség antibiotikum-kúrával kezelhető. Leghatékonyabb a streptomycin, a chloramphenicol és a tetracyclin. A bubópestisnél a kelések felszúrhatók, és steril sóoldattal öblíthetők, de óvatosságnak kell lenni, nehogy másodlagos fertőzések lépjenek fel. A kezelést a tünetek megjelenése után hetvenkét órán belül el kell kezdeni. Korábbi áldozatoktól nyert antitesteket tartalmazó szérumok is felhasználhatók a hagyományos antibiotikumok mellett.

A betegeket el kell szigetelni. Mindazokat, akik bármiféle kapcsolatba kerültek velük, a lappangási időszakra (általában három hét) karanténba kell zárni. Az egészségügyi dolgozók számára az átlagosnál is nagyobb óvatosság ajánlott.

Nemzetközi megegyezés alapján minden pestis-előfordulást jelenteni kell a WHO-nak. Az Amerikai Járványügyi Hivatal további információkat tud szolgáltatni info-fax rendszerén.

Ted őrjöngve próbált visszaszámolni, mikor kezdődött a rosszullete. Nagy nehezen eldöntötte, hogy nagyjából negyvennyolc óra telhetett el azóta. Lehunyta a szemét. A feje lüktetett. Ez örület! – gondolta teljes pánikban. Ez egyszerűen örület! A huszonegyedik században vagyunk, nem a legsötétebb középkorban!

Iszonyú hibát követett el. Teljes mértékben ő a felelős ezért az egészért, ráadásul, ha valaki nagyon utána néz, rá is jöhet. A saját ügyetlenségének köszönhetően kitette magát egy halálos és rendkívül fertőző betegségnek. És ha most orvoshoz fordul, rövidesen minden napvilágra kerül.

Azt is tudta viszont, hogy feltétlenül szüksége van a kezelésre, különben meghal. Úgy döntött, elmegy az intézet rendelőjébe, és megszerzi, amire szüksége van.

Átbotorkált a laborból a halványan világított folyosókon a rendelőbe. Csak meg ne lásson valaki! – imádkozott. Az imája meghallgatásra talált, mert észrevétlenül megérkezett a bezárt rendelőhöz. Minden további nélkül bejutott. Tudta, hogy típusok szerint rendszerezve őrzik a gyógyszereket, úgyhogy azonnal az antibiotikumok polcához lépett, amelyek közül már csak néhány volt igazán hatásos.

Keresgélt a polcok hosszú során, és eltűnődött, tulajdonképpen miért őrizgetik még őket. Milyen ostobák is voltunk! – gondolta. Miért vittük úgy túlzásba annak idején a használatukat? Az antibiotikumok, amelyektől az emberiség annyira függött, sorra hatástalanná váltak a kórokozókkal szemben. Rég elmúltak már azok az idők, amikor a fájós torkú gyerekeket egy halom antibiotikummal küldte haza az orvos. Ezek a gyerekek ma már meghalnak az elszigetelt kórtermekben, testüket felfalják a mikrobák, amelyek jobban alkalmazkodtak a túlélés követelményeihez, mint az emberiség.

Viszont a pestis egy nagyon régi betegség, talán még használnak ellene a régi gyógyszerek. Ez a gondolat megnyugtatta, de csak egy kis időre, aztán megint elfogta a pánik. Mit fog csinálni, ha egyet sem talál itt a felsorolt gyógyszerek közül? Az a három antibiotikum régebbi, mint a legtöbb. Úgy öt évvel ezelőtt végleg megszűnt a hatékonyságuk, le is álltak a gyártásukkal.

Tíz gyötrelmesen hosszú perc telt el, mire talált három ampulla lefagyasztott tetracyclint az egyik polc hátulján. A kezei zsibbadtak voltak, kicsit megdörzsölgette őket, mielőtt hozzányúlt volna az értékes anyaghoz. Ha elejti, meghal, sőt talán Caroline is, és ki tudja, még hány ember?

Meg kellett pihennie. A szíve hevesen vert, a fejét nehezebbnek érezte, mint valaha. Elég, ne vesztegesd az időt! – gondolta dühösen. Most nincs erre idő, cselekedni kell! Kivett egy marék egyszer használatos fecskendő egy szekrényből, és mindet a zsebébe gyömöszölte. Amint megolvadt a szer, bead magának egy jó nagy adag teracyclint. Az üvegezett szekrényben észrevett egy üveg aszpirint. Azt is a zsebre vágta. Így felszerelve a láthatatlan ellenség ellen, Ted leoltotta a villanyt, kisurrant a rendelőből, és visszament a laborba. Ott is el kell még tüntetnie egy-két nyomot.

Habozás nélkül bekapcsolta a számítógépet. Egyenesen a könyvtárhoz ment, és annyit gépelt be: *Delete*.

Lenyomta az Enter-t. A képernyőn egy sor jelent meg: *Minden file törölve. Y vagy N?*

Leütötte a Y billentyűt.

Kérem a jelszót!

Ezt is beírta, és pár másodpercnyi halk zümmögés következett. Aztán a képernyő üres lett. Egy millió dollár értékű szoftver ment füstbe egyetlen szempillantás alatt. Aztán a másik számítógépes rendszeren is könnyörtelenül megismételte ugyanezt.

Felállt, és ingadozó léptekkel a hűtőkamrához ment. Még egyszer megnézte a polcot, ahol a kisebb dolgokat tárolták. A szövetdarabka továbbra sem volt köztük. Tizenöt percig keresgélt, mindent felforgatva, aztán feladta. Próbálta kiötleni, hová vihette Caroline. Tessék, a biztonsági intézkedések ellenére egyszer jut ki valami a laborból, és akkor az a lehető legveszélyesebb dolog! Európa és Ázsia népességének majdnem a fele esett áldozatul a bubópestisnek a tizennegyedik században. És most ismét megtörténhet ugyanaz...

A parkoló zsúfolva volt, amikor Janie és Bruce megérkeztek a raktárhoz, úgyhogy Bruce az út túloldalán tette le a kocsit, a

kapuval szemben. Kivették a táskájukat a hátsó ülésről, és a biztonsági ellenőrzéshez indultak. Bruce ismét tárgyalásokba bocsátkozott a biztonsági őrral, ott folytatva, ahol előző nap abbahagyták. A reggeli telefonnal kiderítette, hogy Ted továbbra sem kereste meg a raktár vezetőit. Janie mindazonáltal reményteli várakozással lépett be az épületbe.

Az őr végiglapozta a nagy halom nyomtatványt, amit Bruce kitöltögetett. – Mindent ellenőriztem, és örömmel jelenthetem, hogy nincs semmi probléma. Sajnálom, hogy nem tudtuk tegnap délután elintézni. Jöjjenek be, azonnal hozzuk a mintákat a raktárból. – Egy futó pillantást vetett Janie-re. – A hölgy várjon itt kint, nem fog sokáig tartani. Erre legyen szíves.

Az őr elindult egy ajtó felé. Bruce követte, és közben diadalmasan Janie-re mosolygott, aki viszonzta a mosolyt. Nagy kő esett le a szívéről, hogy rövidesen megint a kezében lesznek a talajminták. Nagyon hálás volt Bruce-nak a segítségért. Percről percre jobban kedvelte és tisztelte.

Állt az előcsarnokban, és türelmetlenül várakozott. Idegesen játszadozott a hajával, a füle mögé simítva egy rakoncátlan tincset. Hirtelen megérezte, hogy valami könnyű kis tárgy a mellére hull. Lenézett, és bosszúsan látta, hogy az egyik fülbevalója esett ki, és meglepő sebességgel elgurult a biztonsági kapu felé. Janie önkéntelenül utánalépett, és lenyúlt érte a földre.

Épp csak egy centivel tévesztette el. Ahogy a keze benyúlt a biztonság kapu scannerének sugarába, a gép azonnal leolvasta a genetikai kódját, és összehasonlította az adatbázisába betáplált testlenyomatokkal. Mivel nem találta meg, automatikusan veszélyes betolakodónak minősítette. Pár másodperc múlva felharsant a fűlsiketítő elektronikus sziréna. Az őr megpördült, hogy megnézzze, mi történt. Épp ekkor lépett be a visszaérkező Bruce. A következő pillanatban az őr előrántotta a fegyverét, és Bruce-ra szegezte, aki közte és Janie között állt.

– Ne mozduljanak! – kiáltott rájuk szigorúan.

Mint minden orvosi-biológiai intézmény őreit, őt is úgy képezték ki, hogy minden szituációban azonnal a legrosszabbat feltételezze. Mindig használd a legvégső eszközt először! Fegyverét egyenesen a „betolakodókra” szegezte. Janie-nek és Bruce-nak semmi kétsége nem volt, hogy egy rossz mozdulat, és végük.

Amikor mozdulatlanra dermedtek, az őt azt mondta: – Kérem, lépjen félre, dr. Ransom. – Habár udvarias volt, Bruce hallotta a hangján, hogy nem tréfál. De nyugodtságot erőltetett magára, és nem mozdult. – Mit akar csinálni vele? – kérdezte Bruce az őrtől.

– Attól tartok, mindkettőjüket le kell tartóztatnom.

– Dehát miért? – kiáltott fel Bruce. – Nekem van belépési engedélyem!

– A belépés az intézménybe szigorúan korlátozva van. Soha nem engedünk be olyan civileket, akik nem szerepelnek a testlenyomat-nyilvántartásban. A sziréna azt jelezte, hogy a hölgyről nincs adatunk.

Bruce dühöngött. – Ez nevetséges, soha nem hallottam még ilyen szabályról! – Épp tovább akart tiltakozni, amikor négy bio-rendőr rontott be, a kezükben előreszegezett vegyi fegyverrel. Azonnal körbevették Janie-t és Bruce-t

Pillanatokon belül egy folyosón találták magukat. Az épület egyik szárnyának hátsó részébe kísérték őket. Az örök időnként megbökték a hátukat a puskájuk csövével. Rövidesen egy olyan részhez érkeztek, amely úgy festett, mint egy régimódi börtön, rácsos ajtajú kis cellák nyíltak a folyosóról. Janie-t az egyikbe zárták, Bruce-t egy szemben lévő másikba. Az egyik őt ezután a Bruce cellája melletti falon lévő elektronikus zárhoz lépett, belecsúsztatott egy plasztikkártyát, lenyomott két gombot, mire halk kattánás hallatszott a két cellaajtón. A rendőr visszament és ellenőrizte, hogy tényleg zárva van-e. Mielőtt elment, annyit mondott: – Később visszajövök a holmijukért. – Aztán becsukódott a folyosó végén az ajtó. A csapódása fenyegetően visszhangzott a szűkös, csupasz cellákban.

Janie leroskadott a földre, a falnak támasztotta a hátát, és átkarolta a térdét. Teljesen megdöbbenett a váratlan fordulat: Bruce csak állt a cellájában, homlokát a rácsnak támasztva. A csend súlyosan nehezedett rájuk.

– Bruce? – szólalt meg Janie. A férfi nem mondott semmit, csak kétségbeesett arc kifejezéssel ráemelte a tekintetét – Nagy pácban vagyunk, igaz?

Alejandro első audienciája Edward király lakosztályának öltözőszobájában zajlott le.

A király épp belefogott hosszadalmas reggeli toalettjébe. Egyelőre csillogó aranyszálakkal átszőtt köntöst viselt, amelyről Alejandro úgy vélte, szerényebb uralkodók számára ünnepi palástnak is megtenné. Szó nélkül intett az orvosnak, hogy lépjen beljebb, aztán folytatta az öltözködést, és őt várakozni hagyta a sarokban.

Több finom ruha volt kiterítve elé az ágyra: húzott ujjú selyemingek, bársony nadrágok, gyöngyökkel, ékkövekkel és cikornyás hímzésekkel szegélyezett zekék. A király elsétált a ruhakiállítás előtt, határozott mozdulatokkal rámutatott a kiválasztott darabokra, és a szolgák elvitték a többit. Aztán hosszú harisnyát, hímzett harisnyakötő szalagokat és selyem alsóneműket hoztak. Az uralkodó látható élvezettel szemrevételezte őket.

Túlságosan is kedélyesnek látszik, ahhoz képest, hogy milyen terhek nyomasztják – gondolta Alejandro. De Chauliac azt mondta, Anglia háborúban áll, és ha igazak a mendemondák, amelyeket Avignonból útban idefelé hallott, az ország a, tönk szélén áll a hadakozás költségei miatt. És ráadásul itt a pestisjárvány is, amely már Windsor kapuinál kopogtat.

– Foglalj helyet, doktor – mondta a király. – Majd beszélgetünk, miközben a szolgálaim felöltöztetnek.

Alejandro óvatosan a szolgákra pillantott, és úgy döntött, egyikük sem úgy fest, mintha miniszter vagy tanácsadó lenne, aki megsértődhet, ha kirekesztik egy fontos beszélgetésből. A szolgák szája viszont könnyen eljárhat, nem lenne jó, ha végighallgatnák, amit mondani akar. – Felség, azt hiszem, jobb lenne, ha négy szemközt beszélénk.

A király egy-két pillanatig csodálkozva nézett rá. Csak most vette észre, milyen komoly az arckifejezése. – Jól van – felelte. Kiküldte a két szolgát, akik azonnal távoztak is, a második becsukta maga mögött az ajtót. A király éles pillantást vetett Alejandróra, és megjegyezte: – Nem vagyok hozzászokva, hogy félbeszakítsák a reggeli öltözködésemet. Most kivételt teszek a

kedvedért, mivel nem vagy még jártas az udvar szokásaiban. De bölcs lenne, ha mielőbb megtanulnád őket. Akkor hát beszélj!

Lehet, hogy mégsem olyan kedélyes, mint amilyennek látszik? – tűnődött Alejandro. Edward most sokkal kevésbé tűnt barátságosnak és vendégszeretőnek, mint előző este. Alejandro idegesen megköszörülte a torkát. – Felség – kezdte –, kissé aggaszt a magasztaló beszámoló, amelyet Őszentségétől kapott felséged. Attól tartok, a Szentatya kissé eltúlozta a képességeimet. Az igazság az, hogy sem én, se más, de Chauliac doktort is beleértve, nem tudja meggyógyítani ezt a kórt. Csak arra vagyok képes, hogy megakadályozzam a terjedését. Nem szeretném, ha felséged hamis reményekbe ringatná magát:

Edward egy nagy kupába vizezett bort töltött magának, aztán a vendégét is megkínálta, aki visszautasította. Egy korty után a király azt mondta: – Ugyan már, doktor, azért bizonyára nem vagy ennyire tehetetlen a pestissel szemben.

– Felség, annyira tudom meggyógyítani a pestist, mint ahogy egy kígyó szárnyra tud kelni és elrepülni.

Az uralkodó éles vonású arcára bosszúság ült ki. – Az ég szerelmére, akkor mégis minek küldött ide Kelemen? Túl hosszú út ez ahhoz, hogy céltalanul megtedd!

– Nekem soha nem állt módomban ezt a kérdést feltenni. Velem csak annyit közöltek, hogy felséged kérésére kell ideutaznom. A Szentatyával mindig csak de Chauliac közvetítésével érintkeztem. Minden utasítást tőle kaptam.

A király nem felelt semmit. Megdörzsölgette a homlokát, mintha a fejfájást akarná elűzni. – Nem ismerem ezt a de Chauliacot Kelemen viszont ál jobban. Mesélj nekem arról az orvosról!

Alejandro úgy érezte, a király kék szemének tekintete szinte égeti. Nem akarta elhinni, hogy Edward, akiről mindenki azt mondja, nagyon ravasz, ne rendelkezne elégséges információval egy olyan fontos személyről, mint de Chauliac. Talán csak engem akar próbára tenni – gondolta Alejandro –, hogy az igazat mondom-e.

– De Chauliac tekintélyes férfiú, és nagyon okos. Ügyesen bánik a szavakkal. Rendkívül tanult ember, nagyszerű gondolkodó, és igen eredeti elképzelései vak. De azt hiszem, úgy

változtatja a színét, mint a kaméleon. Egyik pillanatban méz csorog az ajkairól, a másokban ecet, a céljainak megfelelően.

A király elmosolyodott. – Másoktól is pontosan ezt hallottam.

Szóval átmentem a vizsgán! – gondolta Alejandro némi megkönnyebbüléssel.

Edward arcára visszatért a komor kifejezés. – Akkor most mit csináljunk, ha te sem tudsz kezkeskedni a biztonságunkért?

Alejandro próbálta megnyugtatni az aggódó uralkodót. – Azért nem vagyok minden eszköz híján, hogy megvédjem felséged családját. De Chauliac átadta nekem tudásának teljes fegyvertárát, és ismerem a megelőzés módszerét.

A király először nem válaszolt, csak nézte Alejandrót összeszűkült szemekkel, végül megtörte a csendet. – Mondd el, mit kell tennünk. Nem engedem, hogy még egy gyermekem áldozat essen ennek az átoknak!

– Felség, ezt én is legalább annyira kívánom. És megvannak rá a módszereim is. Egy igen bonyolult rendszerről van szó, amelynek lényege a gondos elszigeteltség. Sajnos, biztos vagyok benne, hogy ez nem lesz nagy öröme senkinek. Leginkább attól tartok, felséged gyermekei kihúzzák majd magukat a fegyelem alól. Pedig a siker teljes mértékben attól függ, a páciensek mennyire hajlandóak együttműködni.

Edward arca még jobban elsötétedett. – A fiammal és a leánnyommal már találkoztál, Hernandez doktor. Mit gondolsz, kézben tudod tartani őket?

Alejandro nem engedhette meg magának, hogy beismerje a tehetetlenségét, még mielőtt nekikezdett volna a dolgának. – Erre nem merek válaszolni, felség. Úgy tudom, a királyi gyermekek igencsak hozzá vak szokva a szabadsághoz és a függetlenséghez. De Chauliac maga is beismerte, hogy a pápa Őszentsége gyűlöli a bezártságot.

Edward gúnyosan elmosolyodott, nem is leplezve; milyen lesújtó véleménnyel van a pápa világias életmódjáról. – No igen, szentséges atyánk soha nem fosztotta meg magát a világi élet fényűzésétől. Csoda, hogy még nem vonta meg támogatását ettől az orvostól, aki ilyen józan életre kényszeríti.

– Minden bölcs ember retteg a pestistől, és ha valaki pápa,

annak igazán nagyon bölcsnek kell lennie. A gazdagok és hatalmasok éppúgy hullanak, mint a szegények, a betegség nem tesz különbséget köztük.

Edward bólintott. – Én bölcs uralkodó vagyok, ezt elhiheted, jobban félek a pestistől, mint a legvéresebb csatától. Pedig jó párat túléltem.

– Ez a csata, amely előtt most állunk, nem lesz véres, de bátorságot és határozottságot kíván.

– Anglia ezekben nem szenved hiányt, efelől biztosíthatlak.

– Hát akkor – állt fel Alejandro – elmondom, mi a teendő. Azzal kell kezdeni, hogy teljesen lezárjuk a várat. Senki nem jöhet be és nem mehet ki, csak ha előtte egy bizonyos időt karanténban töltött. Semmilyen árucikk nem hozható be anélkül, hogy előtte egy darabig ne pihent volna a kapuk előtt. A várnagyot utasítani kell, hogy szerezzen be mindenből legalább három hónapra való mennyiségét. – Alejandro elgondolkozva fel-alá kezdett járkálni a szobában. – Élelmiszerkészleteket és élő állatokat is. Úgy kell felkészülni, mintha ostrom előtt állnánk. Minden legyen itt a várban, amire szükség lehet.

Alejandro a királyra pillantott, a választ várva. Edward szörnyen komor képet vágott. – Igazad van, doktor, ezt bizony nehezen fogják lenyelni. Más módszer nincsen?

– Legjobb tudomásom szerint nincs, felség. Mesterem nagy sikerrel alkalmazta ezt a módszert a pápánál.

Edward az ablakhoz lépett, és kinézett az erdős tájra. Mély sóhaj szakadt fel a melléből. – Tedd, amit tenned kell – mondta.

– Mindenkivel közölni fogom, hogy az én nevemben és felhatalmazásommal cselekszel.

A király még néhány részletet megbeszélt az orvossal, aztán elbocsátotta, ráhagyva az intézkedést Alejandro ezután azzal töltött néhány órát, hogy bejárta a vár minden zegét-zugát. Feljegyzéseket készített a ki- és bejáratokról, felmérte a konyhák és mosókonyhák állapotát, megvizsgálta az árnyékszékeket. Hatalmas épületegyüttes volt, a pápai palota eltörpült mellette. Habár Windsor sem maradt el fényűzésben, Alejandro úgy látta, de Chauliacnak valóban igaza volt a franciák ízlése és szépérzéke.

sokkal kifinomultabb. Windsor vára nagyobb és durvábban faragott kövekből épült, a falikárpitok is durva szövésűek voltak, a padlódeszkák kevésbé simára csiszoltak. Windsor is fel volt állványozva, mint a pápai palota: épp kibővítették a várat, hogy jobban tükrözze az angol birodalom nagyságát. Hatalmas munka folyt, és napról napra jobban kibontakozott az uralkodó álma.

Alejandro még aznap elkezdte bevezetni a de Chauliac-féle szigorú rendszert. Legelőször is összehívta az udvari asztrológusokat. Míg a király summásan ostoba szemfényvesztésnek titulálta a tevékenységüket, a királyné mélyen hitt bennük, Edward pedig zsörtölődve elviselte, hogy Philippa minden lépése tőlük függ.

– Három asztrológust tartok – mesélte a királyné Alejandro-nak első beszélgetésükkor. – A férjem szerint ez túlzás. Azt mondja, egy is elég lenne, de én nem vagyok hajlandó lemondani róluk. – Philippa elmosolyodott, ilyenkor felvillant az arcán a régi szépség nyoma. – Persze ő sem mondana le az öltöztető szolgáliról, Kleopátra bárkájának minden aranyáért sem! Hát én sem mondok le a saját szórakozásomról.

– Felséges asszony, ha ön is úgy gondolja, megbízhatná az asztrológusait, hogy határozzák meg, az udvar lakóinak számára mely időpontokban legmegfelelőbb a fürdés és az étkezés, és kérjen tőlük tanácsot arra nézve is, milyen étkeket fogyasszanak.

– Ez hatalmas feladat! – mondta a királyné. – Bizonyára ellenkezni fognak.

– De szükséges feladat. Nagyon kérem felségedet, győzze meg őket ennek a fontosságáról. Windsor lakóinak egészsége nagymértékben ettől függhet.

A királyné vonakodva beleegyezett. Az asztrológusok erőfeszítései azonban nem voltak olyan gyümölcsözőek, mint Alejandro remélte. Az okkult vizsgálódások első eredménye az volt, hogy felbőszítették a szakácsokat, mert sehogy sem tudtak meggyezni, hogy mely napokon mely étkek a legjobbak az egész családnak. A szobalányok sem repeszték az örömtől, amiért a leghetetlenebb időpontokban kellett forró vizet cipelni az asszonyaik szobájába, amikor az asztrológusok szerint jótékony volt a fürdés.

Ezek azonban csak apró-cseprő bosszúságnak tűntek ahhoz

képest, amikor egy nap az egyik asztrológus kijelentette a királynénak: – Vannak bizonyos napok, melyeken a felséged és a király közti házastársi érintkezés igen jótékony lehet. Más napokon viszont épp ellenkező lehet a hatás. Készítettem egy kalendáriumot erre a célra.

Amikor a királyné kissé mentegetőzve előadta a dolgot a férjének, az felcsattant: – Azok a nyavalyás eretnekek! Mit képzelnek, hogy beleszólnak a hálókamráim dolgaiba! Elég volt ebből az esztelenségből. Hallani sem akarok róla többet!

– Edward, csak meg akarnak védelmezni minkét. Az orvos azt mondta...

A király közbevágott: – Nem félsz tőle, hogy előbb-utóbb majd egy másik asszonyszemélyt is találnak a számomra, akinek a társaságát megfelelőbbnek vélik a tiéd helyett?

A királyné dühösen elviharzott, és ezek után a csillagjósok csak olyasmibe szólhattak bele, ami nem érintette a király magánéletét.

Miután Alejandro rájött, hogy a királyt csak igen korlátozottan tudja befolyásolni, kissé bátorságát veszítve a vár többi lakója felé fordult, remélve, hogy a királyi őrség kapitányától talán több együttműködésre számíthat. Amikor elindult, hogy megkeresse a kapitányt, megtudta, hogy a király nehezen kicsikart engedélyével elutazott Windsorból, hogy meglátogassa a családját. A helyében Sir John Chandost találta, aki a visszatértéig helyettesítette.

– Örülök, hogy téged talállak ezen a poszton – mondta Alejandro –, egy józan gondolkodású embert. Eddig csak ellenálásba ütköztem, pedig igazából még neki sem láttam a feladatomnak.

– Igyekszem a segítségedre lenni, doktor – felelte Chandos.

– Ha mód van rá.

– Erre számítottam is. A következő a tennivalónk: teljesen le kell zárni a várat, senki nem léphet be szigorú karantén nélkül.

– Mennyi ideig tartana a karantén? – kérdezte Sir John.

– Azt hiszem, két hét elegendő.

– És ha valaki távozik a várból, és vissza kíván jönni?

– Arra is ugyanez áll.

– Akkor hol fognak gyakorlatozni az őrség tagjai?

Alejandro körbenézett a várudvaron. – Mondjuk, itt.

– Az udvarban? Itt nincs elég hely!

– Sajnos, meg kell elégedniük vele, Sir John. Ha egyszer lezártuk a kapukat, senki nem jöhet-mehet karantén nélkül.

– És a fegyverek javítása, a katonák ellátmánya?

– Nem lehetne előre gondoskodni ezekről? Esetleg egy fegyverkovács beköltözhetne a várba erre az időre.

– Jól van, majd rábeszélek egyet

– Tégy meg mindent, és reménykedjünk benne, hogy nem fog sokáig tartani ez a kényelmetlenség. Ha az Isten is úgy akarja, nem fogunk sokáig itt vesztegelni.

Ezután Alejandro összehívta a vár összes szolgáját, és velük is közölte az utasításait. A nyergesmestereket, íjkészítőket, szabókat és egyéb mesterembereket kizárták a várból. Minden élelmiszert és gabonát, az állatok takarmányát is kidobták, és frisset hozattak helyettük. Minden szekrényt, almáriumot, ládát ki kellett üríteni és patyolat tisztára kisikálni, mielőtt újból feltöltötték őket.

Minden parancs, amit Alejandro kiadott, morgolódást keltett, de nagy türelemmel sikerült meggyőznie Windsor lakóit, hogy a szigorú rendszabályok meg fogják védelmezni őket a pestistől. Ezután következett a végső kegyelemdöfés:

– A mai naptól kezdve a vár minden lakója köteles mindennap megfürödni és tiszta ruhát venni! Amit levetett, azonnal ki kell mosni. A mosónők állandóan készenlétben tartanak majd egy nagy üst forró vizet erre a célra.

A vár lakói kórusban felhördültek. Alejandro dühösen tapsolt, hogy elhallgattassa őket. Amikor végre csönd lett, azt mondta: – Túl akarjátok élni a pestist, vagy nem?

Halk mormolás volt a válasz, de már senki nem tiltakozott olyan hevesen. – Akkor tegyék azt, amit mondok. Őfelsége mindenben támogatja az intézkedéseimet.

A tömeg lassan széteszlott, Sir John pedig, aki félrehúzódva figyelt, azt mondta: – Hallod-e, nem leszel túl népszerű e falak között!

Alejandro vállat vont – Voltam már ennél népszerűtlenebb is. De ha kinyílnak majd a kapuk, és ők még mindig életben lesznek, hamar el fogják felejtani a kényelmetlenségeket

Alejandro spártai szigorral tovább folytatta a rendszabályok bevezetését. Némi csodálkozással tapasztalta, hogy minél erőteljesebben adja ki a parancsokat, ál készségesebben engedelmeskednek nekik, még a királyi gyermekek is, akiknek engedelmessége és büszkesége valóban méltó volt a hírükhöz. Lassanként azonban a büszke dac átadta helyét a vonakodó megadásnak. Mivel a Franciaországgal folyó háborút időlegesen felfüggesztették, a várban tartózkodó nemes ifjak, élükön a Fekete Herceggel, nagyon szenvedtek a tevékenység hiányától. Könnyörögtek, hogy engedjék ki őket a lovaikkal és fegyvereikkel a mezőre gyakorlatozni. Kérésüket a király is támogatta, mondván, hogy a katonái erőnlétének megőrzése éppolyan fontos, mint a pestis elkerülése. Alejandro azonban rendíthetetlen volt, hallani sem akart róla, ragaszkodott hozzá, hogy csak a vár udvarán gyakorlatozhatnak.

A király egyre inkább gyanakvónak tűnt az orvos indítékait illetően. Alejandro már-már úgy érezte, Edward azt hiszi, valami titkos küldetéssel érkezett, valójában nem is orvos, hanem a francia pápa kémje, és a korlátozások célja talán az, hogy akadályozza az angolok harci készültségét. A király egy idő után figyelmeztette is. – Doktor, az intézkedéseid lassan felérnek az árulással! Ha rájövök, hogy az a célod, hogy alattomos módon a francia király malmára hajtsd a vizet, és gyengítsd a katonáim erejét, láncra verve küldelek vissza Őszentségéhez!

Alejandrót fájdalmasan érintette a király bizalmatlansága. – Felség, én spanyol vagyok, semmi nem fűz Franciaországhoz, és a pápa befolyása alatt sem állok. Kérem felségedet, higgye el, nincs más célom, mint tőlem telhető legjobban teljesíteni a feladatomat. Az orvostudományt szolgálom, ehhez fűz csak lojalitás.

Ez a kijelentés ideig-óráig látszólag megnyugtatta a királyt, és egy darabig aránylag békésen folytak a dolgok. Egészen addig, míg néhány udvaronc engedélyt nem kért, hogy hazatérhesse nek a birtokukra.

Amikor Alejandro elé járultak, ő azt mondta nekik: – Nem rajtam áll az engedély megadása vagy megtagadása. A döntés a király kezében van. Tőlem csak az függ, hogy engedélyezem-e

majd a visszatéréseket. Ha vissza is akartok jönni, előbb karanténba kerültök, addig, amíg én biztonságosnak nem ítélem, hogy újból a vár többi lakója közé lépjetek. Ha elkapjátok a fertőzést odakint, a betegség nyomai nem ütköznek ki rögtön. Úgy tapasztaltam, hogy eltelik egy kis idő, míg az egyik áldozat után a következő is megbetegszik. A pápa orvosának is ez a véleménye, akitől azt tanultam, hogy már az is továbbadhatja a fertőzést, ha a szemébe néznek egy betegnek. – Azt már nem tette hozzá, hogy a maga részéről ezzel az elmélettel nem ért egyet, és eléggé nehezebbre esett, hogy ilyen babonákat is be kell vetnie a siker érdekében.

Ennek ellenére többen is úgy döntöttek, hogy hazalátogatnak a családjukhoz. Mivel a kapitányt már elengedte, a király a többiektől sem tagadhatta meg az engedélyt, így kénytelen-kelletlen beleegyezett, hogy néhány udvaronca és kedvenc lovagja hazatérjen a saját birtokára.

Mivel az udvartartás népessége így megfogyatkozott, a napok még csöndesebben teltek, mint addig. Alejandro szerencsésnek tartotta, hogy a hercegnek és Isabella hercegnőnek külön lakosztályuk van, különben mindenkinek csak terhére lettek volna unalmukban. Edward herceget három szolgálta látta el, és Sir John Chandos is mindent megtett, hogy kardgyakorlatokkal és stratégiai leckékkel lefoglalja a herceget és barátait. A fiatal herceg elég jól elszórakoztatta magát, sztoikusán belenyugodva sorába, és úgy viselte a kellemetlen helyzetet, ahogy bátor katonához illik. A királyné udvarhölgyei, akik hozzá voltak szokva, hogy dalnokok, költők és mesemondók szórakoztassák őket, hímzéssel foglalták el magukat, és egymást vidították fel énekléssel és felolvasásokkal. Édes, lágy hangok és lant halk futamai szűrődtek ki a termeikből. Alejandro azt hallotta, egyikük-másikuk rákapott a hölgyekhez nemigen illő kockajátékra, valószínűleg ez magyarázta, hogy egyre gyakrabban hallatszott nevetgélés is ebből a lakószárnyból.

Isabella hercegnő azonban továbbra is nagy gondot jelentett Alejandro számára. Állandóan szembeszállt a rendelkezéseivel.

Egy reggel Alejandro félénk kopogást hallott az ajtaján, és amikor kinyitotta, egy pöttöm leányka állt ott, még gyermek,

akit látott már Isabella lakosztályában. Kecsesen pukedlizett, apró kezével megemelve a szoknyája szélét, aztán kisöpört az arcából egy rakoncátlankodó, aranyszínű fürtöt, és a főkötője alá tűrte. A fürt nem engedelmeskedett, megint kibújt. A kislány a szája elé kapta a kezét, és kuncogott Alejandro nem tudta megállni, hogy ne mosolyodjon el.

– Mit kívánsz? – kérdezte.

A kislány kicsit várt, aztán megkérdezte: – Uram, miért nem viszonzod a pukedlimat meghajtással?

– Ó, persze – vörösödött el Alejandro. – Bocsáss meg. – Mélyen meghajolt, aztán felegyenesedett. Láta a kislány arcán, hogy nincs elragadtatva a teljesítményétől, és gyorsán azt mondta: – Még nem sajátítottam el a meghajlás művészetét, el kell nézned a fogyatékoságomat.

– Nem történt semmi – mosolygott a kislány, aztán igyekezett komolyságot erőltetni magára, amit a küldetése megkívánt. Kihúzta magát, és vékonyka hangján belekezdett: – Az úrnőm igen rossz kedvében van, mert a dajka megszidta.

– És mit kíván tőlem az úrnő? Hogyan segíthetnék én ezen a kellemetlen helyzeten?

– Azt szeretné, ha igazságot tennél a dajka jelenlétében, aki rád hivatkozva akadályozza a hercegnőt bizonyos tevékenységeiben.

Alejandro elmosolyodott, meglepte a kislány felnőttes beszédmodora. – És a kisasszonynak mi a véleménye ebben a vitás ügyben?

A kislány pajkosán elmosolyodott. – Az én véleményem nem számít, én még gyermek vagyok, ráadásul leány. De bevallom, azt hiszem, a dajka minden alkalmat megragad, hogy gyermekként kezelje a nővéremet. Legszívesebben a bölcsőben tartaná.

Á, szóval Isabella a nővére! – döbbsent rá Alejandro, és tovább faggatta a gyermeket. – És hány esztendő a nővéred, aki szerinted elég bölcs ahhoz, hogy a saját ügyeit intézze?

– Tizenhat – felelte magabiztosan a kislány. – A nővéremet már kétszer is eljegyezték, és saját külön udvartartása van.

– Akkor valóban büszke lehet, sokat ért el ilyen zsenge korban.

A kislány, aki már egyre kevésbé volt zavarban, felmosolygott Alejandróra. – Sietnünk kell – mondta, és felé nyújtotta a kezét. – Isabella haragudni fog rám, ha késlekedünk. És ha megvárakoztatják, nagyon házsártos tud lenni.

Alejandro egy pillanatra megfogta a kislány kezét, aztán elengedte. – Akkor máris induljunk. Állok a hercegnő szolgálatára.

Ahogy közeledtek Isabella lakosztályához, Alejandro fülét egy fiatal női hang éles kiáltásai ütötték meg, majd különféle elhajigált tárgyak puffanásai. Időnként egy idősebb női hang fojtott hangú válaszai is hallatszottak. Az ajtó előtt a kislány intett, hogy álljon meg. Az ajka elé emelte mutatóujját, és halkán azt mondta: – Kérlek, várj itt, bejelentelek a hercegnőnek.

Mire a kislány visszajött, Alejandro már megszámolta az összes követ a falban, és fejébe véste a köpad-ló mintázatát. Egy meglehetősen kényelmetlen padon ücsörgött a hercegnő szobája előtt. Hallgatta a szolgák sürgését-forgását odabent, és eltűnődött, mi lehet a nagy felfordulás oka. Aztán végre-valahára Kate kilépett az ajtón, és megint pukedlizett, Alejandro pedig udvariasan felállt, kissé meghajlítva magát.

– Nem ülsz le mellém, kis hercegnóm?

– Köszönöm, *monsieur*, nem. Az úrnőm vár ránk. És kérlek, engedd meg, hogy kijavítsalak: én nem vagyok hercegnő. Catherine a nevem, a családban Kate-nek szólítanak.

– Akkor megtisztelsz azzal, hogy én is így szólíthassalak?

A kislány kuncogott. – *Monsieur*, enyém lenne a megtiszteltetés. Most siessünk a hercegnőhöz, mielőtt megint rájön a dühroham, és szétveri a palotát.

Kate kinyitotta az ajtót, és beengedte Alejandrót a szobába. A helyiség tágas volt, napfényben úszott, és roppant előkelően volt berendezve. A szőnyegek és a falikárpitok színe és mintája azonnal elárulta, hogy női lakója van a lakosztálynak. Alejandro még soha nem járt itt. Úgy bámult, mint egy gyerek.

– Jónak találod az ízlésemet, Hernandez doktor?

Alejandrót váratlanul érte a hercegnő könnyű hangja a szoba másik feléből. Szembefordult vele, hogy meghajoljon. Az első Windsorban töltött estéje óta, amikor majdnem rábukfencezett a vacsoraasztalra, gondosan gyakorolta a meghajlást, remélve,

hogy sikerül elsajátítania a módját, és megóvhatja magát a kínos jelenetektől. Kate-tel már egész jól ment, de most Isabella előtt nem sikerült sokkal jobban, mint az első estén. A meghajlás közepén egyszer csak megtorpant, és elakadt lélegzettel rábámult a fiatal lányra, aki Isabella mellett állt. A vacsoránál messze ült tőle, nem látta jól az arcvonásait. De a haja színére jól emlékezett.

Látott már ilyen égővörös haját, de ennyire áttetszően fehér bőrrel párosítva még soha. A lány valamivel hátrább állt, mint a magas, karcsú hercegnő. Alacsony volt és törekeny természetű, hímzett fehér virágokkal díszített rózsaszín ruhát viselt. Kissé idősebbnek látszott Isabellánál, és habár a tartása előkelő volt, nem áradt belőle a hercegnő parancsoló kisugárzása. A nyakában vékonyka aranyláncon kis fészület lógott, amelynek közepén egy rubin ragyogott. A lány kissé hátrább húzódva, a hercegnő mögött maradt, némán állt, nagy szemeit lesütve, mintha a szőnyeg mintázatát vizsgálgatná. Isabella türelmetlenül várta, hogy Alejandro magához térjen. Egyáltalán nem törődött az udvariasság kívánalmaival, és nem mutatta be az udvarhölgyét. Az orvosra nézett, aki még mindig a lányt bámulta.

– Doktor Hernandez, talán rosszul érzed magad? – kérdezte ingerülten. – Játsszuk talán azt, hogy én vagyok az orvos és te a hercegnő?

Alejandrónak valahogy sikerült kivonnia magát a bűvölet alól, és felelt a hercegnőnek. – Elnézést kell kérnem, felség. A rengeteg szépség, amit ebben a szobában látok, egy pillanatra rabul ejtett – A bók úgy csordult a nyelvéről, mint a méz, meg is ijedt a saját merészségétől.

A vörös hajú lány visszafojtotta a lélegzetét, és a szája elé emelte kezét, hogy elrejtse a mosolyát. Alejandro nagy nehezen elfordította tekintetét az arcáról, és Isabellára nézett – Felséged hivatott. Miben állhatok a szolgálatára?

– Csak hogy eszedbe jutott megkérdezni! Azt akarom, engedélyezd, hogy beengedjék a szabót, a varrónőket és az ékszerészt a várba. A te rendelkezéseid miatt olyan ruhákat kényszerülök viselni, amiket szívem szerint rég kidobtam volna, ráadásul teljesen tönkre is mentek ettől az esztelenségtől, hogy állandóan mosni kell őket! Azonnal szükségem van a szabómra,

hogya felújítsa a ruhatáramat Az ő jelenléte ellen csak nincs kifogásod?

A leereszkedő hang és megvető modor pontosan olyan volt, mint amilyenre Alejandro fel volt készülve. Nehogy megsértsd valamivel! – figyelmeztette magát. Nagyon örült volna, ha de Chauiac diplomáciai leckéket is adott volna neki, nem csak orvosiakat. Legszívesebben azt mondta volna: „Felség, ha megengedi, felírok valami szert arrogancia ellen!” De úgy döntött, ez nem lenne okos.

– Mi akadály van, hogy a ruhákat odakint elkészítsék, aztán egy-két hétig a kapu előtt várakozzanak? Gondolom, ennyi idő alatt csak nem mennek ki a divatból?

Azonnal meg is bánta, ahogy kicsúszott a száján. A szobában jelenlévő hölgyek egyszerre visszafojtották a lélegzetüket, várva Isabella dühkitörését. A vörös hajú lány elfordította a fejét, és még jobban a szája elé szorította a kezét, Alejandro azt gyanította, azért, hogy elfojtsa nevetését. Lopva körbepillantott, szövetségest keresve a csatában, de sajnos, senki nem érzett kedvet, hogy mellé álljon.

A hercegnő azonban meglepő módon nem csattant föl, habár ez szemmel látható erőfeszítésébe került. Az orvosra meredt, fensőbbségesen felszegte az állat, és nyugodtan bevetette végső fegyverét.

– Be fogok számolni atyámnak erről az esetről!

Aztán elfordult, és vörös hajú kísérőjére nézett. – Jöjj velem, Adele, visszavonulunk! – parancsolta. A vörös hajú lány végre felemelte a tekintetét, és érdeklődve Alejandróra pillantott. Vidámság csillant a szemében. Gyorsan követte úrnőjét, igyekeznie kellett, hogy lépést tartson vele, mert Isabella nagy dérral-dúrral kiviharzott. A lány még egyszer visszanézett, mielőtt eltűntek volna a hercegnő szalonjában.

A szeme smaragdzöld volt. Alejandrónak elakadt tőle a lélegzete.

Kate visszakísérte a szobájába Alejandrót, vidáman fecse-részve közben. – A nővérem legalább annyira élvezi, amikor körülugrálja a szabómester, mint magát a szép ruhát. Nem fog

megelégedni azzal, ha beküldik neki a kész ruhákat. A dajka szerint a szabó szándékosan nagyon egyszerű ruhákat készít, amelyek további díszítésre szorulnak, hogy Isabella így még többet költsön hímzésekre meg díszgombokra. A szabó egyszerű csontból és kiégetett agyagból készíti a gombokat, de Isabella mindig kicserélteti ezüstre meg aranyra, amiért a szabómester aztán jó busás árat számol fel. Isabella meg észre sem veszi, annyira lenyűgözi, hogy a szabó mennyit dolgozik a ruhán. – Kate vihorászott, mintha valami nagy titkot mondott volna el.

– És az édesanyátok mit szól a szeszélyességéhez?

Kate kicsit tétovázott, mielőtt válaszolt volna. – Az én édesanyám nem él itt az udvarban, és az ő véleménye még kevésbé számít Isabellának, mint az enyém. Londonban lakik, és nemigen jutnak el hozzá a királyi családról szóló pletykák. Amikor néha meglátogatom, mindig elmesélem neki, mi folyik az udvarban, de a legérdekesebb dolgokról én sokszor nem is tudok. Amikről az édesapám úgy ítéli, nem valók egy kislány fülének, azt elhallgatják előlem.

Szóval Isabella csak a féltestvére – gondolta Alejandro. És úgy tűnik, nem szívesen beszél az édesanyjáról. Úgy döntött, egyelőre nem faggatózik tovább.

– Mondd csak, doktor, szeretsz sakkozni? – kérdezte Kate.

– Még soha nem játszottam, de azt hiszem, hogy tudnék, élvezném.

– Megtanítsalak? – kérdezte felélénkülve Kate.

– Nagy örömmel tanulnék meg egy ilyen nemes játékot egy ilyen elbűvölő tanártól.

– Nagyszerű! – kiáltott fel Kate. – Akkor vacsora után várak a hölgyek szalonjában. Örölnék egy új partnernek, mert a nővérem udvarhölgyei közül egyik sem méltó ellenfél, és már nagyon unom, hogy folyton nyerni hagyjam őket!

– Adele is szokott sakkozni veled?

– Igen, de nem nagyon érdekli, csak közepes játékos. Jobban szeret olvasni vagy hímezni, és Isabella is gyakran lefoglalja az idejét. Azt hiszem, te hamarosan felül fogod múlni őt, bármilyen zöldfülű kezdő is vagy.

Alejandro nevetett – Ne várj tőlem sokat, Kate, semmit

nem tudok a sakkról, csak amit itt láttam, mióta Windsorban vagyok. Ne várd, hogy azonnal méltó ellenfél legyek!

– Helyes, *monsieur*, egyelőre visszafogom a várakozásaimat. Ma este majd meglátjuk, mutatsz-e valami tehetséget.

A szokásos udvarias pukedli és meghajlás után elváltak egymástól.

Sir John Chandos alig egy órával azután jelent meg Alejandro aijtájánál, hogy Kate távozott. Alejandro időközben összebarátkozott a katonával, akinek látszólag zord külseje mögött nagyon is szívélyes és segítőkész ember rejtőzött.

– Nem irigyeljek, *monsieur* – mondta Chandos. – Isabella majdnem egy óra hosszat panaszkodott atyjának, próbálta meggyőzni, hogy a módszereid helytelenek és tűrhetetlenek. Azonnal vissza akar küldetni Avignonba.

Vajon mi várna ott? – tűnődött Alejandro. Talán már mindeki halott, akit ismerek... Egyre jobban zavarta, hogy sehogy sem tud eligazodni a bonyolult játszmban, amely a pápa és király között zajlik. Annyit tudott, hogy a francia király, akiről Edward azt állítja, bitorolja a trónt, amely jogosan őt illetné, sokkal inkább Kelemen pápa befolyása alatt áll, mint kuzinja, a világias gondolkodású Edward. Ezt idefelé úton, a tábortűz körüli beszélgetésekben hallotta. A kapitány sokat tudott a bonyolult politikai cselszövésekről, és sötétedés után nemigen volt más tennivalója, mint mesélni, persze minden alkalommal egyre jobban kiszínezve és felfújva a történeteit.

Hernandez hogy élvezte volna ezeket a beszélgetéseket! - gondolta Alejandro. Ha rá került a sor a mesélésben a tábortűz körül, mindig nagyon vigyáznia kellett, nehogy elszólja magát, és bármi olyat mondjon, ami elárulná a kilétét. Gyakran maga is meglepődött, milyen könnyedén talál ki meséket.

Alejandro a szavait óvatosan megválogatva felelt Sir Johnnak. – A hercegnő nagyon eleven szellemű ifjú hölgy. Ő sem tűri jobban a fogságot, mint a pápa.

Sir John felnevetett. – Ismerem pólyáskora óta. Az apja nagyon is elnéző vele. Persze maga is készséggel beismeri, hogy elkényeztette a gyermekeit, főként Isabellát. A többiek néha

morgolódnak is, hogy Edward őt szereti a legjobban, még a walesi hercegnél is jobban, aki a trón örököse.

Alejandrót felbátorította, hogy Sir John ilyen közvetlenül beszél a királyi család tagjairól, és úgy döntött, kifaggatja Kate felől.

– Megismerkedtem egy roppant bájos kislánnyal, aki nővéreként emlegeti Isabellát, és a királyról mint apjáról beszél. Megkérdezhetem, ő kicsoda?

Chandos elmosolyodott. – Figyelemreméltó gyermek, nem igaz?

– Igen, nagyon fürgén jár az esze.

– A király természetes gyermeke, a királyné egy volt udvarhölgyétől. A hölgy férje a királyt szolgálta Franciaországban, de egy csatában elesett. Edward akkoriban épp itt tartózkodott Windsorbán. A király amolyan udvari szerelemmel viseltetett a hölgy iránt, aki pedig, azt mondják, eleinte ellenállt a közeledésének. De végül megadta magát, még mielőtt értesült volna a férje haláláról. Azt rebesgetik, azért tette, hogy ne veszélyeztesse a férje pozícióját. Alig egy évvel azután, hogy a férje elment Franciaországba, megszületett Catherine. Az udvarban mindenki tudta, Edward mit érez a hölgy iránt. Semmi kétség nem volt, hogy Kate az ő gyermeke, csak rá kell nézni, kiköpött Plantagenet. A királyné persze dühöngött, hogy férje hűtlenkedik. A boszszúja az volt, hogy a kérdéses hölgyet visszaküldte a családjához, Londonba, és azzal büntette meg, hogy elvette tőle a gyermekét. A dajka nevelte fel, Isabella oldalán.

Alejandro megdöbbsent. – Hát nem érzett semmi szánalmat a királyné e hölgy iránt, aki a férjét is elveszítette? Nagyon kegyetlen büntetés volt ez!

Sir John vállat vont, és sóhajtott egyet – A királynénak nincs hatalma olyan területeken, ahol a király uralkodik, de az udvartartás dolgaiban azt tesz, amit akar. Egyébként nem ez volt a király első félrelépése. Évekkel korábban az egyik leghívebb támogatójának, Salisbury hercegének feleségébe szeretett bele, miközben Salisbury nem tartózkodott otthon, a határokat védte a skótok betörései ellen. Nem okolom a királyt – folytatta Chandos. – Jól emlékszem a hölgyre. Egyszer több mint egy hónapig egymaga védte a várat a skótok ellen, amikor a férje távol volt. A király a segítségére sietett, és ő a legszebb ruhájában fogadta,

az arcán a győzelem diadalittas ragyogásával. A királyra persze hogy nagy hatást tett. Milyen férfi az, aki nem hever egy ilyen nő lába előtt?

Alejandro legszívesebben azt felelte volna: és milyen király az, aki elcsábítja legfőbb híve feleségét, míg az a határait védi? De csak annyit mondott: – Nagyszerű asszony lehetett.

– Igen, az volt – mondta Sir John. – Elbűvölő. Mindazonáltal óriási botrány kerekedett a dologból, végül Salisbury kénytelen volt lemondani minden vagyonáról, és elhagyni az országot. Azt mondják, a hercegné soha nem tudta kiheverni a szégyent. Edward nem akarta, hogy még egy ilyen botrányba keveredjen, azért nem szólt semmit, amikor Philippa intézkedett.

Az orvos hangosan tűnődött: – Pedig igazán szerető és megértő házaspárnak tűnnek.

– Nagyon szeretik egymást. Szerelmi házasság volt, ami ritka koronás fők között.

– Miként lehetséges, hogy ezek az esetek nem teszik tönkre a kapcsolatukat?

Sir John egy pillanatig gondolkozott, aztán azt felelte: – Azt hiszem, úgy vélekednek, nincs értelme sokat törődni a múlt kellemetlen eseményeivel, veszíteni viszont ál többet lehet rajta. Azt gyanítom, mindketten hajlandóak és képesek megbocsátani egymásnak, és elég gyakran meg is teszik. De csodálkozom, hogy ennyire érdeke! Kate. Cserfes kis csitri, összevissza beszél.

Ugyan – gondolta Alejandro –, olyan magányos vagyok itt, hogy a macskával is szívesen elbeszélgetnék az egérfogásról, ha hajlandó lenne szóbaállni velem!

A nagyteremhez értek, és egy ajtónálló bejelentette érkezésüket a királynak. Edward intett, hogy lépjenek közelebb. Alejandro nem túl nagy öröme meglátta, hogy Isabella ott üldögél az apja közelében, egy párnázott zsámolyon.

Miután Sir John távozott, a király Alejandrohoz fordult, és kérdezgetni kezdte a reggeli vitáról. – Hernandez doktor – kezdte halk és határozott hangon –, a leányomtól úgy hallom, vitába keveredtetek abban a kérdésben, hogy bejöhet-e a szabómester a várba. Szeretném tőled hallani, neked mi az álláspontod a dologról.

Alejandro idegesen megköszörülte a torkát. – Felség, a sza-

bó éppúgy behozhatja a kór okozóját, bármi legyen is az, mint a pék vagy a fegyverkovács. Amint már határozottan megmondtam, úgy hiszem, egy fertőzött személy akár az egész várat megfertőzheti. Mindent meg kell tennünk azért, hogy ne kerülhessen be a pestis a várba, akkor is, ha ez a szabadságunk feláldozásával jár.

Isabella azonnal közbeszólt. Alejandrónak az volt az érzése, előtte megbeszélte az apjával, hogy meddig mehet el, mert a javaslata sokkal szerényebb volt, mint amire Alejandro számított.

– Doktor, kössünk egyezséget. Mi lenne, ha karanténban tartanánk a szabómestert és az anyagait, míg meg nem bizonyosodunk róla, hogy nem hordoz fertőzést? Említetted, hogy ez lehetséges lenne. – Isabella felállt a zsámolyról, és járkálni kezdett. – Mondjuk, hat vagy hét nap után, ha nem mutatja betegség jeleit, akkor feltételezhetjük, hogy ártalmatlan, nem?

– Sajnos, hercegnő, ezt nem mondhatom biztosra. Nem tudom teljes biztonsággal garantálni, hogy az illető nem fogja megfertőzni felségedet és mindenki mást a falakon belül. Az a néhány nap, amit javasol, túlságosan is rövid.

Isabella könyörgő arccal az apjára nézett, néma segélykéréssel. Már egyáltalán nem az az önfejtű és tűzrőlpattant leányzó volt, akit Alejandro reggel látott. Bájos volt, szelíd és ártatlan, mint a legelső találkozásukkor, és Alejandro nagyon is megértette, az apja miatt bálványozza olyan leplezetlenül.

A király figyelmét nem kerülte el a könyörgő tekintet. Alejandróhoz fordult, és azt mondta: – Azt hiszem, meg kellene fontolni Isabella javaslatát. Nem akarom, hogy szenvedjen emiatt. Talán sikerül megegyezésre jutnunk.

Szenvedjen? Csak mert nincs új ruhája?! Alejandro alig hitt a fülének. A rongyos, otthontalan gyerekekre gondolt, akiket Avignon utcáin látott kóborolni, és visszataszítónak találta, hogy ez a lány, akár hercegnő, akár nem, szerencsétlennek találja a helyzetét Megmakacsolta magát

– Felség, emlékeztetnem kell, hogy a korlátozó intézkedéseken semmilyen körülmények között nincs módom enyhíteni. Ennek nem lenne más következménye, mint tragédia, amely mindenkit sújthat, a hercegnőt is, aki egyébként hosszú, boldog élet és fényes házasság felé nézhet. – Látta, hogy Isabella meg-

rezzen a házasság említésére. Hadd jöjjön egy kicsit zavarba, nem árt neki. – Nem tudom megóvni az egészségét, ha beengedek a falak közé olyanokat, akik hordozhatják a betegséget. Hadd emlékeztessenem felségedet, hogy ittlétem óta, annak ellenére, hogy odakint tombol a járvány, az udvarban még senki nem esett áldozatul. Nyilvánvaló, hogy a korlátozások meghozzák a kívánt eredményt. Ha egyszer bekerül ide a betegség, nem tudom meggyógyítani. Csak kívültartani tudom.

A király azonban nem bírta tovább hallgatni a lánya nyafogását, és végül elrendelte, hogy a szabót engedjék be a várba.

– Tedd meg, amit kell, hogy a vár biztonságát megőrizd – mondta Alejandrónak. Aztán Isabellához fordult: – Nem akarok többet hallani erről a dologról! A szabó karanténba kerül, olyan hosszú időre, amíg szükséges.

Alejandro bejárta a vár területét, hogy megfelelő helyiséget keressen a karanténhoz. Hosszas keresgélés után a vár keleti szárnyában található, használaton kívüli kápolna mellett döntött. Sok ablaka volt, így lehetővé tette, hogy megfigyelje a bent tartózkodót, anélkül, hogy közelebbi érintkezésbe kerülne vele. Kikérdezte a palotaőröket, és talált köztük egy embert, aki ezermester volt, és az ajtóra meg az ablakokra farácsot készíttetett vele.

A hercegnő az előkészületek alatt többször is a lakosztályába hívatta Alejandrot, és arról faggatta, mennyi időre akarja elzárni a szabót, próbálva rövidebb időt kicsikarni.

Habár Alejandro mindig örült, ha egy-egy lopott pillanatra láthatta Adele-t, nagyon unta már a hercegnő tirádáit. Egy nap végül kifakadt: – Hercegnő, úgy döntöttem, hat hónapra lesz szükség! Csak akkor lehetek benne tökéletesen bizonyos, hogy nem hurcoltak fertőzést a várba.

Isabella elsápadt a dühtől. – Hogy merészelsz így beszélni velem, monsieur? Elfelejtet, ki vagyok?

– Erről szó sincs, úrnőm. Ön a betegem, és engedelmeskednie kell, ha azt akarja, hogy megóvjam az egészségét. De talán egyezséget köthetnénk.

– Mire gondolsz? – kérdezte óvatosan Isabella.

– A karantén legyen két hét, amiért cserébe felséged beleegeznek, hogy minden ellenállás nélkül engedelmeskedik az

utasításaimnak az elkövetkező hat hónapban. Adja az Isten, hogy ennél hosszabb ne legyen a fogságunk.

Isabella erre megint panaszkodni kezdett, tűrhetetlennek minősítve Alejandro eljárását. Az orvos emlékeztette, hogy a király egyértelműen kijelentette, hogy a szabót addig kell karanténba zárni, amíg ő jónak látja. Isabella végül nem tehetett mást, beadta a derekát.

– Akkor kérlek, hívd ide egy udvarhölgyedet, én pedig Sir John, és tanúk jelenlétében megpecsételjük az alkut

Isabella dühösen átviharzott a hálókamrájába – Alejandro úgy találta, hercegnőhöz igen kevésbé illő módon –, hogy ott várja meg Sir John megérkezését.

Isabella dajkája kárörvendő elégedettséggel hallgatta végig a szóváltást, örült, hogy végre akadt valaki, aki kissé ráncba szedi az akaratos hercegnőt. Alejandro megkérte, küldje el Kate-et Sir Johnért. Aztán a dajka is visszavonult, és Alejandro egyedül maradt a fényűző szalonban. De szinte azonnal nyílt az ajtó. Oda pillantott Adele volt az. A szíve nagyot dobbant.

A léptei olyan könnyűek voltak, hogy szinte lebegve jött felé zizegő selyemruhájában. Olyan volt, mint egy apró és törékeny porcelánfigura. A főköttője alól áttetsző fátyol omlott lágyan a vállára. A fátyol alól itt-ott kikandikáltak a vörös hajfürtök. Alejandro nem bánta volna, ha még több kiszabadul. Adele megállt előtte, édesen mosolyogva, ő pedig itta magába a látványt.

Képzeletben egyik karjával átfogta a derekát, és magához vonta, a másik kezével lehúzva a főköttőt és a fátylat, hogy a vörös hajzuhatag szabadon leömlhessen a vállán, szégyentelenül beletemette az arcát, és mélyen beszívta a mámorító illatot. De a valóságban csak felpattant, és udvariasan meghajolt Adele előtt. Ő ugyanolyan tiszteletteljes pukedlivel válaszolt, aztán Alejandro nagy meglepetésére felé nyújtotta a kezét. Ő gondolkodás nélkül megfogta, és az ajkához emelte egy futó csókra, a zöld szemekbe bámulva. Adele nem rezzent össze és nem húzta el a kezét. Végül Alejandro már nem bírta elviselni a szíve kalapálását, attól félt, szétrobban. Lassan leengedte az ajkától a lány kezét és bánatosan eleresztette.

Esetlenül hallgatott, nem mert megszólalni, az volt az ér-

zése, csak valami békához illő, száraz brekegés törne elő a torkából.

– Jó napot, Hernandez doktor – szólalt meg végül Adele.

Ráadásul még a hangja is egy angyalé, hogy még mélyebb bűvöletbe taszítson! – gondolta kétségbeesetten Alejandro.

A mennyei hangocska folytatta. – Még nem mutattak be, Adele Throxwood a nevem. Isabella hercegnő társalkodónője vagyok. Azt kérte, legyek tanúja a megegyezésnek, amit kötni készültök.

Alejandro végre megtalálta a hangját. Megköszönte Adele közreműködését, aztán hozzátette: – Sir Johnt is idevárjuk.

Aztán megint rátelepedett a halálos zavar, és elhallgatott. Mit szólna vajon ez az előkelő hölgy, ha megtudná, ki is ő valójában? Undorodva elhúzódna-e, ha rádöbbenne a gonosz csalásra?

Milyen rövid időt töltött távol a saját népétől, és máris milyen öntelt lett! Könnyedén elfeledkezett a múltjáról, élte ezt a kényelmes és fényűző életet. Kezdett megfeledkezni róla, hogy a keresztények és zsidók közti határvonal éles, és többnyire áthághatatlan. Tudta, hogy teljességgel elképzelhetetlen, hogy szerelembe keveredjen egy nemesi születésű keresztény hölgygel. Összerázkódott a gondolatra, mi lenne a büntetése.

Bizonyára azt hiszi, spanyol nemes vagyok, és ezért áll szóba velem. Fogalma sincs, mennyire nem vagyunk egyenrangúak – gondolta. Édes Istenem, miért kíntó olyasmivel, ami soha nem tehet az enyém?

Adele letelepedett egy párnázott padra, és intett Alejandro-nak, hogy üljön mellé, aki azonnal engedelmeskedett. A lány közelebb hajolt hozzá. – Az úrnőm megállás nélkül panaszkodik, amiért korlátozod a szabadságát, mintha ő lenne az egyetlen, aki szenved a bezártságtól.

Adele ügyesen irányította olyan témára a társalgást, amelyről Alejandro zavar nélkül beszélhetett. – Sajnos, nem tudok más módot a biztonságának garantálására. A mesterem életben tartotta a pápa őszentségét, miközben Avignon lakosságának fele elpusztult. Ez nem lehet másnak köszönhető, mint a szigorú rendszabályoknak. Az avignoni palotában terjengő pletykák szerint egyébként a pápa úgy panaszkodik a bezártság miatt, hogy ahhoz képest a te úrnőd siránkozása igazán semmiség.

– Ezt el sem tudom képzelni! Isabella igazán kiálthatatlan hárpia! Ha jókedve van, nagyon kellemes társaság, csodálom a szellemességét és vidámságát. De nagyon rosszul viseli a bezárt-ságot, és mostanában igen komor kedvében van. – Adele felső-hajtott és szomorúan lesütötte a szemét – Hiányzik a jókedve, nagyon fogok örülni, ha megszabadulunk a korlátozásoktól.

– Ezzel magam is így vagyok, Lady Throxwood.

Kate jelent meg az ajtóban, a nyomában Sir Johnnal. A szokásos üdvözlések után Kate eltűnt egy másik ajtón, Adele pedig elnézést kért, és elment szólni a hercegnőnek, hogy megjött Sir John. Chandos látta, hogy Alejandro a lány minden lépését követi a tekintetével, aztán elszomorodik az arca, amikor Adele eltűnt Isabella ajtaja mögött.

Alejandro meglehetősen váratlanul érte, amikor Sir John azt mondta: – Szemrevaló teremtés, nem igaz? – Alejandro nem gondolta, hogy ilyen nyilvánvaló mások számára az elbűvöltsége. Nem tudta, mit válaszoljon a megjegyzésre, nem akarta túlságosan kiadni magát. Eddig eszébe sem jutott, hogy más férfiak is olyan elragadónak találhatják Adele-t, mint ő. Pár pillanatra tétova féltékenység fogta el. Az orcája elpirult, mire Sir John elnevette magát.

– Ne légy zavarban, ifjú barátom. És ne félj, én magam nem viseltetem érdeklődéssel a hölgy iránt.

Alejandro láthatóan megkönnyebbült, de még mindig nem tudta, mit válaszoljon. Végül megkérdezte, bár rettegett a nemkívánt választól: – Van udvarlója, vagy eljegyezték talán?

Sir John megnyugtatta. – A hercegnő nagyon élvezi Lady Throxwood társaságát. Mivel Adele szülei már nem élnek (az apja Franciaországban esett el, az édesanyja pedig a pestis áldozata lett), a királynak kell kiházasítania. Edward nem kapkodja el a dolgot, mert nem akarja megfosztani a társaságától a leányát. Ezért senki nem is kérte még Adele kezét.

Sir John tovább folytatta, lelkesen magasztalva a lány vonzerejét – Ismerem gyermekkorra óta, tudniillik távoli rokonságban állunk. Meg tudom érteni, hogy értékeled a bájait. Feltűnően türelmes indulatos úrnőjével, amikor mások már bosszúsán feladják, akkor is. Talán ez az oka, hogy Isabella is őszintén ragaszkodik hozzá. Egyedül ő ismeri a hercegnő legbensőbb természetét

Sir John sokat tudóan mosolygott Alejandróra. – De elég a fecsegésből. Már te is ismered az erényeit, és ahogy elnézem, hiába is mondanék róla bármi kedvezőtlent, a te füled meg sem hallaná.

– Attól tartok, túlságosan is járatlan vagyok a szerelem művészetében. Nincs tapasztalatom a nőkkel, eddig csak a hivatásom rabszolgája voltam. Soha nem találkoztam még olyan hölgygel, akinek az erényei képesek lettek volna elvonni a munkámtól. Elég ijesztő lelkiállapot ez.

– Ebben a várban nehéz megmenekülni előle, és ártatlan-nak maradni.

– Hát igen, emlékszem a múltkori történetedre – felelte Alejandro, Kate édesanyjának mostoha sorsára utalva.

Alejandro feje ismét kezdett belefájdulni abba, hogy állandóan meg kellett feszítenie a figyelmét, hogy megértse a torokhangzású angol beszédet meg a furcsa idegen szokásokat. A gondolatai Cerverében jártak, biztonságos és kényelmes otthónában. Soha nem fogok idetartozni – gondolta. Egy világ választ el ezektől az emberektől.

Hirtelen ott álltak előtte Isabella és Adele. Eltűnődött, vajon mióta várják, hogy magához térjen a merengésből. Isabella kihívó hangon megszólalt: – Sir John és Lady Throxwood tanúi lesznek a megegyezésünknek, amely szerint a szabómat csak két hétig fogod karanténban tartani. Kérlek, ismételd el előttük is az ígéretedet!

Az orvos elmondta a feltételeit, Isabella pedig megkérdezte a tanúkat, értik-e az elhangzottakat. Végül Sir Johnhoz fordult, és utasította: – Válassz ki egy gyors lovast, és parancsold meg a nevemben, hogy álljon készen az indulásra. Nemsokára küldöm hozzá Lady Throxwoodot a további utasításokkal.

Chandos meghajolt, és távozott.

A hercegnő Adele-hez fordult. – Menj a kapuhoz Hernandez doktorral. A lovasnak parancsold meg, hogy azonnal hozza ide James Reed mestert. Részletesen ismertesse vele, milyen körülmények között kérem a szolgálatait. Ha habozna a karantén miatt, emlékeztesse, hogy ettől függ, továbbra is vele dolgoztatok-e. – A hercegnő Alejandróhoz fordulva folytatta. – Ugyebár gondoskodni fogsz róla, hogy Reed mester minden kényelmet

megkapjon a karantén ideje alatt? Nem tűrhetem, hogy bármi kellemetlenség érje. Számítok a jóakarataira. Ahogyan a tiédre is, doktor.

Alejandro mélyen meghajolt, és Adele-lel együtt távozott. Lassan átsétáltak a váron, szükségtelenül hosszú és tekervényes útvonalon, hogy minél tovább együtt lehessenek. Édes Istenem, nincs ellenére a társaságom – gondolta Alejandro boldogan –, sőt legalább annyira élvezi, mint én az övét!

Habár nyomasztóan nehezedtek vállára a feladatai, Alejandro úgy érezte, ez a legszebb napja azóta a verőfényes reggel óta, amikor Hernandezzel megmártóztak a tenger hullámaiban. Az idő most is megállni látszott, és ennek a leánynak a társasága mintha elűzte volna minden démonát.

12

Caroline az éjszaka közepén felriadt egy furcsa álomból. Csak foszlányai maradtak meg benne, pedig nagyon szeretett volna visszaemlékezni rá. Próbálta lerázni magáról a kábító ködöt, amely elhomályosította az álom részleteit.

Egy ló... Hosszú lovaglás.

Feküdt az ágyban, ide-oda ingadozva az ébrenlét és félálom között. Szinte érezte, ahogy lovaglás közben emelkedik-süllyed a teste. Meghökkenően valóságosnak tűnt. Lebegett álom és valóság között, hánykolódva az ágyban, míg végül teljesen belegabalyodott a takaróba. Az álombéli mese részletei egyre elevebbek lettek.

A paripa ritmikusan vágatott alatta, és ő közelebb simult hozzá, hogy csökkentse az ellenállást a szélben. Az állat sörénye az arcába csapódott, ahogy a nyaka fölé hajolt.

Dehát soha életemben nem lovagoltam! – tiltakozott a józan esze. Honnan tudhatnám, milyen érzés? Küszködve próbált felébredni, de fogva tartotta az álma. A ló tempója egyre gyorsult, mintha valami sürgette volna a lovas, hogy távolabb jusson a tengerparttól. Egyre kényelmetlenebb volt a nyereg, és szorította a térdnadrág.

Térdradrág?

A nadrág szoros volt, az ingének vászna durva. Kellemetlenül megizzadt, a vászon dörzsölte a bőrét. Erősebben szorította combjával a ló oldalát, és fájdalmat érzett az ágyékánál. Felemelkedett a nyeregből, és kényelmesebben elhelyezkedett, mert a nyereg nyomta a herét.

Összerándulva felébredt, és rémülten próbált kigabalyodni a takaró szorításából. Felült a szétdúlt agyban. Önkéntelenül végigsimított a combján és a lába közé nyúlt; megkönnyebbülten tapasztalta, hogy semmi változás. Nem az az idegen, izmos férficomb volt, amely nemrég még egy ló oldalát szorongatta.

– Jaj, Istenem! – mondta reszketeg hangon. Megesküdött volna, hogy valóság volt. Derengett, hogy álmában egy társa is volt, egy másik lovas, vele kapcsolatban semmire nem emlékezett, csak annyira, hogy férfi volt. És valamiért nagyon fontos személy, álmában tőle függött az élete. A neve is ott volt a nyelve hegyén, de nem tudta kimondani. De arra a fiatal férfira, aki álmában ő volt, tisztán emlékezett.

Lehunyta a szemét, és maga elé idézte a képet sötét, szabályos, mediterrán jellegű vonásokat látott maga előtt, egy fiatalember komoly arcát. Húszas éveiben járhatott. Az arca napbarnított volt, az alakja dőlceg és hajlékony, mint egy sportolóléfinom, hosszú ujjú keze volt, kissé nőies, néhány gyógyulófélben lévő vágással és horzsolással, mintha valami kemény testi munkát végzett volna nemrégiben. Hosszú, fekete haja zsinórral volt összefogva, a halántékán néhány fürt kiszabadult. Feszültség és kimerültség sugárzott belőle. Talán menekül valahonnan?

Caroline-t hirtelen hányinger fogta el, a feje lüktetni kezdett. Kinyitotta a szemét, és a gyomrára szorította kezét. Megpróbált felállni, de szédelegve megtántorodott. Az utolsó pillanatban megkapaszkodott az ágytámlában. Kibotorkált a fürdőszobába, aztán visszafeküdt az ágyba. Amikor az ablakban felragyogtak a nap első sugarai, teljesen kialvatlannak érezte magát, a tagjai fájdalmasan zsibbadtak és merevek voltak.

Nagy nehézségek árán csinált magának kávé, de annak ellenére, hogy egyébként imádta az aromás fekete italt, most nem esett jól. Mintha piszkos forró vizet kellene innia. A feje még mindig szörnyen hasogatott, a nyaka pedig merev volt. Pró-

bált kikanalizgatni egy joghurtot, de elviselhetetlen fémes íze volt, képtelen volt lenyelni.

Hát le fogok adni egy-két kilót, mire meggyógyulok, az már biztos! De az a gondolat sem vigasztalta, hogy könnyebben fog feljönni a farmerja. A szekrényhez ment, és előkereste az egyik cipője orrából az illegálisan becsempészett ibuprofent. Három tablettát pottyantott a tenyerébe, és kis vízzel lenyelte őket, aztán letelepedett egy fotelba, és várta, hogy hasson a fájdalomcsillapító. Úgy félóra múlva a fejfájása enyhült is valamit, de nem múlt el teljesen. Azért kicsit jobban lett. Visszabújt az ágyba, és megint elaludt.

A telefon csöngésére ébredt. Janie! – gondolta boldogan. Majd ő hoz nekem húslevest és teát, betakargat és ápol, és egy-két nap múlva kutyabajom! Megkönnyebbülten emelte fel a kagylót, és meglepte a saját hangjának gyengesége, amikor beleszólt. Még jobban meglepte, hogy nem Janie válaszolt.

– Itt Ted Cummings.

Caroline egy pillanatilag zavartan hallgatott. Nem volt még tiszta a feje, és kellett pár másodperc, míg vissza tudott emlékezni, ki is az a Ted. Nagy csalódás volt, hogy nem Janie hívja.

– A, hello – mondta kis szünet után. – Ne haragudjon, szörnyen kába vagyok ma reggel. Már el is felejtettem, hogy hívni fog.

– Ugyan, ne mentegetőzzön. De tudja, hány óra van? Délután. Caroline az éjjeliszekrényen álló óra felé akarta fordítani a fejét, de a nyaka túl merev volt, az egész felsőtestét el kellett fordítania. Csak most látta, hogy jóval elmúlt három óra. – Te jó ég! Reggel felébredtem ugyan, de aztán visszafeküdtem. Mintha egy szempillantás alatt elszállt volna ez a hat óra.

– Jobban érzi már magát? – kérdezte Ted.

– Hát, nemigen. Most, ahogy el akartam fordítani a fejemet, szörnyen fájt. Borzalmas ez az influenza.

Ha tudnád, hogy valójában milyen borzalmas! – gondolta Ted. – Éppen ezért telefonálok – mondta. – Most beszéltem egy kollégámmal az intézet orvosi rendelőjében. Megemlítettem neki, hogy magának esetleg szüksége lesz ellátásra, és mondtam, hogy valami influenzaféle. A kollégám eléggé aggódott. Azt mondta, van egy újfajta betegség, valami olyan baktériumtörzs

okozza, amit mostanában fedeztek fel. A kezdeti tünetei pont olyanok, mint amilyeneket az influenza produkál. Sajnos, ha nem kezelik, sokkal súlyosabb következményekkel járhat, akár halálos is lehet. Az orvos az mondta, nem szabad játszani vele. Egyelőre nem tudják, honnan ered a fertőzés, akárhol össze lehet szedni.

Caroline-ra rátört a pánik. – És milyen tünetei vak még?

– Először is nyakmerevség. Magas láz, a nyaki és a lágyéki nyirokmirigyek megduzzadása. Sötét foltok körülötte.

– Dehát nekem pont ezek a tüneteim vak!

– Ne essen pánikba – mondta Ted a legmegnyugtatóbb hangján. – Csak egy baktérium, és állítólag egyike azoknak a ritka kórokozónak, amelyekre még hatnak az antibiotikumok.

– Hála Istennek – mondta Caroline hatalmas megkönnyebbüléssel a hangjában. – Most mit kell tennem? Szükség van valami vizsgálatra vagy ilyesmire?

– Sajnos, az intézet rendelője most pár napra zárva lesz.

– De nem kell vizsgálat, mielőtt megkapom a kezelést? És hogy lehet, hogy van rá gyógyszer, ha ilyen új betegség?

Ted kicsit habozott, azt a hatást akarta kelteni, hogy Caroline úgy érezze, valami fontosat elhallgat előle.

Caroline be is kapta a csalétket, rémülten folytatta: – Mindenképpen szükségem van gyógyszerre! Ha ez ilyen komoly, nem hiszem, hogy jó lenne várni.

– Nyugodjon meg. A pánik nem old meg semmit. Most, hogy így jobban belegondolok, nem hiszem, hogy jó ötlet lenne odamenni a rendelőbe. Ha az orvos úgy gondolja, tényleg súlyos és fertőző lehet, akkor elég nagy problémát okozhat, hogy külföldi.

– Jaj istenem. Miért, mi történne?

Újabb nyomatékos hallgatás. – A biopol karanténba zárná, míg el nem készül a végleges diagnózis. Sajnos, manapság annyannyira túlterheltek, hogy napokba is telhet, míg megvizsgálnak egy beteget. Hosszú várakozásra kényszerülne a karanténállomáson. Tíz esetből kilencszer deportálják a páciens, még akkor is, ha csak egy egyszerű megfázásról van szó. Nem hiszem, hogy szeretne most ezen túlesni, főleg, ha tényleg ilyen rosszul érzi magát.

- Rémesen! Alig bírom mozdítani a fejem.
- Igen, ez az egyik legfőbb tünet, amit külön hangsúlyozott a kollégám. Az lenne a legegyszerűbb, ha meglátogathatnám ma délután és elvinném a gyógyszert, holnap pedig egy újabb dózist.
- Jaj, Ted el sem tudom mondani, milyen hálás lennék!
- Igazán semmiség, örömmel segítek. Tudom, milyen nehezen mennek ezek a dolgok manapság, ráadásul maga idegen is, nem ismeri az eljárást.
- Biztos, hogy magának nem lesz baja belőle? Ha nem tévedek, ez eléggé illegális.

Ted egy pillanatig hallgatott. – Hát igen, nem egészen törvényes, de nem hiszem, hogy baj lenne belőle. Néha előfordulnak ilyen suba alatti megoldások, egyszerűen rákényszerülünk, mert olyan bonyolult az egészségügyi rendszerünk. A kormány túlzásba viszi a szabályozást. Néha muszáj kikapukat keresni. Biztosíthatom, hogy a kollégám is nagyon diszkrét lesz, senkinek nem fog beszélni az esetről. Még a nevét sem tudja.

- Akkor talán nem lesz baj.
- Hát persze, minden rendben lesz – nyugtatta meg Ted.
- Higgyen nekem, pár nap alatt meggyógyul, és folytathatja a munkáját, és Bruce-szal mi is belekezdünk az új kísérletekbe.
- Erre nem is gondoltam – mondta mentegetőzve Caroline.
- Bruce most Janie-nek segít, pedig magának is szüksége lenne rá. Elég nagy kavarodást okoztunk, igaz?
- Semmi baj. ilyesmi előfordul. Nemsokára talpra áll, és minden visszazökken a rendes kerékvágásba.
- Remélem, így lesz.
- Én tudom, hogy így lesz. Most az a legfontosabb, hogy elkezdje szedni a gyógyszert. Kis idő múlva úgyis el kell mennem valahová, akkor majd útba ejtem a szállodát, ha magának is megfelel így. Lássuk csak, most van negyed négy... azt hiszem, egy óra múlva tudok odaérni.
- Nagyon hálás vagyok azért, amit értem tesz.

Ugyan, semmiség, magamért teszem – felelte Ted gondolatban.

Az öreg kutya a fűben hevert Sarin mellett, állat a mancsára fektetve, félig lehunytt szemmel. Néha meg-megrándult. A gazdája lenézett rá, és eltűnődött, vajon nyulakat üldöz-e álmában.

Megállt a mezőn, és ami mostanában szokása lett a késő délutáni séta során, elnézte, ahogy fokozatosan fakul a nap-pali fény. Mindennap megállt a kutyával pontosan itt, ezen a helyen, és végignézte, ahogy a nap lehanyatlik a horizont alá. Ez volt a legegyszerűbb módja, hogy maga elé képzelje az idő múlását, amely mostanában új jelentéssel bírt a számára. Tudta, egyre kevesebb ideje van már hátra, és látni akarta, ahogyan múlik.

A nap lenyugodott, de a szíve a magasba szárnyalt. Elgyönyörködött a naplemente csodájában, és azokra gondolt, akik előtte itt jártak, egészen a legtávolabbi ősökhöz.

A mező a régi időkben is így festhetett, csak a város fényei nem villóztak a távolban. Ebben a kis birodalomban soha semmi nem változott túlságosan, bárhogyan múlt is az idő. Az idő szabad, tudomást sem véve az emberekről, akikre ráveti sötét árnyékát.

Tudta, hogy hamarosan az ő ideje is lejár. Az utóbbi néhány napban kezdett hanyatlani az ereje. Minden perccel közelebb került a legutolsó naphoz, és most szinte úgy látta, a napkorong mintha rohan az égen, hogy örülten belevesse magát a mélységbe a láthatár szélén. Sarin félt, és magányos volt. Lenézett alvó társára, és irigyelte a szelíd jószágtól a lelki békét, amely mindig benne lakozott.

Ted végigsétált a szálloda hetedik emeleti folyosóján, tántorgó léptekkel, mintha részeg lenne, egyik kezével meg-megtámaszkodva a falban. Az állapota drámaian romlott, mióta Caroline-nal beszélt. Pedig úgy remélte, mostanra jobban fogja érezni magát, hiszen órákkal korábban beadta magának az első adag antibiotikumot. De semmi javulást nem érzett, és óráról órára jobban aggodott.

Végül elérkezett Caroline szobájának ajtajához. A szemben lévő falon egy tükör volt. Ted megnézte magát benne, mielőtt

kopogtatott volna, ellenőrizte, sikerült-e úgy-ahogy álcázni az állapotát.

Hála Istennek, a láztól inkább olyan, mintha egészségesen ki lenne pirulva az arcom – gondolta. Kicsit meglazította a garbója nyakát. Még szorosabbnak és fojtogatóbbnak érezte, mint előző nap. Taxival jött idáig. Senki nem figyelt fel az állapotára, persze nem is beszélt senkivel. Remélte, Caroline úgy el lesz foglalva a saját betegségével, hogy észre sem fogja venni az ő állapotát.

Már emelte a kezét, hogy bekopogjon, de megtorpant. Végignézett a folyosón, és az egyik kilincsre kiakasztva meglátott egy „Ne zavarjanak” feliratú táblát. Ezt elvette, a háta mögé dugta, aztán bekopogott. A lábát bámulta, míg várta, hogy Caroline kinyissa az ajtót.

Mit vacakol ennyit? – gondolta idegesen. Remélte, senki nem jön erre. Nem akart szemtanúkat.

– Ki az? – szolt ki Caroline bágyadt hangja.

Ted olyan közel hajolt az ajtóhoz, ahogy csak tudott, és halkan odasúgta: – Én vagyok, Ted Cummings.

Megkönnyebbült, amikor Caroline végre kinyitotta az ajtót. Mielőtt belépett, egy villámgyors mozdulattal, hogy Caroline ne vegye észre, kívülről a kilincsre akasztotta a táblát.

Tednek leesett az álla, amikor meglátta Caroline-t. Vörös haja fakón és csapzottan tapadt a fejére, az arca olyan sápadt volt, mint egy kísértet. Egyértelműen nagyon beteg volt, csak rá kellett nézni. Büntudat öntötte el, amiért ő okozta a betegségét, de gyorsan félresöpörte, mert most másra kellett koncentrálnia.

Caroline észrevette Ted döbbent pillantását, és szorosabbra húzta maga körül a köntöst. – Rémesen nézek ki, tudom – mondta. – Rögtön rendbe hozom magam.

– Ugyan, ostobaság – mondta Ted, és beljebb lépett. – Kicsit fáradt, ennyi az egész. Ez igazán érthető. Pár nap pihenés majd rendbe hozza.

De Caroline már kibotorkált a fürdőszobába, kezében egy farmerral és egy kockás flanelinggel. Pár perc múlva kissé felfrissültebben tért vissza. A haját megfésülte és lófarokban összefogta, ami Tedet kissé aggasztotta, mert így jobban kilátszott a nyaka, amelyen már egészen feltűnőek voltak a sötét foltok.

– Remélem, így egy kicsit elfogadhatóbb – mondta Caroline. Lassan leült a gyűrött ágyra. Tednek feltűnt, milyen merevek a mozdulatai. – Így egy kicsit emberibbnek érzem a külsőm, de azért nem sokkal – sóhajtott a lány. Egyik kezével megdörzsölgette a nyakát, és szemmel láthatóan összerándult a fájdalomtól, Tedre nézett, és észrevette, hogy a férfi rábámul. Halványan elmosolyodott. – Milyen orvosságot hozott? – kérdezte.

– Két antibiotikumot, mindjárt beadom injekcióban mind a kettőt. Aztán holnap az újabb dózist. – Az egyik állítólagos antibiotikum valójában egy nagyon erős nyugtató volt. – Mindegyik elég erős, nem lepne meg, ha nagyon elálmosodna tőlük.

Caroline arcán gyanakvás árnyéka futott át. – Soha nem hallottam még olyan antibiotikumról, amelynek álmoság lenne a mellékhatása.

Beletelt néhány másodpercbe, mire Ted összeszedte magát, és előállt valami hihető magyarázattal. – Ööö... nem igazán álmoság, a szó hétköznapi értelmében, egyszerűen csak az egyik gyógyszer rendkívül erős, és néha olyan sokkot okoz a szervezetnek, hogy a beteg nagyon fáradtnak érzi magát. Mindenképpen ágyban kellene maradnia a lábadozás idejére.

Gyengécske magyarázat volt, de úgy tűnt, Caroline-t kielégíti. – Higgye el, ennél semmit nem szeretnék jobban – mondta.

– De rövidesen talpon kell lennem. Szoros a határidőnk, és Janie-nek szüksége lesz a segítségemre. Nem akarom még jobban rontani a helyzetét.

Ted sejtette, hogy Janie helyzete nem irigylésreméltó. Egyikre sem válaszolt az üzenetek közül, amelyeket Bruce hagyott neki Leedsből, és a raktárba sem telefonált oda. Ha majd visszaérnek Londonba, lesz egy kis magyarázkodnivalója, de majd elmondja Bruce-nak, persze bizalmasan, hogy beteg volt, és nem akarta, hogy bárki is megtudja. Azt mondja majd, otthon volt, és kikapcsolta a személyhívóját, hogy nyugodtan pihenhesen. Bruce biztosan megérti.

– Hát akkor – mondta, és közelebb húzta a székét Caroline ágyához –, nézzük, mit tehetünk. Kérem, tűrje fel a ruhája ujját.

Caroline engedelmeskedett. Ted egy alkoholos vattával letörölgette a felkarját, felszívta egy fecskendővel az antibiotikumot, és megkocogtatta a fecskendő oldalát, míg a légbuborékok

feljöttek a tetejére. Kicsit kispriccelt belőle, aztán megfogta Caroline csuklóját. – Ne mozogjon – mondta. – Egy pillanat az egész. – Gyorsan beledöfte a karjába a tűt

Caroline utálta az injekciót; nézte Ted szenvtelen arcát, ahogy kihúzza a tűt a bőre alól.

– Még egy, és készen is vagyunk – mondta.

Hála Istennek! – gondolta Caroline. Kis borzongás járta át, érezte, ahogy szétárad karjának izmaiban a szer. Egy pillanat múlva túl volt a másodikon is. Ted egy kis műanyag zacskóba tette a két használt tűt meg az alkoholos vattadarabokat, aztán zsebre vágta.

– Most maradok még pár percig, hogy lássam, nincs-e allergikus reakciója, aztán már itt sem vagyok. Reggel majd felhívom, és meglátjuk, hogy van. Nem kell kikísérni, majd becsapom az ajtót.

Caroline azonnal érezte, hogy előnti az álmoság, és megdöbbsentette, hogy ilyen hatással legyen rá egy antibiotikum. Másodpercről másodpercre egyre kábább lett, végül lecsukódott a szeme és elaludt.

Azonnal álmodni kezdett, ismét sötét hajú fiatalembernek látta magát Egy udvarházszerű épületben volt. Valakit nézett, egy fiatal nőt, aki épp hosszú, vörös haját szárítgatta a tűz mellett. A fiatalember fájdalmas szerelemmel nézte a lányt. Caroline felnyögött álmában.

Ted figyelte egy közeli széken ülve. Vajon miért emeli a torkához a kezét? Mintha el akarná takarni a foltokat, Hihetetlenül fáradtnak érezte magát, alig bírt felállni a székről. A szíve vadul kalapált. Nem tudta, a betegségtől-e, vagy az izgalomtól.

Nagy erőfeszítés árán a hűtőszekrényhez ment, hogy megnézzze, benne van-e a szövetdarabka. Hosszasan keresgélt, mindent felforgatott benne. Egyre dühösebb lett, amint nyilvánvalóvá vált, hogy amit keres, nincs ott. Tudta, hogy nem engedheti meg magának, hogy a dühre pazarolja az energiáját, úgyhogy leült a székre, és próbált lecsillapodni. Az alvó Caroline-ra meredt.

Caroline lázasan forgolódott és hánykolódott álmában. Lerúgta a takarót, karcsú, fehér lábszárát kidugva a felcsúszott hálólóing alól. A látvány olyan érzéseket kavart Tedben, amelyek

nem nagyon illettek a helyzethez. Egy pillanatra elszégyellte magát az illetlen gondolatok miatt. Vajon ez már az őrülség kezdete, amit a szakkönyv felsorolt a tünetek között? Összerázkódott, és megrázta a fejét Aztán előbbre hajolt, és feljebb húzta Caroline-on a takarót.

Rárontott a fáradtság és a csüggedés. Érezte, hogy percről perére mélyebbre süllyed a depresszióba, ami szintén a betegség tünete a könyv szerint. Az antibiotikumnak semmilyen hatását nem érezte, eltűnődött, legközelebb nem kellene-e megduplázni a dózist. Ezt fontolgatta egy kicsit. Annak a veszélye, hogy rosszul reagálna rá, elég kicsi, viszont van némi remény, hogy jobban hatna. Az éjjeliszekrényen álló órára pillantott, és látta, hogy lassan itt is az ideje az újabb adagnak. Nem ártana hazasietni, és előtte talán enni valamit – gondolta, de erre azonnal émelyegni kezdett a gyomra. Úgy döntött, itt is beadhatja magának a gyógyszert. Minek várna vele?

Nagyot sóhajtott, feltúrte az inge ujját, és letörölgette az alkoholos vattával a karját. Egyik zsebéből elővett egy újabb ampullát, a másikból egy injekciós tűt, és felszívott tíz millilitert, a szokásos öt milliliter kétszeresét. Összeszorította a szemét, mert ő is utálta az injekciót. Gyorsan bedöfte a tűt a karjába, majd kihúzta.

Csak ekkor nézte meg közelebről a kis ampullát. De nem az antibiotikum neve állt rajta, hanem a nyugtatóé. Amiből egy milliliter lenne az átlagos adag. És ő tizet adott be magának.

Azonnal tudta, hogy nincs más választása, mint villámgyorsan segítséget hívni. A nyugtató nagyon erős volt, és pillanatok alatt hatott. Éppen ezért választotta. Elvesztegetett néhány értékes másodpercet azzal, hogy belemarkolt a karjába, mintha ki tudná préselni a halálos folyadékot, de az már csendesen és visszatarthatatlanul áradt szét a szervezetében. Hiába próbálta eltüntetni a ballépésének nyomait, most minden ki fog derülni! Aki a segítségére jön, annak mindent el kell mondania, A karrierjének vége, ez már biztos. Még mindig inkább legyen oda a karrierem, mint az életem – gondolta.

Mindez a másodperc egy töredéke alatt villant át az agyán. Maga is meglepődött, milyen könnyűszerrel hozta meg a döntést, hogy felad mindent, amiért egész életében dolgo-

zott. Épp az ellentéte vagyok Faustnak, alkut kötök az Istennel, hogy megtarthassam a lelkemet – gondolta. Kétségbeesetten felállt a székről, és a kis asztalhoz tántorgott, ahol az életmentő telefon volt.

Majdnem sikerült odaérnie, de a nyugtató pár lépéssel a cél előtt ledöntötte a lábáról. A térde megroggyant, és érezte, hogy elveszíti az eszméletét. Az ágy széléhez botorkált, még mindig önkéntelenül próbálva megőrizni az egyensúlyát, pedig szinte már nem is volt tudatánál. Néhány másodperc után előre-bukott, és keresztben elnyúlt az alvó Caroline-on, aki annyira el volt kábulva, hogy a súlyától sem ébredt fel. Az utolsó lélegzetét Caroline mellére hajtott fejjel lehelte ki.

Alejandro szemrevételezte a várórség katonáit, akik mind egy szálig felsorakoztak előtte az udvaron. Lerítt róluk, hogy egytől-egyig nagyon vágynak a feladatra, amely egy időre kiszabadítaná őket a vár falai közül. Sir John Chandos Alejandro mellett állt, az arcán olyan kifejezéssel, mint aki megadja magát egy kellemetlen kötelességnek, de a lelke mélyén imádkozik, hogy bárcsak felmentenék alóla.

– Milyen lelkesen jelentkeznek, hogy szembenézzenek a pestissel – mondta szomorúan Chandos. – Az hiszik, nagy megtiszteltetés ez a baljós feladat.

És milyen fiatalok! – gondolta Alejandro. Mindegyik fiatalabb, mint én. Sir Johnhoz fordult, és azt mondta: – Kiről a legvalószínűbb közülük, hogy épségben térne vissza?

Sir John tekintete végigsiklott a felsorakozott katonákon, minden önként jelentkezőt jól szemügyre véve, aztán megpihent egy életerős külsejű, feltűnően jóképű fiatalemberen. Pár pillanatilag komolyan szemlélte, majd elkiáltotta magát.

– Matthews, a király megtisztelő feladattal bíz meg, egy küldetéssel, amely igen fontos Isabella hercegnő számára. Gyere velem!

Alejandro a Franciaországból magával hozott gyógyfüvek felhasználásával védőmaszkot készített Matthwesnak, és a visszaútra a szabónak is. Szigorúan utasította a fiatal katonát, hogy útközben sehol ne igyon, ne egyen, ne érintsen meg semmit, és a lehető leggyorsabb tempóban haladjon.

Adele-lel a torony egyik ablakából nézték, ahogy a katona lóra száll, és hátrafordulva tiszteleg nekik. Aztán kiléptetett a kapun, és már el is tűnt a felvert porfelhőben.

- Isten kísérje lépteit – mondta Adele.
- És le ne térjen a jó útról – tette hozzá Alejandro.

Alejandro megüzente Kate-nek, hogy sajnos, este nem tud sakkozni vele, mert intézkednie kell, hogy Matthews és a szabó szállása elő legyen készítve. Sir John azt mondta, napnyugtára várható az érkezésük.

Miközben Alejandro az utolsó simításokat végezte az átalakított kápolnán, azon töprengett, vajon visszaérkeznek-e élve. Windsor falain kívül a lakosság fele elpusztult, úgyhogy logikus volt arra számítani, a két utazó közül legalább az egyik össze fogja szedni a pestist. És csak az Isten tudja, melyikük, Alejandro imát mondott magában, hogy mindketten túléljék.

Ha egyszer vége lesz a járválynak, nem lesz többé rám szükség Windsorban, és a szolgálataimat hamar el fogják felejtetni azok, akik az életüket köszönhetik nekem – gondolta. És nem fogom többé látni Adele-t...

Kate jutott az eszébe, akinek már ilyen zsenge korban szembe kellett néznie egy teljesen bizonytalan helyzettel. Honnan van ereje égy ilyen csöpp gyermeknek, hogy megküzdjön a világgal, míg körülötte mindenki hatalmas és erős, és pusztán a születése jogán megkövetelhet magának mindent? Az én helyzetem sem különbözik sokban az övétől – gondolta Alejandro. De ő inkább félt attól, hogy névtelen közepszerűségben kell leélnie az életét, mint attól a kilátástól, hogy egyedül kell meghalnia, és senki nem siratja majd.

Az őr kiáltása néhány perccel napnyugta előtt harsant fel. – Lovasok közelegnek! – A várudvarban azonnal izgatott sürgősforgás támadt. Rövidesen már Alejandro is látta a toronyból a vörös zekét, amelyet Matthews viselt, amikor útnak indult. A mellette ügető férfi fel-le zötyögött a lován, amely túlságosan is meg volt rakva csomagokkal. A csőrös maszkkal az arcuk előtt meglehetősen bizarr látványt nyújtottak mindketten.

Ennek ellenére igen szívélyesen fogadták őket. A vár lakói olyannyira ki voltak éhezve a külvilág híreire, hogy úgy várták az érkezőket, mint valami nemes külföldi követet vagy magas rangú egyházi személyt.

Az orvos lesietett a toronyból az udvarra, ahol összetalálkozott Sir Johnnal, és utasításokat adott neki az érkezők belépésére vonatkozóan. – Matthews és Reed rakják le minden csomagjukat a kapu előtt, és hagyják a lovaikat is a kinti karámban. Vegyék le a felsőruházatukat és a lábbelijüket. Miután beléptek a kapun, menjenek egyenesen a kápolnába. Ne érintsenek meg senkit közben. Ott találnak tiszta ruhát, és ismét illően felöltözhetnek.

Alejandro komolysága ellenére Sir John felnevetett – Azt hiszem, Matthewsnek nincs sok kifogása a meztelenség ellen, akár a hölgyek előtt is, mert nagyon is tudatában van saját vonzó külsejének. Sokat dicsekszik, hogy milyen sikerei vannak a fehérnépeknél. Valószínűleg úgy fog átvonulni az udvaron, mint egy pávakakas.

– A lényeg az, hogy ne közelítsen senkihez, és ne érintsen meg senkit.

Alejandro körbenézett a kíváncsian gyülekező várbelieken. Isabella és a Fekete Herceg is ott ácsorgott közöttük. Egy kikáltó bejelentette, hogy Edward király közeleg. Habár épp elég sok dolga volt, Alejandro nem tudta megállni, hogy ne pillantson körbe, nincs-e ott Adele. Jutalmul egy szemvillanásra megláthatta a rézvörös hajkoronát, és amikor összetalálkozott a tekintetük, Adele egy pillanatra rámosolygott.

Alejandro ebből erőt gyűjtött. Kézben kell tartanom ezt a tömeget – gondolta egyre nagyobb pánikban –, különben baj lesz! Felugrott egy kőpadra, hevesen hadonászni kezdett, és jó

hangosan kiáltozott, hogy magára vonja a figyelmet. Amikor végre elcsendesedtek, kissé botladozó, de azért jól érthető angol nyelvű bejelentéssel lepte meg a hallgatóságot.

– Ha nem akarjátok megkockáztatni, hogy elkapjátok a pestist, húzódjatok félre az út mellől!

Azonnal ijedt zsongás futott végig a tömegen. Alejandro leugrott a padról, és a kapuhoz sétált. Kölcsönvett egy zászlórudat az egyik őrtől, húzott vele egy vonalat a földre, és utasította az emberéket, hogy maradjanak e mögött, így megtisztítva az utat a kaputól a kápolnáig. Aztán húzott egy párhuzamos vonalat is visszafelé, széles sávot hozva létre, ahol az utazók bevonulhatnak.

– Engedjetelek utat! Senki ne állítsa meg és ne érintse őket. Ne adjatok nekik semmit, és ne vegyetek át semmit tőlük! Aki átlépi a vonalat, könnyen megfertőződhet.

A bámészkodók gyorsan a vonal mögé sereglettek, és csendesen várakoztak. Alejandro a királyhoz lépett, aki Philippa királynéval az udvar közepén, jóval a vonal mögött álldogált.

– Felség, sajnálom, hogy ilyen kényelmetlenséget kell okoznom. Pár percen belül elhelyezzük őket a szállásukon, és az örök szétoszlaják a tömeget, ha felséged is úgy kívánja.

– Ami azt illeti, Hernandez doktor, én szeretnék pár szót váltani mindkét emberrel, ha elhelyezkedtek. És a várnépet sem szívesen fosztanám meg ettől a szórakozástól. Ők is éppúgy szomjazzák a külvilág híreit, mint jómagam. Nem tudom irányítani a birodalmamat, ha nem tudom, mi zajlik benne!

Alejandro számíthatott volna erre kérésre, de eszébe sem jutott, és így nem állt készen a válasszal. – Felség – kezdte rögtönözve –, kis időbe telik, míg beszélni lehet velük. Előbb biztonságosan el kell helyeznünk őket, és intézkedni a csomagjaik felől. Kérem felségedet, legyen türelmes. – Edward azonban, aki legalább annyira unta a bezártságot, mint akaratos lánya, kifejezetten ellenséges tekintettel nézett Alejandróra, és visszafojtott ingerültséggel felelt. – Hát jó. Most visszatérek a lakosztályomba. De egy órán belül beszélni óhajtok velük. Készüljenek fel rá addig.

Habár Alejandrót bántották a király megrovó szavai, túl sok dolga volt, hogy ilyesmivel törődjön. Egy óra! – gondolta. Alig

lesz elég! Visszaszaladt a kapuhoz, és kinyitotta a kis ablakcskát. Matthews és Reed odakint ácsorogtak, olyanok voltak a hegyes csőrre emlékeztető maszkokban, mint két óriási madár. Alejandro szólt nekik, hogy vegyék le a maszkot. Ők le is vették, és elhajították. Az egyik épp a lovak karámjának alacsony kerítése mellé hullott. Matthews lova kíváncsian lehajolt, és meg-szaglászta, aztán meg is kóstolta a füveket. De nem volt a szája íze szerint való, mert azonnal ki is köpte.

Alejandro nem figyelt oda, mással volt elfoglalva. A zászló-rudat most arra használta, hogy kidugott vele két durva darócból készült csuklyát, és Matthewsra meg a szabóra parancsolt, hogy fedjék be velük a fejüket.

A katona és védenca komikusan festettek a furcsa öltözékben, mintha valami ősi pogány rituálé résztvevői, vagy talán egy cirkuszi komédia szereplői lennének. Matthews gyors és határozott léptekkel bevonult a kapun, a szabó azonban félt és tétovázott. Korábbi windsori látogatásai során ennél fényesebb fogadtatásban volt része, és szemmel láthatóan zavarta, hogy ilyen előnytelen külsővel jelenjen meg úrnője előtt.

Isabella örömeiben ugrándozott és tapsikolt, mint egy gyerek, amikor meglátta a szabómestert. – Isten hozta, Monsieur Reed, jó munka volt, Matthews! Mindkettőtöket busásan meg foglak jutalmazni a bátorságotokért.

Erre a tömeg is feljogosítva érezte magát, hogy kimutassa a helyeslését, és hangosan megéljenezték őket, mintha legalábbis egy háborús hős és egy megmentett tűsz érkezett volna. Matthews fürdött a dicsőségben, integette és hajlongott, mint egy udvaronc. Peckes léptekkel vonult a kápolnáig, nyomában a félénk és zavart szabóval. Aztán eltűntek a tömeg szeme elől.

A fecsegő gyülekezet hamar szétoszlott, de Alejandro ott maradt, hogy váltson pár szót az utazókkal. Kissé távolabb megállt az egyik ráccsal fedett ablak előtt, és beszólt Matthewsnek.

– Gratulálok, hogy sikeresen végrehajtottad a megbízatást, és szerencsésen visszatértél – mondta. – Odabent találtok tiszta öltözetet, kenyeret és sört. Igyekeztem jó előre gondoskodni minden szükségletetekről, hogy kényelmes legyen a kényszerű vendégeskedés.

Annak ellenére, hogy két hetet kellett együtt töltenie összezárva a savanyú képű szabóval, Matthews jókedvű volt. – Valamiről megfeledkeztél, doktor, nem látok sehol kikapós leányzókat!

– Ó, persze, milyen figyelmetlen voltam! – mentegetőzött Alejandro, aki örült Matthews jókedvének. – Sajnos, így kénytelen leszel beérni Reed mester társaságával.

Matthews elvigyorodott, és a szabóra nézett, aki zavartan bámulta a földet.

– Talán majd később – mondta a katona. – Szegény még nem szokott hozzá új otthonához. És engem is kimerített a hosszú út, úgyhogy most inkább visszavonulok a finom puha paplanos ágyba – intett a szalmazsák felé. – Sajnos egyedül!

– Arra kell hogy kérjelek, még egy kicsit maradj ébren, a király beszélni kíván veled.

Matthews vállat vont. – Gondolom, kicsit még ébren tudom tartani magam, de Reed mester nincs abban az állapotban, hogy ma ilyen előkelő látogatót fogadjon.

A király szinte azonnal megjelent, miután Alejandro üzent neki. Alig várta a kinti világ híreit, de amit Matthews mesélt, bizony cseppet sem volt szívderítő. – Mindenfelé kihalt falvak, elhagyatott házak – mesélte Matthews. – A földeken áll a búza, ott fog rohadni. Nincs, aki elvégezze az aratást.

Matthews aztán beszámolt róla, mit látott a rövid várakozás alatt, amíg a szabó összecsomagolta az anyagokat és a kellékeit. – Van egy mező, nem messze innen, ahol azt mondják, több száz halottat földeltek el. Látszott, hogy frissen van felásva, tele új sírokkal. Az apátságban már csak két pap maradt. A halottak gyónás és utolsó kenet nélkül kerülnek a másvilágra. Akik még életben vannak, ki sem mozdulnak a házaikból, félnek a ragálytól.

Alejandro a közelben állva hallgatta a király és a katona beszélgetését. A király arcát egyre inkább előntötte a szomorúság, amikor megértette, milyen állapotok uralkodnak Anglia földjén a vár kapuin kívül. Nem szólt semmit, nem volt mit mondani ilyen hírekre.

Matthews pár percig tiszteletteljesen hallgatott, várva, hogy az uralkodó mondjon valamit. Amikor a gondolataiba merült ki-

rály csak nem szólalt meg, Matthews engedélyt kért, hogy folytathassa. Edward szórakozottan bólintott

– Felség – mondta a katona a rácsos ablak mögül –, én azt hiszem, ez a világ vége.

Isabella hercegnő másnap reggelig türtőztette magát, és távol maradt. Alejandro, aki a közeli kapusfülkében aludt, nagyot sóhajtott, amikor reggel egy katona ébresztette, és közölte, hogy a hercegnő odakint várja.

– Szép jó reggelt, Hernandez doktor – csicseregte vidáman Isabella. – Lenne egy két kérdésem Reed mester fogságával kapcsolatban.

Alejandro tudta, hogy Isabellát úgysem lehet lerázni. Addig fogja nyaggatni, míg választ nem kap. – Parancsoljon, hercegnő, mit óhajt tudni? – kérdezte udvariasan.

– Azt szeretném tudni, pontosan mennyire közel mehetek a kápolna ablakaihoz. Szeretnék átnyújtani Reed mesternek néhány vázlatot, amit a ruhákról készítettem. Gondoltam, hamarabb elkészülne a munkával, ha már előzetesen átgondolhatna egy-két dolgot. Nem akarom a kelleténél tovább hosszabbítani a fogságát.

– A vázlatokat át lehet adni Reed mesternek – felelte hűvösen Alejandro. – De ne felséged saját kezével. Majd beadjuk az ételnyíláson át. Ha nekem átadja a rajzokat, én örömmel eljuttatom őket a címzettnek.

A hercegnő ennek nagyon megörült, és vidám hangon közölte, hogy azonnal küldi a pergamentekercseket. Nem sokkal Isabella távozta után meg is jelent Adele, kezében az összegöngyölt vázlatokkal. Alejandro boldog volt, hogy láthatja. Átvette a tekercseket, és azt mondta: – Lady Throxwood, átmelegíti a szívemet a jelenléted.

– Az én szívemet is, monsieur. Önként és készséggel vállalkoztam erre a feladatra, amikor a hercegnő küldöncöt keresett. Először habozott, hogy rám bíz-e egy ilyen alantas feladatot, de aztán meggyőztem, hogy ilyen fontos holmit csak olyan valaki szállíthat, aki tisztában van az értékével.

– Adele – mondta Alejandro, nagy merészséggel a kereszt-

nevén szólítva a lányt –, annyira sajnálom, hogy csak olyan ritkán van alkalmunk találkozni.

Röviden elbeszélgettek a mostanában történt eseményekről, kiélvezve a ritka, lopott pillanatokat. Aztán Adele kelletlenül elbúcsúzott, mondván, hogy Isabella már várja, és ha nem tér vissza hamarosan, utána fog küldeni valakit.

– Szomorú, hogy olyan ritkán keresztezik egymást az útjaink – mondta Alejandro.

– Akkor kell rá találnunk valami ürügyet, hogy gyakoribbá tegyük – felelte Adele. – Isten áldjon, doktor. Nagyon várom a következő találkozásunkat.

Alejandro szíve vadul dobogott, ahogy a távozó lány után nézett. Erőnek erejével kellett kényszeríteni magát, hogy visszatérjen a teendőihez. Miután ellenőrizte Matthews és Reed hogylétét, megkereste Sir Johnt, és azt mondta neki:

– Úgy tűnik, itt minden rendben van. Kérlek, add be ezeket a pergameneket Reed mesternek. Most pedig nagy szükségem lenne egy kis mosdásra és felfrissülésre, úgyhogy egy időre visszatérek a szobámba.

Alejandro megköszönte Chandos lovagnak a fáradozását, és visszasétált a vár déli szárnyába, a saját lakosztályába. Miután elküldte a szolgát, aki előkészítette a fürdőt, levetkőzött, és beleereszkedett a gőzölgő forró vízbe. Hevesen ledörzsölt minden tenyérsínt a testén. A több hónapos heg a mellén még mindig haragos vörös volt, de tudta, hogy lassan majd elfakul, habár soha nem fog eltűnni teljesen. Egy nap talán kigombolva is viselheti az inge gallérját. Ha megérem – tette hozzá gondolatban.

A Matthews és Reed megérkezését követő negyedik napon, valamivel napkelte után a szolgálja rázta fel Alejandrót egy nyugtalan álomból, amelyben ismét feldühödött kísértetek hajszták. A szolga úgy rángatta a karját, mint egy ijedt gyerek az anyját.

– Monsieur! Monsieur! A kapuhoz hívják! Keljen fel, Sir John kéreti!

Alejandro kábán megdörzsölte a szemét, úgy bámult a fogatán öregre. Gyorsan kiugrott az ágyból, és magára kapkodta a

ruháit, aztán lesietett az udvarra az őr nyomában, akit érte küldtek. Az őr lépteinek szaporasága azt jelezte, hogy fontos dologról lehet szó. Úgy látszik, valami történt az éjszaka folyamán.

Alejandro gyors meghajlással viszonzta Chandos tiszteletét, és aggódva megkérdezte, Matthews vagy Reed van-e rosszul.

– Egyikük sem – felelte az ijedt Chandos. – A ló.

Matthews lova látszólag minden ok nélkül fel-alá szaladgált a karámban, fel-felhorkanva, habzó szájjal. Nagy kört tett, aztán hirtelen felágaskodott, és megfordult ellenkező irányba. Néha odaszaladt a karám korlátjához, tajtékos nyakát odadörzsölgette a fához, és addig, vakarta, míg véresre nem horzsolta. A bokája feltűnően meg volt dagadva, és látszott, hogy minden lépés fájdalmat okoz neki.

– Mióta viselkedik így?

– Már tegnap este, mielőtt visszavonultam, észrevettem, hogy ideges és nyugtalan, de nem szokatlan, hogy egy csődör így viselkedjen, főleg, ha megcsapja egy tüzelő kanca szaga. De most hajnalban még mindig ilyen volt. Soha nem láttam még így viselkedni, akkor se, ha víziszonya volt, vagy bélcsavarodása, ami gyakran megkínozza a legerősebb lovakat is. Nem tudom mire vélni ezt a furcsa táncot. Abban azonban biztos vagyok, hogy valami baja van ennek a szegény párának. Attól félek, talán pestises. Ezért hívattalak azonnal.

– Jól tetted. Ha ez az állat tényleg pestises, nem sok jót jósolok Matthewsnek és a szabónak.

Sir John a kápolna felé pillantott, aztán visszafordult Alejandrohoz: – Akkor a halálba küldtem Matthewst. Örökké a lelken fog száradni.

Alejandro sajnálta az öreg katonát Kimondta, amit ő nem mondhatott ki, mert árulás lett volna: – Nem a te telkeden szárad, és nem az enyémen. Hanem a hercegnőén és az apjáén, aki agyonkényezteteti. De ha szerencsénk van, senkit nem kell okolni semmiért. Tartsuk szemmel az állatot, talán rendbe jön, és sutba vághatjuk a félelmeinket Egyelőre ne szólj erről senkinek, maradjon kettőnk között.

A következő néhány órában a ló továbbra is hasonló módon táncolt fel-alá, és a nyakát is tovább dörzsölgette, már alig

volt rajta ép bőrfelület. Aztán egyre inkább lelassult, de nem azért, mintha jobban lett volna, hanem mert elfogyott az ereje. Végül a ló lecsendesedett, és megállt a karám közepén. Az oldala rendszertelenül emelkedett és süllyedt. Lassan ingadozni kezdett, próbálta megtartani az egyensúlyát, de végül legyőzte a kimerültség. A földre rogyott, és egy csont roppanásának éme lyítő hangja hallatszott. Alejandro eltakarta a szemét, nem bírta nézni a pompás paripa haláltusáját.

– Továbbra se szólj senkinek – kérte Sir Johnt. Otthagyta az öreg katonát, aki csüggedten lógatta a fejét, és a kápolnához sietett. Matthews ott állt a rácsos ablakhoz nyomva az arcát, és kibámult az udvarba, bajtársait figyelte, akik épp vívógyakorlatot tartottak. Teljesen egészségesnek látszott. Alejandro üdvözölte, és érdeklődött a hogyléte felől.

– Meglehetősen jól vagyok, uram, köszönöm kérdésedet. Mőfdelett irigykedem a társaimra, akik nélkülem gyakorlatoznak. Lassan pocakot ereszték ebben a tunyaságban, olyan lusta vagyok, mint egy csiga.

Az orvos gyanúját felkeltette a lustaságra való utalás, és tovább faggatta Matthewst – Fáradtnak, kimerültnek érzed magad?

– Csak ellustultnak, de biztos vagyok benne, ez a bezárt életmódtól van, amit ebben a cellában folytatok.

– Nem fáj a fejed? A nyakadban nem érzel merevséget?

– Szerencsére nem. Biztosíthatlak, doktor, nincs semmi bajom.

Alejandro körbenézett a félhomályos cellában, a szabót keresve. Tekintete végre megakadt az asztal fölé hajló alakon, aki a hercegnő vázlateit tanulmányozta elmélyült figyelemmel. Alejandro szólni akart neki, de habozott, nem akarta megzavarni vagy megijeszteni a kérdéseivel. Azért a nap folyamán ott lézengett a kápolna közelében, és szemmel tartotta a két férfit, hátha hirtelen valami változás áll be az állapotukban.

Amikor másnap kora reggel megint hívatták, pontosan tudta, hogy most nem a ló miatt.

Amikor odaért a kápolnához, ott találta Sir Johnt, aki jó messzire húzódva állt a rácsos ablaktól. Körülötte ijedt zsongással ott tolongott a teljes várórség. A vár lakói közül is egyre

többen érkeztek, sokan még hálóruhában, mert futótűzként terjedt a hír, hogy valami baj van.

Matthews a kápolna egyik sarkában kuporgott, halálos rémülettel az arcán. A szabó, James Reed az asztalra dőlve feküdt, húsos arcát a hercegnő vázlataira fektetve. A szeme még nyitva volt, mintha látna valamit a halál fátylán keresztül is. A szája sarkában hányadék. Az ajka furcsa görcsbe húzódott. Az orvos fején az futott át, szinte olyan, mintha szórakozottan mosolyogna valami meglepő dologon.

Matthews odarohant az ablakhoz, amikor meglátta Alejandrót, és vadul rázni kezdte a rácsot, menekülni akart a háborgató társaságból.

– Doktor, könyörgöm, engedj ki, vagy én is meghalok!

Alejandro megfordult, és elment, elzárva fülét a katona kiáltása és könyörgése ellen, habár a szíve majd meghasadt, úgy sajnálta. Feltett néhány kérdést Sir Johnnak, aztán elment, hogy audienciát kérjen a királytól.

A király kényelmes nappali szobájában fogadta Alejandrót, és egy puha párnás széken mutatott neki helyet. Azonnal észrevette, hogy milyen komor kifejezés ül az orvos arcán.

– Az az érzésem, nem zavartál volna meg, ha valami jó hírről lenne szó, Hernandez doktor. Milyen baljós hírt hoztál?

– Felség, a szabót, Reed mestert holtan találták ma reggel. És habár Matthewson még nem mutatkoznak a fertőzés jelei, attól félek, nemsokára ő is követni fogja Reedet.

Edward egy pillanatig kifejezéstelen arccal fontolgatta a hírt, aztán megkérdezte: – Mi a teendő egy ilyen helyzetben?

– Felség, amit tennünk kell, visszataszító minden civilizált ember számára, de ha meg akarjuk óvni azokat, akik itt élnek a falak között, nincs más választásunk. – Elhallgatott, nagy levegőt vett, aztán elmondta a tervét. A király figyelmesen hallgatta.

– Add ki a parancsot, az én felhatalmazásommal. Adja isten, hogy a rendelkezéseid jogosak legyenek, vagy a pokol tüzén fogsz égni mindörökké.

Alejandrónak efelől nem is volt semmi kétsége.

Eközben Matthews kétségbeesetten tovább kiáltozott, az udvart kiürítették, és a katonák fahasábokat kezdtek felhalmozni az üres terület közepén.

Sir John megparancsolta az őrség tagjainak, hogy vegyék körbe a farakást, amelyet rőzsével és száraz levelekkel is beborítottak.

Chandos a kápolna ajtajához ment. Kinyitotta a zárat, aztán visszament az ablakhoz, ahol a hangosan siránczó Matthews jól láthatta és hallhatta.

– Matthews, ne feledkezz meg magadról és a királyról, akit szolgálsz! – Amikor Matthews végre elhallgatott, Sir John megparancsolta. – Húzd ki a szabó holttestét az ajtón, és fektesd a máglya tetejére!

Matthews tekintete ide-oda járt az orvos és Sir John között, keresve a könyörület jelét kőkemény arcukon. Alejandro nem bírta a szemébe nézni, mert tudta, hogy akkor megtörne az elszántsága. Üres tekintettel a földet bámulta, míg Matthews lerángatta a székről Reed holttestét, és a bokájánál fogva vonszolni kezdte.

Reed testes ember volt, úgyhogy Matthewsnek minden erejét össze kellett szednie, míg elvonszolta a hullát az ajtóig. Aztán elengedte a bokáját, és szélesre tárta az ajtót. Tucatnyi rászegezett nyílvezzővel találta szembe magát, a bajtársai nyílaival, akikkel együtt harcolt sok dicső csatában.

Kivonszolta Reed holttestét az udvarra. Nagy erőfeszítéssel a farakásra fektette, aztán felegyenesedett, szembenézve körbeálló társaival.

Sir John a kezében felemelt karddal azt kiáltotta: – Felkészülni! – Erre mindenki kifeszítette az íját. Matthews mozdulatlanul állt.

Aztán Chandos azt mondta: – Célozz! – Matthews eltakarta a szemét.

Sir John leengedte a kardját, és egy tucat nyílvezző szelte át sziszegve a leget. Szinte mindegyik Matthews testébe fúródott.

Amikor a földre zuhant, Sir John elvette az íjat a hozzá legközelebb álló katonától, és kihúzott a tegezésből egy nyílvesz-

szőt. A végére egy olajba mártott rongyot csavart, amit a fákljához tartott. Óvatosan célzott, és kilőtte az égő nyilat, amely épp a farakás tetejére hullott. A száraz levelek és gallyak azonnal lángra kaptak, és a tűz falni kezdte a két holttestet.

Sir John körbenézett a katonákon, és azt mondta: – Csak a magasságos Isten tudja, melyikötök nyila ejtette a halálos sebet. Rá hagyjuk, hogy megítéljen minket.

Gazemberek! Szörnyetegek! Hogy merésztetek ilyen szörnyűséget művelni? – Isabella tehetetlen dühvel toporzékolva nézte a máglyát, amely a vár kapuja előtt lobogott. A tüzet finom selyem és vászon végek táplálták, méterszámra hányták rá a gyönyörű csipkét. Isabella fel-alá szaladgált, és fájdalmas bosszúsággal nézte, ahogy a rég várt csecsebecsék a tűz marta-lékává lesznek. Nem bírta elviselni a látványt, Adele-ba kapaszkodva hangosan siránkozott.

Alejandro kissé messzebről figyelte, ahogy Adele próbálja lecsillapítani dühöngő úrnőjét. De még ő sem tudta megfékezni a színelőadást, amit az összegyűlt várnép is figyelt. Az orvos undorodva megcsóválta a fejét, és sarkon fordult, hogy otthagyja a kellemetlen jelenetet.

Aznap éjjel újult erővel támadt fel az álma Carlos Alde-rónról. De most Matthews kísértetalakja is vele volt, nyilakkal teletűzdelve, mint egy céltábla, és ő is üldözte, rohant utána, miközben a nyilak összeütödvé csörögtek, hátborzongató zene-kíséretet adva.

Alejandro nem volt hajlandó érvénytelennek tekinteni az Isa-beilával kötött egyezséget, annak ellenére, hogy Matthews küldetése nem járt sikerrel. Váratlan bölcsesség tanújelét adva, a király sem volt hajlandó meghallgatni leánya siránkozó könyör-gését. Azt suttogták az udvarban, a hercegnő viselkedése kezdi taszítani apját is, aki egyébként úgy rajong érte. Csak a rendíthetetlenül türelmes és hűséges Adele viselte el Isabella sirámaait, aki már szinte mindenki mást elidegenített magától a várban. Végül egyik mind gyakoribb, de még mindig titokban megejtett

találkozájuk során Alejandro összeszedte a bátorságát, és szóba hozta a dolgot.

– Két egymással küszködő gondolat között hanyódom – mondta. – Egyrészt csodálom, hogy ilyen türelmes vagy a hercegnővel. Másrészt taszítónak találok, hogy ő úgy kihasználja a türelmedet. Kétkem, hogy én is így tudnám túrni az állandó széleket.

Adele elpirult a burkolt bókra. – Kérlek, vedd figyelembe a körülményeit is, mielőtt ítélnél felette. Irigylésre méltónak látszó helyzete ellenére nincsenek udvarlói, és már tizenhat esztendő. Engem legalább vigasztal egy ilyen finom úriember, ráadásul tudós orvos figyelme. Szegény Isabella nagyon szerencsétlen a szerelemben, és az apja erőfeszítései sem jártak túl sok sikerrel, hogy házastársat találjon neki. Már kétszer eljegyezték ugyan, de még mindig pártában van.

Alejandro szívét felmelegítette a vallomás.

– De hát ez még csak nem ad aggodalomra okot az ő korában! Te magad sokkal idősebb vagy nála, és hajadon. De téled soha nem hallottam panaszt emiatt.

Adele arca kissé felhős lett, mire Alejandro azonnal megbánta az esetlen megjegyzést.

– Én nem panaszkodom – mondta Adele. – Senki nem kérte meg a kezemet, ez igaz, és valószínűleg így is marad, míg Isabella maga nem kel el. A király feladata, hogy engem nőül adjon egy általa kiválasztott férfinak, de a hercegnő hozzájárulása is szükséges. És ő csak akkor fog beleegyezni, ha neki már nincs szüksége a szolgálataimra.

Alejandro nem felelt. Isabella biztosan nem fog lemondani bizalmas barátnőjéről és egyetlen támaszáról, amíg a saját érdekei úgy kívánják. Alejandro zavarba jött, amiért ilyen kíváncsiságos volt, és elnézést kért, ha megbántotta volna Adele-t.

– Kedves doktor – mondta Adele lesütött szemmel –, miattam nem kell aggódnod. Engem kielégít a helyzetem. Soha nem gondoltam házasságra. Isabella udvarában olyan kiváltságos életben lehet részem, ami keveseknek jut ki ezen a világon. Mindig elégedett voltam az életemmel. – Felemelte a tekintetét, és Alejandro szemébe nézett. – Egészen mostanáig.

Alejandro végre-valahára a karjába zárta, amire azóta vá-

gyott, hogy először meglátta, és reszkető kézzel simogatta vörös haját.

Alejandro egy kis asztalnál ült Edward király magánlakosztályában, és figyelte a délutáni napfény játékát a szemben lévő falon. A király parancsára érkezett, és idegesen tűnődött, vajon miért hívták ilyen hirtelen. Az ajtó kitarult, és a király sietősen belépett. Az orvos felpattant, és meghajolt, az uralkodó pedig intett, hogy üljön csak vissza. Bizonyára rövid beszélgetés lesz – gondolta Alejandro. Edward sietősnek látszott és gondterheltnek.

– Doktor, nehéz helyzetbe kerültem. A segítségére van szükségem.

Alejandro kissé gyanakvó hangon kérdezte – Miben állhatok felséged szolgálatára?

Edward mély levegőt vett, mintha hosszú válaszra készülne, és nekikezdett. – Bizonyára tudsz róla, hogy Isabella udvartartásában él egy kisleány, aki az én gyermekem, de nem királyném az édesanyja.

– Igen, valamit hallottam róla. De úgy gondoltam, nem lenne ildomos, ha kíváncsiskodnék.

– Spanyol létedre igazán megfontolt és tapintatos vagy, Hernandez doktor.

Alejandro nem mutatta, hogy sértőnek találja az alig leplezetten lenéző célzást a származására. Hát még, ha tudná az igazságot! – gondolta.

– Ez inkább a kitűnő francia neveltetésnek köszönhető, felség.

A király pár pillanatig farkasszemet nézett vele. Tudatában volt, hogy viszonozták a sértést, de olyan burkoltan, hogy nem volt min megsértődnie. – Ó igen, Montpellier-ben tanultál – jegezte meg. – De hadd folytassam a mondandómat – Fel-alá járkált, idegesen tördelve a kezét – A gyermek édesanyja, aki jelenleg Londonban lakik, megbetegedett Ma reggel hírül hozták, hogy elkapta a pestist.

– Ezt nagy sajnálattal hallom, felség. Szörnyű halál ez.

A király hangjában aggódalmas megbánás csengett. – Én nem hiszem, hogy lenne kellemes módja a világ elhagyásának,

doktor. Habár sok idő telt el azóta, és a távolság is elválaszt, még mindig nem közömbös a szívemnek a hölgy. Nem én döntöttem úgy, hogy Londonba kelljen távoznia. A mai napig nyomasztja a lelkemet. Ha rajtam állt volna, nem így történik.

Alejandro kissé zavarban volt, és eltűnődött, vajon mivel akarja jóvátenni a dolgot a király. – Felség, nem értem, hogyan lehetnék én a segítségére ebben az ügyben. Nem tudom meggyógyítani a hölgyet, bár a lelkem üdvösségét adnám érte.

A király türelmetlenül azt mondta: – Erre nem is számítottam. Azt akarom, hogy vidd el a gyermeket Londonba az édesanyja halálos ágya mellé. Nem bírom elviselni a bűntudatot, amiért elválasztottuk őket egymástól. Te vagy rá a legalkalmasabb, hogy felügyeld az útját. Így legalább némi remény van rá, hogy vissza is tér Windsorba, ha te védelmezed. Már így is túl sok okom van a lelkem üdvössége miatt aggódni. Szeretnék legalább ettől a teheről megszabadulni.

Alejandro meg volt döbbenve. Ez egyenlő volt a halálos ítélettel Kate-re és rá nézve is. Mivel tud indokolni a király egy ilyen kérést?

Csak hogy nem kérés volt, hanem parancs. – Készülj fel az útra, sűrget az idő. Holnap kora hajnalban indultok.

Az egyébként is porcelánfehér arcából minden szín kiszaladt, amikor Alejandro elmondta, mire kérte a király.

– Édes Istenem, de hát miért nem küldi valamelyik palotaőrt?

– Úgy Véli, ha én kísérem Kate-et, nagyobb az esélye, hogy túléli az utat Londonba és vissza. Nagy bűntudat nyomasztja, amiért elválasztotta a gyermeket az anyjától.

– Teljes joggal! Meg sem próbált közbelépni az asszony érdekében, amikor a királyné elvette a gyermekét, mosta kezeit. És most azzal súlyosbítja a bűnét, hogy a biztos halálba küldi Kate-et, és téged vele együtt! – Adele visszafojtotta a feltörni készülő zokogást. – Isten verné meg ezt a pestist, és a sok nyomorúságot, amit okozott!

– Adele – suttogta Alejandro. – Ne félj, visszatérek. Sok megpróbáltatáson átestem már, és eddig kevés reményem volt, hogy valaha is boldogságra lelek, De most legalább van rá okom,

hogy küzdjek, mert reménykedhetem abban, hogy egyszer elnyerem a szerelmedet.

Szinte reszketett a félelemtől, hogy Adele nem osztja ezeket a reményeket, és elutasítja a vallomást.

Adele azonban egyáltalán nem vette rossz néven. – Rég vártam, hogy kimondod ezeket a szavakat, mert én is szeretném elnyerni a szíved. Nem szívesen engedlek a Falakon kívülre, rettegek, hogy valami bajod eshet.

– Visszajövök, ne félj!

Adele nem volt meggyőzve. – Igen, persze, ahogy Matthews is visszatért! Nem akarom a máglyán látni a holttestedet, csak mert a király meg akar szabadulni a bűneitől!

Adele leült egy kőpadra, és némán eltöprengett. Végül felnézett Alejandróra, és ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette: – Veletek megyek.

– Ez teljességgel lehetetlen! Még ha a király bele is egyezne, Isabella nem lesz hajlandó lemondani a társaságról. Nem értem, hogy juthat ilyesmi az eszedbe. Ez az út nem egy finom és törékeny hölgynek való!

– Ne engedd becsapni magad a törékenységetől, Alejandro. Elszánt vagyok és erős. Gyermekkorom óta az úrnőmet szolgáltam, és soha nem gondoltam a saját boldogságomra. Egész életemben barátnője és bizalmasa voltam, és soha nem kértem tőle semmi szívességet. Bele fog egyezni. El fog engedni, és a király előtt majd kitalál valami kifogást a távollétemre.

Alejandrot megrémisztette ez a hirtelen merészség. Nem is gondolta volna, hogy ilyen elszántság lakozik Adele-ben.

– Nem engedhetem, hogy kockára tedd az egészséged, csak azért, hogy engem elkísérj. Fennáll az a veszély, hogy egyikünk sem fogja túlélni ezt az utat.

– Nem akarok úgy élni, hogy mindent elveszítek, ami drága nekem. Ha te odaveszel és Kate is, akkor egyedül maradok ezen a világon, legfeljebb Isabella társasága marad a számomra. Jobban félek a magányosságtól és a reménytelenségtől, mint a haláltól.

Alejandro, aki ugyanilyen egyedül volt a világon, megértette Adele félelmeit, és most már az elszántságát is. – Hát jó, legyen – mondta. – Akkor együtt megyünk.

Ahogy Adele várta, Isabella valóban nem utasította el a kérését, nem akarta kockáztatni, hogy elveszítse Adele barátságát. Azért mindent elkövetett, hogy lebeszélje a vakmerő vállalkozásról.

– Drága Adele, hát elhagysz egy spanyol kedvéért? Bizonyos vagy benne, hogy méltó a szeretetedre és bizalmadra?

Adele rendíthetetlen volt, – A te bizalmadra is méltó lenne, Isabella, de te nem látod, mert elvakít a makacsság.

– Talán ártottam neked valamivel akaratlanul? – kérdezte Isabella.

– Nem, drága barátnőm, de én magamnak ártanék, ha nem tenném azt, amit a szívem diktál.

Az apró természetű, törékeny Adele átölelte a magas, karcsú hercegnőt, és próbálta megnyugtatni. – Ha isten is úgy akarja, nemsokára visszatérek. Mindhárman az Isten védelme alatt álunk majd. – Megérintette a rubinnal díszített arany feszületét a nyakában, és szíve mélyéből remélte, hogy nem téved.

Alejandro azonnal az őrházba sietett, és értesítette Sir Johnt az utazásukról. Egy erős, de szelíd természetű lovat kért Kate-nek. Azt elhallgatta, hogy valójában két törékeny ifjú hölgyet fog majd a hátán hordozni.

Utasításokat adott a visszatérésüket illetően is, mert őket is ugyanolyan szigorú karanténnak keli majd alávetni, mint Matthewst és Reedet. Sir John a megszokott hatékonysággal elintézte mindent, nagy gonddal választva ki a megfelelő lovakat.

A paripák a kapunál vártak már, amikor Alejandro pirkadat előtt megérkezett, nyomában az álmosan csoszogó Kate-tel. Felsegítette a nyeregbe, és aggódva nézte, milyen aprónak és elveszettnek látszik a hatalmas ló hátán. Még egyszer ellenőrizte a készleteiket, és már épp fel akart ülni a saját lovára, amikor Sir John odalépett, és a karjára tette a kezét.

– Óvd meg őt minden bajtól, doktor, mert ha a ti utazások is úgy végződne, mint Matthewsé, nem lesz olyan katona, aki ráirányítaná a nyilát, még ha a király parancsolja, akkor sem!

Alejandro megfogta Kate lovának kantárját, és kiléptetett a kapun, épp, amikor a nap korongja felbukkant a láthatáron.

Adele a száz lépésnyire lévő erdőszélen várta őket, egy hétköznapi utazó egyszerű ruhába öltözve. Egy alagúton át lopózott ki a várból, amit Isabellával még kislánykorukban, játék közben fedeztek fel egyszer. Alejandro alig vette észre, barna tunikája szinte beleolvadt a bozótba, ahol rejtőzködött. Kate örömeiben felsikkantott, amikor meglátta Adele-t; nem tudott róla, hogy még egy útitársa lesz. Szerény öltözkűben olyanok voltak, mint egy parasztcsalád, menekülőben a pestis elől. Senki nem gondolta volna az utazókról, hogy két főrangú nemes hölgy, és egy hitehagyott zsidó.

14

Ahogy az őr távozott, Janie odarohant a cella ajtajához, és megmarkolta a rácsokat. – Mi folyik itt? – kérdezte hangos suttogással Bruce-tól, akinek az arcán több ijedtséget látott, mint aminek örült volna.

– Próbálj megnyugodni – felelte Bruce halkan. – Csak valami félreértés lehet. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan rendeződik.

– De miért zártak be ide? Az ég szerelmére, nem csináltam semmit, csak elejtettem egy fülbevalót! Mintha terrorista lennék egy bombával, vagy...

Bruce közbevágott. – Azt hiszem, jobb lenne, ha nem beszélgetnénk. – Idegesen körbepillantott, mintha azt keresné, nincsenek-e lehallgatóberendezések.

Milyen idióta vagyok! – szidta magát némán Janie. Hát persze, nyilván minden szót hallanak! Bólintott Bruce-nak, hogy érti, és többet nem szólt.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és az az őr jött be, aki először rájuk szegezte a fegyverét. Mágneses kártyát csúsztatott a zárba, ugyanúgy, mint amikor bezárta őket a cellájukba, és benyomott néhány gombot, de most nem ugyanazokat. Kis kattanás hallatszott, még halkabb, mint amikor bezárultak az ajtók, és halk surrogással felnyílt Janie cellaajtaján a kis nyílás fedőlapja. Az őr beadott egy lapos plasztikdobozt, amelyben mintha valami

ruhadarab feküdt volna összehajtogatva. Janie pár pillanatig gyanakodva rámeredt, aztán óvatosan odanyúlt, felnyitotta a tetejét, és kivett belőle egy műanyag zacskót. Megforgatta a kezében, aztán az örre nézett. Bruce némán figyelte a saját cellájából.

– Ebben mi van? – kérdezte Janie.

– Steril ruha – felelte az ör. – Öltözzön át ebbe.

Janie ijedten Bruce-ra pillantott, aki odaszólt az örnek: – Megmagyarázná, kérem, hogy mi folyik itt? – A hangja határozott volt, és egyértelműen bosszús, de Janie-t meglepte, mégis milyen visszafogott. Szándékosan fékezi magát – gondolta, és úgy döntött, az lesz a legokosabb, ha követi Bruce példáját. Vajon mit tud, ami ilyen óvatosságra készíteti?

– A hölgy megkísérelt behatolni az egységbe, amely mint ön is tudja, dr. Ransom, magas biztonsági fokozatú tárolóterület. – Az ör Janie-hez fordult, aki alig látta az arcát a vastag plasztik védőmaszk mögött. – Önnek nincs belépési engedélye.

Janie azonnal megfeledkezett a hidegvéréről. – Eszemben sem volt behatolni! – mondta dühösen. – Elejtettem a fülbevalómat, és fel akartam venni, ennyi az egész!

Az ör dühítően udvarias maradt. – Sajnálom, asszonyom, de átlépte a scanner lézersugarát. A gép érzékelte a jelenlétét, és ezt behatolásként értelmezte. – Az ör úgy beszélt a gépezetről, mintha valami nála sokkal nagyobb tekintéllyel rendelkező személyről lenne szó.

– Az istenért, hát úgy nézek én ki, mint valami terrorista?

– A külsejéről nem lehet megismerni egy terroristát, asszonyom, de ez egyébként sem nem az én dolgom. – Az ör kesztyűs kezével a plasztikdobozra mutatott. – Most legyen szíves minden ruháját levenni, és vegye fel a steril öltözéket. A saját ruháit a dobozba teheti, később majd érte jövünk.

De Janie csak állt, és esze ágában sem volt engedelmeskedni.

Az ör még mindig udvarias volt, habár a hangszíne egyre komorabb lett. – Sajnálom, asszonyom, de ez nem kérdés. Legyen szíves azt tenni, amit mondtam.

– Nem – felelte Janie halkan, és hátrálni kezdett a cellában, míg a háta a falnak simult.

Az ör percről percre jobban elkomorodott Bruce a cellájá-

ból figyelte, mi történik, de nem szólt közbe, csak amikor már elkerülhetetlen volt. – Janie, én azt hiszem, jobban tennéd, ha engedelmeskednél. Baj lehet belőle.

Az őr Bruce-ra pillantott, és bólintott. – Úgy van – mondta.

– Ne próbáljon szembeszállni, különben...

Janie közbevágott. – Elmehetnek a francba!

– Tessék? – mondta meglepetten az őr.

– Azt mondtam, elmehetnek a francba! Nem tettem semmit, ami indokolná ezt a bánásmódot, és követelem, hogy...

Bruce hirtelen közbevágott. – Janie! Kérlek, nyugodj meg! Csak testlenyomatot vesznek, ennyi az egész. Nem fognak bántani.

Janie tudta, hogy az eljárás nem veszélyes és nem fájdalmas. De azt még leglelkesebb szószólói sem tagadták, hogy az emberi méltóság legmélyebb megsértése. Még jobban a falhoz simult, mintha beleolvadhatna. Remélve, hogy elég határozottan hangzik, makacsul azt mondta: – Nem engedem!

Az őr nyugodt mozdulattal előhúzta a fegyverét, és rászegelte. – Jól van – mondta. – De kérem, fontolja meg. Tudnia kell, hogy ha nem hajlandó együttműködni, azzal áthágja a nemzetközi biobiztonsági egyezmény 236. pontját. Az egyezmény értelmében a brit kormánynak joga van bíróság elé állítani különböző vétségekért, melyeknek némelyike akár halálbüntetéssel is járhat. Manapság már nem vagyunk olyan Finnyások itt Angliában ezen a téren, mint régebben.

Janie kétségbeesetten azt felelte: – Követelem, hogy kapcsolatba léphessek az amerikai nagykövetséggel!

– Az egyezmény áthágása nem intézhető el diplomáciai csatornákon. Sajnálom.

Janie megint Bruce-ra pillantott, aki már nagyon ideges volt.

– Janie, légy szíves, engedelmeskedj neki – könyörgött.

Az őr azt mondta: – A vádemelés persze attól függ, én mit írok a jelentésemben. Ha mégis meggondolná magát, és hajlandó együttműködni, másképp is alakulhatnak a dolgok.

Janie tekintete ide-oda járt Bruce és az őr között. Más-más okból ugyan, de mindketten azt várták, hogy végre felhagyjon az ellenállással. Janie nagyot nyelt, a földre szegezte a tekintetét, és nem mondott semmit.

Az őr végül bosszúsan megszólalt: – Hát jó. – A hangja elsötétedett – Akkor nincs más választásom. – Egy kattanással felhúzta fegyverének ravaszát. – Ne féljen, ez vegyi töltet, nem fog érezni semmit. Az agya megszűnik működni, még mielőtt a földre zuhanna.

– Janie, kérlek, ne csinálj ostobaságot! – könyörgött Bruce. Janie végre megértette, hogy ezt a csatát nem nyerheti meg, és vonakodva megadta magát. Az őrré nézett, és azt mondta: – Legalább forduljon el, amíg átöltözöm!

– Sajnálom, asszonyom, de egyfolytában szemmel kell tartanunk a foglyokat.

– Én elfordulok, Janie – mondta Bruce. Csak légy szíves, ne csinálj semmi meggondolatlanságot. Minden rendben lesz, hidd el!

Caroline nagyon hosszú ideig lebegett valami ködös állapotban az álom és ébrenlét határán. A mellkasa fáj, mintha álmában valami nagy súly nyomasztotta volna, iszonyúan fázott, habár a súlyból tudta, hogy még mindig be van takarózva.

Nem bírta kinyitni a szemét. Még ha lett is volna rá ereje, le volt ragadva a szemhéja, mintha sírt volna álmában. Az álom apró foszlányai villantak fel benne, ahogy lassan oszladozott a gyógyszeres kábulat. Félálomban úgy érezte, hogy valami miatt nem tudja megmozdítani a karját. Bárcsak ki tudnám nyitni a szemem, hogy megnézzem, mi az! – gondolta. De túlságosan is nehéznek tűnt az erőfeszítés, meg sem próbálkozott vele. Csak feküdt félálomban, és várta, hogy kitisztuljon az agya.

Fázott, pedig be volt takarózva. A szája száraz volt, de a bőre nyirkos. Szinte teljesen felébredt, mégsem bírt megmozdulni. Összeszedte minden erejét, és végre sikerült felnyitnia a szemhéját.

Amit először meglátott, az volt, hogy valami fekszik rajta. Egy súlyos tárgy, sötét szövetbe burkolva. Aztán meglátta az összes haját, és egy kart.

Rémülten megpróbálta lelökni, de nem bírta, annak ellenére, hogy az illető nem állt ellen. Végül egy nagy erőfeszítéssel letaszította, és a test lecsúszott a padlóra.

Te jószágos ég, egy halott feküdt rajtam! – gondolta rémülten.

A test hatalmas puffanással ért földet. Caroline levegő után kapkodva a torkához nyúlt Sikoltani akart, de nem jött ki hang a torkán. Lenézett, és meglátta Ted Cummings merev holttestét, az arcán torz grimasszal.

Caroline felpattant az ágyról, de túl gyorsan állt fel, szédelegni kezdett. Az undor feltolult a torkán, kitámolygott a fürdőszobába. Percekig zihált, míg összeszedte magát. A farmer és a flaneling ott hevert, ahová tegnap dobta. Kapkodva felöltözött, az átizzadt hálóinget a kövezetre ejtve.

Segítséget kell hívnia. Az első gondolata Janie volt, de fogalma sem volt, visszatért-e már Leedsből. Botladozva kitámolygott a fürdőszobából, és megint Ted holttestére esett a tekintete.

El sem tudta képzelni, hogyan vagy mi okból halt meg, sőt azt sem tudta, hogy neki valamiképp volt-e hozzá köze. Nem voltak látható külsérelmi nyomok, sem vér. Caroline úgy érezte, nagyon hosszú ideig lehetett eszméletlen. Ki tudja, mi történt azalatt? És most itt van egyedül egy idegen országban, ahol a törvény nem ismer irgalmat! Hirtelen rádöbbsent a helyzetének súlyosságára, és pánikba esett. Nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy el kell menekülnie ebből a szobából, és ettől a szörnyűségtől, amely itt fekszik a padlón. Az ajtóhoz rohant, becsapta maga után, és átment Janie szobájához. Olyan hangosan kopogott, ahogy csak tudott, de nem kapott semmi választ. Újból próbálkozott, szinte dörömbölt, ahogy csak erejéből futotta. Semmi.

Visszaindult a saját szobájába, de rájött, hogy becsapta az ajtót. Remélte, hogy talán mégsem záródott be, és megpróbálkozott a kilinccsel. Jól megrázta, de hiába. Az ajtónak vetette a hátát, és kétségbeesetten sírva fakadt.

Ekkor megpillantotta magát a folyosó szemben lévő falán elhelyezett tükörben. A haja zilált és csapzott volt. Az arca tele volt sárga foltokkal, a nyakán viszont kékesfekete elszíneződés sötétlett. Az újhegyei is lilásak és dagadtak voltak. A szeme alatt fekete karikák, a fehérje vérekes.

Feljajdult a saját borzalmas tükörképe láttán. Ebben a pillanatban megszólalt a kis csengő, amely a lift érkezését jelezte.

Tudta, hogy nem engedheti meg, hogy bárki is így lássa. A folyosó végébe rohant, a „Kijárat” feliratot követve, és vadul rángatni kezdte a hátsó lépcsőház ajtaját. Mintha egy tonna lett volna a súlya. Abban a pillanatban, amikor nyílt a liftajtó, Caroline rohi kezdett lefelé a lépcsőn.

Janie lassan haladt végig ugyanazon a folyosón, ahol a cellába kísérték. Meztelen volt, csak egy bő plastikruhát viselt. A hideg műanyag a bőréhez súrlódott, minden lépésnél libabőrös lett tőle. A lábán papír papucs volt, olyasféle, mint amit a műtőben használt, valamikor időtlen időkkel ezelőtt. Elképzelte, ahogy belép a műtő lengőajtáján. asszisztensek várják, gumikesztyűt húznak alaposan megszikkalt kezére, a hangszórókból halk Mozart-muzsika szól...

Hirtelen visszazökkent a jelenbe: egy súlyos fémajtó két szárnya automatikusan kétfelé nyílt, majd miután beléptek, surrogva összezárult mögöttük. Két ór lépkedett a háta mögött, nekiszegezett fegyverrel, akik habozás nélkül agyonlőnék, ha nem megfelelően viselkedik. Képtelen volt belenyugodni, hogy testlenyomatvételre kényszerítik. Az Államokban az ilyesmi nagyon ritkán esett meg, mivel törvények védték a személyisé jogokat, habár a járvány minden újabb kitörésével a Kongresszus egyre többet és többet lefaragott az állampolgári jogokból.

Az egyik ő megmondta: – itt balra – Janie pedig engedelmeskedett, bármennyire nem akart is. Legszívesebben sarkon fordult és elrohant volna, valami szép helyre, egy rétre, ahol madarak énekelnek, és tüsszögnie kell a vadvirágillattól. A szűrt, steril levegőben nem szállongtak édes illatok, száraz volt, teljesen élettelen és szinte irritálóan tiszta.

Miután balra fordultak, egy újabb hosszú folyosó következett. Elhaladtak több ajtó mellett is, a folyosó végét lezáró két szárnyú ajtó felé. Amikor odaértek, az egyik ő beírt egy számkódot, és az ajtó lassan szétnyílt. – Kérem, lépjen be, és ne csináljon semmit, amíg az ajtó teljesen be nem zárul. A hangszórón keresztül kap majd további utasításokat.

Az ajtó kattánása végleg elzárta a menekülés útját Janie

megállt a kis helyiségben, és rámeredt a közepén álló emelvényre. Reszketni kezdett

Köröskörül á helyiség minden falát tükrök borították. Nem volt semmi kétsége, hogy kétoldalú tükrök, és ezen keresztül figyelik a biopol emberei a procedúrát.

Egy hang szólalt meg a mennyezeten lévő kis hangszóróból. – Kérem a nevét!

Janie egy pillanatra eltűnődött, vajon miért nem tudják a nevét. Aztán eszébe jutott, hogy valóban nem kérdezték meg egyszer sem, mióta betette a lábát a raktárba. Bruce intézett mindent. Az iratait pedig kint hagyta a kocsiban.

Megköszönte a tokát, és hangosan, tisztán azt mondta: – Merman. Ethel Merman.

Egy pillanat csend után a hang folytatta: – Dr. Ransom Janie-nek szólította.

– Janie a második keresztnvem. Gyerekkoromban utáltam az Ethelt, azóta is minden barátom Janie-nek hív.

– Értem, Miss Merman. Most fel kell tennem néhány kérdést. Mikor született?

– 1963. november 22-én,

– Születési helye?

– Dallas, Texas. Egyesült Államok.

– Úgy tudom, Dallas nagyon szép város, Miss Merman. Állandó lakcíme?

– Yawkey Way, Boston, Massachussets.

– Lenne szíves betűzni?

– Y-A-W-K-E-Y.

– Köszönöm, irányítószám?

Hoppá, gondolta Janie. Gyorsan kitalált egy kilencjegyű számot.

– Családi állapota?

Elárasztották a fájdalmas emlékek. Gyűlölte ezeket a kérdéseket – Özveggyagok.

– Köszönöm, Miss Merman. Most röviden az egészségi állapotáról.

Janie-n aggodalom futott át Ha ennek vége, úgyis mindent tudni fognak az egészségi állapotáról, akkor mi szükség erre?

– Szüléseinek száma?

- Egy.
- Élő gyermekek száma?
- Nincsenek.
- Reprodukzív státusz?
- Sterilizált.

A biztonsági őrök tisztában voltak vele, hogy kényes helyzetben vannak, és a döntésüknek komoly következményei lehetnek. A fogoly nem brit állampolgár, hanem állítása szerint amerikai, amit az akcentusa is megerősít, az arcátlanságáról már nem is beszélve. Iratai nem voltak, viszont az is igaz, hogy semmiféle fegyver vagy egyéb gyanús holmi sem volt nála.

– Talán fel kéne szólni a nagyfőnöknek – vetette fel az egyik őr.

A többiek kórusban felnyögtek a javaslatra. – Jézusom, csak azt ne! Mindent összezavarna. Aztán majd mi vihetjük el a balhét.

A főnöküket politikai megfontolásokból nevezték ki a posztjára, és híres volt az állandó melléfogásairól. Egyszer már előfordult egy hasonló eset: egy szintén amerikai állampolgárt letartóztattak valami jelentéktelen kihágás miatt, és kínos nemzetközi incidenssé fajult a dolog a két ország között. Végül egyik kollégájukat tették felelőssé, aki el is veszítette az állását Egyik őr sem akart hasonló helyzetbe keveredni.

– Azt hiszem, igazat mond a nő – mondta az egyik őr. – Valószínűleg a járvány áldozata lett a gyereke. Szerintem folytassuk. Nem valószínű, hogy terrorista lenne.

– Talán nem – morfondírozott egy másik őr. – Lehet, hogy tényleg csak elejtette a fülbevalóját. – Lenyomott néhány gombot a számítógép billentyűzetén, és a monitort nézte. – Merman... – mondta. – Nincs semmiféle priusza. Nem tartozik semmilyen ismert csoportosuláshoz, legalábbis Európában nem. Kár, hogy az Államokból nem tudunk információkat kérni. Nem értem, miért nem engednek betekintést az adataikba.

– Már az is szép tőlük, hogy a biológiai és orvosi nyilvántartásaikat használhatjuk. Na, mindegy, essünk túl rajta, csináljuk meg a lenyomatot.

Az őr lenyomta a mikrofon gombját. – Köszönjük, Miss Merman, nincs több kérdésünk. A nővér rögtön ott lesz.

Caroline zavartan és ijedten feküdt a földön, a hetedik és hatodik emelet közti lépcsőfordulón, és kétségbeesetten próbálta felidézni magában, hogy is került ide. Amikor elbotlott és leesett a lépcsőn, elsötétedett előtte a világ, és csak lassan kezdett magához térni. Azt tudta, hogy a lépcsőházban van, de hogy miképp került ide, arra nem emlékezett. Csak annyit tudott, hogy minél előbb ki kell jutnia innen. Mivel lefelé sokkal kevésbé volt fárasztó, arra indult, nehézkesen vonszolva magát.

Amikor elért a lépcső aljába, meglátott egy ajtót, fölötte piros felirat világított, a vészkijáratot jelezve. Megállt, és nekiveselkedett az acélajtónak. Abban a pillanatban, hogy kinyitotta, egy vijjogó sziréna harsant fel, pontosan a feje fölött. A hang majd széthasította a fejét. A fülére szorított kézzel kirohant az ajtón. Egy kis, füves udvaron találta magát, amely a szállodát elválasztotta a szomszédos épület telkétől. Botladozva rohanni kezdett, nem a kivilágított főtca felé, hanem a szálloda mögötti sötét sikátorba.

Ott egy darabig megpihent, és hallgatta, ahogy a tűzoltókocsik megérkeznek a vészjelzésre. Visszaesett a sikátor végéből a szálloda felé: villogó kék fények jelentek meg, és a biztonsági személyzet elárasztotta a kijárat környékét. Nem akarta, hogy észrevegyék, négykézláb mászva hátrább húzódott a sikátor sötétségbe burkolózó végébe.

Amikor úgy érezte, biztos távolságba ért, elnyúlt a földön, zihálva és rázkódva a hidegtől. Hirtelen megint rátört a fájdalom és az émelygés, amit addig elnyomott a pánik. Fázott a lába, csak most döbrent rá, hogy mezítláb van. A feje lüktetett, a nyaka olyan merev volt, hogy nem bírta elfordítani. Az egész felsőtestét félre kellett fordítania, hogy körbenézzen, hol is van. Könnyek folytak végig az arcán.

Ahogy a szeme lassan hozzászokott a sötétséghez, észrevette, hogy nincs egyedül a sikátorban: több mozdulatlan alakot is látott a közelben. Hogy férfiak vagy nők, részegek vagy halottak, nem tudta megállapítani, de az nyilvánvaló volt, hogy nem tisztas állampolgárok. Mozdulatlanul, visszafojtott lélegzettel figyelte őket, míg meg nem bizonyosodott róla, hogy alszanak.

A tűzoltóknak és a biztonsági őröknek félórába telt, míg

megállapították, hogy nincs semmi baj a szallodában, ami Caroline számára egy örökkévalóságnak tűnt. Megpróbált felállni, de annyira szédült, hogy visszapottyant. A fenekére esett, amitől végignyilallt a fájdalom az egész testén, de főleg a nyaka, a hónalja és az ágyéka tájékán, végül beletörődött, hogy járni nem tud, és kúszni-mászni kezdett a sikátor legközelebbi lakója felé. Óvatosan, hogy ne ébressze fel, levette a lábáról a cipőt, és felhúzta saját átfagyott lábára. Minden erejét összeszedve rákényszerítette magát, hogy felálljon. Esetlenül botladozott a sikátor vége felé, hogy valami biztonságosabb helyet keressen.

A rongyos férfi, akitől elvette a cipőjét, csendben felkelt, és a legközelebbi társához lopakodott. Megkocogtatta a hasonlóan rongyos ruhájú öregasszony vállát, és azt suttocta: – Elment.

Az öregasszony azonnal felült, és megdörzsölte a szemét. Mindketten talpra álltak, és csendben követték Caroline-t, az árnyékokban meglapulva.

A sikátorból kilépve Caroline megtámaszkodott egy lámpaoszlopnál, hogy ne essen el. Körbenézett, hogy hol van. Nem mert sokáig a nyílt utcán maradni, de alig bírta megmozdulni. Egy közeli étterem ablakán át látta a vacsorázók arcát a lágy gyertyafényben. Nemrégiben még ő is közéjük tartozott.

Hirtelen egy jól öltözött férfi lépett ki az étterem ajtaján. Elszánt és határozott léptekkel közeledett. Hála Istennek, segíteni akar – gondolta megkönnyebbülten Caroline. Megpróbált a férfira mosolyogni.

A két rongyos alak az árnyékokban meglapulva figyelt. – Most mit csinálunk? – kérdezte az egyik.

– Csak figyelünk – mondta a társa. – És a közelében maradunk, mást nem tudunk csinálni.

– Jaj, nagyon kérem, segítsen! – mondta Caroline, amikor a férfi hozzálépett.

A férfi azonban durván megragadta a karját. – Rajtad már nem lehet segíteni. Hányszor mondtam már, hogy ne ólálkodjatok itt az étterem körül, nyavalyás csavargók!

Mielőtt még Caroline tiltakozhatott volna, a férfi egy szomszédos sikátorba vonszolta, ahol durván lelökte a repedezett járdára.

Az öklét rázva ráförmedt: – Ha még egyszer meglátlak, nem

is hívom a rendőrséget, magam intézlek el! – Azzal, mint aki jól végezte dolgát, visszasietett az étterembe. A kezeit leveregette és a nadrágjába törölte.

Caroline egy darabig döbbsen feküdt a földön, aztán elvesztette az eszméletét. A két rongyos alak várt, amíg az étterem tulajdonosa eltűnt, aztán ijedten odasiettek. A rongyos öregasszony a saroknál maradt és figyelt, a férfi pedig közelebb óvakodott Caroline-hoz, és leült mellé.

Amikor Caroline magához tért, a hajnal halvány fénye épp csak derengeni kezdett a sikátorban. Nagy nehezen felült, és körülnézett. A szeme megakadt a közelében alvó férfin. Vajon akkor is itt volt, amikor tegnap este elvesztette az eszméletét? Nem emlékszem – gondolta kétségbeesetten. Miért nem emlékszem?

Nagy levegőt vett, és erőt gyűjtött, hogy felálljon, de amikor a levegő beáradt a tüdejébe, szúrós fájdalom állt belé. Köhögni kezdett, száraz, ugató köhögéssel. Aztán felkászálódott, de szinte azonnal visszaesett a földre.

Ha másképp nem megy, négykézláb leszek kénytelen kímászni innen – gondolta. Lassan elaraszolgot a kellemetlen szagú férfi mellett, a sikátor vége felé, a túl nagy cipőket úgy kellett vonszolni maga után.

A rongyos férfi felébredt, és visszalopakodott a társnőjéhez.

– A sikátor végébe tart – suttogta neki. – Az öregasszony bólintott. – Akkor megyek, és hozom a kocsit. Kívánj nekem szerencsét.

– Sok szerencsét – felelte a férfi, és az öregasszony után nézett.

| Caroline kibotladozott az utcára, és meglátott egy padot. Úgy döntött, ez még mindig jobb hely, mint a sikátor. A pad üres volt, itt megpihenhet egy kicsit, és megpróbálhatja kitalálni, most mitévő legyen.

Nagy nehezen odavonszolta magát, és a lábát felhúzza lekuporodott a pad egyik végére. Galambok raja röptt oda, és megtelepedtek körülötte. Eseten mozdulattal megpróbálta elhessegetni őket.

– Én se nagyon szeretem őket – szólalt meg egy idegen hang. Caroline felnézett: egy rongyos öregasszony állt ott Na-

gyon különös, ósdi ruhákat viselt, és egy kopott vászontarisznya lógott az egyik válláról. Rámosolygott, és egy ócska, rozsdásodó bevásárlókocsira támaszkodott, amely üres volt, csak némi újságpapír volt benne. – Leülhettek egy kicsit? Elfáradtam.

Caroline bágyadtan vállat vont. Az öregasszony testes alakja szinte betöltötte a padot, amely érezhetően megbillent, amikor lezötytyent rá.

– Maga is jó fáradtnak látszik – mondta Caroline-nak. – Rossz napja van?

Habár Caroline-nak alig volt ereje udvarias csevegésre, kábultan yit felelt: – Eléggé.

A rongyos öregasszony elmosolyodott. – Hosszú volt az éjszaka, igaz? – Nekem is voltak ilyen éjszakáim, egyik-másik emlékezetes, másokat jobb szeretnék elfelejteni! – Teli torokból felkacagott, és a térdére csapott. – Persze akkor még fiatal voltam, és megfordultak utánam az utcán.

Caroline némi erőfeszítés árán az öregasszony felé fordította a fejét, és eltűnődött, mikor lehetett az, amikor ez a vén szipirtyó még csinos volt. Az öregasszony észrevette a pillantását, és folytatta. – Persze, tudom, most mit gondol. Hogy fordulhatott meg bárki is egy ilyen boszorkány után? De az embernek néha el kell hinnie hihetetlen dolgokat!

Istenem, én már azt sem tudom, miben hiszek – gondolta Caroline, és egy könny csepp folyt végig az arcán.

Az öregasszony észrevette, és egyik kezével megérintette Caroline karját – Jaj, kedveském, most felizgattam. Bocsásson meg.

Caroline próbált ránézni, de a tekintete elhomályosodott. Amikor megint kitisztult, látta, hogy az öregasszony előtte áll, és mosolyogva néz le rá. Normális körülmények között nem találta volna különösebben kíváncsnak a társaságát. A ruhái mocskosak voltak, a haja zilált, a kora meghatározhatatlan, a mosolya foghíjas. Valamiképp mégis furcsán vigasztalónak érezte a jelenlétét.

– Úgy látom, bajban van. Eltévedt talán?

Caroline nagy fájdalmak árán bólintott.

– Hát igen. Én is éreztem magam elveszettnek nem egyszer. De valahogy mindig megtaláltam az utam. Idővel majd maga is megtalálja.

A szavak összemosódtak Caroline fejében, és megint elaludt. Az öregasszony állt és várt, míg meg nem bizonyosodott róla, hogy mélyen alszik. Aztán egyik kérges kezével megsimogatta Caroline csapzott haját. – Pihenj csak, majd én vigyázok rád.

Kezeit összekulcsolta az ölében fekvő barna tarisznyán, és ott virrasztóit Caroline mellett a padon, figyelve az elhaladó embereket. A jó módú londoni járókelők ügyet sem vetettek rájuk, legtöbbször igyekeztek nem tudomást venni a koldusok zavaró jelenlétéről. Néha ellenőrizte Caroline lélegzését, és amikor már teljesen egyenletes és mély volt, felállt a padról, és a tarisznyáját a kocsi aljába rakta. Aztán gyöngéden, de meglepő erővel a karjába vette és felemelte Caroline-t, és a kocsi tetejére fektette.

Az öregasszony még belekotort mocskos ruhája zsebébe, és morzsákat keresgélt. Odaszórt egy marékka a galamboknak, aztán magában halkán motyogva tolni kezdte a kocsit, végig az utcán, mélyen alvó, öntudatlan utasával.

Egy zöld védőöltözetet viselő, mosolygó nő lépett be a helyiségbe, a tükörrel borított fal egyik panelén keresztül.

A nővér egy kis kerek kocsit tolt, mindenféle műszerekkel megpakolva. A féltelme ellenére Janie kíváncsian szemlélte őket. Különös és kissé ijesztő fémszondák, csipeszek, néhány öntapadós elektróda és hasonlóak voltak a kocsin. Egyik sem volt túl bizalomgerjesztő, de azért Janie szakmai érdeklődéssel szemlélte őket.

– Kérem, vegye le a védőruhát – mondta a nő.

– De nincs alatta semmi.

– Igen, tudom. – A nővér együttérzőnek látszott, de azért nagyon határozott hangon beszélt – Elnézést kell kérnem a kellemetlenségért, de nem viselhet ruhát.

Hányszor álltam a műtőasztal mellett, meztelen betegek fölött? – tűnődött Jánia. Én vajon mindig teljes tisztelettel bántam velük? Igyekezett arra gondolni, hogy ami rá vár, nem más, mint egy orvosi eljárás, de ez sem tudta megnyugtatni, idegesen pillantott körbe a tükrökön. Szinte érezte az örök tekintetét, ahogy kilépett a plasztik ruhából, és hagyta a bokájához

hullani. A nővér azonnal felkapta, és egy sárga műanyag zacskóba tömte.

Ezután átadott neki egy sapkát és egy műanyag gallért, amelyen az *Ethel J. Merman* név állt. – Kérem, a haját dugja a sapka alá, az azonosítót tegye a nyakába. Álljon az emelvényre, és maradjon mozdulatlan. Fertőtlenítő zuhanyt kap.

Janie surrogó hangot hallott a feje fölött, mintha egy ajtó nyílna szét. Felnézett: a mennyezet egy panelja félrehúzódt, a helyén egy hengeres valami ereszkedett le, mint egy miniatűr rakétasiló, a belsejében ezernyi apró lyukacska.

– Kérem, emelje fel a karját, és fogja meg a kapaszkodót. Hunyja le a szemét, és ne nyissa ki, amíg a zuhany tart.

A kékes folyadék apró, tűhegyes cseppjei záporoztak a bőrére. Ugyanolyan volt a hőmérsékletük, mint a testéé. Elfelejtett jó nagy levegőt venni, mielőtt elkezdődött a zuhany, úgyhogy mire véget ért, már majd megfulladt. A gép ezután meleg levegőt fűjt, és pillanatok alatt felszárította a kék folyadék maradványait.

A nővér átnyújtott egy vékony törülközőt, és utasította, hogy törölje meg a rejtettebb hajlatokat is, ahol esetleg még nedves. – A következő néhány perc nem lesz kellemes, de kérem, működjön együtt. – Janie megint úgy látta, együttérzés csillog a szemében. – Legjobb ha nem áll ellen, akkor gyorsan megvan, és szép tiszta képet kapunk. Nem lenne jó még egyszer előlről kezdeni az egészet.

Ezután minden létező testnyílásába szondák kerültek, a nővér elektródákat erősített a köldökére, több. helyen a mellkasára, és az ujjai végére is. Mindegyik egy mini adókészülék volt amely képeket sugárzott arról a területről, amelyhez kapcsolódott.

– Rögtön kész, ne mozduljon!

Janie próbált mozdulatlan maradni, de nem tudta teljesen elfojtani a remegést – Már csak egyvalami van hátra – mondta a nővér. Nyolc panel ereszkedett le a mennyezetről, és összezárult Janie körül. Érezte, hogy a piederstál, amelyen áll, kissé megrezeget a súlyuktól. Sikoltani szeretett volna. Igyekezett arra gondolni, hogyan viselkedne Ethel J. Merman, aki bizonyára belevaló nő.

Halk zúgás hallatszott, és a panelek belső feléből ezernyi apró kis fémtű siklott ki, mindegyik automatikusan megállt ab-

ban a pillanatban, ahogy a bőréhez ért, tökéletes formát véve az alakjáról.

– Kérem, maradjon egészen mozdulatlan! Pár másodperc és megvagyunk.

Janie csapdában volt, ezer és ezer fenyegető fémtű fogságában, amelyek kifürkészték testének minden titkát. Próbálta elterelni a figyelmét. Egyik legkedvesebb emlékére gondolt: a tizenhatodik születésnapjára egyik nagynénitől, aki ékszerész volt, kis igazgyöngysort kapott ajándékba. Azonnal a szobájába rohant vele, levetkőzött, és anyaszült meztelenül a tükör elé állva gyönyörködött a gyöngyökben. Ebbe az emlékebe kapaszkodott, miközben hallgatta a zúgást és kattogást, ahogy a műszerek továbbították az adatokat, feltérképezve minden sejtet, minden molekulát, sőt minden egyes atomot a testében.

15

Lassan poroszkáltak végig a mély keréknyomokkal barázdált és gödrökkel tarkított, poros úton. Ez vezetett arra a birtokra, ahol Adele gyermekkorát töltötte a szüleivel, mielőtt Windsorba került volna, hogy Isabella hercegnőt szolgálja.

– Annyiszor megtettem már ezt az utat, hogy minden fát és sziklát ismerek – mondta. – Azt hiszem, csukott szemmel is odataílnék, ha a ló elég engedelmes lenne.

– Ezt a lovat annak találod? – kérdezte Alejandro.

– Igen, nagyon szelíd jószág.

Mivel Adele ismerte az utat, ő haladt elől. Alejandro közelebb léptetett hozzá, és látta, hogy Kate a keblének dőlve elaludt. Alejandro kissé irigykedve nézte.

– Sir John jó lovat választott

– Igen. Olyan könnyű a járása, hogy majdnem engem is álomba ringat.

Az erdő hűvös volt és néma, a csendet csak a lovak patáinak kopogása verte fel. Amikor a fejük fölött felrikoltott egy sólyom, szinte zavarónak érezték.

A levegő langyos volt és édes. Habár Alejandro tudta, az

útjuknak könnyen rossz vége is lehet, mégis béke öntötte el. – Nehéz elhinni, hogy ez a gyönyörű világ annyi nyomorúsággal van tele.

Adele mélyet sóhajtott. Kate megrezzen a keblének hullámzásától. Adele magához szorította. – És rám még több nehézség vár, semmi kétség.

– Miféle nehézség? – kérdezte Alejandro.

– Az anyám halála után én lettem atyám földjének és vagyonának egyetlen örököse. Nem kevésről van szó.

– Nem értem – mondta Alejandro. – Mi lehet rossz abban, hogy ilyen szerencsés vagy?

– Ahogy az apám gyakran mondogatta, mindenki a maga szerencséjének kovácsa. Az embernek dolgoznia kell, hogy gazdagságot teremtsen. – Ő nagyon jó gazda volt, gondos sáfára a földjeinknek, és mivel nem volt fia, minden bölcsességét a leányának adta tovább. Most én vagyok a birtok úrnője, és nekem kell felügyelnem rá, hogy az ispán és a bérlők megfelelően gondját viseljék, és közben nekik is jól menjen a soruk. Apám mindig azt mondogatta, a legjobb módja, hogy lojálissá tegyük a bérlőinket, ha rendesen bánunk velük. Mindig nagyon jó földesúr volt.

– És te is ilyen jó úrnőjük vagy?

– Igyekszem. Szerencsére kitűnő ispánom van, aki még az apámat is szolgálta. Persze, így is lesz egy-két dolog, aminek utána kell néznem, ha megérkeztünk. Majdnem egy év telt el az utolsó látogatásom óta. Akkor halt meg az édesanyám, Isten nyugosztalja. Akkor vittem magammal néhány holmit innen Windsorba, többek között ezt a rubinos fészületet is, amely úgy látom, neked nagyon tetszik.

– Szóval észrevetted.

– Figyelem a szemedet, és hogy hol pihen meg.

– Boldog lehetsz, mert csak téged keres.

Szótlanul lovagoltak tovább, megelégedve egymás néma társaságával, míg Adele rá nem mutatott előttük egy fára, és azt mondta: – Annál a fánál kell jobbra kanyarodni. Már nem vagyunk messze.

Amikor belovagoltak az udvarház elé, egy kövér asszonyság szaladt ki megnézni, ki érkezett. Boldogan felkiáltva üdvözölte az úrnőjét, amikor meglátta, hogy ő az. Adele visszaintegetett a

házvezetőnőnek, aki egy kis-kolomphoz szaladt, és jó hangosan megkongatta.

– Rögtön itt lesz a háznép – mondta –, ha meghallották a harang szavát.

– Ez a harang az ördögöt is idecsődítené – mondta Alejandro. Leugrott a lováról, és levette Kate-et is Adele karjaiból. A leányka csak most ébredt fel, és egy pillanatig látszott rajta, hogy nem tudja, hol van. Alejandro megnyugtató szavakat sutogott neki, és a karjában tartotta, míg magához nem tért Adigra Adele is leszállt a lóról.

A házvezetőnő örvendezve sürgölődött körülöttük, mint egy kotlóstyúk. Rövidesen az egyik gazdasági épületből kilépett az ispán, és ő is kivette részét az üdvözlésből.

Bekísérték őket a házba, ahol nagy sürgés-forgás kezdődött, hogy illően elhelyezzék a vendégeket. Adele tekintélyes úrnőnek bizonyult, és kedves határozottsággal osztogatta a parancsokat a szolgáltnak. – Készítsétek elő az én szobámat, és ott helyezzétek el Kate kisasszonyt – utasította a házvezetőnőt. – Én majd az anyám szobájában szállók meg, Hernandez doktor pedig a gazda lakosztályában.

– Ahogy óhajtja, úrnőm. Nagyszerű, hogy megint van egy kis élet a házban!

– Engem is felvidít, hogy gyermekkori otthonomban lehetek – felelte Adele. Amikor Kate nem hallotta, halkan hozzátette:

– De sajnos, hamarosan tovább kell indulnunk. A kis Kate-et kíséjük az édesanyja halálos ágyához. Aztán azonnal visszatérünk Windsorba.

Majd ismét emelt hangon folytatta: – Gondoskodj róla, hogy jó nagy asztal legyen megterítve vacsorára, és hívass össze minden számtartót. Hadd vacsorázzanak az asztalomnál ma este. – Kate-re kacsintva hozzátette: – És valami édességet is keríts a gyermeknek. Ha lemostuk az út porát, és kissé felfrissültünk, azt hiszem, nagyon éhesek leszünk.

Alejandro némán figyelte Adele háziasszonyi ügyködését. Eddig nem szentelt sok gondolatot annak, milyen helyzetet is tölt be Adele a világban, azonkívül, hogy Isabellát szolgálja, és most kissé elcsodálkozott. Hiszen ez a birtok szinte egy kis birodalom! Nyilvánvaló, hogy nem szorul rá, hogy férjhez menjen,

ha nem akar. Hirtelen az is fájdalmas élességgel belehasított, hogy ha ilyen dús hozománya van, az is lehet, hogy a király bele fogja kényszeríteni egy érdekházasságba. Alejandro megborzongott a gondolatra, hogy Adele olyan férfiú legyen, aki mit sem törődik a szívének meghódításával, csak a vagyonával.

Miután végeztek a vacsorával, Adele megdicsérte a házvezetőnőt, amiért rövid idő alatt ilyen sokféle finomságot tudott az asztalra varázsolni. – Igazán ízletes volt a vacsora – mondta neki.

– Hát még a mézes sütemények! Megárt ez a sok édesség, túl edesszájúak leszünk.

A házvezetőnő kacsintott. – A felnőtteknek talán megárt, de egy kislánykának soha nem lehet túl sok!

Adele Kate-re pillantott, akinek keze és szája meg ragacsos volt a méztől. A szeme le-lecsukódott a kimerültségtől. – Fáradt szegénykém. Ideje lenne lefektetni!

A kislány nem tiltakozott, amikor a házvezetőnő elvezette, Adele gyerekkori szobájába. Miután távoztak, Adele az ispánhoz fordult, és megkérte, számoljon be gazdaság helyzetéről.

– Ahogy láthatja a bőséges vacsorából is, úrnőm, szerencsésnek mondható a helyzetünk. Van még dolgos kéz a begyűjtésre és aratásra.

– Ha jól értelek, mások nem ilyen szerencsések a környéken?

– Rengetegen meghaltak, sok birtokon nincs elég munkás az aratáshoz. Mi négy parasztot veszítettünk el, de az ő parcelláik amúgy sem a legjobbak voltak, a többiek pedig átvették a munkájukat, hogy a gabona ne menjen veszendőbe. Kis fizetség ellenében persze.

– Ez természetes – mondta Adele. – Senki ne dolgozzon ingyen a földjeimen. És a gyapjú? Hogy halad a nyírás?

– Ebben az évben is nagyon jól. Rengeteg gyapjúnk lett.

– És az árak? Milyen a piac most, hogy ennyien meghaltak?

– Az árak persze nagyot estek, de ha majd rendbejönnek a dolgok, nyilván visszaáll a régi kereslet. Nem látok rá okot, hogy túl gyorsan túladjunk a készleteinken. Akár egy-két évig is tárolhatjuk, ha szükséges. Elég bevétel van más árukból, ami fedezi a költségeinket. Megengedhetjük magunknak, hogy megvárjuk, amíg megint emelkedik a gyapjú ára.

– Akkor legyen így – mondta Adele. Körbepillantott az öszszegyűlt számtartókon, akik a birtok különböző részeiét feleltek. Mindegyikük arcán aggodalom ült. – Úgy érzem, van még valami, amit el kívántok mondani nekem. Kérlek, beszéljetek nyugodtan.

A számtartók elmondták, hogy az életük napról napra bizonytalanabb. Minden megváltozott körülöttük, felborult a világ rendje. Elmeséltek, kik haltak meg a környék lakói közül. Adélénak az volt az érzése, mindenki, akit csak ismert, a pestis áldozata lett.

– Az emberek lassan már teljesen érzéketlenek lesznek – mondta az ispán. – annyira mindennapos lett a halál, hogy el-tompulnak tőle.

A szomorú hírek súlyosan nyomasztották Adele-t, az arca borús lett. Elkészönt a vendégektől, csak a házvezetőnő és az intéző maradt ott, akiknek utasításokat adott a holnap reggeli indulásukkal kapcsolatban. Miután megkérdezte Alejandrót, neki szüksége van-e valamire, elküldte mindkettőjüket, őszintén megköszönve a munkájukat. Kettesben maradtak Alejandróval. Végre nincs itt a hercegnő, akinek szüksége lenne Adele szolgálataira, és nincsenek körülöttük szolgák, akik néhány tallérért bármit kifecseghetnek.

– Adele – szólalt meg halkan Alejandrot – Nem tudom szavakba foglalni, mi van most a szívemben.

– Nem kell elmondanod – suttogta Adele. – Szavak nélkül is itt van a levegőben. És az én szívemet ugyanazok a gondolatok töltik el.

Annyira belefeledkeztek egymás társaságába, hogy észre sem vették, hogy a lágy esti szellő csípős éjszakai szellé változott, csak amikor az egyik fáklya lángja vadul lobogni kezdett Alejandro gyorsan felállt, és becsukta az ablaktáblákat a hirtelen támadt hideg áramlat elől. Amikor megfordult, hogy visszamenjen az asztalhoz, Adele ott állt a háta mögött, karnyújtásnyira tőle. Milyen halkan lépked, mint egy macska, és milyen kecsesen! – gondolta. Adele megfogta a kezét, és törékeny ujjával lassan végigkövette a vonalakat a tenyerén. Csak álltak, kiélvezve ennek az egyszerű kis érintésnek az örömét. Alejandro fel-emelte a másik kezét, és megsimogatta Adele arcát.

– Adele... ha most ez megtörténik, hogy tudom majd elvi-

selni az ezt követő magányos éjszakákat? Ha ismét Windsorban leszünk, nem lesz könnyű alkalmat találni, hogy nyugodtan együtt lehessünk.

– Ha viszont nem történik meg, örökké bánni fogom az ostobaságomat. Ki tudja, lesz-e még esélyünk...

Alejandro nem tudta meghatározni, hol ér véget a félelem, és hol kezdődik az öröm, a két érzés árapályként hullámozott benne. Elkeseredetten tombolt a csata a hite és a szabadságvágya között: az egyik pillanatban független és szabad fiatalembernek érezte magát, akit várnak a szerelmese karjai, a másikban hithű zsidónak, akinek kötelessége fenntartani a családját és ősei hagyományait. És azt sem tudta elfelejteni, hogy hitének bélyege kegyetlenül a mellébe van égetve.

A sötétben talán nem veszi észre... – gondolta. És ha mégis, elárul vajon?

Nem, nem fog elárulni. Szeret engem, ebben biztos vagyok. És nem azt mondja-e a Talmud, hogy ha az ember teremője elé áll, felelnie kell minden gyönyörét, amit életében elmulasztott? Az istenünk azt kívánja, hogy az életet olyan örömben éljük le, ahogy csak lehet.

– Csak az Isten tudja, életben maradunk-e, hogy legyen alkalmunk megbánni – mondta végül Alejandro, és átkarolta Adele-t. – Soha nem voltam még nővel.

– Én sem férfival.

– Akkor majd egymástól tanulunk – mondta Alejandro. Magához szorította a lányt, és megcsókolta.

Alig egy órányi lovaglásra volt már csak a ház, ahol Kate édesanyja haldoklott, és ahogy közeledtek úti céljuk felé, a gyermek egyre nyűgösebb lett. Alejandro eltűnődött, milyen fájdalmas gondolatok gyötörhetik. Rettenetesen félhet – gondolta. Elveszíti az édesanyját, akit alig ismert, és most már nem is remélheti, hogy valaha is megismeri. Nagy szenvedés lehet neki ez az egész út, amelynek a végén nem várja más, csak az elkerülhetetlen tragédia.

Alejandro számára azonban felejtethetetlen volt ez az utazás.

Az elmúlt néhány hónap minden fájdalma elpárolgott egyetlen

édes éjszaka alatt, és annak ellenére, hogy a világ sötét káoszban örvénylett körülötte, a szívében béke honolt. Ahányszor összesetalálkozott a tekintete Adele-ével, borzongató érzelemhullám áradt át rajta, vadul, mint egy dühöngő áradat.

Adele egész nap távolságtartó udvariassággal beszélt vele, nem akarta elárulni bizalmas kapcsolatukat Kate előtt.

– Megérkeztünk az úti célunkhoz, *monsieur* – mondta ki-mérten, és fejével egy szerény, de jól megépített ház felé intett.

Alejandro lepattant a földre, aztán Kate-t is leemelte a lóról, amelyen Adele-lel osztoztak, idegesen megköszönlte a torkát, próbálta megtalálni a leggyengédebb hangját, hogy elmondja Kate-nek, amit el kell mondania.

– Kate, tudom, hogy a dajka figyelmeztetett, hogy az édesanyád súlyos beteg. Az Isten nemsokára magához szólítja, és az angyalok közé távozik.

Kate szorosan behunyta a szemét, és próbálta visszafojtani a könnyeit. Alejandro a zsebeiben keresgélt, míg talált egy zsebkendőt, és a megszeppent kislány kezébe nyomta, aki halvány, de hálás mosollyal elfogadta, és megtörölte a szemét.

– Kate, az édesanyád lehet, hogy nagyon megváltozott, mióta utoljára láttad. Ez a szörnyű kór bizonyára ártott a szépségének.

Kate bólintott, de ez nem igazán győzte meg kísérőit, hogy valóban felkészült arra, ami vár rá.

– A király szigorúan megparancsolta, hogy tegyek meg mindent, hogy téged megvédjek a fertőzéstől. Ő maga nem kísérhetett el erre az útra, de nagyon szíven viselte, hogy te találkozhass az édesanyáddal.

A kislány szipogott, aztán felemelte és Alejandrora szegezte a tekintetét.

Alejandro elmosolyodott. – Jól van, nagyon bátor kislány vagy. Hoztam gyógyfűveket és egy maszkot. Meg kell ígérned, hogy soha nem veszed le, amíg a házban vagy. Sajnos, Kate, nem engedhetem, hogy megöleld az édesanyádat, sőt meg sem érintheted, mert így elkaphatod a betegséget. A király haragja rettenetes lesz, ha nem engedelmeskedsz, és engem is sújt majd.

Kate megint bólintott, halálos komolysággal, aztán a ruhája ujjába törölte az orrát.

– Megértem, miken mész keresztül, kis barátném, ha ez segít valamit. Engem is elválasztottak a szüleimtől, amikor Franciaországba utaztam.

Kate végre megszólalt, olyan indulatosan, ami elárulta, hogy ugyanaz a vér csörgedezik az ereiben, mint Isabellának. – De ők már biztosan öregek voltak! Az én édesanyám fiatal és gyönyörű, nem igazság, hogy meghaljon! – Zokogva Alejandro karjába vetette magát, ő pedig vigasztalta, ahogy tudta.

Mielőtt bekopogtak volna az erős ajtón, a három utazó az arca elé kötözte a maszkot, amelyekben védelmező gyógyfüvek voltak, még abból a készletből, amit Alejandro magával hozott. Amikor a cselédlány ajtót nyitott, ijedten hátrahőkölt. A három látogató úgy festett a csörszerű maszkban és az útiköpenyben, mint valami ragadozómadár. A szolgálólány arra gyanakodott, talán útonálló, és mivel a házban csak gyenge nők voltak, ijedten be akarta csapni az ajtót.

De Adele gyorsan megszólalt. – Várj! A király követei vagyunk. Ez a kislány itt az asszonyod gyermeke, akit látni kívánt. Reméljük, nem érkeztünk későn.

A lány az égnei Vetette a karjait, aztán összekulcsolta a kezeit, és azt suttogta: – Hála legyen a Szent Szűznek, amiért elhozták a gyermeket, és legyen átkozott Edward király! – Gyorsan kitárta az ajtót, és beengedte őket a házba. – Jöjjenek be gyorsan, így is elég hideg van idebent. Az asszonyom folyton fázik. Csukják be az ajtót, ne jöjjön be a huzat és a sok gonosz pára!

A lány elvette az útiköpenyüket, és komor arckifejezéssel azt mondta: – Nem késtek még el, de attól tartok, nincs már sok ideje hátra. Ma reggel óta alig szólt pár szót, inkább csak nyögdécsel. Panaszodik, hogy megveszi az isten hidege, de ha betakarom, egy szempillantás alatt lerúgja. Motyog magában, mint egy tébolyodott, aztán meg összeszorítja a száját. Nincs már sok ideje hátra.

Adele röviden tolmácsolta Alejandrónak, mit mondott a lány, mert sejtette, hogy nem nagyon érti a tájshólását, a szolgálóval pedig közölte, hogy Alejandro orvosdoktor, aki azért kísérte el őket, hogy megvédelmezze a kislány egészségét.

A szolgáló megvető tekintettel végigmérte. – Járt már itt annyi tudós doktor a kotyvalékaival, mióta az asszonyom megbetegedett! De ezek egy pattanást sem tudnak meggyógyítani, lelkemre mondom! A javasasszony az egyetlen, aki legalább némi megkönnyebbülést hozott neki. Jobban érti a dolgát, mint az orvosok, nekem elhihetik!

Alejandro felfigyelt, mert soha nem hallott még olyat, hogy bárkinek sikerült volna akárcsak a tüneteit is enyhíteni ennek a szörnyű kórnak. Izgatottan megkérdezte: – Hol van most. ez a javasasszony? Megkérdezhetem, milyen módszereket alkalmazott? Kíváncsi vagyok, hátha tud valami új eljárást.

– Holnap idejön – felelte a szolgáló. – Fura szerzet az öreg Sarah anyó. Nem hiszem, hogy örülne neki, ha bárki is beleütné az orrát a módszereibe.

Alejandro szeretett volna tovább kérdezősködni, de Kate percről percre türelmetlenebb lett Megrángatta Alejandro ruháját, és szólt, hogy szeretne végre bemenni az édesanyjához. A szolgáló azt mondta: – Jöjjenek velem, de halkan. – Elfordult, és vezetni kezdte őket a sötét előcsarnokon át.

Miközben a sötétben tapogatózva közeledtek a hálósoba felé, a szolgálólány magyarázott: – Az ablakokat befedve tartom, hogy kirekesszek minden gonosz hatást.

Annyira sikeresek voltak az erőfeszítései, hogy az egész ház dohos és fülledt volt. Ahogy odaértek a betegszobához, a pestis ismerős szaga megcsapta Alejandro orrát; rég volt, hogy ilyen közelről találkozott vele, és már-már elhalványultak a szörnyű emlékek, de most minden nyomorúság élesen beléhasított.

Megállt, és kinyújtott kézzel visszatartotta Kate-et és Adele-t is. Lejjebb húzta a maszkját, és beleszimatolt a levegőbe. Ez nemcsak a betegség szaga – mondta – hanem valami más is. Éreztem már valahol ezt a szagot – Megint szaglászott egy kicsit.

– Tudom már! Olyan, mint a záptojás.

– Sarah anyó hagyott itt valami csodaszert, amit állandóan égetni kell a hálókamrában. Azt mondja, távol tartja a pestist És már több mint két hete valóban kiragadta a halál markából az asszonyomat, hála legyen a jó istennek.

– Két hete! – kiáltott fel izgatottan Alejandro. – Találkoznom kell ezzel az asszonnyal, hogy kikérdezzem!

– A családnevét nem tudod, hogy könnyebben megtaláljuk? – kérdezte Adele.

A szolgáló összeráncolt homlokfal törte a fejét, végül azt felelte: – Soha nem mondta, ismerem pendelyes korom óta, de mindenki csak Sarah anyónak szólítja. Az anyám is csak így hívta, Isten nyugosztalja a lelkét

– És hol találhatjuk meg?

A szolgálólány megint alaposan megfontolta a kérdést – Elég hosszú út lóháton – mondta. – A folyó túlszárnyán van egy mező, ott látni fognak két hatalmas, megcsavarodott törzsű, göcsörtös tölgyfát. Közűk halad át egy ösvény, amely egy kis tisztásra vezet. A tisztás szélén áll egy zsúpfedeles kőkunyhó, mellette egy gőzölgő, sárgás vizű forrás, amelyről az emberek úgy tartják, varázsserejű. Azt mondják, az anyó részben ennek a víznek köszönheti a gyógyító erejét

Amikor a lány a varázserőről beszélt, Adele befogta Kate fülét, és felkiáltott – Istenkáromlás, eretnokség! Az Isten óvjon minden varázslattól és a boszorkányoktól!

Alejandro gyorsan hozzáfordult. – Akár boszorkány, akár nem, ha csak a legkisebb gyógyereje is van a pestissel szemben, akkor azonnal fel kell keresnünk!

Adele meglepően dacosan és makacsul kijelentette: – És mi lesz a gyermekkel? Nem engedem, hogy gonosz varázslók bűvkörébe kerüljön!

– Adele, még nem is tudjuk, hogy ez az asszony feketemággiát űz-e. Azt mondja a szolgáló, hogy javasasszony. Talán csak a tudatlan helybeliek vélik úgy a sikerei miatt, hogy boszorkány. Inkább *medicus* lehet, mint boszorkány, ha valóban így tud gyógyítani.

Kate érdeklődéssel követte a vitát. Végül megkérdezte: – Nem maradhatok itt addig, az édesanyámnál?

Adele és Alejandro pillantásokat váltottak, mindegyik várta a másik véleményét. A szolgálólány azt mondta: – Örömmel látjuk itt a gyermeket, ha nem zavarja az asszonyom nyugalmát.

– Nem fogja zavarni – mondta Alejandro. – Szigorúan a lelkére kötöttük, hogy nem szabad megérintenie a beteget, és túl közel mennie sem hozzá. Jó lovaink vannak, hamar megjárnak, még napnyugta előtt visszajövünk a gyermekért. Addig ő

találkozhat az édesanyjával, és utána azonnal indulhatunk is vissza Windsorba. Mit szólsz, Adele?

Adele gyanakvó pillantást vetett a szolgálóra, hogy megbízhatja-e Kate felügyeletével. Az volt az érzése, nemrég még egyszerű konyhalány lehetett, és csak azért lépett elő szobalánnyá, mert nem volt más, aki ápolja a ház asszonyát.

De ha meg akarják keresni a rejtélyes Sarah anyót, valóban nincs más választásuk, mint itthagyni Kate-et Adele előhúzott egy aranyat a tarsolyából, és a szolgáló kezébe nyomta. – Ügyelj rá, hogy maradjon kellő távolságban a betegtől. Ha visszajöttünk, a párját is megkapod.

A szolgáló szeme tágra nyílt, soha nem látott még ennyi pénzt, hát még így, hogy a kétszeresét ígérik. – Meglesz, ne aggódjon, kisasszony. Haja szála sem fog meggörbülni.

Adele azért nem volt egészen nyugodt. Megölelte Kate-et, és azt mondta: – Napnyugta előtt itt leszünk érted. – Átvették úti köpenyüket a szolgálólánytól, és nézték, ahogy a gyermekkel elindulnak a hálókamra felé. Alejandro némán imádkozott magában, hogy ne essék semmi baja. Aztán kiléptek a házból, és nekivágtak az útnak nyugat felé.

Nem sokkal azután, hogy átkeltek a folyón, már meg is látták a mezőt. Alejandro arra fordította lovát, Adele pedig szorosban a nyomában maradva követte. Hamarosan megtalálták a két öreg tölgyfát, amelyek mozdulatlan ölelésbe dermedve álltak. Alejandro szinte úgy érezte, megzavarják a két tiszteletreméltó famatuzsálemet, amikor rátértek a köztük átvezető keskeny ösvényre.

Sűrű erdőbe jutottak, és hirtelen mintha egy varázsütésre megváltozott volna körülöttük minden. Még a levegő is más volt, mint amit a mezőn szívtak be, langyos és balzsamos. Nem hallatszott más nesz, csak a paták dobogása: nem zümmögtek bogarak, nem brekegtek békák, nem harsantak emberi hangok.

Hirtelen kibukkantak egy tisztásra, olyan váratlanul, hogy egy pillanatra el kellett takarniuk a szemüket az éles napfény elől. Alejandro nem is sejtette, mennyi idő telt el azóta, hogy rátértek az ösvényre, annyira elbűvölte a titokzatos és varázslatos hely.

Adele-ra azonban nem volt ilyen hatással. Legszívesebben

odakiáltott volna Alejandrónak, hogy forduljanak vissza, de nem bírta megszólalni. Miközben az ösvényen haladtak, a szó szoros értelmében úgy érezte, mintha egy kéz húzná a tisztás felé. Ellen akart állni, de furcsán erőtlennek érezte magát, és a száját sem bírta szóra nyitni.

Mintha valami varázslat alatt állnának, úgy néztek egymásra nagy csodálkozással. Lassú, nehézkes mozdulatokkal lekászálódtak a lóról, és elindultak a kunyhó felé. Egy kövekkel kirakott kis ösvény vezetett a ház ajtajától a meleg vizű forrásig. Látták, hogy gőzfelhők lebegnek fölötté, és szinte megbabonázta őket a víz tük-rén táncoló, csillámló napfény. Nyirkos, különös szag hatotta át a levegőt, Alejandro késztetést érzett, hogy mélyen beszívja. Minél többet szívott be a televényszerű illatból, ál többet kívánt. Édes volt és nehéz, valahogy egyszerre eleven és rothadó szag.

Amikor Alejandro végre szóhoz jutott, azt mondta Adele-nek: – Ha ez valami gonosz varázslat, akkor is szívesen maradnék a láncokban mindörökre! Elbűvölő ez a hely.

Hirtelen egy lány hang hasított a csendbe. – Isten hozott az otthonomban, tudós doktor és ifjú hölgyem.

Látszólag a semmiből előttük termett egy öregasszony, aki-ről nem gondolták volna, hogy ilyen kellemes hangja van. Olyan megnyugtatóan szólt hozzájuk, mint egy anyja a gyermekéhez.

– Már vártalak benneteket, de nem tudtam, mikor érkeztek.

Alejandro józan esze küzdött a varázslatos bűvölet ellen, és azt súgta neki, lehetetlen, hogy valaki ilyesmit előre tudjon. De a békés csendesség, a furcsa illatok és az öregasszony különösen csillapító jelenléte valami olyan belső békével töltötték el, amit nem érzett azóta, hogy boldog gyermekségét töltötte Spanyol-országban. A levegőben pillangók libegtek el, olyan lassan, hogy szinte azt várta, a könnyűségük ellenére a földre hullanak, A napot nem látta az égen, mégis verőfény vette körül őket, de árnyékok nem voltak. Semmi nem volt megsárgult vagy elszá-radt, minden friss volt, üde és tökéletes – kivéve az öregasz-szonyt, aki azonban úgy viselte magán az idő nyomait, mintha valami kegyes ajándék lenne, és nem teher. Alejandro arra gon-dolt, ilyen volt az egész világ, mielőtt a pestis átka sújtotta volna. De odakint, a tölgyfákon túl most sehol nincs ilyen varázslatos béke, csak káosz.

– Azért jöttél, hogy megtanuld a gyógy módomat – mondta az öregasszony.

Alejandro lelkesen bólintott, és szeme tágra nyílt az izgatott várakozástól.

– Jól van, elmondom. – Az öregasszony átadott neki egy finom himzéssel díszített vászontarisznyát. Alejandro megforgatta a kezében, gyermeki csodálkozással szemügyre véve.

– Mi ez, amit adtál? Ebben van az orvosság? Nem hittem volna, hogy valaha is talállok gyógy módot erre a kórra.

Az öregasszony nevetése mélyről jövő és ősi volt, szinte muzsika Alejandro fülének. – Az embernek néha el kell hinnie a hihetlent, doktor. Ha ismerni akarod a gyógy módot, nyisd ki a tarisznyát, és nézd meg a saját szemeddel.

Alejandro kapkodva kinyitotta a tarisznyát. Megmutatta Adele-nak is, aki bizalmatlan pillantást vetett bele, de azért vele együtt vizsgálta a tartalmát Alejandro gondosan kiszedegette belőle mindent. Több kisebb zacskót találtak benne, mindegyikben ritka gyógyfüvek voltak, köztük olyanok is, mint amilyeneket Alejandro de Chauliactól kapott az indulása előtt. Volt egy nagyobb zacskó is, amelyben valami kellemetlen szagú, szürkés por volt. Alejandro felcsippentett egy kicsit az ujjával, aztán visszaszórta a zacskóba. Volt a tarisznyában egy bedugaszolt flaska, benne valami sárgás folyadék. Talált még piros szalagokat, egy dióhéjat, és még néhány furcsa tárgyat, amelyekről el sem tudta képzelni, miféle orvosi hasznuk lehet.

Az öregasszonyra pillantott, hogy megköszönje az ajándékot. – Hálás vagyok neked. Még nem is tudom, hogy szólítsalak. Az asszonyt, akit keresünk, Sarah anyónak hívják.

– Akkor meg is találtátok.

– Szóval te vagy az! – Alejandro izgatottan Adele-hez fordult. – Ő az! annyira elbűvölt ez a hely, hogy szinte meg is feledkeztem a valódi célunkról. Hallottunk róla, hogy egy nemes hölgy, akit te kezelsz, két hete életben maradt, pedig megtámadta a pestis. Mondd el nekem, hogyan gyógyítod. A lelkem mélyéből szomjazom hajlani.

– Doktor, türelmesnek kell lenned. Idővel mindent megtudsz. Tudni fogod a választ, ha szükséges lesz, hogy tudd.

Mióta bette a lábát erre az elvárszolt helyre, Alejandro

most először nem érezte magát nyugodtnak. – Attól félek, mégsem találom meg a választ

– Bízz magadban. A gyógymód ott van a kezekben. Most menj, és gondoskodj a gyerekekről, akit rád bízta, mert komoly veszélyben van. Nem Játom, mi lesz az utatok végkimenetele, de nehéz megpróbáltatás előtt álltok az elkövetkező napokban. A lényeg az, hogy mindig legyen hited, és bízz benne, hogy minden jól végződik.

Alejandro ezernyi kérdést szeretett volna feltenni, de látta, hogy Adele már nagyon izgatott és aggodalmas.

– Azonnal vissza kell térnünk Kate-hez! – mondta. Alejandrónak eszébe sem jutott megkérdezni az öregasszonyt, honnan tud Kate-ről, természetesnek tűnt a számára, hogy mindent tud.

A lovaikat ott találták, ahol hagyták őket, békésen legelészték az édes, dús zöld fűvet. Alejandro nagy gonddal a nyereg-táskájába dugta a hímzett tarisznyát, aztán lóhátra ültek, és visszafelé indultak a sűrű erdőn át, a tölgyfák alkotta kapu felé, amely a külvilágba vezetett.

A göcsörtös tölgyek előtt megállították a lovaikat. Alejandro arcát meglegyintette a hideg szél fuvallata, amely abból a világból süvített, ahová belépni készültek, a hátán viszont még érezte a napfény melegségét, amely fájdalmasan emlékeztette arra a mesevilágra, amit elhagyni készülnek.

– Attól félek, ha átlépünk ezen a kapun, nem fogok többé emlékezni arra, ami történt, és a gyógyszer is el fog tűnni a nyeregtáskámból. – Könnyörgően Adele-re nézett.

Adele bölcsen azt felelte – Ez lehetetlen. A kezünkben tartottuk, nem tűnhet el. Ne feledd, az öregasszony azt mondta, ha eljön az ideje, tudni fogod, hogyan kell felhasználni.

Alejandro továbbra is mozdulatlanul állt a lovával. Visszanézett az erdőbe, a csillogó napfényre, melynek dárdái áthatoltak a szálas, egyenes törzsű fák között, majd megpihentek a talajt borító tűlevélszőnyegen. Aztán megfordult, és a mező felé nézett, ahol a hűvös délután szürkés fénye egyáltalán nem festett ilyen vonzó képet. Érezte, hogy a szél korbácsa átcsap a tölgyfák kapuján, és száraz leveleket sodor a lovak bokája köré.

Nem volt semmi kedve elindulni innen, rettegett, hogy elveszíti azt, amit megszerzett.

– Alejandro – sürgette Adele –, indulnunk kell! Emlékezz, mit mondott az öregasszony Kate-ről! Azonnal vissza kell mennünk érte.

A mező felé fordult, és a szelíd kanca nekiiramodott Adele halkan felkiáltott a meglepetéstől, amikor a csípős hideg levegő a tüdejébe áradt. Egy pillanatra megállította a lovát, arney színén kapkodott levegő után.

Alejandro is elindult, és ő is érezte, ahogy a hideg szél nekiront. Megállt Adele mellett a mező szélénél. Felnézett az égre, és meglepetten látta, hogy a nap alig mozdult el arról a pontról, ahol akkor volt, amikor beléptek az erdőbe. A lágy árnyékok is alig kúsztak odébb azóta. Egészen rövid idő telhetett csak el.

Legnagyobb öröme mindenre emlékezett Emlékezett az édes, balzsamos levegő melegségére, és látta maga előtt az öreg javasasszonyt. Adele-hez fordult: – Kedvesem, ugye te is emlékszel mindenre, ami történt, és nemcsak képzelődtem?

– Igen, szerelmem, mintha még most is ott lennék. Alejandro lepattant a lóról, és megnézte a nyeregtáskát.

Belenyúlt, és rögtön kezébe is akadt a vászontarisznya.

De amikor kihúzta, egyáltalán nem himzett finom vászon volt, hanem csak durva daróc, barna és kopott, szinte szétfoslófélben. Miféle szemfényvesztés ez? – gondolta. Hogy tudott így becsapni ez az öregasszony? Zavartan Adele-re pillantott, és kikötözte a zsinórt. A tarisznyában ott voltak a gyógyfűvek, de azok is durvább zacskókban. Szerencsére a tartalmuk érintetlen volt.

Alejandro visszadugta a tarisznyát a nyeregtáskába, aztán felpattant a lovára, és gyors ügetéssel nekivágtak a mezőnek. A lovaknak rosszulesett a hideg levegőben a gyors futás, hangos nyihogással tiltakoztak, mintha csak ők is szívesebben maradtak volna a varázslatos meseerdőben.

A nővér adott egy forró vízbe mártott, eldobható törülközőt Janie amennyire tudta, eltávolította magáról az eljárás minden nyomát, aztán visszaadta. Kábultan figyelte, ahogy a nővér berakja a törülközőt a sárga műanyag zacskóba, a steril öltözék mellé, aztán lezárja a zacskót. Egy kis cédulával látta él, amelyen MERMAN, ETHEL J. felirat állt. Aztán adott Janie-nek egy új steril öltözetet és eldobható papucsot.

Janie gyorsan magára öltötte a plasztikruhát, mert semmi kétsége nem volt, hogy még mindig figyelik a tükrök mögül. Szinte érezte, ahogy a húsába fúródnak a tekintetek. Maga köré szorította a karját, hogy kicsit átmelegedjen, mert a helyiségben meglehetősen hideg volt. Csupa libabőr lett, a könnyű műanyag nemigen tudta felmelegíteni. Miközben visszasétált a cellájába a két néma őr kíséretében, reszketett. Átjárta a hideg szegény, úgy érezte, mintha a teste már nem is az övé lenne. Feldúlt lelkiállapotban lépett be a cellába, és sokkal engedelmesebben, mint amilyen akkor volt, amikor elindultak.

Felemelte a kőpadlón heverő ruháit – Elfordulnál? – szólt oda Bruce-nak, aki szó nélkül engedelmeskedett – visszaveszem a „piszkos” ruháimat

Bruce nagyon szeretett volna kérdéseket feltenni, de látta a megaláztatást és a dühöt Janie arcán, és úgy gondolta, jobb, ha békén hagyja, míg kicsit lecsillapodik. Remélte, hogy egy idő után kérdések nélkül is beszélni fog. De Janie csak makacsul hallgatott. A foga hallhatóan vacogott, miközben körbejárkált a cellában.

Végül Bruce türelme elfogyott. Még mindig háttal állva megkérdezte: – Janie?

Janie tovább járkált fel-alá. – Tessék.

– Megfordulhatok?

– Persze.

Bruce megfordult és ránézett. Janie kerülte a tekintetét – Jól vagy? – kérdezte halkán Bruce.

Janie egy pillanatig habozott, aztán halkán válaszolt – Úgy is lehet mondani. – Nagyot sóhajtott – Mindenesetre volt már

jobb napom is. – Amikor végre felnézett Bruce-ra a cella rácsain keresztül, az arcán fáradtság és vereség ült – Ez volt életem legmegalázóbb élménye, az biztos.

Bruce mély megbánással nézett rá, mintha személyesen felelős lenne a megpróbáltatásaiért. – Nagyon sajnálom, hogy ez történt. Tudom, nem helyesled az eljárást. Én már nem is gondolok rá. Néha el is felejttem, hogy egyeseknek milyen nehéz.

Janie leült a hideg kőpad lóra, és szorosan átkarolta a térdét.

– El sem tudom képzelni, hogy lehet ez könnyű bárkinek. Úgy éreztem magam, mint egy nyársra húzott állat, mintha a lángok bármelyik pillanatban nyaldosni kezdenének a bokámat.

Bruce pár pillanatig elgondolkozva hallgatott – Mennyi ideig tartott?

– Nem tudnám megmondani. Nem láttam sehol órát. Talán félóráig. De nekem örökkévalóságnak tűnt.

– Rég volt, amikor rólam utoljára lenyomatot vettek.

Janie felkapta a fejét. – *Utoljáról* Úgy érted, hogy többször is vettek? Én azt hittem, csak egyszer kell.

– Önként jelentkeztem.

Janie felállt – Micsoda? Te önként jelentkezted, hogy kétszer lenyomatot vegyenek rólad?

– Ami azt illeti, nem kétszer. Összesen tízszer.

Janie hitetlenkedve meredt Bruce-ra, megragadva a cella rácsait – Tízszer? Az ég szerelmére, Bruce, ez borzalmas! Mazochista vagy, vagy mi?

– Meg kellett bizonyosodnom, hogy jó a módszer. Az intézetben dolgoztuk ki az eljárást – Bruce mindig is büszke volt rá, hogy részt vett az eljárás kidolgozásában, de most mintha védekeznie kellett volna Janie előtt. – Tagja voltam a tudományos csapatnak, amely feltalálta a lenyomatvevő technológiát. Be kell vallanom, az első pillanattól kezdve nagyon érkedfeszítőnek találtam. Az első próbálkozások még elég kezdetlegesek voltak, de aztán egyre jobb eredményeket értünk el. Hat év telt el az ötlet megfogantatásától az első modellig. Azért vállaltam tízszer, mert azokban az időkben nehéz volt önkéntes kísérleti alanyokat találni. A kollégáimmal saját magunkon kísérleteztünk.

– Nem értem, hogy vehettél részt ilyesmiben!

Bruce kezdte elveszíteni a türelmét. – Azt hiszem, nem

látsz tisztán, Janie. Szörnyen szűklátókörű leszel, ha ez a dolog kerül szóba. Mint orvos, bizonyára hasznosnak találnád, ha...

– Hadd javítsalak ki – vágott közbe dühösen Janie. – Mint volt orvos. Akit többek között az tett fölöslegessé, hogy kidolgoztak egy csomó új technológiát, például a testlenyomat-készítést.

– Ugyan miért tenné feleslegessé az orvosokat egy elsőrangú diagnosztikai gépezet? – felelte Bruce egyre bosszúsabban.

– Ha pontosan tudod, hol kell operálni, mert gyakorlatilag belelátsz a testbe, az talán nem segíti a sebészi munkádat? Nem gyorsabban gyógyul a beteg, ha csak egészen kis vágást kell ejteni a szükséges helyen? Nem jobb ez így, nem kevesebb a fájdalom és a fertőzésveszély?:

– De, persze, minden jobb. Nem ezért tiltakozom ellene, hanem mert belegázol a személyiségi jogokba.

– Miért, felvágni valakinek a hasát, az nem gázol a jogaiba? Amit valószínűleg naponta többször csináltál annak idején.

– Igen, de annak nem volt tanúja más, csak akik ott voltak a műtőben. És habár nem mindig viseltettünk a legnagyobb tisztelettel a betegek iránt, a róluk szóló jelentés nem kerül be egy számítógépes hálózatba, ahol akárki hozzáférhet.

– Eltűzod a dolgot. Az információk valóban ott vak a számítógépen, de szigorúan szabályozzák, hogy ki férhet hozzá.

– Te is nagyon jól tudod, hogy egy közepes tehetségű számítógépkalóz is könnyedén betörhet a világ bármely rendszerébe. És ha valaki mondjuk, zsarolni próbál embereket ezeknek az információknak az alapján? Nem emlékszel, mi történt annak idején, az AIDS-járvány kezdetekor? A HIV-fertőzöttekkel úgy bántak, mint a páriákkal!

– Ez most nem fog megtörténni, te is nagyon jól tudod.

– Honnan tudnám? Te honnan tudod? Még egy kis idő, és arra fogják használni, hogy mondjuk szervdonorokat kerítsenek. Minden információt megad hozzá a testlenyomat. Gondolj bele, micsoda pénzeket lehetne keresni, mondjuk egy véletlen baleset megrendezésével!

– Ugyan, öt-tíz éven belül képesek leszünk szerveket előállítani átültetésre! Azután ez már nem lesz probléma.

– De hát nem érted? Most probléma! Túl sok veszélyt rejt

magában ez az egész. És most ott van a saját lenyomatom is abban a számítógépben, többmillió más mellett. Nem tudom, hogy valaha is biztonságban fogom-e érezni magam ezek után. Kissé jobban is meggondolhattad volna, mielőtt belefogtatok ebbe az egészbe.

A megjegyzés sértette Bruce-t, és védekezően felcsattant.

– Nagyon is jól meggondoltuk! Meggondoltuk mindazt a jót, ami fakadhat belőle. Ki vagy te, hogy az egész világ erkölcsisége felett őrködj? Vak, akiknek az a dolguk, hogy megfontolt és komoly döntéseket hozzanak, és akik úgy vélték, hogy a testlenyomat a legjobb dolog, amit az orvostudomány feltalált a mikroszkóp óta. Nemcsak hogy beeláthatunk a testbe, de teljes háromdimenziós egészében vizsgálhatjuk. Amikor ezt felfedeztük, olyanok voltunk, mint a gyerekek egy új játékszerrel. Senki nem gondolt az orwelli veszélyekre. A mi dolgunk különben sem ez volt, ez a politikusok feladata. Mi csak tudományos munkát végeztünk, azzal a céllal, hogy javíthassunk az orvostudomány hatásfokán. Nem is álmodtuk volna, hogy egyeseknek ez sérti a méltóságát.

– Márpedig, ha kicsit is belegondoltok...

Bruce félbeszakította. – Istenem, hogy lettél ennyire – kiégett? Nem tudom elhinni, hogy ilyen cinikus vagy! – Kinyújtotta kezét a cella rácsain keresztül, mintha elérhetné és megérinthetné Janie-t. – Próbálj meg könnyedebben viszonyulni hozzá. Egyáltalán nem olyan baljós dolog. Úgy beszélsz, mintha itt lenne a világ vége.

Janie lehajtotta a fejét. – Többnyire úgy is érzem.

– Akkor kétszeresen is sajnálom, hogy keresztül kellett menned ezen. Bárcsak tudnék tenni valamit, hogy ne így érezz. De nem tudok.

Janie felemelte a tekintetét. – Persze. – Megint járkálni kezdett, mint egy ketrecbe zárt tigris, fel-alá. Gyűlölte a falakat és a rácsot – Minden olyan nyomasztóan nehezedik rám. A jövőm komor és üres, és ezek a változások, amelyek a világban folynak, csak még sötétebbé teszik.

– Akkor, ha reménykedni akarsz, hadd meséljek valamit. Tudod, említettem, hogy Teddel egy új kísérletbe készülünk belekezdeni.

Janie bólintott.

– Nos, ezek a kísérletek azokon az információkon alapulnak, amelyeket a testlenyomat-készítő technológia alapján szereztünk. Azon dolgozom, hogy mesterséges neurológiai ingereket tudjunk létrehozni. Előbb-utóbb képesek leszünk kis beültetett elektronikus műszerekkel segíteni az idegsérült embereken. Specifikus módon fogunk ingereket kelteni, amelyek aztán természetes izommozgásokat váltanak ki. Mint a pacemaker, csak ez az egyes idegekre fog hatni. – Bruce dühé lassan átadta a helyét a lelkes izgatottságnak. – Erre azért lettünk képesek, mert a testlenyomat révén el tudjuk különíteni az idegrendszert, és így pontosan időzíteni és irányítani lehet az impulzusokat.

– Bruce, nem gondoltam, hogy...

– Évek óta tanulmányoztam a testlenyomatok adatait, amikor egy nap egyszer csak eszembe jutott az ötlet. Mi lenne, ha a lenyomatot arra használnánk fel, hogy az elektronikus ingereket pontosan koreografálva oda küldjük, ahová akarjuk? Be tudnánk programozni bizonyos mozdulatokat. Egy apró chip vezérelné az egészet, amelyet a sérülés helyére építenénk be, afféle kis irányítóközpont, amely kapcsolatban állna a gerincvelővel. Nemsokára eljön az az idő, amikor azok, akik idegrendszeri károsodás miatt bénultak meg, képesek lesznek mozogni megint, segítség nélkül. Gondolj csak bele! Gondold el, mit fog érezni az az ember, aki újból felállhat a tolószékéből, és évek óta először ismét járhat! Ha kell, ezen fogok dolgozni életem végéig.

Janie megértette, Bruce milyen szenvedélyesen hisz benne, hogy amit csinál, jó. – Azt hiszem, csak irigy vagyok – mondta végül. – Amikor a munkádról beszélsz, olyan csodálatosan hangzik. Nem vagyok benne biztos, hogy én ennyire fogom szeretni az új munkámat. Már ha egyszer eljutok odáig, hogy megkapjam a diplomám.

– Sikerülni fog – mondta Bruce. – Biztos vagyok benne. És most, hogy túl vagy a testlenyomaton, az idő sem fog úgy sűrgetni. Maradhatsz, ameddig akarsz.

– Caroline-nak haza kell mennie. És nem csak a lenyomatról van szó. A vízumom előbb-utóbb lejár. És otthon vár a professzorom is, aki már nagyon szeretne látni. Alig akart beleegyezni, hogy elutazzam, de én úgy gondoltam, kellemes válto-

zatosság lesz. Hát, változatosság az volt, de kellemesnek már kevésbé nevezném.

– Sajnálom, hogy nem találtad kellemesnek – mondta Bruce halkan. – De nekem nagyon is kellemes meglepetés volt, hogy újra találkozhattam veled.

A rozsdás bevásárlókocsi átzötyögött London utcáin, hangosan zörögve a macskaköveken. A rongyos öregasszony elszántan tolt már jó ideje. Közben halkan motyogott magában. A nagy zökkenők ellenére Caroline nem ébredt fel.

A járókelők ügyet sem vetettek rájuk, senki nem próbálta megállítani őket. Ketten voltak csak az ezernyi rongyos hajléktalan közül, akik a londoni társadalomból kiszakadva tengették napjaikat. Az öregasszony megszokta már, hogy a „rendes” emberek elkerülik. Maga választotta ezt az életet, mert így szabaddabbnak érezte magát. Nem tartozott felelősséggel senkinek, csak a hajléktalanokból álló nagy családnak. Londonban több „család” is élt, afféle klánokba tömörültek, elhagyatott épületekben, hidak alatt húzták meg magukat. Az ő családja egy erdős részen telepedett meg, a Temze déli partján, egy kis mező szélén, nem messze két őszereg, göcsörtös tölgyfától.

– Nyugodjék békében – motyogta, amikor eszébe jutott a mező egykori tulajdonosa, az öregasszony, aki nemrégiben hunyt el, szerencsétlen, együgyű fiát hátrahagyva, aki maga is öregember volt már. Egyik kezével keresztet vetett magára, aztán rövid imát mormolt azért a szegény lélekért.

A távolban egy sziréna vijjogott fel. Megállt, hogy ne zörögjön a kocsi, és hallgatózott. A sziréna sivítása egyre hangosabb lett. Körbenézett, hogy elrejtőzhet-e valahol. Két magas toronyház között egy szűk kis utcácskát vett észre. Megszaporázta a lépteit.

A saroknál megállt, testével takarva a kocsit, és idegesen lesett ki az utcára, ahol a biorendőrség furgonja húzott el nagy vijjogással. Amikor bizonyos volt benne, hogy elmentek, és nem fedezhetik fel, visszakanyarodott a főutcára, maga után húzva a kocsit.

Tovább vándorolt London utcáin, szinte észrevehetetlenül,

átkanyarogva utcákon, sikátorokon, mintha valami előre eltervezett útvonalat követne. Olykor-olykor megállt, de csak egy pillanatra, mert tudta, hogy igyekeznie kell. Néha összetalálkozott egy-egy társával, akik átvették tőle a kocsit egy darabon. Aggódtak Caroline egyre romló állapota miatt, időnként megpróbáltak pár csepp vizét erőltetni a szájába. Furcsa volt, hogy ezek a durva külsejű emberek ilyen gyöngéden ápoljanak egy beteget, de rég megesküdtek, hogy ezt fogják tenni, hálából a gondoskodásért, amit kaptak.

Az öregasszony tudta, hogy Sarinnak szüksége lesz a segítségükre. Itt az ideje, hogy visszafizessék az anyja jóságát.

Az őr a mágneses kártyával kinyitotta Janie cellájának ajtaját.
– Miss Merman, megvannak az eredmények. Legyen szíves velem jönni.

Mielőtt Bruce még elcsodálkozhatott volna a „Miss Merman” megszólításon, Janie gyorsan figyelmeztető pillantást lövellt felé.

A férfi azonnal megértette. Azután, hogy több mint egy napon át szinte megállás nélkül beszélgettek, tökéletesen megértették egymás legapróbb jelzéseit is.

Az őr folytatta: – Nem tudom, az ön hazájában hogy rendelkezik a törvény, de nálunk kötelező megmutatni a testlenyomat eredményeit, és orvosi tanácsokat is adunk, ha bármilyen kérdése lenne.

Miközben követte az őrt, Janie kissé fensőbbiségesen azt mondta: – Nálunk választási lehetőséget adnak az állampolgároknak. Nincsenek mindenre szabályok.

Az őr lenéző pillantást vetett rá.

– Hát persze. A maguk országában soha nem szabályoztak semmit. Legalábbis azóta, hogy elszakadtak tőlünk. Nagy hiba volt III. György részéről, hogy megengedte. – Kinyitotta a fémajtót, és előreengedte a nőt.

Udvarias a végtelenségig! – gondolta Janie. Úgy látszik, mégis úgy döntöttek, nem jelentek semmi fenyegetést. És csak egy őrt küldtek. De aztán megpillantotta az övébe dugott vegyi fegyvert, és rájött, hogy egy őr is tökéletesen képes lenne szükség esetén kordában tartani.

A kis helyiség, ahová beléptek, szemmel láthatóan valami iroda lehetett régebben, amikor még játékgyár működött az épületben. Egy íróasztal állt benne, egy szék mögötte, egy másik az oldalán. Az íróasztalon számítógép. Az ő a székre mutatott, és amikor Janie leült, ő is letelepedett az íróasztal mögött. Janie két vetítőt is látott, az egyik a feje fölött volt felszerelve a falra, a másik a földön állt. Az őt lekapcsolta a világítást.

– Lehet? – kérdezte.

Janie egy pillanatig némán ült, és azon tűnődött, vajon mit fog látni. Mindig meg volt győződve róla, hogy makkegészséges. Szinte soha életében nem volt beteg, és soha nem érte semmi-féle baleset. A járvány alatt ezrével haltak meg körülötte, ő mégis túlélte. Most hirtelen előtört a félelem. Mi van, ha vége a szerencsesorozatnak? És ha daganatokat találtak? Valami ketyegő genetikai bombát? Valóban tudni akarja?

A félelem és a bizonytalanság ellenére azonban nem tudott ellenállni a kíváncsiságnak. Összeszedte a bátorságát, és bólintott az őnek.

– A két vetítő közötti területet figyelje – mondta az ő.

Janie odanézett, és lassan kirajzolódott előtte a saját testének hologramképe. Ott állt anyaszült meztelenül. Látva kelletlen arckifejezését, az ő azt mondta: – Ne aggódjon, ilyenkor mindenki rémesen néz ki.

– Vak, akik mindig jól néznek ki – mondta Janie. – Én nem, az biztos. De hagyjuk. Mit találtak?

– Lássuk csak... – Az ő átlapozott néhány papírlapot, és közben azt mondogatta: – Normális, normális, normális...– aztán megállt, és lenyomott néhány gombot a számítógép billentyűzetén. A hologramképről minden eltűnt, csak az érrendszer maradt látható, az erek, artériák és hajszálerek hálózata. Janie jobb lábában egy apró fénypontocska világított. – Itt, látja? – mutatott oda az ő. – Ez egy visszer kialakulásának nagyon kezdeti szakasza.

Janie döbbsen bámult, miközben tovább szemlélte a képet. A vakbele még megvolt, de beszorult a vastagbél alá.

– Vak emésztési problémái?

– Igen, néha.

– Valószínűleg emiatt. De ugye, nem mondok semmi olyat,

amit eddig ne tudott volna? – Az őt tovább lapozgatott, majd megállt egy helyen. Valamit állított a képen, aztán egy pálcával egy pontra mutatott. – De van itt valami, amit biztosan nem tud. Nem tudom, látja-e onnan, itt... – Egy apró pontocs-kára mutatott a bal mellén. – Ez egy mikroszkopikus, kezdődő daganat. El kell távolítani, amilyen hamar csak lehet. – Janie összeresztette, ahogy az őt visszahúztad mutatópalcát, mintha tényleg a húsból húzná ki.

Nézte a tühegynyi pontocs-kát a mellén, és arra gondolt, a testlenyomat nélkül csak akkor vették volna észre a daganatot, ha már akkora, hogy a mammogram is kimutatja, és ki tudja, talán fájdalmas és idő előtti halálához is vezethetett volna. Ugyanakkor megint átfutott a fején az a zavaró gondolat, hogy bárki, aki hozzájut a számítógépes adatokhoz, szemügyre veheti.

Az őt önelégülten nézett rá, mintha most igazolta volna előtte az eljárás jogosságát és hasznát. – Nos, vak esetleg kérdései?

Janie túl, döbrent volt, hogy bármi értelmeset tudjon kitá-lálni, úgyhogy nem szólt semmit. Némán követte az őt, és engedelmesen visszatért a cellájába.

A rongyos öregasszony túl fáradt volt, hogy tovább tolja a kocsit. A nap már leszállt, nem látott jól, úgy döntött, inkább keres egy biztonságos helyet, és megpihen. A társai már eltűn-tek az utcáról, mind nyugvóhelyet keresett magának. Nem mesz-sze volt egy felüljáró, alatta egy ismerős klán élt. Ilyenkorra már mindnyájan ott gyülekeztek össze, hogy kivárják az éjszaka el-múltát. Volt ott egy-két barátja, akik szívesen segítenek.

Megállt a kocsival, és rátámaszkodott, aztán halkan elkiál-tott egy jelszót. Pár pillanat múlva két piszkos férfi bukkant elő a felüljáró alól, és üdvözölték. Az öregasszony segítséget kért tőlük, amit ők készséggel meg is adtak. Óvatosan kiemelték Caroline-t a kocsiról, és becipelték a híd alá. Az egyik összekotort néhány pokrócot és ruhadarabot, míg olyan puha nem lett, hogy egy hercegnőnek is megfelelt volna. Lefektették Caroline-t a rö-g-tönzött ágyra, és betakargatták újságpapírral. Az öregasszony le-ült mellé, és halkan beszélgetett a két férfival. Kis tűz lobogott

mellettük, kísérteties fényt vetve napcserzette arcukra. A nő közelebb hajolt Caroline-hoz, meghallgatta a lélegzetét. Piszkos kezét a homlokára simította. Habár nagyon rosszul volt, az állapota aránylag stabilnak tűnt. Az öregasszony a feje alá rakta a kopott barna tarisznyát, elhelyezkedett, és elaludt.

Ismét nyílt a cellaajtó, és egy őr lépett be, egyedül és láthatóan fegyvertelenül. – Megtaláltuk a talajmintákat, amikért jöttek – mondta Bruce-nak. Magukkal vihetik őket – Kinyitotta Janie cellájának ajtaját, aztán Bruce-ét – Elnézését kell kénnem, dr. Ransom, amiért keresztül kellett mennie ezen. Nem volt más választásunk. A szabályzat nagyon szigorúan előírja, mit kell tennünk ilyen esetekben. Egyébként dr. Cummingsot azóta sem sikerült elérnünk Londonban. Szerencse, hogy megvolt minden engedélyük, különben egy kellemes hétvégét tölthetnének itt Leedsben. – Az őr felnevetett és Janie-hez fordult – Miss Merman, remélem, máskor is ellátogat még Leedsbe. Biztos vagyok benne, hogy a következő útja sokkal kellemesebb lesz.

Akkor lássam Leedset, amikor a hátam közepét! – gondolta Janie, de barátságosan az őrré mosolygott. – Köszönöm, remek volt itt. És rendkívül tanulságos. De nem hiszem, hogy még egyszer idelátogatnék.

– Ahogy gondolja – mondta az őr, és intett nekik, hogy kövessék. Kikísérte őket az előcsarnokba. A talajminták ott várakoztak, mindegyik sárga védőzacskóban, piros szalaggal leraasztva. Bruce és Janie megosztottak a terheken. Miközben kiléptek az ajtón, az egyik őr még egy sárga zacskót rakott Bruce csomagjainak a tetejére.

– Az órája meg az egyéb holmijuk – mondta.

Amikor kiléptek, meglepetten látták, hogy odakint szuroksötét van. Az ablaktalan helyiségekben teljesen elvesztették az időérzéküket. De a hűs éjszakai levegő nagyon jólesett, és a szabadság szinte mámorító volt. Miután berakta a talajmintákat a csomagtartóba, Bruce kivette az óráját a zacskóból. – Te jószágos ég, mindjárt éjfél! – mondta.

– A fenébe, szerettem volna felhívni Caroline-t – mondta Janie. – Már biztosan alszik.

Bruce odaadta a mobiltelefonját Janie felhívta Caroline szállodai szobáját, gondolta, majd bocsánatot kér a késői zavarásért.

– Gondolom, el sem tudja képzelni, mi történhetett velünk
– mondta Janie, miközben a telefon kicsöngött De csak a szálloda hangpostája jelentkezett. – Hol a csudába mászkálhat ilyen későn? Vagy kikapcsolta a telefont?

– Ahogy talán Ted is. Mit gondolsz, lehet, hogy együtt vak?

– Ugyan már! Amennyit láttam Tedből, olyanok, mint a tűz és víz.

Amikor beültek a kocsiba, egy csapásra elszállt a szabadság öröme, és átvette helyét a kimerültség. Bruce fáradtan indította be a motort Janie-re pillantott, és megkérdezte: – Gondolod, hogy okos dolog egész éjjel vezetni?

– Mindenesetre Leedsset hagyjuk itt, olyan messzire, amennyire csak lehet. Nem szívesen maradnék itt

Nem sokkal Leeds határa után eleredt az eső. Janie lehunyta a szemét, és a hűvös ablaknak támasztotta az arcát Bruce bekapcsolta az ablaktörlőket. A ritmikus zaj nemsokára teljesen elálmósította. A feje le-lebukott, és hosszú pillanatokra lecsukódott a szeme. Épp idejében nyitotta ki, hogy elkerüljön egy útjelző táblát, és visszakormányozza a kocsit az útra. Úgy érezte, nem képes biztonságosan vezetni Londonig, és inkább megkeverte a legközelebbi motelt.

Janie csak akkor ébredt fel, amikor a kocsit megállt a régi-módi kis fogadó kavicsos behajtóútján. – Hol vagyunk? – motyogta álmosan.

– Egy motelnál – felelte Bruce. – Elalszom a kormány mellett. Maradj itt, bemegyek megkérdezni, van-e szobájuk.

– Jó – mondta Janie. Amikor Bruce ki akart szállni, megfogta a karját – Várj egy kicsit!

Bruce visszafordult – Mi az?

Janie a szemébe nézett. Bruce rettenetesen fáradtnak látszott. Kicsit habozott, tűnődve, vajon ez a legmegfelelőbb időpont-e. Megszorította Bruce karját. – Egy szoba is elég lesz. – Aztán gyorsan hozzátette: – De ha jobban szeretnél egyedül lenni, én...

Bruce halkan felnevetett – Semmi mást nem szeretnék, csak veled lenni.

– Azt hiszem, én sem szívesen lennék most egyedül. Bruce Janie kezére fektette a kezét, aztán odahajolt, és megcsókolta a homlokát – Nem vagy, egyedül – mondta.

Álltak a zuhany alatt, szorosan átölelve egymást, és hagyták, hogy a forró víz lemossa a bőrtől minden nyomát. Hosszan és szenvedélyesen csókolóztak, szinte kétségbeesetten egymásba olvadva. Amikor megtisztultan és felfrissültén kiléptek a tus alól, megszáritgatták egymást a puha törülközőkkel. Az ágy csodálatosan hívogató volt a hűvös fehér pamutlepedővel és takaróval. Janie bebújt, és a nyakáig felhúzta a puha takarót. A megnyugtató melegség szétáradt elgyötört testében. Nézte Bruce-t, aki a táskájában keresgélt, míg megtalálta az ébresztőórát.

Janie utált rágondolni, hogy alig néhány óra múlva már csöngeni is fog, kiragadja őket ebből a békességből, amit végre megtaláltak, és vissza kell térniük a való világ bizonytalanságába, ahol nem vár rájuk más, csak határidők és korlátozások. Idő, idő, idő! – gondolta. Soha semmire nincs elég idő.

Bruce karcsú alakjának körvonala elhaladt a hold által megvilágított ablak előtt. Vele bezzeg kegyesen bánt az idő – gondolta Janie. Átfutott: a fején, vajon a férfi mit gondol őrá, de aztán elhessegette a gondolatot, remélte, örökre. Mit számít? Épp elég az, amit azzal mondott/ahogyan megérintette.

Bruce is bebújt mellé az ágyba, és a karjába vette. Addig helyezkedtek, míg minden porcikájuk tökéletesen összesimult, aztán csak feküdtek egymás karjaiban. – Nagyon rég nem feküdtem egy ágyban senkivel – suttozta Janie. – Úgy emlékeztem, szűkösebb.

Bruce megcsókolta. – Pont jó. – Bármilyen fáradtak voltak is, elringatta őket a szerelem. Amikor hajnalodott a zöld dombok felett, már aludtak, egymás karjaiban, míg meg nem szólalt az ébresztőóra.

Janie csak hallgatta a telefon csöngését a vonal túlsó végén, és egyre fogyott a türelme. – Még mindig nem veszi fel – szólalt be

a fürdőszobába Bruce-nak, aki épp fogat mosott – A délelőtt kellős közepén! El sem tudom képzelni, hol lehet.

– Talán csak sétálgat a városban – mondta Bruce. – Vagy szerencséje van, és felszedett valakit Nemcsak veled fordulhat elő!

Janie felvonta a szemöldökét, és elmosolyodott. – Én vagyok szerencsés? Nem inkább te?

Bruce letette a fogkefét, és belépett a szobába. Kivette a kagylót Janie kezéből, és lerakta. Aztán átkarolta és megcsókolta.

– Jó együtt. Húsz évvel ezelőtt kellett volna.

Janie visszacsókolta. Beszívta a bőrének illatát, minden érzékét megtöltötte a különleges esszencia, ami Bruce-ból áradt. Istenem, bárcsak bele tudnék feledkezni ebbe, csak egy napra, csak egy órára – gondolta. És bár minden más eltűnne...

De akaratlanul is a talajminták jelentek meg a szeme előtt, mind az ötvennégy, szép sorban. Az arcán szomorúsággal, lassan kibontakozott Bruce karjaiból. – Azt hiszem, indulnunk kellene.

Bruce kissé csalódottan mosolygott, és bólintott. – Tudom.

Az előző éjszaka ragyogását lassan elhomályosította a jelen, és a rájuk váró, immár még szorítóbb feladatok sora. – Remélem, Caroline nem fogott bele újabb talajminták gyűjtésébe – mondta Janie, miközben Bruce felkapta a táskáját, és elindultak kifelé. – Épp elég bajunk van a meglévőkkel is!

Már közeledtek Kate édesanyjának házához, amikor szemerélni kezdett az eső. Adele és Alejandro egy pillanatra megálltak egy fa alatt, hogy fejükre húzzák a csuklyájukat. Alejandro, aki még mindig kissé bódult volt a különös élményektől, megbor-zongott, és szorosabbra húzta maga körül a köpenyt, aztán Adele-hez hajolt, és rajta is eligazgatta. Adele megszimogatta közben az arcát.

– Miért vagy ilyen szomorú? – kérdezte.

Alejandro felsóhajtott, és begombolta a lány köpenyét – Nagyon tehetséges gondolatolvasó vagy.

– Nem kell sok tehetség ahhoz, hogy az ember lássa, a melankóliát az arcodon, mert neked bezzeg nincs tehetséged, hogy elrejtisd.

– Igen, szomorú vagyok – ismerte be Alejandro –, a lelkem legmélyéig. Úgy érzem magam, mintha a Paradicsomból űztek volna ki. Ott ártatlanok voltunk, és minden gyönyörű volt. És most vissza kell térnünk egy olyan helyre, ahol csak bánat vár.

– De mi *ebben* a világban élünk, nem abban, amit hátrahagytunk – mondta Adele. – Nézz körül! Itt nem látsz szépséget? Nézd, mennyire szép ez az eső! – Kinyújtotta a tenyerét, és felfogott néhány cseppet. – Csak ki kell nyújtani a markomat, és akár ihatok is belőle. Édes esővíz, jól oltja a szomjat.

– *Hideg* esővíz.

– Isten ajándéka, ahogyan a fák és a virágok is, amelyeket ez a hideg eső éltet.

– Ősz van, a fák és a virágok is hamarosan elszáradnak.

– Csak hogy zölden újjászülessenek kikeletkor.

– De miért kell mindennek elszáradnia és meghalnia? Adele vállat vont. – Az én szerény bölcsességem nem elég, hogy megválaszoljam a kérdéseidet. Jobb lenne, ha egy filozófussal vagy pappal vitatnád meg az efféle isteni dolgokat. De megmondom, én mindig miben hittem: a növények azért száradnak el és halnak meg a szemünk láttára, hogy ál jobban élvezhessük, hogy *mi* élünk.

Alejandro azonban vigasztalhatatlan volt. Számára Anglia hideg volt, kegyetlen és barátságtalan. Már nem is tudta, hol az igazi otthona, és kinek tartozik hűséggel. Edward király szemében a pápa kémje, orvos álöltözetében, a pápa számára pedig csak egy spanyol, akit bábuként mozgat a játszmáiban.

– Itt van a kezemben a gyógyszer, de ki tudja, hatásos lesz-e egyáltalán? Az, hogy két hétig halasztja valakinek a halálát, még nem jelent gyógyulást.

– Ha Isten is úgy akarja, hatásos lesz – mondta halkán Adele.

Alejandro dühösen felelt: – Legyen átkozott az Isten akarat! Akárhová nézek, mindenfelé az ő áldozatai hevernek!

Adele megfogta a kezét, és gyengéden megszorította. – Átkozhatod, de megváltoztani úgysem tudod. A dolgok azért hal-

nak meg, mert ez Isten akarata. Reméljük, ő is úgy akarja, hogy visszaérjünk, még mielőtt magához szólítaná Kate-et. – Adele továbbindult, Alejandro pedig követte.

Ugyanaz a szolgálólány engedte be őket a házba, de az arca még komorabb volt, mint addig. – Jöjjenek gyorsan, itt van Sarah anyó, akit kerestek! Ha tudtam volna, hogy idejön, nem fárasztottam volna magukat. Ennyit utazni hiába! Ahogy elindultak, ő rögtön megérkezett.

Alejandro döbbenten meredt rá. – Ostoba nőszemély, miket hordasz itt össze?

– Mondom, Sarah anyó itt van! Alig pár perccel maguk után érkezett. Azóta is átkozom magam.

Adele és Alejandro ledobták átázott köpenyüket, és zavartan összenéztek.

– Mióta van itt? – kérdezte Alejandro.

A szolgálólány gyanakvóan nézett rá. – Hát nem hallotta az uraság, amit mondtam? Röviddel azután jött meg, hogy maguk ellovagoltak.

Alejandro teljes döbbenettel meredt a lányra. A szolgáló azt hitte, haragszik, ezért tovább siránkozott. – Jaj, bocsásson meg nekem, uram! Nem akartam ilyen szemtelen lenni. Ráadásul az anyó is megszidott, amiért nem adtam be minden orvosságot a betegnek. De az asszonyom nem volt hajlandó meginni azt a sárga lötytyöt, ami nem csoda. Borzalmas szaga van, én le nem nyelném, ha az életem függne tőle, akkor se!

Alejandro összezavarodva körbenézett, hogy hol van Kate, mert eszébe jutott a öregasszony aggasztó jóslata. – Hol van a gyermek? – kiáltott fel.

– Odabent van, Sarah anyóval együtt az asszonyomnál.

Alejandro a szolgát félrelökve elrohant, Adele a nyomában. Berontottak a hálókamrába. Az ágy fölé, ahol egy egykor gyönyörű nő feküdt, egy rongyos alak hajolt. Kate a falnál álldogált, a kezében zsebkendővel. A védőmaszk nem volt rajta, a szeme vörös volt és kisírt. Amikor meglátta Alejandrót és Adele-t, odarohant, és zokogva a karjukba vetette magát.

– Ó, hála legyen a Szűzanyának, hogy itt vagytok! Úgy félttem!

Az orvos vigasztalta, és közben magában a királyt átkozta.

– Nyugodj meg, Kate, és meséld el szépen, mi történt, mióta elmentünk. Ki ez az öregasszony az édesanyád ágyánál?

Kate szípgova összeszedte magát. – ő a javasasszony, Sarah anyó.

– Ez lehetetlen! – Alejandro gondolatai vadul száguldoztak.

– Az nem lehet, hogy előbb ért ide, mint mi!

Felállt, Kate-et otthagyta a sarokban, Adele karjaiban. – Asszony, fordulj meg, hadd lássam az arcodat! – parancsolta.

A vén szipirtyó hátrapillantott a válla fölött, és türelmetlenül azt felelte: – Doktor, ne parancsolgass nekem, mint valami szolgálónak. Nem vagyok az inasod. A dolgok rendje szerint neked kellene inaskodni nálam. – Odacsoszogott az ágy fejéhez. – Sajnos, az utóbbi időben igencsak felborult a világ rendje. Most fontos dolgom van. Ha nem tudsz segíteni, legalább ne akadályozz.

– Ez képtelenség! – kiáltott fel Alejandro. – Sarah anyót otthagytuk a kunyhójában, és egyenesen idejöttünk. Senki nem előzött meg útközben.

A hajlott hátú vénasszony szembefordult az orvossal. Ugyanaz a ráncos, ősrég arc volt, mely mintha ezer év bölcsességét rejtette volna.

– Az embernek néha el kell hinnie hihetetlen dolgokat – mondta, és magasba emelte a mutatóujját.

Alejandro rábámult a ráncos arcra, hátha mégis tévedett, és nem ugyanaz. Az öregasszony visszanezett, és az ő tekintete bizonyult kitartóbbnak. Sokat tudó mosollyal azt mondta:

– Akkor, ha tanulni kívánsz, figyelj! Máshol nem láthatsz ilyen dolgokat.

Alejandro odament az ágy széléhez, és alaposabban szemügyre vette a tehetetlen beteget. Rögtön látta az árulkodó kékesfekete foltokat és a duzzanatot a nyakán. Nincs már sok ideje hátra – gondolta –, de milyen sokáig életben maradt fertőzött állapotban!

– Nincs sok időnk – mondta halkan az öregasszony. – Ez az ostoba liba, akit megbíztam az ápolással, nem adott be egy fontos szert, és most minden tudományomra szükség lesz, hogy rendbe hozzam a bajt. Segítened kell.

A hangja, tartása, ruházata is ugyanolyan volt, mint a kuny-

hóban látott öregasszonyé. Alejandrónak nem volt más választása, el kellett hinnie, hogy ugyanaz az asszony. Csodálkozva megkérdezte: – Mit tehetek én? Bármit megteszek, csak mondd meg, mit.

Sarah anyó egy tálcáról elvett egy hosszú, üreges nádszálat, amely valami sárga porral volt megtöltve, és Alejandro kezébe nyomta. – Tartsd ezt a gyertyához. De magadtól legalább karnyújtásnyira.

Alejandro megtette, és az egész szobát kékesfehéren szikrázó fény töltötte be. Kék lángocskák csaptak ki a nád végén, az árnyak különösen táncoltak a falon. Megint záptojásszag csapta meg az orrát.

Visszament az ágy széléhez, és figyelt. Az öregasszony valami varázsigét kantált, olyan nyelven, amit Alejandro még soha nem hallott. Úgy hangzott, mintha angol lenne latinnal keverve.

Adele Kate-et a karjában tartva, tágra nyílt szemmel, kövé dermedve figyelt, úgy megbabonázva, hogy szinte meg sem halotta Alejandrót. – Adele, kérlek, ha érted, mit mond, próbáld megjegyezni! Én figyelem, amit csinál, te figyeld, amit mond!

– Jól van – mondta Adele, és védelmezően közelebb szorította magához Kate-ét.

Sarah anyó tovább mormolt a beteg fölé hajolva. – Nagypénteken sültött kenyérből három morzsa, hogy megszilárdítsa a belek tartalmát... – Összemorzsolt három keményre szikkadt kenyérdarabkát, és a beteg ajkára rakta a morzsákat.

Egy kis üvegcséből hét csepp tejszerű folyadékot csöppenített a homlokára. – Gileád balzsama, amit Sába királynője adott ajándékba Salamonnak! – Alejandro csak a három nevet tudta kivenni az elmormolt szövegből, amelyeket jól ismert a Tórából, és ebből felismerte a rituálét, amelyet zsidó orvosok évszázadok óta használtak emésztési bajokra és melankóliára. De honnan szerezhette ezt az ősi tudást ez az öregasszony?

– Egy aranytallér a kezébe, hogy visszavásárolj az egészségedet az ördögtől. – Sarah anyó szétfeszítette a beteg összehszorított ujjait, és egy aranyat nyomott a markába.

– A bárány vére, amellyel megjelölték az ajtófélfát Egyiptomban. – Sarah anyó egy kis, vörös folyadékkal teli üvegcsébe mártotta a hüvelykujját, és az ágy támlájára kente.

Az öregasszony a kezébe fogta a dióhéjat, a másik kezével lassan körözött fölötte, és valami érthetlent kántált. A dióhéjat a beteg hasára helyezte, aztán hirtelen felemelte. Egy fekete pók volt alatta, a hátán fehér kereszttel. A zavart állapot azonnal mászni kezdett a beteg melle felé, aztán eltűnt a takaró alatt. Adele keresztet vetett magára és összerezsent, Kate pedig halkán felsikoltott.

Az öregasszony merev mozdulattal elvett egy csomagocskát, amely a beteg lábánál pihent. A kis, barna zacskó madzaggal volt átkötve, amelynek piszkosságából látszott, hogy sokszor ki-be kötözhatték. Az asztalra szórt belőle egy kis szürkés port. Az ujjai közé csippentett egy kicsit, és azt mondta: – Egy csipetnyi.

Egy kis tálkába szórta, aztán fogott egy üveget, és azt mondta:

– Fél marékka. – A tenyerébe sárga folyadékot öntött, és belefolyatta a tálkába, a szürke porra. Gondosan összekeverte őket Undorító, zöldesszürke kotyvalék keletkezett, amely furcsa szagot árasztott.

Először az ujjá hegyét mártotta bele, és a beteg homlokára kent egy keveset. Aztán a többi a tiltakozó beteg Szájába erőltette. A nő gyöngesége ellenére is küzdött, ki akarta köpni, de az öregasszony meglepő erővel befogta a száját, és kényszerítette, hogy lenyelje.

Sarah anyó gyengéden letörölte a verejtéket a beteg arcáról. – Mindjárt jobban leszel és pihenhetsz – nyugtatgatta halkán. Egy ezüst gyűrűt húzott a ziháló nő ujjára. – Gyűrű, leprások által összekoldult pennykből!

Aztán nagy sóhajjal előhúzta az utolsó eszközét, egy kis piros szalagot. Masniva hajtogatta, és a beteg szíve fölött a halóingére tűzte. – Hogy távol tartsa a pestis szellemét, amely rettenet a vér vörös színétől, és nem nyúl olyan szívhez, melyet ez védelmez.

Az öregasszony ezek után leroskadtt egy székre, mintha teljesen kimerítette volna az erőfeszítés. Percekig nem mozdult, és nem szólt semmit, még a lélegzete is alig volt észrevehető.

Alejandro óvatosan megrázta a karját. Olyan mozdulatlan volt, hogy már-már attól félt, halott. De az öregasszony szeme kinyílt, és kiegyenesedett ültében. – Többet nem tehetek – mondta. – Most imádkozzunk.

Így hát imádkoztak, mindenki a maga módján és hite szerint. De ahogy a nap lassan lefelé szállt az égbolton, nyilvánvalóvá vált, hogy nem sikerült távol tartani a pestist. A beteg megkezdte lassú utazását a másvilágra. A szemhéja meg-megrebbent, és tekintete körbejárt a szobában. Alejandro tudta, hogy már nem lát. Nem lepte meg az sem, amikor az oldalára feküdt, és felhúzta a lábát, magzatpózba merevedve. Hallotta az utolsó lélegzetének zihálását, aztán a nő elnémult és mozdulatlan lett, már semmit nem látó szeme üvegesen meredt a távolba a félig nyitott szemhéjak alól.

Sarah anyó lezárta a szemét, és a helyi szokásoknak megfelelően egy-egy pennyt rakott mindkét szemhéjára.

Kate szívettpőően zokogott Adele karjaiban. Alejandro épp rá akarta húzni a halott arcára a takarót, de Kate könyörgött, hogy még ne.

– Kérlek, doktor, hadd csókoljam meg még egyszer! Alejandro letérdelt Kate mellé, átkarolta és azt mondta:

– Nem engedhetem meg, gyermekem, elkaphatod a fertőzést.

De a kislány könyörgő és szenvedő arckifejezése több volt, mint amit el bírt viselni. Nézte, ahogy megtörli a szemét a zsebkendővel, amit ő adott neki.

– Kate, csókold meg a zsebkendőt – mondta neki.

– Dehát miért? – kérdezte Kate két hüppögés között.

– Majd meglátod.

Kate még egyszer megtörölte a szemét, aztán egy csókot lehelt a zsebkendőre.

– Most add ide.

Kate apró keze az orvos nagy tenyerébe helyezte a zsebkendőt. Alejandro rámosolygott, és megsimogatta a haját. Aztán felállt, és az ágyhoz lépett. A halott ajkához érintette a zsebkendőt, aztán a kezébe gyűrte.

– Magaddal fogja vinni a csókodat az örökkévalóságba.

Alejandro türelmetlenül ácsorgott, míg Sarah anyó hideg vizet fröcskölt ráncos arcára és nyakára, hogy eltávolítsa az esetleges mérgeket, amelyek a bőrébe ivódtak a gyógykezelés alatt. A mosdótál fölé hajolva, a fejét Alejandro felé fordította, és rászólt:

– Nem hagynál egy pillanat nyugalmat egy szegény öregasszonynak?

– Szeretnék kikérdezni a...

– Igen, tudom, sok mindent akarsz kérdezni. – Az anyó megtörölte víztől csöpögő arcát és kezét a kötényében, és nagyot sóhajtott. – Hát jól van, hallgatlak.

– Először is azt szeretném tudni, hogyan...

– Hogyan lehetséges, hogy habár ti lóháton jöttetek a kunyhóból, én mégis előbb ideértem gyalogszerrel?

– Igen.

– Az igazság az, fiatalember, hogy nem így történt

– De hát saját szememmel láttam, és a társnőm is... Adele! Adele átjött a szomszédos szobából, Kate vállát átkarolva.

– Kérlek, mondd el ennek az asszonynak, mit láttunk az erdőben!

– Alejandro, nem akarom, hogy Kate hallja ezt az istentelenséget.

Alejandro a szolgálólány gondjaira bízta Kate-et, aki kivitte a szobából. Adele ezután elmondta az öregasszonynak, mi történt velük az úton.

– Nem láttatok elhaladni, amikor elindultatok?

Alejandro és Adele összenézett Adele vállat vont, Alejandro pedig azt mondta: – Nem emlékszem, hogy láttam volna az úton bárkit, aki úgy festett, mint te.

– De jártak utazók az úton, igaz?

– Igen, jártak – felelte Alejandro szinte dühösen –, de te nem voltál köztük!

– Hosszú esztendőök óta gyógyítom a test és az elme betegségeit, és sokszor találkoztam azzal a jelenséggel, hogy az emberek azt látják, amit látni akarnak, tudomást sem véve a valóságról. Neked rendkívül fontos volt, hogy találkozz velem-, máskülönben láttad volna, hogy a tisztás és a ház üres volt.

– Asszony – felelte egyre dühösebben Alejandro –, biztosíthatlak róla, hogy a testem, lelkem és elmém egyaránt ép, és semmi kétségem, hogy ott láttalak abban a kunyhóban, amit a társnőm is megerősít!

Alejandro várta a választ, de az öregasszony csak hallgatott, kezét összekulcsolva dús keble előtt.

– Nos, mit felelsz erre?

– Azt felelem, te szemtelen tejfölösszájú, hogy habár nem kétlem, te hiszel benne, hogy a meséd igaz, valójában csak egy szép álm volt. Honnan lehetsz benne ilyen biztos, hogy nem az elméd varázsolta eléd, hogy vigaszt leljen valamiben a sok borzalom közepette?

– Hoztam magammal dolgokat, amiket te adtál nekem, orvoságokat...

– Amikről nem tudod bebizonyítani, hogy valóban tőlem származnak.

Alejandro kétségbeesetten az égnek lendítette a kezét. Nyugtalanul járt fel-alá a kis szobában, magában motyogva valamit. Végül keserű és csalódott hangon azt mondta: – Akkor legalább azt magyarázd el, miért nem tudtad megmenteni ennek a hölgynek az életét. A szolgálólány elmondása szerint két héten át életben tartottad a beteget. Ez figyelemreméltó eredmény, soha nem találkoztam még ilyennel. Tudnom kell, mi történt vele az utolsó óráiban?

Az öregasszony leült és mélyet sóhajtott. – Doktor, kezeltél már olyan beteget, akiről tudtad, hogy esetleg nem marad életben?

Alejandro nem felelt, de azonnal Carlos Alderón jutott az eszébe.

– Igen. Gondoltam – mondta az öregasszony, látva szégyenkező arckifejezését. – A szemed elárul, ha nem is tudsz beszélni róla.

Alejandro lehajtotta a fejét. – Igazad van, pazaroltam már gyógyszert ilyen betegre.

Az öregasszony hangja lágyabb és vigasztaló lett. – Soha ne tekintsd ezt pazarlásnak. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy ismerem a gyógymódot. Késleltetni tudom a halál beálltát, de a kórt gyógyítani nem.

Alejandro udvariatlanul felelte: – Akkor az a sok nevetséges ráolvasás és varázsmondóka csak olcsó szemfényvesztés! Valójában nem tudsz többet, mint én.

Az öregasszony haragos pillantást vetett rá, de fékezte magát, és sokat tudó mosollyal simogatta az állat – Tisztán emlékszem, fiatal barátom, te magad is olyan áhítatosan figyelted a

rituálét, mint ez a kissé túlságosan is jámbor ifjú hölgy. Tagadod, hogy legalábbis egy kis ideig hittél a kúrában?

Alejandro ezt nem tagadhatta. Jól emlékezett, milyen bővöllettel figyelte az öregasszony ügködését. Igen, igaza volt egy darabig valóban hitt benne, hogy a beteg élni fog.

– Ez a gyógyerőm egyetlen forrása – jelentette ki az öregasszony magabiztosan. – Az emberek készek elhinni azt, amit igaznak akarnak tudni. Te sem különbözöl a többiektől ebben a tekintetben.

De én más akarok lenni! – gondolta kétségbeesetten Alejandro. Abban akarok hinni, hogy az elhivatottságomnak és a tanultságomnak köszönhetően igenis enyhíteni tudom a szenvedéseket. Ez az életem értelme!

Az öregasszony látta szégyenkező arckifejezését, és megértette, mi váltotta ki. – Ne légy ilyen szigorú önmagádhoz, doktor. Nem kaptál még elég leckét a legjobb tanítótól, ami nem más, mint a mindennapos gyakorlat. A tapasztalat többre megtaníthat, mint bármely mester. És habár még sok kísérletezést kíván, én hiszek benne, hogy előbb-utóbb rátalálunk a gyógymódra. Ahányszor kezelek egy beteget, mindig közelebb jutok a sikerhez. Próbálok változtatni a por és a folyadék arányán, mert úgy sejtem, itt rejlik a megoldás kulcsa.

Az öregasszony elrakosgatta a szereit, miközben beszélt, de egy üveget és egy zacskót elől hagyott. – Hagyd az önsajnálatot, fiatalember, és jól figyelj, mert nem ismétlem el még egyszer. Régen észrevettem, hogy azok az állatok, amelyek isznak a meleg forrás vizéből, amely a házam mellett fakad, ellenállóbbak mindenféle betegséggel szemben, mint a társaik.

Felemelte az üveget a homályos, sárgás folyadékkal, és az asztalra rakta Alejandro elé. – A szaga elég kellemetlen. Kissé gyengébb ugyan, de hasonló azoknak a sárga köveknek a szagához, amelyeket a rézbányákból szoktak felhozni.

– Engem a záptojás szagára emlékeztet.

– Igen, pontosan! Gyorsan jár az eszed. Úgy gondoltam, a víz azért ilyen sárga, mert ennek a kőzetnek a szemcséit tartalmazza. Hogy milyen erő zúzta porrá, nem tudom, de ez nem is fontos. Az állatoknak, amelyek ebből isznak, nyilván felszívódik a szervezetébe a por.

– Mi a neve ennek a sárga pornak?
– Kénnek hívják. Ha tűzbe tartjuk, a láng szikrákat szór és kék színű lesz tőle. A boszorkányok régóta használják arra, hogy megtévesszék az együgyűeket.

– Ahogy te tetted ma a nádszállal.

– Igen, bűnös vagyok – mondta Sarah anyó mosolyogva –, de jó okom volt rá. – Egy kis bőrzacskót rakott a víz mellé. – Ezt a szürke port is hozzá kell adnod, mert megerősíti a hatását, ahogyan a kard megerősíti a vitéz lovagot.

Egyik kezébe fogta Alejandro kezét, és a tenyerébe szórt egy keveset a szürke porból. Alejandro összedörzsölgette az ujjai között, érezte, hogy szemcsés. Kérdően az öregasszonyra nézett.

Ő tiszteletteljes hangon suttogta: – Ez a halottak pora. Kutyaharapást a szőrével!

– A halottak pora? De hát ez tiltott dolog!

Az öregasszony folytatta az utasításokat. – keverj össze egy csipetnyit ebből fél maréknyi vízzel, aztán egy jó nagy adagot adj be a betegnek napkeltekor, délben és napnyugtakor. Ha ébren van, éjfélkor sem árt. De bánj mértékletesen a szerekkal, mert nem találhatók meg máshol, csak a kunyhómnál. Isten tudja, mikor lesz még rájuk szükséged.

– Igen, Isten tudja csak – ismételte Alejandro, és magában imádkozott, hogy soha ne legyen rá szüksége.

A holttestet kirakták az út szélére, ahol a szekeres biztosan észreveszi. Figyelték, ahogy megérkezik a halottasszekér, megáll, és leszáll a bakról a kocsis. A társa segítségével felemelte a még meleg holttestet, és érzéketlenül fellódították a halom tetejére.

A szekér szinte megroggyant a súlytól. A kocsis végignézett az úton, amelynek szélén többen is vártak még utolsó útjukra, és azt mondta a másíknak: – Egyelőre elég ennyi, majd visszajövünk. Ezek már nem szaladnak el.

Visszamásztak a bakra, és megcsapták a kantárral a ló hátát. A ló felnyerített, és erőlködve vonszolni kezdte a szekeret a temető felé.

Azon az úton hajtottak, amerre Alejandro és Adélé is lovagoltak. A tölgyek még mindig ott őrködtek, de az árnyékuk azóta

megnyúlt. A lovak nehezen húzták a nyikorgó szekeret a mezőn, a kerekek beleragadtak a sárba, a holttestek ide-oda zötykölődtek, de a szekeresek nem törődtek vele, tudták, hogy úgysem fog senki panaszkodni miatta. Kate édesanyjának karja lecsúszott a szekér szélén, kezében ott fehérlett a zsebkendő.

A szekér végül nagy nyekkenéssel megállt egy sekély gödörnél, amelyet aznap délután ástak ki sietősen a tűzezes talajban. A kocsisok, akiknek már minden csontjuk fájt a sok ásástól, lassan lekecmeregtek a bakról, és nekiláttak a hátborzongató feladatnak, hogy egyenként a sírgödörbe dobálják a halottakat. Amikor megtelik, majd papot hívnak, ha találhatnak. Aztán ráhányják a földet, és amennyire lehet, elsimítják a talajt.

– Reméljük, a kutyák nem kaparják ki ezt is, mint a múltkor – jegyezte meg az egyik kocsis, aztán felült a szekérre, és visszaindultak London külvárosa felé, hogy begyűjtsék a következő rakományt.

Amikor este megérkeztek Adele birtokára, a lovászfű azonnal kirohant, hogy gondoskodjon a lovaikról. A kifáradt utazók besiettek a házba. A lobogó tűz, amelyről az ispán jó előre gondoskodott, kellemesen átmelegítette a helyiségeket, Alejandro mégis rázta a hideg, miután levette átázott útköpoanyagát. Oda-sietett a tűz mellé, hogy átmelegedjen. Kate követte, apró kezét odatartva a lángok fölé. A szoknyájából csöpögött a víz, és kis tócsába gyűlt a lába körül.

Hirtelen gyors egymásutánban hármat tüsszentett.

– Kate, rosszul érzed magad? – kérdezte ijedten Alejandro. Kate szipogva azt felelte: – Fázom, fáradt vagyok, és a gyomrom korog!

Alejandro megkönnyebbült, hogy csak ez a baj. – Örülök, hogy csak ennyi a panaszod. Szerencsére ezeken könnyen lehet segíteni. – Megfogta Kate kezét, és elmentek megkeresni Adele-t. A konyhában találtak rá, épp utasításokat adott a házvezetőnőnek.

– Kis barátnőm fázik, éhes és fáradt, és én nagy merészen azt ígértem neki, mindhárom baja orvosolható. Kaphatunk számára egy száraz hálóinget és valami harapnivalót?

Adele bólintott. – Gondoskodj róla – mondta a házvezető-nőnek. – Majd később folytatjuk. }

Kate rövidesen visszatért, tiszta hálóingben, amely még Adele-é volt kislánykorában. A vacsora után, amely levesből és friss, ropogós kenyérből állt, Adele a szobájába vitte Kate-et, lefektette, jó alaposan betakargatta, és énekelt neki, míg el nem aludt. Amikor visszatért a vacsoraasztalhoz, üresen találta a helyiséget.

Alejandróra a szomszédos szobában akadt rá, ahol a hatalmas kandallóban lobogó tűz fénye imbolgó árnyakat vetített a falra. – Igyunk egy kis bort? – kérdezte Adele. – Felmelegítene.

– Az az érzésem, soha többé nem leszek száraz!

– Hát igen, az időjárás az egyetlen átok a mi szép szigetünkön – mondta Adele, és töltött a borból.

Elüldögéltek a tűz mellett, és Alejandro Adele segítségével gondosan feljegyezte a könyvébe mindazt, amire emlékezett a Sarah anyó által végrehajtott rituáléból. Aztán egy rajzot is készített az öregasszonyról, és mellé írta: Sarah anyó. Megmutatta Adele-nek.

– Nagyon hasonlít. Azt hiszem, jól megragadtad.

Ahogy a tűz lassan átmelegítette a testét, a bor pedig a gyomrát, Alejandro érezte, hogy lefoszlik róla a fáradtság. Hátra-dőlt a párnákon, és Adele-t figyelte, aki zilált fürtjeit rendezgette a tűz előtt. Átengedte magát néhány pillanatra az örömteli gondolatnak, hogy milyen lenne, ha a felesége lenne. Boldogan várta az este folytatását, és arra gondolt, bárcsak soha ne érne véget ez az utazás.

Adele felállt és felé közeledett. Letelepedett a lábához a szőnyegre, és a térdére hajtotta a fejét. A vörös hajzuhatag hullámozott Alejandro ölében. Újra és újra végigsimította; hűvös volt, selymes és hihetetlenül csábító.

Adele felemelte a fejét, aztán feljebb csúszott Alejandro magához ölelte és szenvedélyesen megcsókolták egymást, olyan szenvedéllyel, melyen nem fog az idő. Lehet, hogy egy percig tartott, lehet hogy tízig, lehet hogy örök időig, Alejandro nem tudta volna megmondani, ha az élete függ tőle, akkor sem.

Adele lágyan a vállára fektette a kezét, aztán lejjebb csúsz-tatta, a mellkasára. Alejandro megdermedt, amikor Adele ujjai az

inge nyakához közeledtek, amely elrejtette az árulkodó heget, jeges félelem öntötte el a felfedezéstől.

Beszélj, mielőtt elszáll az alkalom! – bátorította magát.

Gyengéden elkapta Adele csuklóját, és az ajkához emelte a kezét. Adele kissé csodálkozva nézett rá.

– Adele, egy heg van a mellkasomon, nem szeretném, ha elriasztana a rótsága.

Adele kissé elhúzódott, és ijedten kérdezte – Miféle heg?

Alejandro kigombolta a legfelső gombot, és kicsit lejjebb húzta az ingét. A kerek seb egy része látszott csak ki; már rózsaszínné halványodott, és szépen gyógyult. Adele felszisszent.

– Kedvesem, de hát mi történt veled?

Alejandro torkig volt már a hazudozással, de nem volt más választása. – Egy kis csetepatéba keveredtem a Spanyolországból Avignonba vezető úton. Szégyellem, és nem szívesen beszélnék róla. Kérlek, értsd meg, azért nem mondtam, mert magam is visszataszítónak találok a heget. Attól félttem, te is így találod.

– Lesütötte a szemét, és azt mondta: – Szégyellem magam. Kérlek, bocsásd meg, hogy megtévesztettelek.

Nagy megkönnyebbülésére Adele azt felelte: – Nem te tehetsz róla. Többé ne is beszéljünk erről, nekem nem számít.

Az ágyban édes semmiségekről beszélgettek suttogva, a szerelem apró örömeinek szentelve magukat. Egyesülésük nem jelentette két királyság egybeolvadását, csak két emberét, akiknek ez volt a leghőbb kívánságuk.

Alejandro már úgy megszokta, hogy mindig Carlos Alderónról álmodik, hogy szinte furcsa volt, ha nem gyötörte lidércnyomás. Amikor hajnaltájban egy kis, meleg kéz érintését érezte az arcán, azt hitte, ez is valami rossz álom. De az érintés nem távozott el, és végül felnyitotta a szemét. Kate állt az ágya mellett.

– Fáj a torkom – mondta a nyakát fogva. Alejandro közelebbről megnézte, és rémülten látta, hogy kékes folt sötétlik a nyakán.

Első ijedtségében ki akart ugrani az ágyból, aztán eszébe jutott, hogy csak egy könnyű ing van rajta. – Kate, menj vissza az ágyadba, azonnal megyek én is, csak felöltözöm. Ne nyúlj

semmihez, ne is beszélj senkivel, a szolgálókkal sem. Csak annyira vegyél levegőt, amennyire muszáj, és lehetőleg fojtsd vissza, ha köhögnöd kell!

Kate bólintott, a szemében rettegéssel, és kiment, halkan kopogtak apró léptei. Alejandro az alvó Adele-re pillantott, és úgy döntött, nem zavarja meg az álmát, míg nem bizonyosodott meg róla, mi baja Kate-nek. Miután felöltözött, a nyeregtáskából kikereste a szereket, amelyeket Sarah anyótól kapott, és a konyhából hozott egy kupát meg egy kanalat.

Amikor belépett Adele gyermekkori szobájába, megdöbben-tette, milyen aprócska Kate a hatalmas baldachinos ágyban.

– Hadd nézzem meg a nyakadat először. Kikötöm a háló-ingedet, de ne félj, csak a nyakadig húzom le.

Finoman megérintette Kate álla alatt a megsötétedett részt.

– Fáj, ha itt megnyomom?

Kate összerándult, és eltolta a kezét. – Fáj, és a hónom alatt is.

Alejandro felemelte Kate karját, és megtapintotta. A szíve összeszorult, amikor megérezte a kezdődő duzzanatot. Ruhasu-hogást hallott a háta mögött, hátranézett: Adele állt az ajtóban.

– Jól van, Kate, most pihenj, rögtön visszajövök – Alejandro behúzta az ágy függönyét, és kiment, Adele-t a könyökénél fogva maga után húzta.

Adele tekintete csupa félelem volt – Látom rajtad, hogy baj van.

Alejandro csak egy bólintással igazolta a gyanúját Adele a váilába fúrta a fejét, és sírva fakadt Alejandro vigasztalta. Adele felnézett a könnyein át, és azt mondta: – Nem tudnám elviselni, ha meghalna!

– Én sem, szerelmem, de végre nem vagyok teljesen tehetetlen. Legalább megpróbálhatjuk megmenteni.

– A gyógyszer! – kiáltott fel Adele. – Hol van? Idehozom.

– Már bevitem a szobába, az asztalon van.

– Akkor ne vesztegessük az időt, kezdj neki!

Janie és Bruce lassan sétáltak át a szálloda haliján, hogy minél hosszabbra nyújsák az utolsó kettesben töltött pillanatokat. – Hát akkor, szerencsésen végeztünk a küldetésünkkel – mondta Bruce.

Janie rámosolygott. – Igen. Bár a vége felé már kezdtem el is feledkezni róla, mi volt az igazi célja,

Bruce nevetett. – Nekem is alig dereng. Mintha valami talajmintákról lett volna szó. Azt hiszem, nem ártana minél előbb berakni őket a hűtőbe.

– És egy őrt állítani elé! – tette hozzá Janie.

– Ne aggódj, magam fogok felügyelni rájuk. De minden jó, ha jó a vége. – Kézen fogva megálltak a hall kellős közepén, ügyet sem vetve a szállóvendégek forgatagára.

– Egyetértek. Szinte sajnálom, hogy vége a kalandnak.

– Felkísérlek az ajtóig.

– Menjünk a lépcsőn, úgy tovább tart. Nem akarlak még elengedni.

Bruce felnyögött a gondolatra, hogy lépcsőn másszon fel a hetedik emeletre.

– Na mi az, ennyire kifárasztottalak? – ugratta Janie. – Pedig ránézésre olyan jó formában vagy! Akkor menjünk mégis lifttel.

A hetedik emeleten kiszálltak, és elindultak Janie szobája felé. Bruce épp átölelte, hogy búcsúzóul megcsókolja, de egy ajtó nyitódása megzavarta őket. Odakapták a fejüket. Kicsit lejjebb a folyosón valaki épp kinyúlt a küszöb előtt heverő újságért. Aztán a kéz eltűnt, és az ajtó becsukódott.

– Menjünk inkább be búcsúzkodni – mondta Janie. Mielőtt beléptek volna, Janie még vetett egy pillantást Caroline ajtajára, és észrevette a „Ne zavarjanak” táblát,

– Na tessék, ahelyett, hogy minket várna, szundikál! Vajon mit csinált az éjszaka?

– Az Caroline szobája? – kérdezte Bruce.

– Igen. Azt hiszem, ráhibáztál, összejött valakivel. Talán hagyott nekem valami üzenetet. Várj egy percet még, amíg utánajárok ennek a rejtélynek, aztán kapsz egy búcsúpuszit.

– Én ráérek, te sietsz.

– Ne is emlékeztess! – Janie a telefonhoz ment, és felhívta a hangpostáját, de nem volt egy üzenet sem. Aztán hívta Caroline-t, de ő nem vette föl.

– Vagy nincs ott, vagy van vele valaki, és direkt nem veszi fel. De ez nem túl valószínű. Tudja, hogy mindenképpen utol kell érnem, bármennyire is mással van elfoglalva.

Bruce Janie-hez lépett, és átkarolta. – Talán mi is kirakhatnánk a „Ne zavarjanak” táblát

Janie hirtelen megdermedt, és rámeredt Bruce-ra. – De ha nincs a szobájában, miért rakta volna ki azt a táblát?

Bruce vállat vont. – Fogalmam sincs. Talán csak elfelejtette levenni, mielőtt elment.

– Caroline soha nem tenne ilyet. Iszonyúan precíz, azért is választottam az asszisztensemnek. Soha semmiről nem feledkezik meg. Nekem ez nagyon nem tetszik. Nem érdekel az sem, ha rajtakapom valakivel. Én bemegyek.

– Hogy akarsz bemenni?

– Van kártyánk egymás szobájához. Remélem, nincs valami baja.

Janie gyorsan kisietett, nyitva hagyva a szobája ajtaját. Levette a táblát a kilincsről, és a plastikkártyát a zárba csúsztatta. A halk kattanás után résnyire nyitotta az ajtó, és beszólt: – Halló?

Semmi válasz.

Szélesebbre tárta az ajtót, de a szag, amely orrba vágta, olyan erős volt, hogy levegő után kapkodva visszalépett a folyosóra. Beleütközött Bruce-ba, aki a háta mögött állt, és becsapta az ajtót.

Mind a ketten nagyon jól tudták, mi ez a szag. Janie riadtan nézett Bruce-ra. – Akarod, hogy hívjam a rendőrséget? – kérdezte Bruce.

Janie látott már épp elég holttestet, az oszlás legkülönbözőbb szakaszaiban, de soha nem fedezett fel ő maga egy halottat sem, még a járvány idején sem. Csak állt a folyosón, és reszketett – Ne hívd még őket – mondta remegő hangon. – Szeretném megnézni előbb, mi a helyzet.

Bruce magához húzta, és pár pillanatig a karjában tartotta.

– Itt vagyok veled, ne félj.

Janie vett egy jó nagy levegőt, újból kinyitotta az ajtót, és együtt léptek be a szobába. Amikor Janie felkattintotta a villanyt, legyek szálltak fel a földről, az ágy túlsó oldaláról. Odarohantak az ágy mellé, és megpillantották Ted Cummings holttestét. Ott hevert a földön, ahová zuhant, amikor Caroline lelökte.

Janie csak állt, és leesett állal bámult. Bruce elfordult, és belehányt a papírkosárba. A bűztől öklendezve azt mondta: – Úristen, de hát mi történhetett itt?

Janie az ablakhoz rohant, és kinyitotta. – Ei sem tudom képzelni. Mi a csudát keresett Ted Caroline szobájában? És hol a pokolban van Caroline?

Bruce letérdelt, hogy jobban szemügyre vegye a holttestet.

– Jobb lesz, ha nem nyúlunk semmihez. Esetleg eltüntetnénk valami nyomot.

Janie döbbenten meredt rá. – Miféle nyomot? Csak nem arra gondolsz, hogy Caroline megölte?!

Bruce szigorúan nézett rá. – Janie, ez mégiscsak Caroline szobája, és neki se híre, se hamva. Mi másra gondolhatna az ember?

Janie visszafojtotta a dühét, és ő is letérdelt Bruce mellé. – Egyelőre fogalmunk sincs, hogyan halt meg – mondta. – Közelebb hajolt, és megnézte Ted arcát. – Nem látom semmiféle trauma jelét, és dulakodásnak sincs nyoma. – A lélegzetét visszafojtva még közelebb hajolt

– A fenébe, közelebbről is meg kellene vizsgálni – Janie felállt, és beletörölte kezét a nadrágjába, pedig hozzá sem nyúlt a holttesthez. – A szobámban van gumikesztyű és maszk, áthozom. – Szigorúan Bruce-ra nézett. – Caroline-nak ehhez semmi köze! – mondta nyomatékosan.

Bruce erről nem volt meggyőződve, de szó nélkül követte Janie-t.

Ahogy beléptek a szobába, megcsörrent a telefon. Janie szinte rávetette magát, és felkapta a kagylót – Caroline, te vagy az? – kérdezte azonnal. De nem ő volt – Janie Crowe? – kérdezte egy férfihang.

Janie csalódott volt – Igen. Kivel beszélek?

– Itt John Sandhaus.

– Jaj istenem, John! Ne haragudjon, de attól tartok, nagyon rosszkor hívott.

– Nagyon fontos dologról van szó. Azzal a kinyomtatott komputeres képpel kapcsolatban, amit küldött.

Janie-nek egy pillanatig gondolkoznia kellett, hogy miről beszél Sandhaus, aztán eszébe jutott a mikroba. Ahhoz képest, ami a másik szobában várta, ez most triviális problémának tűnt. – Sajnálom, John, igazán nagyra értékelem, hogy felhívott, de most nem tudunk beszélni. Visszahívhatom később? Valamit sürgősen el kell intéznem, ami nem várhat.

– Márpedig ez is elég érdekes. Nem tudom, mit kell elintéznie, de ez se nagyon várhat. Ide hallgasson, Janie! Azonosítottam azt a baktériumot az adatbázisból. Az a mikroba nem egy mindennapi kis baktérium, hanem *Yersinia pestis*. A bubópestis kórokozója.

Janie felkiáltott, és szája elé szorította a kezét. Aztán vilámgyorsan elkapta, és rámeredt a tenyerére.

– És van benne még valami furcsa. Az adatbázis szerint az utolsó pestis-előfordulás 1927-ben volt Angliában. De az akkori baktérium egy egészen kicsit eltér ettől, nem pontosan egyformák. Honnan szerezte ezt a példányt?

Janie-t elöntötte a hideg rettegés, amit a mezőn is érzett, azon az éjjelen, amikor kiásták a talajmintát.

– Úgy félméteres mélységből ástunk ki egy szövetdarabkát, azon volt.

– Hát ez az! – kiáltott fel Sandhaus diadalmasan, mintha ez megerősítené valami elméletét. – Akkor ez egy nagyon-nagyon régi baktérium, nyilván valami archaikus törzsből származik. És ezért valószínűleg sokkal életképesebb, mint a ma is létezők, amit egyébként abból is tudunk, hogy a történelemkönyvekben leírt pestistünetek sokkal szörnyűbbek, mint a huszadik századi eseteknél. Erről úgy tűnik, betokosodott állapotban van, de ha megfelelő körülmények közé kerül, mondjuk nedvesség éri vagy felmelegszi, könnyedén visszatérhet aktív állapotba.

– Te jószágos ég... – suttogta Janie.

– Ebből nagyon nagy baj lehet – folytatta Sandhaus. Azonnal értesíteni kellene az illetékes hatóságokat Londonban, ha a legkisebb lehetőség is fennáll, hogy esetleg elszabadult. A pestis modern változatát ugyan tudjuk gyógyítani, de egy ilyen régi változattal ki tudja, mi a helyzet?

Janie hallgatott

– Janie, ott van? – kérdezte Sandhaus. Amikor nem kapott választ, folytatta a néma telefonba. – Nagyon vigyázni kell, mit csinál. Arra most nem szabad gondolnia, hogy magát bajba keveri-e vagy sem. És hadd adjak egy jó tanácsot: alaposan mosson kezet, mielőtt felszáll hazafelé a repülőgépre. Ez a baktérium annyira különbözik minden ismerttől, hogy a szenzorok esetleg nem is érzékelik.

Sandhaus lerakta a kagylót.

– Mi az, mi történt? – kérdezte aggodalmasan Bruce. Janie nagyot nyelt – Emlékszel a szövetdarabkára, amit találtunk?

– Emlékszem. Mi van vele?

– Elküldtem a professzoromnak egy képet, amelyet Frank készített a szöveten talált érdekes baktériumról. A professzorom bakteriológus, az egyik legnagyobb szaktekintély. Vele beszéltem. Úgy néz ki, a bubópestis baktériumának egy archaikus változatát sikerült kiásnom.

Bruce döbbsen leült. – Hol van most az a szövetdarab? Janie a sarokban álló kis hűtőszekrény felé intett a fejével. – Ott

– *Itt, a szobában?* – hördült fel Bruce.

– Igen, de ne aggódj, légmentesen lezárt zacskóban. Nem hiszem, hogy bármit megfertőzhetne, amíg a hűtőben van. Engem az aggaszt, hogy Caroline nem egyszer hozzányúlt. És jól megnézted Ted holttestét? Vajon miért volt rajta magas nyakú pulóver ilyen melegben?

– Fogalmam sincs. Most, hogy így mondod, nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna rajta ilyet.

Szó nélkül mindketten felálltak, és az ajtóhoz indultak. Janie megragadta Bruce karját. – Ezt ne felejtsük itt – és visszament a két maszkért és gumikesztyűért.

Letérdeltek a holttest mellé, és tüzetesen szemügyre vették.

– Szörnyen sápadt – mondta Janie.

– Még jó, halott!

– De még a szokásosnál is sápadtabb. – Janie kutatott az emlékezetében, hogy mik a pestis tünetei. – annyira emlék-

szem, hogy elszíneződött duzzanatok vak a nyirokmirigyek tájékán. Többet nem tanultunk róla.

– Nem is volt rá szükség. Azt hittük, gyakorlatilag megszűnt. És gyógyítani is tudtuk.

– A professzorom szerint csak a modern változatot. Janie odanyúlt, és egy ujjal lejjebb húzta a pulóver magas, nyakát. Alatta fekete foltok látszottak és egy nagy duzzanat.

– Ezt nézd meg – mondta Janie. – Sötét duzzanat a nyirokmirigynél!

Bruce nagyot nyelt. – Még mindig nem lehetünk biztosak. Meg kell állapítani a baktérium jelenlétét. És még ha pestis is, egyáltalán nem látszik olyan előrehaladottnak, hogy az valóban a halálát okozhatta volna. – Ted nyakára mutatott. – Nézd meg a duzzanatokát, épp csak kezdődnek. Nem vagyok szakértő, de szerintem ez még semmiképp nem a halálos fázis.

Janie nem szállt vele vitába, ő is úgy látta, hogy Ted beteg volt ugyan a halála előtt, de nem halálosan. De az a lehetőség, hogy Ted valami más okból halt meg, csak még jobban bonyolította az amúgy is zavaros helyzetet.

– Ez egyre érthetlenebb – mormolta Janie. – Ted halott. Caroline eltűnt. És a szomszéd szobában a bubópestis kórokozóját őrizgetem a hűtőszekrényben! Azt biztosan tudjuk, hogy Caroline hozzányúlt, a laborban talán Ted is. Fogalmam sincs, mihez kezdjünk.

Tulajdonképpen mennyire is ismerem Caroline-t? – töprengött Janie. Lehet, hogy mégis az ő keze van benne?

Janie körbenézett a szobában. – Nekem semmi nem szúr szemet, ami arra utalna, hogy bűntény történt. – Kiment a fürdőszobába. A földön ott hevert Caroline hálóinge. Felemelte: át volt ázva az izzadságtól.

Visszament a szobába a hálóinggel, és megmutatta Bruce-nak. – Ezt a fürdőszobában találtam, csuromvíz. Talán ő is beteg.

Összehajtogatta a hálóinget, és lerakta a fésülködőasztalra. Á szeme sarkából meglátta a hűtőszekrényt. Valaki nyitva hagyta az ajtaját. Odament és belenézett. – Minden fel van forgatva, mintha kutattak volna benne valami után.

Közben Bruce is felfedezett valamit. Átkutatta Ted zsebeit, és az egyikben megtalálta az ampullát.

– Ide nézz! Tetracyclin.

Janie lenézett a holttestre. – Nyilván nem használt neki. És hol lehet az injekciós tű?

– Nem tudom. Talán itt hever valahol.

Körbenéztek a földön, keresgéltek a papírkosárban, de nem találtak semmit.

– Nem lehet, hogy rajta fekszik? – kérdezte Janie. Leguggolt, és a holttest alá nyúlt. – Segíts! Fordítsuk át

– Helyes az, ha elmozdítjuk? – aggodalmaskodott Bruce. – És a nyomok?

– És ha épp azért nem találjuk a nyomokat, mert nem mozdítottuk el? Majd visszafektetjük ugyanígy.

Bruce kelleetlenül segédkezett. Oldalára fordították a félig megmerevedett holttestet. Alatta megtalálták az injekciós tűt, és egy másik ampullát Janie kipiszkálta őket a holttest alól, nagyon óvatosan, épp csak annyira érintve, amennyire muszáj. Bruce felemelte az ampullát. – Ezt nézd meg!

Janie elolvasta a feliratot, és fűttyentett – Ezzel egy hadsereget el lehetne altatni!

Janie leült az ágy szélére, hogy összeszedje a gondolatait. A feje lüktetett. Próbált, hangosan gondolkozni, – Itt egy halott, aki ugyan betegnek látszik, de nem annyira, hogy abba halhatott volna bele. Caroline eltűnt, és talán szintén beteg. Van egy fél ampulla antibiotikum, és egy teljesen üres erős nyugtató. Valamint egy injekciós tű.

– Egyszóval, az egésznek semmi értelme.

– Szerintem egyvalami nyilvánvaló: akármi történt is, valamiképpen Ted kezdeményezte.

Bruce azonnal Ted védelmére kelt. – Janie, hogy mondatsz ilyet? Nem tudhatjuk, mi történt itt!

– Ugyan már, Bruce, gondolkozz egy kicsit! Caroline honnan szerezhetette volna be ezeket a szereket? Az ég szerelmére, tőlem még az aszpirint is elkobozták a reptéren!

Ez igaz, gondolta Bruce. Ted könnyedén beszélhatott az intézet rendelőjébe, és bármit elhozhatott onnan.

– Együtt dolgozom Caroline-nal már egy ideje, ismerem valamennyire. El sem tudom mondani, mennyire nem vall rá ez az egész. Ő teljesen... normális. – Kivette a nyugtatót Bruce kezéből.

– Ez egy szörnyen erős gyógyszer. Teljes képtelenség, hogy Caroline bárholnan beszerezhetette volna. Ugye, nem azt akarod mondani, hogy ő tervezte ki az egészet? Megszerezte a szert, beadta Tednek, aztán elmenekült? És ha már bizonyítékokról beszélünk, itt az átízzadt hálóing. Talán Ted tudta, hogy Caroline beteg. Sőt esetleg valahogy neki is köze van hozzá. Lehet, hogy beadta neki a nyugtatót. Ezért nem vette fel soha Caroline a telefont.

Janie látta, hogy Bruce továbbra sincs meggyőzve. – És akkor hol van most? – kérdezte.

– Sejtlemem sincs. Mindenesetre, ha én arra térnék magamhoz, hogy egy halott fekszik a szobámban, fejvesztve elrohék onnan, az biztos.

– Jól van, mondasz valamit. Talán tényleg nem olyan egyszerű, mint első ránézésre látszik. De olyan érthetetlen ez az egész. Fogalmam sincs, mit kellene tennünk.

– Legelőször is eltűnni innen. Nem bírom tovább ezt a szagot. Már egész belefájdukt a fejem. – Eszébe jutott a ibuprofen, amit Caroline a cipője orrában őrizget. A szekrényhez ment, és kinyitotta. Négy pár cipőt talált, katonás rendben. Miközben keresgélt bennük, észébe villant valami. Megtalálta az ibuprofent, és felegyenesedett.

– Ha Caroline elment valahová, mezítláb van. Határozottan emlékszem, hogy azt mondta, négy pár cipőt hozott. Mind itt van a szekrényben.

Magukkal vitték az ampullákat és az injekciós tűt, és visszamentek Janie szobájába. – Kóvályog a fejem – panaszkodott Janie. – Túl sok a lehetőség. De engem léginkább Caroline aggaszt. Talán az utcán kóborol, vagy eszméletlenül fekszik valahol a betegségől vagy a sokktól. Meg kell találnunk!

– Csakhogy London elég nagy hely, Janie. Segítségre lesz szükségünk. És ha, ne adj Isten, pestises, akkor iszonyúan fertőző. Szólnunk kell a biopolnak.

– Bruce, tudod, hogy ilyen veszélyes esetben azonnal agyonlövök, ha ellenkezni próbál! Valószínűleg fogalma sincs, hogy mi történik vele. Persze, hogy ellenkezni próbál majd! És még nem tudjuk biztosan, hogy megfertőződött-e. Ha most riasztjuk a biopolt, ők a legrosszabbra fognak gondolni, és aszerint is cselekszenek. Nem mondhatjuk el senkinek!

Bruce döbbsenten nézett Janie-re. – Hogy érted, hogy nem mondhatjuk el senkinek? Muszáj elmondanunk a rendőrségnek. Lehet, hogy a bubópestis elszabadult Londonban!

Bruce a telefon felé indult, de Janie megállította. – Bruce, kérlek! Lehet, hogy tévedünk! Meg fogják ölni! Ezt nem engedhetjük. Nem tudhatjuk, hogy veszélyes-e vagy sem!

Bruce keze már a kagylón volt. – Épp ez a probléma, Janie, hogy nem tudhatjuk. Azt hiszem, ilyen helyzetben igenis a legrosszabbra kell gondolni.

– Bruce! – könyörgött Janie. – Kérlek, ne csináld ezt!

– Janie, közegészségügyi hivatalnok vagyok, tudós, és rendkívül veszélyes információk jutottak a birtokomba. Mégis, szerinted mit kellene tennem?

– Meg tudunk bizonyosodni róla, hogy Caroline fertőzött-e. Van anyagunk, amin elvégezhetjük a tesztet. Bejuthatunk Anglia egyik legjobb laboratóriumába. Ha most azonnal odamegyünk, pillanatok alatt elvégezhetjük a vizsgálatot. És akkor legalább biztosan tudni fogjuk, nemcsak találgatunk!

– Ez túl sok késlekedés lesz. Azonnal intézkedni kell.

– Nem tart tovább egy óránál, legfeljebb kettőnél. Bruce, kérlek, hallgass rám. – Janie gumikesztyűs kezével felemelte a hálóinget. – Ha találunk *Yersinia pestis* baktériumokat ezen a hálóingen, akkor azonnal szólunk a biopolnak. De nem akarom, hogy minden ok nélkül elfogják Caroline-t, és esetleg agyonlőjék! Kérlek, gondolkozz, mielőtt bármit teszel!

Bruce kőkemény ellenállása végül megtört – Hát jól van. De meg kell mondanom, hogy én teljes mértékben ellenzem. Ha baktériumokat találunk, azonnal szólunk a rendőrségnek.

– Rendben van – felelte Janie megkönnyebbülten.

– Mielőtt elmegyünk, intézkedni kellene, hogy senki ne léphessen be abba a szobába. És innen is el kell vinnünk a szövetdarabot. Nem kockáztathatjuk, hogy egy takarítónő vagy szobalány hozzányúljon.

Bruce a hűtőhöz ment, és a könyökével kinyitotta. Az egyik polc közepén ott volt a zacskó, a kerek szövetdarabkával. Óvatosan kivette. Janie elővett egy újabb lezárható tasakot, és Bruce belepottyantotta a szövetdarabot Janie egy másik zacskóba rakta a hálóinget.

Levette a gumikesztyűt, kifelé fordítva. Bruce követte a példáját. Janie egy papírlapra tette. – Add ide a tiedet is, elégetem.

Janie becsomagolta a papírlapba a kesztyűket, és egy vastag falú vizespohárba gyúrte az egészet. Kirakta az ablakpárkányra, és egy gyufával meggyújtotta a papír szélét. A pohár egy idő után nagy reccsenéssel kettétört. Az egyik fele a szobába pottyant a párkányról. Bruce, aki mellette állt, önkéntelen mozdulattal elkapta a jobb kezével, de rögtön el is dobta a tűzforró üveget. A tenyere közepén azonnal hatalmas piros hólyag keletkezett.

Janie odarohant és megfogta a kezét. – Jól vagy?

– A fenébe, pokolian fáj!

Janie a párkányra pillantott, nem terjedt-e tovább a tűz. – Gyere, folyass rá gyorsan hideg vizet!

A hólyag tűzvörös volt. Janie tudta, hogy ha a kezdeti sokk elmúlik, még jobban fog fájni. Bekötözte, és egy gumikesztyűt húzott rá.

– Ülj le egy kicsit. – Bruce szótlanul engedelmeskedett. – Letelefonálok a portára – mondta Janie.

– Itt Caroline Porter a 708-as szobából. Szeretném kérni, hogy egy darabig ne takarítsanak a szobámban. A kutatási jegyzeteimet szétterelve hagytam, nem szeretném ha valaki összekeverné őket. Kiteszem a „Ne zavarjanak” táblát. – A portás valamit felelt, amire Janie annyit mondott: – Köszönöm – és letette a kagylót.

– Ez megvolna. – A táskájába rakta a két zacskót a hálógéppel és a szövetdarabbal. – Indulhatunk.

– Van egy kis probléma – szólalt meg Bruce.

– Micsoda? Mindenről gondoskodtunk. A szobába nem fognak bemenni, a szövetdarab nálunk van...

– Nem tudunk bemenni a laborba.

– Miért nem? – Janie legszívesebben sikoltott volna.

– Csak a jobb kezem lenyomatával tudom nyitni a zárat. Ezzel az égéssel nem fog működni. Rajtam kívül Ted és Frank tudnak... tudtak bejutni. Legfeljebb egy biztonsági őrral nyitathatjuk ki.

– És jó az, ha egy őr meglátja, hogy bemegyünk?

– Van más választásunk?

Janie kétségbeesetten törte a fejét Aztán olyan ötlet jutott eszébe, amittől maga is megdöbbsent.

- Magunkkal visszük Tedet
- Janie, ne viccelj. Hogy vinnénk magunkkal?
- Sebész voltam, nem emlékszel? Csak azt a részét visszük el, amire szükségünk van.

Mielőtt Bruce magához térhetett volna a sokkból, és bármit felelhetett volna, Janie belekotort a régészfelszereléseit őrző dobozba, és keresett egy éles szikét.

Mikor kiléptek a szállodából, azonnal látták, hogy óriási a forgalom. Úgy döntöttek, nem lenne értelme taxival menni. Miközben a legközelebbi metróállomás felé siettek, szakadni kezdett az eső. Épp elkaptak egy beérkező szerelvényt. Tömve volt munkából hazafelé tartókkal, ülőhely nem volt. Mindenki bőrig ázott, a nedves gyapjúsövetek orrfacsaró szaga betöltötte a metrókocsit, az emberek mégis furcsa pillantásokat vetve félrehúzódtak Janie és Bruce mellől, akiknek baljós csomagja érezhető bűzt árasztott.

Eleinte állniuk kellett, ide-oda ingadozva, a fejük fölött kapaszkodva. Janie az alsó ajkába harapott, hogy visszatartsa a könnyeit. Elhomályosodott szemmel felnézett Bruce-ra, és az ő arcán is ugyanazt az iszonyatot látta, *istenem*, mit tettünk?

Végre akadt egy üres hely. Janie fáradtan leroskadott. A táskát otthagya Bruce lábánál a földön. Felnézett, és alig észrevehetően intett neki a szemével, hogy vigyázzon rá. Bruce bólintott.

Egyre közelebb értek az intézethez. Már csak néhány megálló volt hátra. Bruce keze lüktetett az égéstől, egy pillanatra lehunyta a szemét. Ez épp elég volt egy fiatal huligánnak, aki észrevette az őrizetlen táskát. Amikor befutottak az állomásra, felállt, és Bruce mellé lépett, ideges pillantásokat vetve körbe, nem figyeli-e valaki. Amikor megállt a szerelvény, felkapta a táskát, és ki rohant.

Janie gyomra görcsbe rándult, amikor meglátta, mi történt. A szíve majd kiugrott a helyéről. Felpattant, és a fiú után rohant. Bruce alig tudott kicsúszni az utolsó pillanatban, mielőtt az ajtó

összezárult. A tolvaj átugrotta a jegyellenőrző automata kapuját, mint egy gátfutó, és Bruce kissé döbbenten figyelte, hogy Janie is könnyedén átugorja. Nem volt ideje hátranézni, de tudta, hogy Bruce lemaradt. Hirtelen nagyon kicsinek és sebezhetőnek érezte magát. De nem állhatott meg, hogy bevárja Bruce-t. Hiába volt edzésben, hosszú távon képtelen volt tartani a tempót a fiatal fiúval. Tudta, hogy előbb-utóbb kifogy a szuszából, de nem mert segítségért kiáltani. Még csak az hiányzik, hogy aztán magyarázkodni kelljen egy rendőrnek, hogy miért van a táskájában egy levágott emberi kéz!

A fiú befordult egy sarkon. Janie utána. Nagyon remélte, hogy ez nem ismerős környék a tolvajnak, ahol könnyedén egérutat nyerhet. Egyre inkább érezte, hogy elveszíti a versenyt. Semmi kétség, ahogy a fiú kinyitja a táskát, és meglátja, mi van benne, azonnal el fogja dobni. Aztán majd jönnek a legyek meg a bolhák, és már csak idő kérdése, hogy a patkányok széthurcolják a fertőzést az egész városban. És akkor a történelem megismétli önmagát

Janie küzdött a combjába nyilalló fájdalom ellen, kényszerítette magát, hogy még gyorsabban fusson. Teljesen kifutott. A torka víz után kiáltott, és a szívdobogása olyan hangosan dörömbölt a fülében, hogy minden más zajt elnyomott. Azt is alig hallotta, amikor a fiú hirtelen felkiáltott, és hatalmas puffanással elterült a földön. Azonnal emberek csoportosultak körülötte. Az egyikük kezében egy kampós sétabot volt, aminek a fogantyújával elbuktatta, Janie pár lépés után oda is ért, és egy pillanatig a térdére támaszkodva, előre görnyedve lihegett.

Zihálva kinyögött egy köszönömöt, aztán felkapta a táskát, és szó nélkül otthagya a csodálkozva bámuló kis csoportot.

Épp kifordult a sarkon, amikor beleütközött Bruce-ba, aki boldogan átölelte, amint meglátta a kezében a táskát. Csak álltak, Janie reszketve és zihálva, és végigfolyt az arcukon a hideg eső.

Pár perc múlva leintettek egy taxit. Kimerülten nyúltak el a hátsó ülésen. Janie lerakta a táskát a lábukhoz. Odanyúlt és gyöngéden megfogta Bruce sérült kezét. Némán hajtottak az intézetig. Bruce fizetett, és a kasszájánál jóval bőkezűbb borralalót adott. Aztán megálltak, és felnéztek az intézet díszes homlokzatára.

– Te vagy én? – kérdezte végül Bruce.

– Csak te csinálhatod. Ha valaki engem rajtakap, hogy a labor ajtaját próbálom kinyitni, rögtön gyanút fog.

Bruce gyomra összeszorult, ahogy elképzelte magát Ted Cummings levágott kezével. Behúzódta két fa közé, az utcának hátát fordítva. Janie elővett egy pár gumikesztyűt, és Bruce kezére húzta, aztán kinyitotta a táskát, és kivette a zacskót. Bruce tartotta, Janie pedig felnyitotta egy késsel.

– Jobb lesz, ha zsebre vágod a kezéd, ne lássák, hogy kesztyű van rajtad – javasolta. – Kész vagy?

Bruce bólintott, de Janie látta, hogy nem túl nagy lelkesedéssel. Janie becsukta a táskát. Elindultak felfelé a lépcsőn, igyekezve a lehető legtermészetesebben viselkedni. Átsiettek a folyosók labirintusán, és szerencsére nem találkoztak senkivel. Végül megálltak a labor ajtaja előtt.

Épp ekkor egy biztonsági őr fordult be a folyosóra, úgy tíz méternyire tőlük. Megtorpant, és megnézte, ki van ott a labornál. Janie látta, hogy feléjük indul, de pár lépés után megállt, és intett. – Á, jó estét, dr. Ransom! Nem ismertem meg, úgy el van ázva. Pocsék egy idő, nem igaz?

– Csapnivaló – bólintott Bruce idegesen.

– Örülünk, hogy visszajött. Milyen volt az út?

Janie suttogva bátorította. – Válaszolj már!

Bruce percről percre rosszabbul érezte magát. Kínosan elmosolyodott. – Érdekes volt. Én nem bánnám, ha kicsit gyakrabban kiszabadulnék innen. – Az őt nevetve távozott

Figyelték, míg el nem tűnt a folyosó végén. Bruce reszketve, hányingerrel küszködve felemelte a kezét, és rászorította a leolvasó monitorra. Várt pár másodpercig, hogy kigyulladjon a zöld lámpácska, de nem történt semmi. Megint megpróbálta, de a kéz túlságosan meg volt meredve, és nem simult rá kellően a monitor üvegére. Bruce undorodva a másik kezével is odanyúlt, és jó szorosan rányomta. A zöld lámpa végre kigyulladt. Besiettek, és bezárták maguk után az ajtót.

A kezét visszarakták a zacskóba, amit Janie letett a földre, azzal a szándékkal, hogy majd egy veszélyes hulladékok tárolására szolgáló konténerbe kidobják. Bruce lehúzta a gumikesztyűt. Közben a monitor odakint megkezdte az automatikus tiszt-

tító rutint. Átfutottak rajta az elektromos hullámok, és közben a scanner folyamatosan ellenőrizte, nem maradtak-e rajta élő baktériumok. Egy kis figyelmeztető sípszó után újra kezdte az eljárást, amely körülbelül egy percig tartott. Ez általában néhányszor ismétlődött, míg a gép meg nem – bizonyosodott róla, hogy minden rendben van.

Húsz perccel azután, hogy Bruce és Janie beléptek a laborba, a gép még mindig működött. A biztonsági őr már messze járt, nem hallhatta meg az ismétlődő sípszót, amely Janie és Bruce füléhez sem ért el odabent.

Bruce átkozódva kocogtatta a számítógép üres monitorját – Semmi! Az égadta világon semmi! Valaki mindent kitörölt belőle.

– Ez egyre különösebb – csodálkozott Janie. – Nincs másik rendszer, amit használhatnánk?

– Ez a program máshol nincs meg. Csak ezen volt meg az azonosító katalógus, ami nekünk kellene.

– Egy másik laborban esetleg nem lehetne megcsinálni?

Bruce felsóhajtott – Hagyományos mikroszkóppal is megnézhetjük, van a labor túlsó végében. Nem olyan modern, mint ez, de megteszi. – Felállt, és arrafelé indult – Gyere – szólt vissza.

Janie követte a mikroszkópok sorához. Bruce kiválasztott egy olyan egységet, ahol két képet lehetett egyszerre nézni. A szövetdarabot az egyik mikroszkóp alá helyezte, a hálóíngből kivágott darabkát a másik alá. Aztán bekapcsolta a mikroszkópot, és beállította a nagyítást.

A szövetdarabkán mikrobák ezrei nyüzsögtek. Néhány szemmel láthatóan élt, éppen osztódtak, de sok már elpusztult a kimerítő szaporodás után. Ted kezén, amely most ott pihen a földön a zacskóban, bizonyára ugyanígy nyüzsögnek.

Janie a másik mikroszkópon ugyanakkora nagyítást állított be, és szemügyre vette a hálóíng anyagát. Először nem látott semmit, és már-már reménykedni kezdett. Viszont, ha nem talál semmit, az azt is jelentheti, hogy Caroline mégiscsak valami szörnyiséget művelt Teddel.

Tovább keresgélt, kínzó bizonytalansággal. Már nem is tudta, miben reménykedjen. Leginkább azt szeretete volna, ha minél több ideje lenne, hogy eldöntse, mit tegyen, és előkeríthesse Caroline-t Percek óta keresgélt, de nem látott mást, csak a pa-

mutanyag szálait. Végül egy-két sejt úszott be a képmezőbe, aztán még néhány, és rövidesen megtelt velük, Janie összehasonlította a másik mikroszkópban látható képpel. Párszor ide-oda pillantott, aztán azt mondta Bruce-nak: – Nézd meg. Nagyjából biztos vagyok benne, hogy egyformák.

– Hadd lássam – mondta Bruce. Ő is ide-oda pillantgatott a két kép között. – Azt hiszem, igazad van – jelentette ki végül.

Janie felsóhajtott. – Ezek szerint Caroline beteg, és Ted megpróbált valami gyógyszert beadni neki.

A tekintetük összekapcsolódott Mindegyikük a másikra várt, hogy meghozza a döntést. Eltelt pár másodperc

– Akkor megyek, és hívom a biopolt – mondta Bruce fáradtan, és a telefonhoz indult

19

Alejandro letörölte Kate verejtékes homlokát. Felemelt egy tálka zabkását az ágy melletti asztalról. Neki igen kevésbé tűnt étvágygerjesztőnek, de tudta, hogy könnyű étel, amit remélhetőleg nem fog kihányni a kis beteg, ahogy eddig szinte mindezt.

– Kate – szólongatta halkán. – Nyisd ki szépen a szád! Enned kell valamit, különben nem gyógyulsz meg. Szükség van az erődre.

A kis száj azonban makacsul összezárva maradt. Alejandro visszarakta az asztalra a tálkát meg a kanalat, aztán felállt és kiment.

Adele a szoba előtt várakozott a folyosón. Az arca elgyötört volt – Hogy van? – kérdezte.

Alejandro levette a maszkját, amikor kilépett a szobából. – Már harmadik napja nem evett szinte semmit. Csoda, hogy még életben van.

Adele reménykedő hangon kérdezte. – Akkor talán mégis hat az orvosság?

– Talán. De még korai lenne megmondani. Hányszor fordítottad meg a homokórát, mióta az utolsó adagot beadtuk neki?

- Most kell majd negyedszer.
- Akkor hívd a többieket

Alejandro a szája és orra elé húzta a maszkot, és visszament a betegszobába. – Négy csipet és egy fél marék – mondta hangosan, és összekeverte a szürke port a sárga folyadékkal. Megkavarta a sűrű pépet, majd felemelt belőle egy kanálnyit, és visszacsurgatta a tálba.

Adele belépett a szobába, maszkkal az arcán, a nyomában a házvezetőnő és az ispán, szintén védőmaszkban.

- Készen vagytok? – kérdezte Alejandro.

Mindhárman bólintottak.

- Jó! van, akkor fogjátok le.

A házvezetőnő és az ispán fogta Kate egy-egy karját és a vállát, míg Adele erőszakkal felnyitotta a száját. Alejandro belekanalazta az orvosságot, aztán gyorsan lerakta a tálkát, és befogta Kate száját meg orrát. Kate meglepő erővel hánykolódott és küzdött, próbálta kiköpni az undorító pépet.

– Az isten szerelmére, nyeld már le! – könyörgött Alejandro, de Kate makacsul a szájában tartotta az orvosságot. Amikor már majdnem kezdett elkékülteni az arca, Alejandro szólt a többieknek, hogy engedjék el. Ahogy kiszabadult a szorításukból, Kate azonnal kiköpte a szürkészöld keveréket, bepiszkítva az ágyneműt és a hálóingét.

Senki nem szólt semmit. Sokszor próbálkoztak már a kellemetlen rituáléval, néha sikerrel, néha sikertelenül. A házvezetőnő kifelé indult, de Alejandro megállította.

– Várj még! Megpróbáljuk még egyszer. Most majd hígabbra keverem, talán úgy jobban le tudja nyelni. – Megint méricskélteni kezdte a hozzávalókat – Most legyen négy csipet por és egy marék folyadék.

- Hatásos lesz ilyen arányokkal? – kérdezte Adele.

– Fogalmam sincs. De ha nem tudjuk belediktálni, akkor úgyis mindegy.

Újból nekikezdték a birkózásnak, és Kate most nem tudott ellenállni. Ahogy Alejandro befogta az orrát, nagyot nyelt és minden a gyomrába csúszott. Öklendezett és köhögött, de már lent volt. A többiek megkönnyebbülten kiáltottak fel örömben.

Adele és Alejandro lehámozták Kate-ről az összepiszkított

hálóinget, és miközben a házvezetőnő áthúzta az ágyat, megfürdették egy dézsá meleg vízben.

Alejandro alaposan megvizsgálta a nyakát és hónalját – Nem látszik nagyobbnak a duzzanat, mint két nappal ezelőtt, és nem is gennyes. Ez reményteli jel.

A betegség hetedik napján azonban, amikor a szer már majdnem elfogyott, Alejandrónak be kellett ismernie, hogy esetleg mégis kudarcot fog vallani. – Egyáltalán nem javul úgy, mint vártam – vallotta be Adele-nak.

– De eltelt közben egy hét – mondta Adele. – A legtöbben fele ennyi idő előtt belehalnak!

Alejandro a pápai örökre gondolt, akik Avignonból kísérték. Egyikük valóban csak három napig élt az első tünetek megjelenése után. Kate állapota kétségtelenül nem romlik ilyen ijesztő gyorsasággal.

Alejandro sokáig elálldogált a beteg ágya mellett aznap éjjel, amikor már mindenki visszavonult, és a maradék szürke port szorongatta a kezében. Aztán leült, elővette a bőrfedelű könyvét, és a feljegyzéseit tanulmányozta, amelyeket Sarah anyó módszereiről készített.

Kate csak néha-néha ébredt fel. Magzatpozícióba görbülve feküdt, ahogy az édesanyja a halála előtt. Néha rángatózott álmában, Alejandro eltűnődött, őt is kísértetek zaklatják-e. Őt már ritkábban látogatta Carlos Alderón, mióta mellette volt Adele.

Fokozatosan kezdte úgy látni, hogy javul a beteg állapota. A duzzanatok kezdtek enyhülni, a színük halványodott, és Kate már nyugodtabban aludt. Végül aztán a tizenharmadik napon kinyitotta a szemét, és körbenézett. Meglátta Alejandrót, aki az ágya mellett bóbiskolt egy széken. Kate alig bírta megszólalni felrepedezett ajkával: – Doktor... doktor!

Alejandro felriadt, és gyorsan a szája elé rakta a maszkot. Egy pillanatig nem is tudta, honnan jött a hangocska. Megint álmodott volna?

– Doktor...

– Hogy érzed magad, Kate? Mennyire örülök, hogy magadhoz tértél! A csipkerózsika felébredt!

Kate az arcára erőltetett egy halvány mosolyt, bár fáj tőle a szája. – Hol vagyok? Otthon, Windsorban? És hol a dajka?

– Nem kicsikém, még itt vagy Adele szobájában. Sok-sok napot átaludtál. Windsor még messze van, de a dajka már biztosan nagyon vár.

Kate megint lehunyta a szemét, és elaludt. Amikor ismét felébredt, már tisztább volt a feje. – Szomjas vagyok – mondta.

Alejandro töltött egy kis vizet egy kancsóból, és az ajkához tartotta, de Kate túl mohón akart inni, a víz lefolyt a szája sarkán.

Milyen szerencse, hogy nem láthatja magát! – gondolta Alejandro. Kate szeme piros volt, az arca szürke, mint az előző napi hamu a tűzhelyen. Ahogy mozgatta a száját, még jobban berepedezett és vérezni kezdett. annyi ideje nem evett már semmit, hogy Alejandro el sem tudta képzelni, hogy nem halt éhen.

– Rögtön jövök, hozok valami kenőcsöt a szádra meg egy kis ennivalót.

A konyhában keresett egy csupor szép sárga libazsírt, és Kate erőtlen tiltakozása ellenére bekente vele a száját. Kopogtak az ajtón, és a házvezetőnő lépett be,

– Nem mulasztottuk el a következő adag gyógyszert? – kérdezte félénken. – Itt lenne az ideje, már a legrosszabbtól tartottam.

– Épp ellenkezőleg – felelte Alejandro. – Nézd!

A házvezetőnő közelebb óvakodott, de Alejandro megnyugtatta, hogy nyugodtan odamehet, a fertőzésveszély elmúlt.

– Ó, hála legyen a magasságos Istennek! Hozzak valami ennivalót?

– Éhes vagy, Kate? – kérdezte Alejandro.

Kate bólintott.

– Hozz jó forró tyúkhúslevest és egy kis kenyeret. Aztán keresd meg az asszonyodat, és mondd el neki is a jó hírt.

A házvezetőnő rövidesen visszatért egy tálcával. Alejandro kis darabokat tört le a kenyérből, a forró levesbe mártogatta, és óvatosan megetette a beteget.

Eleinte nehezére esett az evés, alig bírta kinyitni a száját, a sarkánál megint vérzeni kezdett. De Alejandro türelmének köszönhetően végül az egésztest megette. Az orvos aztán jól betakargatta, és elment megkeresni Adele-t. Egy nagy ládában kotorászott éppen, ott, ahol a gyerekkori hálóinget is találta, és

további használható ruhadarabokat keresett Közben dudorászott magában, és amikor Alejandrót meglátta, sugárzóan rámosolygott.

Alejandro hosszú napok óta nem látta már mosolyogni. Adele felállt, és szinte kétségbeesett örömmel átölelték egymást. – Jaj, kedvesem, most már talán reménykedhetünk benne, hogy minden jóra fordul, és a világ is visszatér a rendes kerékvágásba! Szörnyen elegem van már a halálhírekből. Vagy ne reménykedjek? Nem szabadultunk még meg a pestis fenyegetésétől? – kérdezte Adele.

Alejandro megsimogatta a haját. – Sajnos, elfogyott a por.

– De biztosan tudunk szerezni még!

– Igen, meg fogom győzni Sarah anyót, hogy szükségünk van még többre. És meg fogom tanulni tőle, hogyan kell előállítani. Azt hiszem, valóban ebben rejlik a gyógyerő, amit olyan régóta keresünk. De előbb téged és Kate-et visszakísérlek Windsorba. Nemsokára tudni fogjuk, mikor kap annyira, erőre, hogy indulhassunk.

– Mennyire örülök, hogy megint láthatom Isabellát! Te annyira kedves és szelíd vagy, hogy szinte hiányzik nekem a csípős nyelve. Ebben a tekintetben soha nem fogod pótolni.

– Istennek legyen hála, hogy ezzel a fogyatékkal sújtott. – Alejandro örült, hogy Adele jó hangulatban van, mert tudta, hogy amit mondani készül, nem lesz kedvére való. – Kedvesem, a visszatérés nem lesz olyan egyszerű, mint gondolod. Nem tudhatják meg, hogy Kate beteg volt Emlékezz, mi történt Matthews-al. Nem mutatta semmi jelét a betegségnek, mégis minden további nélkül hajlandóak voltak elfogadni, amit javasoltam, és feláldozni, hogy megvédjék a többiek egészségét a várban.

Ez volt az első alkalom, hogy Sir Johnon kívül bárkinek bevallotta, hogy az ő ötlete volt a dolog. Adele nem mondott semmit, de kissé elhúzódot.

Alejandro végtelenül szomorú pillantást vetett rá, és folytatta a vallomást. – Minden valószínűség szerint fertőzött volt. A szívem mélyéből hiszem, hogy a döntés szükségszerű volt. De azt soha nem fogom hinni, hogy helyes volt. Minden áldott nap eszembe jut. Az esküm arra kötelez, hogy meghosszabbítsam az emberek életét, nem, hogy megrövidítem.

– Sokszor láttalak búskomornak azóta a nap óta, és sejtetem, hogy ez az oka.

Alejandro szégyenkezve lógatta a fejét. – Nem Matthews volt az egyetlen, akit cserbenhagytam. Aragóniában is volt egy betegem, aki minden erőfeszitésem ellenére meghalt. – Elhallgatott, nem akart belebonyolódni a mesébe, ami messzire vezethetne.

– Nem hiszem, hogy az isten az ő egy fián kívül mástól is elvárná, hogy csodákat műveljen.

– Az Isten nem is várta el tőlem soha, csak én saját magamtól.

– Akkor fel kell mentened magad az ilyen lehetetlen elvárásoktól, mert a súlyuk agyon fog nyomni.

Alejandro felsóhajtott, aztán részletesen elmondta Adele-nek, mi fog történni, ha visszaérnek Windsorba. Őt és Kate-et ugyanúgy fogadják majd, mint Matthewst, és karanténba kerülnek. – De ha valaki megtudja, hogy Kate beteg volt, semmi kétségem, hogy elküldik vagy megölik, talán még a király sem fog ellenkezni.

– Edward soha nem engedné, hogy ilyesmi történjen a saját gyermekével!

Alejandro Adele szemébe nézett, és azt mondta: – Azt hallottam, azt sem akadályozta meg, hogy a saját apját megöljék.

Adele hallgatása megerősítette a mendemondát.

– Meg kell őriznünk a titkunkat, Adele. Nekem az a gyanúm, a királynak nem lenne ellenére, ha eltűnne az életéből a gyermek, aki állandóan emlékezteti a botlására.

Adele lassan az ablakhoz sétált, és halkán azt mondta: – Mondd el, hogyan segíthetek. Mindent megteszek, hogy könnyítsék a helyzetünkön.

– Reméljük, hogy Isabellának sikerült leplezni a távolléte-det. Attól tartok, nem lesz könnyű visszalopóznod a várba.

– Isabella ad majd egy külön szobát, ahol eltölthetem a karantén idejét. Ha megérkeztem az alagúton át, üzenek neki a szakácsnővel, és ő gondoskodik róla, hogy eljussak a szobába úgy, hogy ne találkozzam senkivel.

– Biztos vagy benne, hogy megbízhatunk Isabellában?

– Alejandro, Isabella úgy szeret, mintha a nővére lennék.

Habár Alejandrónak kétségei voltak afelől, hogy Isabella bárkit is szeretni tudna önzetlenül, nem szólt semmit. – Két hét múlva nyugodtan részt vehetsz újra az udvar életében. Kate és én a kápolnában leszünk karanténba zárva. Majd azzal magyarázom, hogy miért maradtunk el ilyen sokáig, hogy mivel túl közeli kapcsolatba kerültünk Kate beteg édesanyjával, jobbnak ítélem, ha várunk, mielőtt visszatérnénk a várba. Ami részben igaz is.

- Mikor lesz elég erős Kate az utazásra?

- Nem tudnám megmondani, soha nem láttam még olyat hogy valaki felgyógyult volna ebből a kórból, nem tudom mire alapozni a találgatást. Pár nap múlva már jobban meg tudom ítélni. Még meglehetősen gyengécske, de fiatal, és gyorsan gyógyul.

- Akkor egyelőre nem tehetünk mást, mint várunk, és imádkozunk a felgyógyulásért.

Kate, mindnyájukat meglepte a gyógyulása gyorsaságával. Hat-hét nap múlva már szinte teljesen visszanyerte a jókedvét. Az ajka már nem volt felrepedezve, és a csontjai sem álltak ki. Visszatért a szín az arcára, és a ragyogó mosoly is. Megállás nélkül csacsogott, ha volt, aki hallgassa.

Alejandro úgy döntött, ideje indulni. Habár nagyon örült, hogy vége a nyomasztó kalandnak, azt is tudta, ha visszatérnek Windsorba, vége az édeskettesnek is Adele-lel.

- Két nap múlva indulunk – jelentette be.

- Hála az égnek! Nagyon vártam már ezeket a szavakat! – Adele lelkesen elszaladt szólni a házvezetőnőnek, hogy csomagolja össze a holmijukat

Alejandro bánatosan nézett utána, aztán kiment az istállóba, és utasította a lovászfíút, hogy készítse fel a lovakat. A szíve égett a szomorúságtól a szerelmükért, amelynek oly nyilvánvalóan nem volt jövője.

A Windsorba vezető út mentén egy kolostorra akadtak, amelyhez kis kápolna is tartozott. Adele azt mondta: – Álljunk meg itt. Gyónni szeretnék. Rég nem oldoztak már fel a bűneim alól. Szeretném, ha az isten megint mosolyogva nézne le rám.

- Megvárjunk itt Kate-tel? – kérdezte Alejandro.

Adele válaszul kutató pillantást vetett rá. – Miért nem jöttek be ti is?

Alejandro erre nem tudott elfogadható magyarázatot adni. Vállat vont, aztán leszállt a lóról, és Kate-et is leemelte.

Az ajtónál meghúztak a harangocskát, mire azonnal ajtót nyitott egy barna csuhás szerzetes.

– Atyám, gyónni szeretnék – mondta Adele.

A szerzetes Adele-re nézett, aztán a délceg fiatalemberre és a kislányra az oldalán. Alejandro érezte, hogy fürkészően megállapodik rajta a tekintete.

– És te, fiam? – kérdezte a szerzetes.

Alejandro kicsit habozott. – Én majd imádkozom, amíg a hölgyre várunk.

– Ahogy óhajtod – mondta a szerzetes, és beengedte őket.

Alejandronak úgy tűnt, nagyon hosszú ideig tart, míg Adele kiönti a lelkét a papnak. Ugyan miféle bűnei lehetnek, hogy ennyi idő kell a felsorolásukhoz? – töprengett. Körbenézelődött a boltozatos kápolnában, nyakát hátradöntve elgyönyörködött a díszes mennyezetben.

Még az ilyen kis templomaik is milyen fényűzőek! – állapította meg magában. És az ablakok is milyen tarkára vak festve! A szentély elejében több pap is imádkozott, de egyébként üres volt a kápolna. Érdekes, hogy némán imádkoznak – gondolta Alejandro, és a kántáló imára gondolt, amit az apja szombatunként mondott az asztalnál.

Aztán a hét pap egyszerre felállt, és lassan, libasorban elindultak kifelé. Az első édesen csengő, tiszta hangon énekelni kezdett, a többiek kórusban utánaénekeltek. A hangjukat megsokszorozva verte vissza a magas mennyezet. Szinte fájdalmasan gyönyörű volt, Alejandro azon kapta magát, hogy hihetetlenül megnyugtató a hangok. Miközben sorban kivonultak a szerzetesek, tovább énekeltek, aztán a hangok lassan elhaltak, ahogy átvonultak a kolostorba.

Hirtelen egy kéz érintette meg a karját: észre sem vette, hogy csukott szemmel ül. Adele állt előtte, az arcán ragyogó békességgel. – Feloldoztak – mondta.

Alejandro felállt. – Milyen bűnöket követtél el, hogy ilyen sokáig tartott, míg bocsánatot nyertél? – kérdezte gyöngéden.

- Olyan valakivel háltam, aki nem hites házastársam. Alejandro összerendezte. – Ezt én is elkövettem.
- Őszintétlen voltam a királyommal.
- Megérdemelte.
- Akkor is királyom. A családom hűséget esküdött neki. Elárultam az úrnőmet, Isabellát, amiért ilyen sokáig távol maradtam tőle.
- De hát te kívántad így, vagy nem?
- Épp ebben van a bűn. Mivel a bűneim nagyon súlyosak, intést is kaptam a feloldozás mellé, azért tartott ilyen soká. Nagyon kedves volt a pap.

Adele hátrafordult, és a papra pillantott, aki épp feltápáskozott az oltár előtt, ahol addig térdepelt. Aztán visszafordult Alejandrohoz. – Most már készen állok rá, hogy visszatérjek Windsorba.

A vár lakóinak nagy megkönnyebbülésére Kate és Alejandro egészségesen úszta meg a kéthetes karantént, és ezalatt az idő alatt Kate végképp visszanyerte régi jókedvét és arcának rózsás színét. Adele ismét elfoglalta régi helyét Isabella udvartartásában. A királynak egyáltalán nem tűnt fel a távolléte. Kate újból úgy fecsegett, mint régen, és mindenkit nyaggatott, hogy sakkozzon vele. Még a türelmes öreg dajka is hangosan könyörgött néha, hogy hallgasson már egy kicsit.

A szép ősz, melynek ecsetje indulásukkor még nem érintette meg a tájat arany és bíbor színeivel, azóta már majdnem véget is ért. A metsző, hideg szelek száraz gallyakat és megbarhult leveleket sodorjak magukkal, és a vár lakói rosszkedvűen felkészültek a télre. Már előre unták az unalom sötét tengerét, amely rájuk várt.

Egy szürke napon Alejandrót a király magánlakosztályába hívták. Az uralkodó már türelmetlenül várta. Egy halom pergamentekercs hevert előtte az asztalon.

– Olvasd el ezeket! – mondta Alejandrónak. – Egyre több helyről kapunk jelentéseket arról, hogy a pestis visszavonulóban van. Talán ideje lenne alaposabban utánajárni a híreknek. Mit gondolsz, mi lenne, ha felderítőket küldenénk ki a várból, akik beszámolnának róla, mi a helyzet az országban?

Alejandro gyorsan átfutotta a tekerceket, – Felség, ez csak néhány jelentés, egy-két helyről.

– Épp elég hírt kaptam az udvaroncaimtól, és mind ugyanarról számolnak be: gyakorlatilag nincsenek új megbetegedések az első hóésés óta.

– Képzelve el felséged, hogy egy nagy csatát vív. A kámeit szétküldte minden irányba tíz mérföld távolságra, és azzal a hírral jönnek vissza, hogy nem találkoztak ellenséggel. De mi van, ha az egyik kém egy mérfölddel messzibbre merészkedik, mint a többiek, és ott szembetalálkozik egy támadásra készen álló, jól felszerelt hadsereggel?

A királyt nem győzte meg az allegória. Felmordult, és azt mondta: – Gyorsan elveted az én következtetéseimet, tanult doktor, de nem ajánlasz helyettük semmit. Felelősséggel tartozom az alattvalóimnak. Te mit tennél a helyemben? A vár tele van egyre türelmetlenebb foglyokkal, a királyság pedig gondoskodásra szorul.

– Ne feledje felséged, hogy Őszentsége sokkal hosszabb bezártságot volt kénytelen eltűrni.

A király bosszúsan sóhajtott. – Nekem százszor nehezebb a helyzetem, mint Kelemené. Én egy háború kellős közepén vagyok, amit szeretnék megnyerni!

– Felség, tudom, mennyire, vágyik rá, hogy visszatérhessen a megszokott életmódjához, és azt is tudom, hogy a királyságnak szüksége van uralkodóra. Én is szeretnék már korlátozás nélkül kószálni a falakon kívül, de ez egyszerűen lehetetlen! Kérem, legyen türelmes, adjon még nekem egy kis időt!

Edward arcát sötét rosszállás felhőzte el. – Mennyi időt kívánsz még? – kérdezte.

– Talán nem ártana konzultálni az asztrológusokkal.

A király legyintett. – Sarlatánok, csalók, egytől egyig! Azt fogják mondani, ami a saját céljaiknak leginkább megfelel. Neked kell döntened, doktor. Nevezd meg az időpontot!

Új kezdet – gondolta Alejandro. Mi lenne rá megfelelőbb, mint a tavasz? – Mikor nyílnak itt az első tavaszi virágok?

– Öt-hat hét múlva – felelte a király.

– Akkor, ha minden jól megy, már kint a mezőn fogjuk szedni őket.

Alejandro és Adele amilyen gyakran csak tudtak, találkoztak, de az unatkozó Isabella nagyon is kisajátította társalkodónője minden idejét. A helyzet akkor javult kicsit, amikor Alejandro öreg szolgálja belehabarodott az egyik szakácsnőbe. Gyakran kérte, hogy meglátogathassa, és Alejandro boldogan el is engedte. Egy ilyen éjszakán, januárban Adele-nek sikerült elszabadulnia egy kicsit követelőző úrnőjétől, és besurrant Alejandro szobájába.

– Hát teljesen kisajátít magának? – kérdezte Alejandro, magához vonva Adele-t.

– Azt tervezgetjük, mennyit költhet új ruhákra, ha talált egy új szabómestert. Állandóan a vázlatokat kell nézegetnem. Hirtelen nagyot nőtt a szemében a véleményem a divat kérdéseit illetően.

Alejandro felsóhajtott. – Nemsokára itt a tavasz. Egyre kevesebb az időm. Szeretnék a magaménak tudni erre a kis időre. Elmondani egész Windsornak, nem, az egész világnak, hogy szeretlek! Nem érdekel, mit gondolnak. Nem bírom tovább a titkolózást. Nem tudom megtartani magamnak a boldogságomat.

– Alejandro, gondolnunk kell a királyra is. Nem tudom megmondani, mit szólna ehhez a dologhoz.

– De Isabellával beszélte...

– És ő megtartotta magának a véleményét. Nem hajlandó megmondani, mit gondol kettőnkről.

– De azt biztosan megérti, mit érzel irántam. Csak volt már ő is szerelmes?

Adele a két keze közé fogva a szájához emelte és megcsókolta Alejandro kezét. Az arcán mély szomorúsággal nézett fel rá. – Attól félek, nem érted meg a helyzetét. Az ő sorsa nem az, hogy szeressen, hanem az, hogy hozzámenjen ahhoz, akit az atyja kiválaszt. Nagyon is tisztában van vele, hogy a szerelem kimaradhat az életéből a kötelességei miatt. Persze, a király kikéri a véleményét, ha házasság jön szóba, de végül úgyis úgy fog dönteni, ahogy neki tetszik. Azt fogja mondani, hogy ha az Isten úgy akarja, hogy szerelmet találjon, meg fogja találni a férje oldalán.

– Pedig a király és a királyné szeretik egymást, Láttam a saját szememmel.

– Edward házasságát az anyja intézte, aki gyűlölte az apját. Erős akaratú asszony volt, és remek diplomáciai érzéssel rendelkezett. Philippát egy flamand nemesúr négy lánya közül választotta ki, aki szövetségben állt a francia királyi családdal, amelyből ő maga is származott. Nagyon, okosan döntött. A fia, a mi királyunk már nem örökölte ezt a képességét.

– Tehát Edward szerelemből vette el Philippát.

– Igen, azt mondják, nagyon is. De bizonyára untatlak, hiszen hallottad már ezt a történetet.

– De hát Isabellának akkor is meg kell értenie, hogy...

– Jaj, Alejandro, te egyáltalán nem ismered a nőket! Megdöbrentő az ártatlanságod. Isabella féltékeny a szerelmünkre. Ha rólad kezdek beszélni, mindig témát változtat. Rég szerettem volna bevallani neki, milyen mélyek az érzéseim irántad, hiszen ő a legjobb barátnőm, és csak tőle számíthatok együttérzésre. De sajnós, nemigen van benne részem. És tudom, hogy azért, mert irigy. Megkeményítette magát, hallani sem akar szerelemről. Nagyon jól tudja, hogy ha beleszeretne valakibe, akibe nem szabad, abból nagy bajok származhatnak.

– A hercegnő gazdag, szép, minden elképzelhető előnnyel rendelkezik. Ha Európa kiszabadult a pestis markából, nyilván akad a számára kérő. A mesterem, de Chauliac is azt mondta, a pápának tervei vak vele.

– Ha eljegyeznék, azt hiszem, számunkra jót jelentene. Amíg Isabella a mennyegzőjére készülődik, nem lesz ideje velem törődni, és a királynak sem. Várnunk kell. Kérlek, légy türelmes, szerelmem.

– Addigra nekem távoznom kell innen. A feladatomban a végéhez közeleg. A király egy perccel sem fogja tovább megtűrni a jelenléteimet a kelleténél.

– Akkor mondd azt neki, hogy szeretnél még itt maradni Angliában. Dolgozhatnál orvosként.

Adele hangja hirtelen felélénkült, a szeme felcsillant. – Van egy ötletem! – mondta. – Otthon, a birtokomon épp közeledik a juhoknál az elles ideje. Majd azt mondom Isabellának, mindenképp jelen kellennem, hogy felügyeljek. Már csak kis idő van hátra a virágnylásig, és ő úgy el lesz foglalva az új ruhákkal, hogy rám úgysem lenne ideje. Megkérem, hogy engedjen el.

Tudom, bele fog egyezni. Te is kérj a királytól engedélyt a távozásra valami ürüggyel.

– Mondhatnám azt, hogy új gyógyfüveket kell gyűjtenem, ami nem is lenne hazugság.

– És ha az is lenne, úgysem jön rá! – folytatta Adele vidáman. – A birtokon találkozunk. És így lesz egy kis időnk, hogy valami tervet kovácsoljunk, hogyan nyerjük el Isabella jóindulatát.

Alejandro remélni is alig merte, hogy ez sikerülhet. A szívében kis reménylángocska kezdett lobogni, és átmelegítette. A boldogság, amely egykor teljes lehetetlenségnek tűnt a számára, most karnyújtásnyira, elérhető közelségbe került.

Február végén, egy verőfényes, kristálytisztá napon nyikorogva felhúzták a kapurostélyt, és, Windsor lakói kitódultak a mezőre. A szabadságtól megmámorosodott foglyok hordája végre kiszabadult a hosszúra nyúlt, kínzó fogságból. Alejandro nézte, ahogy kapkodják a fehér és lila krókuszokat, táncolnak, énekelnek, egymást ölelgetik. Lovasok száguldottak el vad galoppban a rég várt vadászatra, mások, a szívükben félelemmel, hazafelé indultak rég látott családjukhoz. Pár napon belül csapatostul érkeztek a kiéhezett kalmárok és kereskedők, meghallván, hogy a vár kapui újból nyitva állnak előttük. Isabella minden idejét vásárlással töltötte, mohón szemlélve a drága csebecbecségeket. Ezzel elfoglalta magát, és könnyedén beleegyezett Adele kérésébe, hogy elutazhasson.

Alejandro is engedélyt kért a királytól, hogy a télen veszélyesen megfogyatkozott gyógynövénykészletei felfrissítésére hosszabb útra indulhasson.

– Á, doktor, szóval te is vágysz a friss levegő után, amitől megfosztottál minket a szigorú intézkedésekkel! – nevetett a király. – Minden szentekre mondom, nyomorúságosan hosszú volt ez a tél. Menj csak, és gyűjts akár szekérderéknyi gyógyfüvet, ha kedved tartja. És ha visszatértél, megbeszéljük a Spanyolországba való hazautadat. Szerencsére kitűnő munkálkodásod feleslegessé tette további szolgálataidat. Biztos vagyok benne, hogy hazahúz már a szíved a szeretteidhez, Aragóniába.

Csakhogy Alejandrót Aragóniában már nem várta senki és semmi, és Avignon sem tűnt sokkal ígéretesebbnek. Sokat gondolkozott azon, amit Adele mondott, és maga is egyre inkább úgy látta, jól élédegélhetne egy közeli kisvárosban mint orvos.

– Felség – kezdte félénken –, azt fontolgatom, hogy letelepednék itt Angliában. Nem tudom, mi vár rám Avignonban, ha visszatérek.

– Valóban? Az én fejemben ez meg sem fordult. Okos gondolat. Angliában nagy hiány van orvosokban. De mi lesz a családdal? Utánad jönnek talán?

– Legényember vagyok, felség, és attól félek, a szüleim sem élnek már. Utoljára akkor hallottam róluk, amikor nekivágtak az útnak Avignon felé, ahol találkozunk kellett volna. De nem érkeztek meg, és attól tartok, elragadta őket a kór. Nem hiszem, hogy valaha is az életben meg tudnék bizonyosodni róla, mi lett a sorsuk.

– Akkor hát, doktor, nem látok rá semmi okot, miért ne maradnál, ha valóban ez a kívánságod.

Alejandro gyorsan és megkönnyebbülten rávágta: – Igen, felség, ezt kívánom.

– Akkor úgy legyen – felelte rá a király.

Alejandrót előntötte a lelkesedés. – Felség, el sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok. – Felállt, és meghajolta király előtt, aki ülve maradt. Már kifelé indult az ajtón, amikor Edward utánaszólt. Alejandro visszafordult.

– Felség?

– Szeretnék mondani még valamit, doktor, ne siess annyira. Még nem mondtam, mennyire hálás vagyok neked. Olyan bátran szolgáltál, mint bármely katona, aki valaha is a zászlóm alatt harcolt. Boldog vagyok, hogy szeretett Joannámon kívül egy gyermekemet sem kellett elveszítenem, és beismerem, hogy ez a te erőfeszítéseidnek köszönhető. Szerencsés ember vagy, hogy ilyen nagy tehetséggel áldattál meg. Hálát mondok az Istennek, amiért a királyságunkba vezérelte lépteidet. És sajnálom, ha félremagyaráztam a jó szándékaidat. Nem is tudod, mekkora szolgálatot tettél nekem és Angliának.

Edward ezután elővett egy pergamenre rajzolt térképet – Jöjj közelebb, mielőtt még meggondolnám magam. Ha már úgy

döntöttél, hogy a királyságomban maradsz, gondoskodni akarok róla, hogy megfelelő körülmények között telepedhess le. Ha előbb tudom, hogy maradni kívánsz, egy jobb földdarabot tettem volna félre neked. De azért még mindig vak kíválóak. Azt hiszem, ez tetszeni fog.

Alejandro nem értette, mire céloz a király. – Felség, nem egészen értem...

A király rámosolygott – Birtokot szeretnék adományozni neked. – Az asztalra fektette a térképet, és megmutatta a földdarabot, amire gondolt. – itt, kicsit északabbra. A birtok gazdája örökösök nélkül halt meg, így a birtok a koronára szállt.

Alejandro alig jutott szóhoz a meglepetéstől. – Felség, nem is tudom, mit mondjak. Ez óriási megtiszteltetés.

– Te pedig azzal tisztelnél meg engem, ha elfogadnád. Mire visszajössz az útról, elintézzük a formáságokat. A címet is megkapod, amely a birtokkal jár, egy ceremónia keretében, melyet három hónap múlva Canterburyben tartunk. Üzenetet kaptam Őszentségétől, hogy addigra megérkezik az új érsekünk, és az ő beiktatása is akkor lesz.

Alejandro sejtette ugyan, hogy a pápa már rég meg is fedkezett a de Chauliac által toborzott orvosokról, de azért megkérdezte: – Ha jól értem, számomra nem volt semmi utasítás Őszentsége levelében?

– Nem említett téged.

– Köszönöm, felség. Most távozhatok?

– Még egy dolog, doktor. Említetted, hogy nőtlen vagy. Mondd csak, szándékodban áll megházasodni? Talán tudnék tanácsot adni neked ezen a téren. Sok nemes hajadon van királyságomban,

Alejandrot nagyon meglepte a váratlan kérdés. Óvatosan válaszolt – Felséged gondolt talán valakire?

– Egyelőre nem – felelte a király. – De akadnak jelöltek szép számmal, árvák vagy özvegyek, akik megfelelőek lennének a számodra. Egy spanyol nemes mindenki örömmel fogadna férjének. És ha a földedet jól kezeled, nem lesz gond, hogy akár a legnagyobb fényűzéshez szokott asszonyt is eltartsd.

Alejandro hallgatott. – Nos? – kérdezte a király, aki csalódottnak látszott a vonakodása amiatt. – Nem is örülsz? Vagy

talán van egy hölgy, akin már megakadt a szemed? Nevezd meg, és intézkedem.

Még túl korai lenne – gondolta Alejandro, bár nagy volt a kísértés. – Őszintén szólva, eddig nem merült fel bennem a házasság gondolata, felség. Mindig a hivatásom volt az első a számomra. Kellene egy Kis idő, hogy átgondoljam a dolgot.

A király bólintott. – Ahogy akarod, de figyelmeztetek, én nagyon élvezem a házasságközvetítő szerepét! Nemsokára tudodok a legkívánatosabb lányokon, és neked a megmaradt fogatlan vén banyákból kell majd választani. – A király harsogva nevetett a saját tréfáján, aztán folytatta: – Akkor egyelőre mindent megbeszéltünk. Indulj útnak, áldásom kísérlen. Magam is Londonba készülök. Windsor ki fog ürülni hamarosan. – A kezével el bocsátó gesztust tett – Isten kísérlen utadon, Hernandez doktor.

A Londonba tartó királlyal és nagyszámú kíséretével együtt indult útnak a birtokára. Habár felajánlotta nekik, hogy szívesen vendégül látja őket éjszakára, Edward visszautasította, mert nagyon szeretett volna már Londonban lenni, ismét kezébe venni az ország ügyeit, és folytatni a háborút.

– Annyian meghaltak – magyarázta Adele Alejandrónak, aki egy nappal utána érkezett meg a birtokra –, hogy az egész se-reget át kell szervezni. A tanácsadói közül is sokat elveszített, újakat kell találnia helyettük. Sok dolga lesz Londonban. Nem irigylem. Hosszú időre lefoglalja a kormányzás dolga.

Alejandrónak mindez csak világi hívságnak tűnt, őt soha nem érdekelte a politika. Mivel járatlan volt a világ dolgaiban, azt sem ismerte fel, mit jelent a király ajándéka. Amikor azonban elmondta Adele-nak, ő nagy meglepetésére összekulcsolt kézzel, boldogan térdre hullott.

– Szerelmem, mi baj? Nem is örülsz? – döb-bent meg Alejandro.

– Alejandro, borzasztó, milyen tudatlan gyermek vagy! Hát nem érted, mit jelent ez? Ha lovaggá ütnek, nemes leszel, habár nem vagy angol. És akkor összeházasodhatunk!

Alejandro hamar beleszokott a mindennapos élvezetbe,

hogy Adele társaságában lehet, és boldogan tervezgették a jövőjüket. Habár a nappalok egyre hosszabbak lettek, a három hét, amit Isabella Adele-nak engedélyezett, hamar elröpült. Alejandro teljesen meg is feledkezett róla, hogy azt tervezte, visszatér Sarah anyó kunyhójához, hogy kérjen a furcsa szerekből, mert más dolgok lefoglalták a figyelmét. Nemsokára saját birtoka lesz; figyelte Adele-t, hogyan kell irányítani egy ilyen kis birodalmat.

– Ha adódik rá kellő alkalom, beszélek Isabellával az eljegyzésünkről – ígérte Adele az utolsó napjukon, amit együtt tölthettek. – Neked a királytól kell majd megkérni a kezemet, de előbb ráveszem Isabellát, hogy adja áldását ránk, és támogasson minket. Csak előnyünkre lehet, ha ő a szövetségesünk.

– Bánom már, hogy olyan szigorú voltam vele – mondta Alejandro.

– Nem fog emlékezni rá, elfoglalják más dolgok.

Alejandro arra gondolt, milyen kezelhetetlen volt néha, és a lelke mélyén egyáltalán nem bízott a szeszélyes hercegnőben annyira, mint Adele. – Remélem, neked lesz igazad – csak ennyit mondott.

Az udvarban búcsúztak el egymástól. A tavaszi levegőben fenyők és vadvirágok illata szállt. A szellő eljátszadozott Adele fűrtjeivel, amelyek rézvörösen ragyogtak a napfényben. Alejandro kezét csókolt neki, ahogy a legelső találkozásukkor, és az ajka hosszan elidőzött a lány illatos bőrén.

– Csak arra fogok gondolni, hogy újra a karomban tarthatalak, míg ismét találkozunk – mondta halkán.

Alejandro Adele távozása után azonban még mindig nem gyógy füvek gyűjtésével foglalta el magát, és nem, ment vissza Sarah anyó kunyhójához sem, bármennyire is tudta, hogy milyen fontos lenne.

Nekivágott egy sáros útnak, és átkozta az állapotát. De azért örült, hogy rátalált a helyre, ahol még csak egyszer járt azelőtt. Kimerülten ért oda a hosszú lovaglás után az úti céljához. Ott állt előtte a kis kápolna, ahol Adele meggyónt, amikor visszafelé tartottak Windsorba. Meghúzta a csengő zsinórját, és idegesen várakozott, lebámulva sáros csizmájára. A szíve hol

szárnyalt a boldogságtól, hol fájdalmas súly húzta lefelé. Sok zsidót ismert, akik elhagyták hitüket és Istenüket. Ő mindig is megvetette az effajta gyöngeséget. Most, hogy ott állt, és ugyanerre készült, jobban megértette őket, mert már tudta, hogy sok minden készíthet egy embert árra, hogy hátrahagyja a múltját, és új életet kezdjen.

De azért égett az arca a szégyentől. A szerencsétlen zsidók jutottak eszébe, akik a máglyán égtek el Franciaországban. Eszébe jutott az undorodó pillantás, amelyet a zord kapitány vetett rá, amikor a védelmükre kelt.

Úgy látszik, az a sorsom, hogy soha semmiben ne találjak teljes megelégedést az életben – gondolta. Tudta, hogy bármelyik hitet választaná is, mindig lenne valami megbánnivalója. Jézus sem volt más, mint hitehagyott zsidó – gondolta – éppúgy, mint jómagam.

Ez járt a fejében, amikor nyílt a kapu. Ugyanaz a pap állt ott, aki meghallgatta Adele gyónását. A kezében egy gyertyát tartott, a lángja lobogott az esti szellőben, különös ragyogásba vonva a pap szigorú arcát.

– Mit kívánsz, fiam? – kérdezte, és gyanakodva szemlélte az orvost.

– Alejandro Hernandez a nevem. Aragóniából jöttem, és pogány hitű vagyok, Át kívánok térni a keresztény hitre.

Két nappal később, miközben visszafelé tartott Windsorba, a leckéken töprengett, amelyeket a paptól kapott. A pestis kezdete óta olyan kevesen keresték fel a kolostort, akik meg akartak térni, hogy a pap most minden vallási lelkesedését Alejandróra árasztotta.

Mindent elkövetett, hogy ráijesszen a pokolról és örök kárhozatról szóló tanításokkal. Alejandro bölcsen fékezte a nyelvét, nem akart gyanút ébreszteni, és csak annyit mondott: – Én mindig beismerem a bűneimet De ezek a dolgok csak rám és az Istenre tartoznak, márpedig ő bizonyára elég bölcs, hogy magától is tudja az emberek bűneit, anélkül, hogy elmondanák neki.

Együgyű, aki elhiszi ezeket a nevetséges tanításokat! – gondolta dühösen lovaglás közben. Legfőképpen az bősztette fel,

mely szerint búcsúcédulákkal meg lehet vásárolni az Isten bocsánatát és az örök üdvösséget. Az állítólagos szeplőtlen fogantatás a Szentlélek által, teljességgel felfoghatatlan volt a számára. Csak azért nem nevetett fel a pap vakbuzgó előadása alatt, mert Adele-re gondolt. Bocsáss meg, atyám, vetkeztem, csak egy magányos zsidó vagyok, aki otthonra próbál lelni, miután bebarangolta fél Európát, amire azért kényszerültem, mert egy kétszínű püspök elárult! Hamis módon, hitet tettetve akarok felvenni egy vallást, csak azért, hogy együtt élhessek a nővel, akit szeretek, és aki vakon hisz ebben a vallásban, bár az nem érdemes rá!

Annyira belemerült a gondolataiba, hogy észre sem vette, milyen hosszú utat megtett közben. Amikor felemelte a tekintetét, legnagyobb meglepetésére a távolban már meglátta a windsori várat. Belevágta a sarkát a ló oldalába. Az állat nagyot nyerítve nekiiramodott a domboldalnak a vár felé. Ott vár rám az új élet! – gondolta boldogan Alejandro. Ámen. Úgy legyen.

20

A tenyérleolvasó monitor már harmincadszor végezte az automatikus tisztító eljárást, de minden alkalommal talált még újabb és újabb baktériumokat. A program kezdett megzavarodni, egy idő után már nem tartotta be az ismétlések közötti hűtési időt sem. Az egész szerkezet átforrósodott, és a harmincegyedik ismétlésnél végleg felmondta a szolgálatot. Elektromos szikraeső közepette a vezetékek kiolvadtak, és kis füstfelhő szállodgált a mennyezet felé, ami elég is volt, hogy bekapcsolja a füstriasztót, amely közvetlenül a biopol londoni központjában jelzett. A jelzést a kerületi tűzoltóság is vette, és egy percen belül már úton is voltak a laboratórium felé, vijjogó szirénákkal száguldva át London utcáin.

A biopol főhadiszállásán már nem reagáltak ennyire gyorsan. Gondosan felöltötték a védőöltözetet, mielőtt a komputeres térképen megjelölt helyszínre indultak volna. Öt perccel a riasztás után tíz zöld védőöltözetes biorendőr szállt be a furgonba.

Mindegyikük megragadott egy-egy fegyvert a furgon belső falára szerelt állványról, és ellenőrizték, hogy töltve vak-e.

Bruce épp felemelte a telefont, hogy bejelentse, mit találtak, de Janie a karjára rakta a kezét, és megállította.

– Hallgasd csak, mi ez? – kérdezte.

Bruce abbahagyta a tárcsázást, és fülelt. – Valami, riasztó. Mintha a füstjelző lenne. – Lerakta a telefont, még mielőtt befejezte volna a tárcsázást.

Janie a labor ajtajához rohant, és megpróbálta kinyitni. – Be van zárva! – kiáltott fél. – Nem tudom kinyitni.

– Valószínűleg a füstjelző szól a folyosón – lépett mellé Bruce. Lenyomott néhány gombot, próbálva kinyitni az automata zárat, de hiába. – A biztonsági rendszer automatikusan lezár minden ajtót, hogy kívül tartsa a laborból a tüzet. Erre nem jutunk ki.

Janie a labor ablakához szaladt, és lenézett az utcára. Épp megérkeztek a tűzoltók. Ahogy azonban elhallgatott a sziréna, rögtöri felharsant egy újabb a távolban.

Bruce is odalépett az ablakhoz. Ő is meghallotta a második szirénát. – Ez a biopol! El kell tűnnünk innen, azonnal.

– Jézusom, de hát minek jönnek ide?

– Fogalmam sincs. De nem hiszem, hogy jó lenne, ha megvárnánk őket!

A folyosóról tompán egy hangot hallottak, amely Bruce nevét kiáltotta. – Valószínűleg a biztonsági őr, akivel találkoztunk – mondta Bruce.

Janie gyorsan körbefordult, de nem látott semmi kiutat. – Hogy fogunk kijutni innen?

Bruce összeráncolta a homlokát. – Csak egy kiutat tudok elképzelni, de az kissé szűkös lesz. A hűtőkamrának van egy kivezető szellőzőaknája. Azon talán ki tudunk mászni. Hozd a táskát!

Janie megtorpant a hűtőkamra ajtajánál, amikor meglátta a feliratot. **BELÉPÉS CSAK A SZEMÉLYZETNEK, TELJES VÉDŐÖLTÖZETBEN!**

– Bruce – szólt hátra. – Ide nem mehetünk be csak így!

– Janie, ha nem jutunk ki innen, nagyon nagy pácba kerülünk. Nem lesz semmi baj, ha nem nyúlunk semmihez és nem

lélegezzük be a szüretlen levegőt. – Kinyitott egy kis szekrényt, és elővett két védőmaszkot. – Vedd fel. Ezen semmi veszélyes nem jut keresztül.

Az ajtónál zörgés hallatszott, valaki a zárat próbálgatta.

– Gyere már! – sürgette Bruce.

Janie felvette a maszkot. Épp csak annyi idejük volt, hogy egy kesztyűt is felrángassanak.

– Vegyél jó nagy levegőt, és gyere! – Bruce felnyitotta a hűtőkamra ajtaját, és beléptek. Az ajtó kattant mögöttük, és a maszkjuk azonnal bepárásodott a hidegtől. – A fenébe, le kellett volna hűteni őket, mielőtt belépünk – suttogetta Bruce. – Mindegy, egy-két perc alatt kitisztul, de addig jobb, ha nyugton maradunk.

Janie körbenézett, és homályosan látta, hogy rekeszek és üveghengerek erdeje veszi őket körül. Kísértetiesen szép volt a csupa üveg és króm világ. A hengerek oldalán itt-ott apró jégcsapok csüngtek, a leheletük szinte azonnal kristályosra fagyott. A sarokban néhány nagy fémtartály állt, a padlóhoz csavarozva. Janie gyanította, hogy azokban vannak a legveszélyesebb anyagminták.

Valami zajt hallott, és gyorsan hátrafordult.

– Húzd le a fejed! – sziszegte Bruce, és lejjebb húzta maga mellé. Lekuporodtak egy nagy tartály mögé, és kilestek az üvegablakocskáján. A biztonsági őr lépett be a laborba. Janie maszkja épp kezdett kitisztulni, és meglátta, hogy valami villan az őr nyakánál, mire azonnal összeesik.

Bruce és Janie, levegő után kapkodtak a maszkjuk mögött.

– Jézusom, lelőtték! – suttogetta Janie.

– Vegyi töltettel.

– Csak így megölték?!

Bruce figyelmeztetően a szája elé emelte a mutatóujját. – Az ilyen laboratóriumi balesetknél úgy kezelnek mindenkit, mintha fertőzött lenne, mióta két évvel ezelőtt óriási katasztrófa történt egy arbovírussal. Először lönek, és csak utána ellenőrzik, mi is a helyzet.

– Velünk is ez történik, ha megtalálnak?

– Fogalmam sincs. Mindenesetre azt kétszer is meg fogják gondolni, hogy ide belőjenek-e. Nézz körül, itt még egy vegyi töltet is óriási kárt okozhat.

Janie-nek nem kellett túl messzire nézni, hogy lássa, Bruce mire gondol. A tartály, amely mögött rejtőztek, *Ebola Zaire* feliratot viselt.

– Viszont az is igaz, hogy ezek a fickók értik a dolgukat. A fegyverük hőérzékelőkkel van felszerelve, úgyhogy nem olyan biztos, hogy nem lőnének – suttogta Bruce, tekintetét mereven arra szegezve, ahol az őr a földre zuhant. – Nem nagyon szoktak mellétalálni.

Janie lehajtotta a fejét. – Az az őr helyettünk halt meg. És ez még csak a kezdet – gondolta görcsbe ránduló gyomorral. Ted halott, Caroline ki tudja, merre kóborol, és ha tényleg pestises, talán már százakat is megfertőzött. A *Yersinia pestis* baktérium akármikor összetalálkozhat valami más mikrobával, és átvehet valami olyan genetikai anyagot, amely ellenállóvá teszi az antibiotikumokkal szemben, és akkor megismétlődik a tizennegyedik század.

Janie újra és újra erre gondolt, mintha egy magnó játszana le a fejében, míg várta, hogy most mi fog történni. Egyre zsibbadtabb lábbal, átfagyva kuporogtak a tartály mögött, szinte egy örökkévalóságig, és hallgatták a biorendőrök beszűrődő hangját a laborból. Amikor nem bírták tovább guggolva, leültek a földre, és a tartálynak támasztották a hátukat. A hőmérséklet jóval 0 fok alatt volt, és a levegő kínnóan száraz. Janie-t rázta a hideg vékony, átázott kabátjában, amely lassan kezdett megfagyni. Amikor megmozdította a karját, apró jégcsilánkok potytyantak le a kabátja ujjáról. Néma csöndben vártak, és nagyon remélték, a rendőröknek nem fog eszükbe jutni, hogy átkutassák a hűtőkamrát.

Bruce azt suttogta: – Nem hiszem, hogy gyanítanak, hogy lehet a laborban még valaki. Akkor már rég átkutattak volna mindent. Csak az őr látott minket bejönni.

De Janie nem volt meggyőződve róla, hogy biztonságban vak. – Csak várj, amíg megtalálják a kezet! Ott van a földön egy zacskóban, ahová dobtam, nem volt időm visszarakni a táskába. Akkor biztos hogy szétszedik az egész labort. Ha baktériumdetektor van náluk, egy szempillantás alatt meg fogják találni.

– Márpedig biztos, hogy van náluk. Aztán elég egy lézeres DNS-vizsgálat, és tudni fogják, hogy Ted keze – mondta Bruce.

Aztán a bőrén talált nyomokból rájönnek, kivel találkozott utoljára. És akkor kezdődik a tánc Begyűjtenek mindenkit, aki a halála előtt kapcsolatba került vele.

Az ajtó üvegén keresztül hirtelen megláttak két zöld ruhás alakot közeledni. Egészen kicsire összehúzták magukat, és még közelebb bújtak egymáshoz. Még a lélegzetüket is visszatartották, féltek, hogy a párafelhő elárulja Őket. Mozdulni sem mertek, és a hideg így még csípősebbnek tűnt Bárhogy áradt is az adrenalin a szervezetében, Janie egyre tompultabbnak és álmosabbnak érezte magát a hidegtől. Bruce-ra pillantott, és látta, hogy neki is fogytán van az ereje. Kezdte sejteni, hogy ha nem jutnak ki innen nagyon hamar, halálra fagynak.

Ki lesett az ajtón: most már csak egy zöld ruhás alakot látott, a másik eltűnt. Hirtelen az ottmaradt rendőr is sarkon fordult, és kísértelt a látómezejéből. Janie megbökte Bruce vállát.

– Elmentek – suttopta. – Szerintem megtalálták a kezet.

Bruce feltápászkodott ültéből. – Akkor most azzal el lesznek foglalva egy darabig. Talán addig kisurranhatunk. Gyere!

A fejüket lehúзва a hűtőkamra végébe siettek, a szellőzőakna nyílásához. Bruce merevre fagyott, gumikesztyűs ujjai ügyetlenül babráltak a szűrő rácsával. Janie arra gondolt, hogy fájhat az égett seb közben a tenyerén. Bruce leemelte a szűrőt, és kibújt a szellőzőakna szabadba vezető nyílásán. Körbenézett, nem látja-e meg valaki. De odakint sötét volt, és bokrok álltak a közeiben.

– Vedd le a maszkot és a kesztyűt, és dobd vissza – mondta Janie-nek, – Ne nyúlj a rácshoz!

Janie fogai hangosan vacogtak. Maga köré fonta a karját – Majd én felmelegítelek – vigasztalta Bruce. – Ha még pár percet odabent kell töltenünk, nagy bajban lettünk volna.

– Így is épp elég nagy bajban vagyunk – sóhajtott Janie. – Hogy a pokolba tudtunk ekkora zűrbe keveredni?

Pár percig meghúzódtak a bokrok mögött, remegve, átfagyva, vacogva, és próbáltak felengedni. Amikor végre kissé átmelegedtek a tagjai, Bruce felállt, és körbenézett

– A kert hátsó részében vagyunk. Elég elhagyatottnak látszik.

– Janie is felállt Elrendezgették és lesöpörgették a ruházatukat, aztán átvágtak a kerten, és az oldalsó kapun kísértáltak az utcára.

Igyekeztek észrevétlenül elvegyülni a járókelők között, akik

egyre nagyobb tömegben gyűltek össze az intézet főbejárata előtt, amelyet zöld szalagos kordon kerített el. Megálltak a bá-méskodók között, és nézték a biorendőrök sürgés-forgását. Rövidesen kihoztak az épületből egy hosszúkás ládát, amely csak a biztonsági őr holttestét rejthette.

– Nem akarnak semmi kockázatot vállalni – suttogta Bruce Janie fülébe. – Légmentesen le van zárva a láda. Megvizsgálják, aztán rögtön elhamvasztják.

Janie szeme könnybe lábadt. Figyelte, ahogy egy biorendőr valami kisebb dobozt hoz ki az, épületből. Valószínűleg a kéz – gondolta.

Bruce olvasott a gondolataiban. – Úgy félórába fog telni, míg megállapítják, kié volt. Jobb lesz eltűnni innen, mielőtt valaki megismer.

Néhány saroknyira találtak egy kis fűszerest, ahol volt nyilvános telefon. Bruce felhívta a biorendőrséget, és névtelen bejelentést tett. Közölte, hogy a labor szellőzőnyílása ki van bontva. A pestisbaktériumot és Caroline-t nem említette; a helyzetük már így is túl bonyolult volt.

Michael Rosow, a Nemzetközi Biorendőrség londoni részlegének hadnagya a fertőtlenítő kamrában állt, és hagyta, hogy a sterilizáló folyadék végigfolyjon a zöld védőöltözetén. Az akvamarinkék folyadék lecsordogált a műanyag páncél ráncában. Mindig utálta ezt a részét a munkájának, a megérkezési egy kontaminált helyszínről, és az újra belépést a steril világba. Amikor a lámpácska végre kigyulladt, jelezve, hogy nyílni fog a zsilipkamra ajtaja, megkönnyebbült sóhajjal szembefordult az ajtóval, és várta a suhogó hangot, ahogy a kamra szennyezett levegőjét elszippantja a szellőzőrendszer. Kilépett a következő helyiségbe, és megállt, várva, hogy két kesztyűs, maszkos technikus lehámozza róla a védőruhát.

Aztán ott állt meztelenül, és lehunyta a szemét, míg a fertőtlenítő zuhany zuhogott rá. Megtörülközött, átöltözött a rendes ruhájába, és egyenesen a laborba indult. Amennyire utálta a hosszadalmas sterilizáló eljárást, legalább annyira imádta a munkája többi részét, és most nagyon izgatta, mit találtak.

A kezét már megvizsgálták, hátha találnak rajta DNS-azonosításra alkalmas nyomokat. Három személyt tudtak azonosítani. Először is természetesen a kéz tulajdonosát: dr. Theodore Cummings, a kutatóintézet igazgatója. A másik, amit azonosítani tudtak, egy enterobaktérium volt, de azt még nem állapították meg, pontosan milyen. A harmadik nyom egy ismeretlen nőtől származott, aki nem szerepelt a testlenyomatnyilvántartásban. Ez három dolgot jelenthet: vagy annyira öreg, hogy emiatt kicsúszott a kötelező nyilvántartásba-vétel alól, de ebben Rosow kételkedett, mert a sejtek fiatal emberre vallóan jó állapotban voltak. Lehetséges, hogy hajléktalan, aki kibújt a lenyomattétel alól. Vagy pedig külföldi állampolgár, aki vízummal érkezett Angliába, és még nem járt le a négyhetes tartózkodási ideje.

Rosow leült egy forgószékre a számítógép elé, előhívta a DNS-értelmező programot, és beírt néhány rövid parancsot. Lágy női hang szólalt meg.

– A kért utasításokat hat percen belül hajtja végre a gép. Kíván addig zenét hallgatni?

– Igen – felelte Rosow.

A hang folytatta. – Kérem, válasszon a monitoron látható listáról.

Rosow gyorsan átfutotta a listát, aztán bejelölte Brahms Német rekviemjét.

Miközben a szoprán hangja szárnyalni kezdett a háttérben zsongó kórus felett, Rosow le nem vette a szemét a képernyőről. A kép, amelyet a program a DNS-lánc genetikai kódja alapján épített fel, lassan, apránként állt össze. Végül kialakult a végső változat: vörös hajú, kékezzöld szemű fiatal nő. Karcsú, filigran, a magassága százhatvan centi körül, igazi szépség.

– Ej ha! – Rosow fütttyentett egyet, és élesített a képen. Eltűnődött, hogy nézhet ki a nő a valóságban, ha ilyen a génjeiben kódolt ideális külseje. Soha nem volt hozzá bátorsága, hogy saját magát megnézzék. Néhány ismerőseivel megcsinálta (elégge el nem ítéhető módon a tudtuk és beleegyezésük nélkül), és mindig megdöbbenőnek találta, mit művelnek az emberekkel az időjárás viszontagságai és a lelki szenvedések. Ez a nő mindenestre remek potenciális adottságokkal rendelkezett.

Néhány billentyű leütésével a képet és a személyleírást elküldte a biopol összes angliai irodájának.

A rongyos öregasszony volt a legfurcsább jelenség a járókelők forgatagában, akik a naplemente fényében a hídon nyüzsögtek. Fekete taxik és színes autók suhantak el, a szerencséseket szállították haza munka után kertvárosi otthonaikba. Mások, a kissé kevésbé szerencsések gyalog igyekeztek külvárosi lakásaikba. Az öregasszony kicsit félt.

– Nem szeretem a tömeget – mondta Caroline-nak, aki jó ideje nem mozdult, és nyilván nem is hallhatta, amit mondanak neki. Megállt a kocsival, és elgondolkozott, nem lehetne-e valami más útvonalon haladni, amerre kevesebben járnak. De egyik út sem volt igazán biztonságos, és mindegyik hosszabb lett volna. Valahogy át kellett jutnia a folyó déli partjára, és ez a híd volt a legkényelmesebb megoldás. A híd csupa acélból épült, az eredeti régi kőhíd helyén, amelyet néhány évvel ezelőtt egy terroristacsoport felrobbantott. Az öregasszony jobban szerette a régit, gyönyörű kőpilléreivel, melyek olyan szépen illettek a környező épületekhez.

– Gyalázat ez a sok változás – mormogta magában. Közeli hajolt Caroline-hoz. – Régen úgy ismertem ezt a várost, mint a tenyeremet, de már alig ismerem ki magam. Mintha idegen helyen járnék. Túl sok az új épület meg az ember.

Halálosan fáradt volt, jó lett volna megpihenni legalább néhány percre, de védencének rohamosan romló állapota nem engedte meg, hogy a saját kényelmével törődjön. Lassan, de folyamatosan haladt tovább, remélve, hogy nem lesz még késő, ha odaérnek.

A fenébe ezzel a kis nyavalyással! – Rosow hadnagy sehogy sem tudta azonosítani a baktériumot, amelyet Ted Cummings kezén találtak, és egyre ingerültebb lett. Szokásához híven egyfolytában beszélt a vizsgált tárgyhoz, hol kedvesen, hol megdühösen, mintha ezzel rávehetne, hogy feltárja előtte a titkait.

Teljesen tanácstalan volt. A baktérium hasonlított ugyan

több fajtához is, de pontosan ilyet nem talált az adatbázisban. Rég fordult már elő, hogy olyasmire bukkant volna, amit nem tud azonosítani, végül utasította a komputert, hogy hasonlítsa össze ezt a példányt a memóriájában tárolt egyéb azonosítatlan baktériumokkal. Nagy meglepetésére a gép hat megfelelést is talált, mind az utóbbi két napban került be az adatbázisba. Rosow csodálkozva a képernyőre meredt Mindegyik más-más forrásból származott: öt különböző kórházból, illetve egy komputerdoktor-vizsgálatból. Három beteg londoni volt, hárman a környező kertvárosokban laktak. Semmi közös nem volt bennük, sem a foglalkozásuk, sem a lakhelyük. Mind nagyjából ugyanakkor betegedett meg, és hasonló tünetekről panaszkodtak: magas láz, duzzadt nyirokmirigyek, sötét foltok a nyaktájékon. Pontos diagnózist még nem állítottak fel. Négyen már meghaltak, amire az utolsó adat beérkezett, és a másik kettő is súlyos beteg volt.

A számítógép arra volt beprogramozva, hogy ha tíz még azonosítatlan, de egymással megegyező betegség-előfordulást talál, automatikusan jelezze a járványveszélyt. Rosow tisztában volt vele, hogy ezt a mostanit nem fedezte, volna fel, ha nem kerül elő Ted Cummings keze, és emiatt nem keresgél az adatbázisban. Régóta küzdött érte, hogy szállítsák le a küszöböt négy előfordulásra. A biopol dolgozóinak szakszervezete azonban hevesen tiltakozott, mondván, hogy ez nagyban megnövelné a rájuk nehezedő terheket. Rosow nagyon dühös volt a vezetőségre, azóta a gyűlésekre sem járt el.

Tovább böngészett az adatok között, hátha talál valami összekötő láncszemet az áldozatok között, de nem vett észre semmit Csak amikor kikereste az áldozatok legközelebbi hozzátartozóinak kihallgatásáról készült jegyzőkönyveket, akkor tűnt fel, mi köti össze őket

Az első áldozat, aki meghalt, egy előkelő londoni étterem tulajdonosa volt. Másik három áldozat ott vacsorázott az étteremben. Rosow gyorsan utánanézett a maradék két áldozat hozzátartozói beszámolójának, és nyomban kiderült, hogy ők is jártak abban az étteremben.

Rosow először arra gondolt, hátha csak valami ételmérgezés, de aztán kiderült, hogy az egyik áldozat nem evett semmit, csak bort és kávéat ivott. A boncolás semmit nem mutatott ki a

gyomrában. Tehát semmi más nem kötötte össze az áldozatokat, csak az, hogy ott voltak az étteremben.

Rosow tanácstalanabb volt, mint addig. Nem tudta, merre induljon tovább. De egyvalami biztos volt: a föld **alól** is elő kell kerítenie azt a vörös hajú nőt.

A kimerült öregasszony a távolban megpillantott két rikító zöld ruhás biorendőrt. A járda szélén ácsorogtak a híd végében, éppen ott, ahol lekanyarodhatott volna a híd alá, ahol a helyi hajléktalanok klánja tanyázott. Mindegy, úgysem akart megállni náluk, nincs rá ideje. Valahogy azonban ki kell kerülnie a rendőröket, mert épp elállják az útját. Egy pillanatra megtorpan, és fontolgatta, mit tegyen. annyira nem látott oda, hogy azt is kideríthette volna, minek ácsorognak ott. Kissé közelebb kell mennie. Vetett egy pillantást Caroline-ra, és úgy ítélte, nem lenne okos egyedül hagyni, míg ő előbbre óvakodik, hogy ellenőrizze, mi a helyzet. Ha viszont most hirtelen sarkon fordul, és visszafelé indul, azzal felhívná magára a rendőrök figyelmét. De ha egyszerűen továbbmegy, lehet, hogy észre sem veszik, főleg, ha el vannak foglalva valamivel.

Amikor kicsit közelebb-ért, már egyértelmű lett, mit keresnek ott a rendőrök: egy szemmel láthatóan hajléktalan férfi holtteste hevert a járdán. Két rendőr a holttestet vizsgálta, egy harmadik az autót terelte el, hogy kerüljék ki a furgonjukat. A holttest keresztben feküdt a járdán, sémiképp nem lehetett kikerülni. Az úttesten túl nagy volt a forgalom. Azt megtehetné, hogy megáll, és szépen megvárja, amíg elviszik a holttestet, de Caroline egyre jobban romló állapota miatt ezt elvetette. Vészesen fogyott az idő.

Végül továbbhaladt, a rozsdás kocsi fűlsértően nyikorogott. Igyekezett nem mutatni, mennyire fél, hogy ne keltsen gyanút. Minden bátorságát összeszedte, megigazgatta a vállkendőjét, és felszigte az állat. Odament az egyik rendőrhöz, és azt mondta: – Hé, fiatalember, nem látja, hogy utamban van ez a hulla? Ma már nem szokás a szegény öregasszonyokat átsegíteni a túloldalra?

A nagyszájú megjegyzés meglepte a két nagydarab rendőrt

Az egyik közelebb lépett a kocsihoz, kicsit félresöpörte az újságpapírokat, és gyanakvó pillantást vetett Caroline-ra. Az öregasszonyra nézett, aki összeszedte minden bátorságát, és azt mondta: – Sokat ivott szegénykém, azt alussza ki! – A két rendőr undorodva összenézett. Az egyik vállat vont, aztán megfogták a kocsi két végét, és átemelték a holttest fölé.

Az öregasszony reszketve továbbtolta a kocsit. Már csak a domboldalon felfelé kanyargó út állt előtte, a legnehezebb szakasz. Nagyon kimerült volt. Megállt, és ivott egy kortyot a vizesüvegből, aztán Caroline arcát is megnedvesítette egy kicsit. Nagy sóhajjal nekivágott a domboldalnak. Alaposan kimelegedett. Megállt, a mocskos kendőt levette a válláról, és Caroline-ra terítette. Visszanézett a hídra: a rendőrök még ott voltak.

Az öregasszony épp eltűnt a rendőrök szeme elől, amikor a furgonból kiszállt egy kollégájuk, kesztyűs kezében egy színes képpel. Megmutatta a többieknek, akik azonnal arrafelé néztek, amerre a rongyos öregasszony távozott. Gyorsan beültek a furgonba, és a számítógépen megüzenték Rosow hadnagynak, hogy úgy vélik, látták a körözött személyt.

Az öregasszony végül már úgy zihált, hogy mindenképpen meg kellett állnia. Pár pillanat múlva az árnyakból kibontakozott egy társa, egy hozzá hasonlóan rongyos külsejű, meghatározhatatlan korú férfi, és átvette tőle a kocsit.

Nem volt már messze az ódon, kovácsoltvas kapu, és a mögötte elterülő kis mező. A férfi kinyitotta a kaput, és betolta a kocsit. – Ez kicsit rázós lesz – mentegetőzött eszméletlen utasának.

Caroline lázasan hánykolódott. Álmában szekéren feküdt, egy sáros, hepehupás mezőn húzták a fáradt lovak, érezte a szekér szélén lelógó kezére felcsapódó sarat. Az ujjai között valamit szorongatott, valami nagyon értékeset, minden erejével kapaszkodott bele.

A férfi kiemelte a kocsiból, és gyöngéden lefektette a földre, egy szikla tövébe. Betakargatta újságpapírokkal, és mellé rakta az öregasszony barna tarisznyáját.

Ezzel végzett is a feladatával. Megfordította a kocsit, amely

most már sokkal könnyebb volt a teher nélkül, és a mező széle felé indult. Egy pillanatra megállt, és visszanézett Caroline-ra. Megtette, amire a Sarin anyja iránti hála kötelezte. A kocsit betolta egy bokor mögé, aztán nekivágott a londoni éjszakának, észak felé, vissza a folyóhoz, a híd alatti rejték hely kényelmes biztonságába.

21

Miután visszatért Windsorba, Alejandro gyorsan összecsomagolta a kevéske holmit, amivel annak idején érkezett. Minden, amit magával készült vinni új otthonába, könnyűszerrel elfért egy málhás ló hátán, amit a saját lovához kötött.

Ahogy közeledett az indulás órája, nekilátott a szomorú feladatnak, hogy búcsút vegyen azoktól, akikkel kényszerű összefüggésben együtt töltötte az elmúlt hónapokat. Körbejárta a szolgákat, és mindegyiknek adott egy aranyat. Még a tizedét sem költötte el annak, amit az apjától kapott.

Ezután Isabella lakosztálya felé indult, a vár délnyugati szárnyába. Lassú léptekkel ballagva, minél inkább késleltetve a pillanatot, amikor el kell válnia Adele-től, legalábbis addig, míg újra nem találkoznak majd Canterburyben.

Isabella elsőnek üdvözölte, amikor belépett. Alejandro hibátlan eleganciával meghajolt; immár tökéletesen elsajátította az udvari etikettet. A hercegnő elmosolyodott és megtapsolta.

– *Monsieur*, figyelemreméltó a haladásod! Csodálom, mennyit fejlődöttél. Nem minden egzotikus külhoni vendégünk tanul ilyen gyorsan! És épp most távozol Windsorból! Nagy kár, hogy nem tudod hasznát venni az elsajátított tudománynak.

Alejandro nem törődött a csipkelődő megjegyzésekkel. – Köszönöm, hercegnő, túlzásba viszi az érdemeimet. Ha nem részesültem volna az oldalán álló nemes hölgy fáradhatatlan oktatásában, nem jutottam volna idáig, és még mindig nevetség tárgya lennék az esetlenségem miatt.

Kate kilesett Isabella szoknyája mögül, ahol rejtőzködött, és felnézett a nővére.

– Isabella, most odaadhatom neki?
– Hát jó, ha már ilyen türelmetlen vagy. Előbb el akartam búcsúzni a jó doktortól.

Kate előbbre lépett, és egy négyszögletes fadobozkát nyújtott át neki, amit Alejandro nagy ámuldozással vett át

– Milyen gyönyörű! És milyen finom a faragása! – Kicsit bíbelődött a zárral, és felnyitotta a doboz tetejét. Elakadt a lélegzete a meglepetéstől. Kate-re mosolygott és azt mondta: – A doboz önmagában is elég ajándék lett volna, de micsoda kincsek rejtőznek benne! – Egyenként kiemelte az aprólékosan faragott sakkfigurákat, és megcsodálta őket.

– Tetszik, monsieur?

– Még jobban örülnék, ha meglátogatnál új otthonomban, és megtanítanál a játék minden csínjára-bínjára. Ilyen gyönyörű készlet csak a legjobb játékosokhoz méltó. Ha úgy megtanítasz sakkozni, mint ahogy az udvari meghajtásra, nemsokára le foglak győzni.

Kate átölelte a nyakát, és a fülébe suttogta. – Nagyon fogsz hiányozni! Nem mehetnék most veled?

– Ki tudja, mennyi időbe telik még, amíg az otthonom megfelelő állapotban lesz, hogy ifjú hölgyeket fogadjon. Adj nekem egy kis időt. Canterburyben úgylis találkozunk, akkor majd megbeszéljük.

Isabella rá nem jellemző módon türelmesen várt, míg Alejandro Kate-tel beszélgetett. – Szeretném megköszönni, amiért megóvtál engem és családomat a kórtól. Habár néha nagy nyűgöt jelentett a sok korlátozás, azért hálás vagyok a kitűnő munkáért.

Alejandro-nak meglepő módon az volt az érzése, hogy Isabella őszinte. A hercegnő körbenézett, majd halkabb és sötétebb hangon folytatta. – Azt ajánlom, bánj jól Adele-lel, mert különben velem gyűlik meg a bajod.

– Adele soha semmiben nem fog hiányt szenvedni mellettem.

– Ügyelj, hogy valóban így legyen. – Aztán megemelte a hangját, és hozzátette. – Hát akkor jó utat, doktor, Isten óvjon. Úgy tudom, hogy Lady Throxwood is el kíván búcsúzni tőled. Ideküldöm majd hozzád. Légy vele kíméletes, mert nagyon ér-

zékeny szívű leány. – Isbella sarkon fordult, és méltóságteljesen kivonult. Alejandro körbepillantott a többiekén, de senki nem nézett a szemébe. A dajka lépett be a szobába.

– Dajka! – szólította meg könnyörgő hangon. – Kérlek, mondd meg Lady Throxwoodnak, hogy a nyugati balkonon várom. Friss levegőre vágyom, fülledt ez a terem.

Amikor Adele rátalált, Alejandro a távolba bámult, a zöldelő tájban gyönyörködött. Adele lépteire hátrafordult, és rámosolygott. – Amilyen dermesztő volt a tél, még ez a csípős tavasz is üdítőnek tűnik. Aragóniában ilyenkor már tombol a hőség.

Adele mellélépett és belékarolt. Nagyot szippantott a balzsamos levegőből. – Az idén különösen szépnek tűnik a tavasz.

– Akkor, ugye, látlak Canterburyben? És beleegyezel, hogy megkérjem a királytól a kezedet?

– Ezt meg sem kellett volna kérdezned.

– Akkor hát Canterburyben.

– Igen – bólintott Adele –, Canterburyben.

Alejandro felült a lovára, és ellenőrizte, hogy a málhás ló jól hozzá van-e kötve. Elindult az istállóépülettől a főkapu felé. Az udvaron szokatlanul nagy számban nyüzsögtek a katonák, mint ha valami előkelő vendég érkezésére készülnének. Alejandro nem hallott róla, hogy bárki fontos személyiséget várnának, meglepte a nagy készülődés. Az egyik katona, amikor megpillantotta Alejandrót, hirtelen elkiáltotta magát: – Sorakozó! –, mire a többiek villámgyorsan felsorakoztak két párhuzamos vonalba. Alejandróra nagy hatást tett az ügyességük. Csak egyszer látta őket így felsorakozni, amikor a szerencsétlen Matthewst várták a nyilaikkal.

Alejandro megállította a két lovat, és figyelte, miféle ceremóniára készülnek. Aztán észrevette, hogy az egész csapat egyenesen ránéz. Sir John Chandos ott állt a sor végében, és intett neki, hogy vonuljon végig a sorfal között.

Ahogy Alejandro végigvonult a merev vigyázza Hasban feszítő katonák között, mindegyikük kihúzta a kardját, és a magasba emelte. Alejandro a villogó kardok sorfala között haladt végig. Amikor a sor végébe ért, ahol Sir John várta, a katonák éljenzés-

be és füttyögésbe törtek ki, Chandos pedig mély meghajlással fogadta.

– Az embereim nevében is szeretném megköszönni, hogy megmentetted az életünket, és tovább szolgálhatjuk királyunkat a franciák elleni háborúban. Jó utat, doktor, Isten kísérje lépteidet!

Alejandro visszaintegetett a felsorakozott katonáknak, akik teli torokból megéljenezték, aztán kiügetett a kapun, és észak felé indult. Hallotta, hogy a háta mögött nyikorogva lecsukódik a kapurostély, véget vetve élete egy szakaszának.

Végigporoszkált a Stepney Road mentén, fáradtan, piszkosan a hosszú lovaglástól. Lassan már az volt az érzése, új otthona annyira az isten háta mögött van, hogy az felér egy száműzéssel. Már épp azt fontolgatta, nem kellene-e inkább megszállni valahol éjszakára, amikor végre elérkezett ahhoz az elágazáshoz, amely Sir John útbaigazítása szerint a házához vezet.

Amikor odaért, majdnem elhaladt mellette, mert az odavezető utat annyira benőtte a gyom. Az udvart hasonlóképpen felverte a gaz, bőven volt mit legelészni a lovaknak. Szóval itt; fogok lakni – gondolta, miközben óvatosan benyitott a házba. Az ajtó rozsdás sarokvasai hangosan nyikorogtak. A dohos félhomályból egy denevér rebtent fel. Alejandro rémülten leguggolt, és egy jó darabig ott kuporgott. Nem örült volna, ha közelebbi ismeretségbe kell kerülnie a gonosz kis lényekkel, amelyek esetleg terjeszthetik a pestist. A sors fintora lenne, ha épp most, az új élet küszöbén esne áldozatul a kórnak.

A legnagyobb szoba közepén álló asztalra egy pokrócot terített, mert az ágyba nem mert belefeküdni. Holnap majd lesz ideje bőven alaposabban körülnézni a házban, és berendezkedni, de most pihenésre vágyott.

Ezen az éjszakán visszatért a rég látott álom Carlos Alde-rónról, annyira tisztán és élesen, mintha soha el sem távozott volna. A kísértet üldözte, maga után lobogtatva halotti leplét, és mellette ott vicsorgott Matthews kísértetalakja is, a melléből kiálló, zörgő nyilakkal. De most még szörnyűbb lett az álom, mert Adele is szerepelt benne menyasszonyi ruhában volt, amely té-

pett, véres cafatokban lógott róla. Egy szekéren üldözte őket, és a csokrából halott, hervadt virágokat hullajtott el maga után az úton.

Alejandro összerándulva felébredt, és nagy puffanással leesett az asztalról a kőpadlóra. Dobogó szívvel, hideg verejtékben úszva, mozdulatlanul feküdt, egészen hajnalig.

Alejandro nekikezdett az orvosi praxisnak. Naponta legalább egy beteget akadt a környékről. Egyik nap egy parasztfiú törött karját tette sínbe, aki egy szénával megrakott szekér tetejéről esett le.

– Sok ilyen törést láttam már. Ha vigyáznak rá, könnyen gyógyul – mondta a haragos apának.

– Azt reméltem, csak megrándult, de a fiú azt mondja, nem tudja mozdítani.

– El is hiszem – bólintott az orvos. – Attól tartok, legalább egy hónap pihenésre lesz szüksége. Zsenge korban még gyorsan összeformnak a csontok, utána megint munkaképes lesz. Azt tanácsolnám, utána egy darabig még könnyebb munkákat végezzen.

– Ha éhen nem halunk addig – mondta panaszosan a paraszt. – A segítsége nélkül nehezen boldogulok az aratással. Ki kell vennie a részét a munkából.

– Akkor viszont készülj fel rá, hogy egész életére elsatnyulhat a karja. Jobban tennéd, ha hagynád pihenni. Az Isten gyorsan meggyógyítja a fiatalokat olyan bajból is, ami az idősebbeknél hosszabb időt vesz igénybe.

– Akkor miért pusztultak el a fiatalok közül is annyian a pestisben? – kérdezte keserűen a paraszt – A múlt héten is meghalt egy fiú a szomszéd faluban. A földesúr panaszkodik, hogy lassan minden bérlője odavan, nincs, aki fizesse az adót.

Alejandro, aki épp agyaggal rögzítette a fiú törött karját, felkapta a fejét, és megragadta a férfi vállát.

– Mit beszélsz? Valaki meghalt pestisben a múlt héten? Biztos vagy benne, hogy pestis volt?

– Én csak azt tudom, amit a fiú anyjától hallottam, aki szöveget kért tőlem a koporsóhoz. Azt mondta, duzzanat volt a

nyakán, és megfekettedek az ujjai, úgyhogy nem lehetett más, mint pestis.

Az orvos gyorsan végzett a fiú karjával, kezét mosott és a kése hegyével ki piszkálgatta a körme alól az odaszáradt agyagot.

– Veled megyek – mondta. – Szeretném kikérdezni azt az asszonyt.

– Ahogy gondolod, de én nem kételkedem a szavában. Hét gyermekét vesztette már el a ragályban, elég jól ismeri a pestis tüneteit.

Alejandro kölcsönadta a parasztnak meg a fiának a másik lovát. Amikor egy óra múlva megérkeztek az asszony kunyhójához, Alejandro rögtön meglátta az udvaron a hét frissen hantolt sírt, amelyeken már kiütközött a fű. A szíve összeszorult, amikor belegondolt, mennyi szenvedésen mehettek keresztül. A lovát kikötötte egy fához, odasétált a vályogkunyhóhoz, és bekukucskált az ablaktábla repedésein. Kint ragyogó fény volt, odabent pedig sötét, alig látott valamit, de azt ki tudta venni, hogy három mozdulatlan emberi alak hever odabent. A legnagyobbik, akiről úgy gondolta, az anya lehet, a szalmazsákon feküdt, a két kisebb pedig, két kislány, mellette a piszkos földön. Legyek raja körözött fölöttük, és Alejandro a sötétben is látta, hogy a nyakuk táján sötét folt éktelenkedik.

– Mindnyájan halottak – mondta a parasztnak. – Meg kell akadályoznunk, hogy továbbterjedjen. Csak tűzzel lehet megtisztítani a környéket. Tudnál szerezni egy kis olajat?

– A tanyámon van. Útközben el is haladtunk mellette.

Visszalovagoltak a paraszt házához, és beáztattak egy rongydarabot az értékes olajkészletbe.

– Hé, elég már! Drága ám az olaj.

Alejandro csereüzletet ajánlott. – Ingyen gyógyítom a fiadat, cserébe az olajért.

A paraszt mormogott valamit, de beleegyezett. Alejandro ellovagolt az olajos ronggyal. Nagyon jól tudta, hogy a fiút megint dolgoztatni fogják, amint lehet, és egész életére meg fog nyomorodni az apja makacssága miatt.

Amikor visszaért a vályogkunyhóhoz, nem vesztegette az idejét, kovakővel szikrát csiholt, meggyújtotta az olajos rongyot és a zsúptetőre hajította. Azonnal lángot vetett, és nemsokára

vastag füstfelhő kigyózott az ég felé. Alejandro gyorsan felugrott várakozó lovára, a másik kantárját is megragadva. Aztán kicsit távolabb léptetett, és egy darabig nézte a tüzet. Ahogy hunyorgva figyelte az egyre pokolibb lángokat, észrevette, hogy a patkányok csapatostul menekülnek ki az égő kunyhóból.

Patkányok, mindenhol patkányok! – gondolta. Az átkozott bolháikkal, amelyek aztán átmásznak boldog-boldogtalanra. Villámcsapásként érte a felismerés, hogy talán ez lehet az egyik legfőbb terjesztője a kórnak. A lova vékonyába vágta a csizmája sarkát, és elvágatott, amilyen messze csak lehetett a szörnyű helytől.

Amikor hazaért, a lovakat bekötötte az istállóba, aztán megmosakodott, tollat, tintát és pergament vett elő, és leült a nagy asztalhoz.

Ófelsége III: Edward király kezébe!

Egy kis, faluban, valamivel északabbra új otthonomtól, melyért soha nem múló hálával tartozom Felségednek, egy kilenc-tagú család nemrégiben meghalt pestises tünetekben. Több beteggel még nem találkoztam, de nem zárhatjuk ki a lehetőséget, hogy ez az eset nem elszigetelt. Mindent megtettem a kór továbbterjedése ellen, felgyújtottam a fertőzött kunyhót. A tűzből rengeteg patkányt láttam menekülni. Szinte mindenhol találkoztam ezekkel a férgekkel, ahol a pestis felütötte a fejét, és arra a következtetésre jutottam, hogy szerepet játszhatnak a ragály terjesztésében. Valószínűleg így került a pestis Angliába, a hajókon hurcolták be a patkányok. Ezért úgy vélem, azonnali intézkedésre van szükség, a palotát meg kell szabadítani a patkányok hadától.

Ezenfelül azt is megtudtam egy bölcs öreg javasasszonytól, hogy a betegségben elhalálozottak porából gyógyhatású szer készíthető. Alázatosan kérem Felséged engedélyét, hogy felhasználhassam a holttestét egy áldozatnak, aki csatát vesztett a pestissel szemben. Így lenne eszközünk az esetleges újabb betegek megmentésére.

Imádkozom az Úrhoz, hogy a járványnak ne legyen folytatása. Nagy megtiszteltetés lenne a számomra, ha szükség esetén újból a királyi család szolgálatára állhatnék, bár adná a Minden-

ható, hogy erre soha ne legyen szükség. Várom Felséged mielőbbi válaszát

*Alázatos szolgálja,
Alejandro Hernandez*

Még aznap elküldte a levelet egy küldönccel. A következő pár napban a környéket járta, és kérdezősködött, nem tud-e valaki arról, hogy a pestis újból felütötte volna a fejét. Egyetlen esetről sem hallott. Más panaszokkal jó néhány beteget kezelt, pestissel azonban nem találkozott. Mindezek ellenére nem volt egészen nyugodt.

Isten verné meg ezt az átkozott kórt! – kiáltott fel a király. – Hát már sose lesz vége? Nem mehetek végig a városom utcáin úgy, hogy ne botoljak valami szegény ördög holttestébe, és nem tudok levegőt venni a rettenetes bűztől! Azonnal küldjétek ide a lord majort! Magyarázatot követelek ezekre a gyalázatos körülményekre!

Edward öröme, amit a Londonba való visszatérés felett érzett, hamar elpárolgott, amikor meglátta, milyen állapotok uralkodnak városszerte. Az oszladozó hullák, az őszi pestisroham áldozatai sok helyen még mindig ott heverték a járdaszéleken. A Temzében szinte alig volt víz, szemét, ürülék, holttestek úszkáltak a medrében. A gondok, melyekkel szembe kellett néznie, olyan számosak voltak, hogy azt sem tudta, mihez fogjon. Így aztán, amikor átvette Alejandro levelét a kifulladás küldönctől, cseppet sem örült neki.

– Patkányok? – csattant fel. – Még hogy irtsam ki a patkányokat?! De hát ez lehetetlen feladat! Hamarább szétszedhetném kőről kőre a palotát! Hallottál már ilyen szamárságot, Gaddesdon?

Gaddesdon, Edward személyi orvosa időközben újból csatlakozott a királyhoz Londonban, miután egy évet Eltham várában töltött, a királyi pár kisebb gyermekeivel. – Nem engedhetjük, hogy ez a spanyol pánikot keltsen a birodalomban! Újhold óta nem találkoztam újabb pestises megbetegedéssel. Azt hiszem, meggondolatlanul jár a szája. Én meg vagyok győződve róla,

hogy nincs mitől tartanunk. Biztosíthatom felségedet, hogy nyugodtan haladhatunk a tervek szerint az érsek beiktatásával, még a napforduló előtt. Ne engedje felséged, hogy ez a jöttment külföldi eltérítse a terveitől!

A király azonban tévővázott. Alaposan fontolóra vette Alejandro levelét. – Gaddesdon doktor – mondta –, talán túl sietősen hoztunk ítéletet. Ne feledjük, hogy flernandeznek, habár sok szempontból bosszantóan tudatlan spanyol, minden jóslata bevált a pestissel kapcsolatban, míg Windsorban tartózkodott. Londonban jártamban-keltemben valóban ezerszámra látok patkányt. Talán mégsem olyan örülség az elmélete. És ha valóban van remény a gyógymódra, miért ne engedném meg neki, hogy felhasználjon hozzá egy holttestet?

– Az érsek nem fog hozzájárulni, felség.

– Még nincs is érsekünk – emlékeztette az orvost Edward szigorú hangon. Felállt, teljes imponáló magasságában kihúzva magát Minden udvaronc azonnal talpra ugrott körülötte. – És nrtég ha lenne is érsek Canterburyben, ez az én birodalmam, és azt teszek, amit jónak látok!

– Felség, nagyon kérem, hallgasson rám... – könyörgött Gaddesdon.

– Mondj csak egy okot, hogy miért hallgassak inkább rád, mint a spanyolra!

Gaddesdon sértetten felelte: – Én is védelmeztem felséged családját, ha nem is Windsorban. Minden kisebb gyermekük életben maradt, és sokat fejlődött a felügyeletem alatt Elthamben. Pedig ott is akadtak szép számmal patkányok. Felség, még ha nem is hallgat az érsekre, egy keresztény király hogyan engedheti meg a halottak megszenteltetését?

– Bőven akadnak halott parasztok, Gaddesdon. Nézz körül ezeken az egykor oly szép utcákon! Mindenfelé holttestek rothadnak! Miért ne vennénk hasznukat, ha Hernandeznek igaza van?

– Nem szenvedtek azok a szerencsétlenek épp eleget? Miért veszélyeztessük az üdvösségüket is? – Gaddesdon sértett hangon még hozzátette: – Én nem találkoztam orvossággal erre a kórra. És nagyon bánt, hogy felséged nem értékeli az erőfeszítéseimet, melyeket gyermekei megóvására tettem.

– Ne érts félre – felelte fáradt bosszúsággal a király. – Nem kicsinylem le a munkádat. De nem hagy nyugodni a félelem, hogy újból ránk törhet a pestis.

– Felség, ne engedje, hogy ez a vészmadár spanyol az útjába álljon. Ha az Isten úgy akarja, meg fog kímélni bennünket.

A király felsóhajtott – Hát jó. Elég volt a vitából.

Edward megparancsolta, hogy küldjenek egy válaszlevelet Alejandrónak, köszönjék meg az éberségét és elővigyázatosságát, de utasítsák vissza a kérését.

A király ezután Isabelláért küldetett, remélve, hogy a jó hír, amelyet közölni akar vele, leányának is olyan örömet okoz majd, mint neki.

A kiáltott fel Isabella. – Nem teheted ezt velem! Örök-ké boldogtalan leszek abban az isten háta mögötti országban!

– Isabella, figyelmeztetlek – mondta a király haragosan. – Ne szállj szembe az akaratommal, mert nem vonhatom vissza az ígéretemet. Hozzámesz Bohémiai Károlyhoz, amint megszerveztem az utazásodat.

– Édes Istenem, könyörülj rajtam! – kiáltotta a kétségbeesett hercegnő. – Szívtelen atyám kéthónapnyi hosszú útra küld, és egy faragatlan vadember karjaiba taszít!

A király felpattant a trónszékről. – Hallgass! – sziszegte. Olyan dühös volt önféjű leányára, mint még soha, – Bohémia császáráról beszélsz, vigyázz a gonosz nyelvedre!

– Ha jól emlékszem, még nem koronázták meg – feleselt dacosan a hercegnő.

A király felemelte a kezét, mintha pofon akarná ütni, de az utolsó pillanatban visszafogta magát.

Isabellát megdöbbsentette az apja hevessége, elfordította az orcáját, és ijedten összeszorította a szemét. De amikor nem csatant el a pofon, megint kinyitotta.

– Ne mondj ellent, gyermekem! Mert az vagy: gyermek, semmi több, és ahhoz adlak feleségül, akihez akarlak. Szegény férjednek épp elég nagy teher leszel majd! Akár a Pokol hercegéhez is hozzáadhatlak, ha nekem úgy tetszik, bár semmi két-ségem, még ő is visszarettenne az akaratosságodtól! Most menj

a lakosztályodba, és készülj az utazásra. És tékozzolj csak még többet a pénzemből csecsebecsére!

Isabella büszkeségét a szélbe szórva, nyíltan sírva fakadt az udvaroncok szeme láttára, és mozdulatlanul állt, az apja parancsa ellenére. Közelebb lépett hozzá, úgy könyörgött: – Atyám, szeretnék négy szemközt beszélni veled.

Edward csak nézte a boldogtalan leányt, kedvenc gyermekét, aki annyira emlékeztette az anyjára, és bármilyen dühös is volt, nem tudta megtagadni a kérését. Egy intéssel elbocsátotta az udvaroncokat, akik suttogva, nagy ruhasuhogás közepette kisereglettek.

Isabella az apja lábához térdelt. – Uram és atyám, miért büntetsz azzal, hogy ilyen messzire száműzöl? Valami rosszat tettem ellened? Mondd meg, mi a bűnöm. Nem tehetném jóvá valamivel?

Edwardnak majd megszakadt a szíve. Egyáltalán nem akarta ilyen messzire küldeni a lányát, de a lehetőség, hogy ilyen rendkívül előnyös szövetséget kössön a házassága révén, túl csábító volt ahhoz, hogy engedje kicsúszni a kezéből.

– Méltatlan Anglia hercegnőjéhez, ahogyan ma viselkedtél. A tanácsadóim már így is azt mondják, túlságosan elkenyéztettelek, és elnézem, hogy nem teljesíted királyi kötelességeidet, amelyekre neveltünk. Ehhez az is hozzátartozik, hogy a királyság érdekeit szem előtt tartva lépj frigyre, akár tetszik a vőlegény, akár nem. Az ellenségeim gyengének fognak gondolni, ha engeded neked.

Isabella nem felelt, csak lecsüggesztett fejjel sírdogált, próbálva elnyerni a király sajnálatát. Közben kétségbeesett gondolatokat forgatott a fejében, hogy mivel tehetné elviselhetőbbé a helyzetét. Megrázta, hogy nem tud hatni az apjára–, végül úgy döntött, ha már nincs más választása, legalább megpróbálja olyan kellemessé tenni a száműzetést, amennyire csak lehet. Ezért aztán engedékenységet tettett. Majdnem egy órát beszélgettek arról, milyen tervei vak vele Edwardnak, aki örömmel tapasztalta, hogy a lánya hirtelen kezes báránnyá szelídült. A beszélgetés végén Isabella felállt, homlokon csókolta az apját, és megköszönte, amiért elnézte a gyerekes dühkitörést. De mielőtt távozott volna, még azt mondta: – Van valami, ami

sokat enyhítene a fájdalmaimon, amiért itt kell hagynom szeretett családomat

– Mondd meg, mi az, és ha hatalmamban áll, teszek róla.

– Kérlek, küldd el velem Lady Throxwoodot is társnőmként.

A király habozott – Azt terveztem, számára is előnyös házastársat keresek. Sok kiváló jelölt van, akiknek a szövetségét szívesen venném a Franciaország elleni küzdelemben. Nem vagyok már kislányok, hogy folyton egymás nyakán csüngjete!

– Apám, kérlek! – könyörgött Isabella. – Hogy szokjam meg és szeressem meg a férjemet, ha magányos és szomorú vagyok? Adele nagy vigaszt jelentene. Fiatal még, ráér házasságra gondolni!

– Tizenkilenc esztendő. Az én Philippám három gyermek anyja volt az ő korában. Az anyám tizenhárom évesen ment férjhez.

– Apám, kérlek, ne válassz el mindentől és mindenkitől, akit szeretek, hogy egy idegen férfi karjába lökj!

A király végül beadta a derekát. – Hát jól van – mondta. – De csak egy esztendeig maradhat veled. Aztán hazatér, és őt is férjhez adom. Szükségem van szövetségesekre, és Adele-nak szép hozománya van.

– Köszönöm, apám! – Isabella a király nyakába borult és megcsókolta. – De kérlek, ne mondd el néki, hogy az én ötletem volt. Már így is nagyon lekötöztettnak érzi magát, mert annyi jót tettem vele. Hadd higgye azt, hogy a megtiszteltetés tőled ered. Nem akarom, hogy túlságosan hálásnak kelljen lennie nekem, ártana a barátságunknak.

A király tétovázott, kicsit furcsállta a lánya kérését – Jól van, legyen, ahogy akarod – bólintott végül. – Küldd ide hozzám Adele-t. Az eljegyzésedet pedig majd Canterburyben jelentjük be.

22

Janie és Bruce egy padon üldögéltek egy kis parkban, nem messze Janie szállodájától, és próbálták összeszedni magukat az után, hogy hajszál híján sikerült megmenekülniük a laborból.

Janie még mindig képtelen volt átmelegedni, reszketve simult Bruce-hoz. – Csak arra vágyom, hogy bebújhassak egy jó meleg ágyba, és lehunyhassam a szemem! És amikor kinyitom, szeretném megint otthon találni magam Massachussetsben.

Bruce átkarolta, és megdörzsölgette a vállát. – Hát igen, szép is lenne! Az a baj, hogy nem menekülhetünk a végtelenségig, előbb-utóbb úgylis rám találnak, hogy kihallgassanak.

– Azért még van egy kis időnk – mondta Janie reménykedő hangon. – Talán egyelőre még nem keresnek. Az egyetlen, aki tudta, hogy a laborban voltál, a biztonsági őr, és ő halott. Mindenki úgy tudja, hogy Leedsbe mentél.

– Előbb-utóbb úgylis megtalálnak – ismételte Bruce kimerült hangon. – A biopol nagyon alapos, és nem törődnek se Istennel, se emberrel. Fogalmam sincs, most mit kellene tennünk. A lakásomra nem mehetünk, a te hotelszobádba még kevésbé.

Janie meglepetten nézett rá. – Akkor most minek jöttünk ide?

– Nem is tudom. Hirtelen úgy érzem magam, mintha hajléktalan lennék. Amikor eljöttünk az intézetből, nem jutott eszembe más, mint hogy jöjjünk ide vissza. De most már nem vagyok biztos benne, hogy jó ötlet volt.

– De Caroline itt fog keresni engem. Muszáj visszamennünk a hotelbe. És melleleg hadd emlékeztesselek rá, hogy egy hulla is van a szobájában...

– Köszönöm, inkább ne emlékeztess! Pillanatnyilag nem érzek hozzá lelkiertőt, hogy ezzel törődjek.

– Valamit csinálnunk kell vele. Ha ott találják, Caroline és én az életben nem jutunk ki Angliából!

Bruce a térdére könyökölt, mély levegőt vett, aztán bosszús sóhajjal kiengedte. – Itt most már nem csak Caroline-ról van szó. Meg kell találnunk, és biztonságba helyezni, de úgy, hogy közben magunkat se keverjük bajba. Ki tudja, már eddig is milyen nyomokat hagyunk magunk után? Ha a zöld ruhások elkapnak, nem sokat fognak teketóriázni. És ha bezárnak, mielőtt megtaláljuk Caroline-t, Isten tudja, mi lesz vele. Akár fél Londont is megfertőzheti, mielőtt bárki is rájönne, mi történik. Tizenötmillió ember él ebben a városban. És egyvalamire azért még emlékszem a tanulmányaimból a pestisről: ha nem kezelik, több mint kilencven százalékos a halálozási arány.

Janie pontosan tudta, hogy Bruce-nak igaza van. A saját realista énje is azt súgta: add fel, reménytelen! Az éjszakai égbolt már kezdett világosodni, nem volt messze a hajnal. Talán nappali fényben mindent másképp látunk majd – gondolta Janie. – Várjunk reggelig – mondta végül. – Ha Caroline addig nem bukkan fel, hívjuk a rendőrséget, jó?

Látta, hogy Bruce vonakodva fogadja, és arra számított, nemet fog mondani. De nagy meglepetésére azt felelte: – Hát jó, várunk reggelig. – A szálloda felé biccentett – Addig találjuk ki, mi legyen Ted holttestével.

Bruce felállt a padról, nyújtózkodott egyet, aztán kinyújtotta a kezét, és megfogta Janie-ét. Felsegítette, és egymás kezét szorítva elindultak a szálloda felé.

Sarin egyre türelmetlenebbnek érezte magát, mint egy várandós asszony, akinek közeleg az ideje. Megint elárasztotta az energia, miközben még egyszer újra áttanulmányozta a tennivalóit. Már nem félt, inkább várta a feladatot, és ahogy teltek-múltak az órák, egyre fárasztóbbnak érezte a várakozást. A kutya is megérezte a gazdája felajzott lelkiállapotát, és aggodalmas tekintettel járt-kelt a nyomában.

Alkonyat felé Sarin leemelte a pórázt a szögéről, és intett a kutyának. – Mehetünk? – kérdezte. Az esti séta volt az első normális tevékenységük aznap, és a kutya olyan boldog lett, mint egy kölyök. Vidáman ugrándozott, és hevesen csóválta a farkát.

Az égbolt szokatlanul tiszta volt Sarin megkereste a fák teteje fölött az Esthajnalcsillagot Az anyja egyszer azt mondta, nem olyan csillag, mint a többi, inkább a Földhöz hasonlít. Minden este megkereste, és a jelenléte mindig vigasztalást jelentett a számára, annak a jele volt, hogy habár most leszáll a sötétség, a maga idejében követni fogja majd a fény, és minden jóra fordul. Pontosán tudta, az évnek ebben a szakaszában melyik fa csúcsa fölött kell keresni: ott is volt, barátságosan pislogott le rá. Magába itta a látványt, és jól az emlékezetébe véste, hogy magával vigye, ha majd mindennek vége.

Sarin és a kutya áthaladtak a vén tölgyfák között Végigjár-

ták a megszokott útvonalukat, körbe a mező szélén. A kutya elvégezte a dolgát, de aztán szokásától eltérően nem a mező szélén haladt tovább. Megállt, és hegyezni kezdte a fülét, mintha hallana valamit a távolban. Aztán hirtelen nekilódult, vadul meg-rántva a pórázt. Sarin botladozva próbálta visszatartani. A kutya a mező közepe felé rohant.

– Hé, te! Várj! – kiáltott rá Sarin, és megragadta a nyakör-vét. A kutya azonban kitepte magát a kezéből, és rohant tovább. Sarin nem bírta lépést tartani vele, elengedte a pórázt, a kutya pedig hanyatt-homlok elrohant. Sarin csodálkozva nézett utána.

– Várj, ne olyan gyorsan! – kiáltotta.

Ahogy csak bírt, utánarohant, meg-megbotolva a kiálló gyö-kerekben és kövekben. Zihálva botorkált tovább, minden lépés-nél belenyilallt a hátába a fájdalom.

A kutya hirtelen előbukkant a sötétségből Sarin lábánál, aztán ismét előrerohant. Sarin követte a szemével, és látta, hogy egy kis emelkedő tetején állt meg, nem messze attól a helytől, ahol tavaszonként sár szivárgott a földből. Valamikor réges-régen egy forrás tört fel itt. Tudta, hogy egy nagy szikla áll ott, mélyen beágyazva a földbe, épp csak a teteje kandikái ki. Ahogy közelebb ért hozzá, egy alakot pillantott meg a szik-la mellett heverni. Amikor már csak egy-két méternyire volt tőle, az alak megmozdult.

Sarin odaért, és zihálva megállt. Lehajolt, és arrébb lökte a szimatoló kutyát. A sötétségben épp csak ki tudta venni, hogy egy nő fekszik a lábainál. A zseblámpa sugarát az arcára irányi: totta, és vissza hőkölt.

– Jóságos ég! – kiáltott fel döbbenet. Még egyszer meg-nézte, hogy jól látta-e. A vörös haj, bár csapzott és piszkos volt, kétségtelenül elárulta, hogy a múltkori látogatóinak egyike az.

Az állapota sokkal rosszabb volt, mint amire fel volt készül-ve. – Nincs vesztegetni való időnk – mondta a kutyának. – Na-gyon rosszul van!

Az újságokat, amelyekkel Caroline be volt takarva, már le-fújta róla a szél. Sarin levette a kardigánját, és ráterítette. Caro-line felnyögött. Sarin úgy megijedt, hogy hátrább ugrott. – jól van, nyugodj meg – suttozta, bár nem tartotta valószínűnek, hogy a nő hallaná, amit mond. – Minden rendben lesz...

A kutya halkan nyüszített, odahajolt Caroline forró, piszkos arcához, és megnyalogatta. Sarin félretolta, és a mutatóujjával megfenyegette, – Eredj innen, nem szabad! Maradj itt, mindjárt visszajövök.

Felállt, és visszasietett a kunyhóhoz. A kutya pár lépést utánaszaladt, aztán visszaballagott Caroline-hoz. Néhány zavart nyüszítés után letelepedett mellé, és várta a gazdája visszatértét.

Sarin pár perc múlva vissza is jött két takaróval és két rúddal. A takaró végét hozzákötötte a rudakhoz, és egyszerű hordágyat csinált, amivel a kunyhóba cipelheti Caroline-t. Mellé fektetve kiterítette a földre, aztán amilyen gyöngéden tudta, ráemelte először a lábát, aztán a derekát, végül a felsőtestét. Caroline megmozdult, mintha ellen akarna állni, de Sarin megsimogatta a homlokát. – Nyugalom! Pár perc, és biztonságban leszel.

– Egy másik takaróval keresztben átkötözte, nehogy leessen.

– Sajnálom, ez nem lesz túl kényelmes – mentegetőzött, aztán megemelte.

Óvatosan vonszolni kezdte a kunyhó irányába. Gyötrelmesen lassan haladt, a távolság óriásinak tűnt. Az ólomnehéz súly miatt gyakran meg kellett állnia, és kinyújtóztatni merev karjait. Időnként hátranézett Caroline-ra, hogy viseli, és örült, amiért nincs magánál.

A szél feltámadt, nem az a lágy, simogató szellő, amihez hozzá volt szokva, hanem éles, csípős északi szél. Lehajtotta a fejét, hogy ne menjenek a szemébe a levegőben kavargó száraz levelek meg a por. A szél ereje szinte visszalökte, percekig az volt az érzése, mintha egy helyben járna. Végül elért a tölgyfákhoz, és amikor átlépett köztük, érezte, hogy a szél lecsillapodik, és hirtelen megint melege lett.

Mire Janie és Bruce odaértek a szálloda halljába, kidolgoztak egy rögtönzött haditervet: kellett hozzá egy poggyászkuli, úgy-hogy Bruce megragadott egyet a hallban sorakozók közül, és a lifttel fölvitték magukkal.

Ted holtteste szemmel láthatóan rosszabb állapotban volt, mint amikor otthagyták, de a szag most valamivel elviselhetőbb volt, mivel nyitva hagyták az ablakot. Óvatosan belecsavarták

egy takaróba. Igyekeztek nem gondolkozni közben. Nagy nehezen begyömöszölték Janie egyik műanyag ruhatartó zsákjába. A zsákot a poggyászkulira rakták, aztán jó alaposan kezét mostak, addig sikálták, míg szinte vérzett a tenyerük. Bruce leült az ágy szélére, és bámulta a baljós rakományt. Aztán a kezébe temette az arcát, és megdörzsölgette a szemét. – El sem hiszem, amit tettem. Fogalmam sincs, most mihez kezdjünk.

- El kell égetnünk – mondta Janie.
- Ehhez ki kell vinnünk valahogy Londonból.

Janie az órájára pillantott: hajnali négyre járt. Egy óra múlva kivilágosodik.

– Betehetjük a kocsi csomagtartójába, és elvisszük valahová. Bruce nagy sóhajjal fölállt – Hát mindenesetre itt nem hagyhatjuk.

Körbenéztek a folyosón, aztán gyorsan a lifthez gördítették a csomagot.

A hallban elváltak egymástól. Bruce kitolta a hullát a kocsihoz, amely az utca túloldalán parkolt, Janie pedig csöngetett az éjszakai portásnak a recepció pultnál. Amikor a férfi kijött a hátsó irodából, látszott zilált külsején, hogy most ébredhetett fel. De azért kifogástalanul udvarias volt. – Parancsol, asszonyom?

– Ne haragudjon, amiért felébresztettem – mentegetőzött idegesen Janie.

- Semmi baj.

Janie próbált meggyőzően mosolyogni. – A következő néhány napban ásatásokon veszek részt. Ma nagyon korán kell indulnom, ezért zavarom ilyen lehetetlen időpontban. A szobámban fontos kutatási iratok vannak. Jobban örülnék, ha nem takarítanának az elkövetkező napokban. Úgy tudom, a szomszédságban Miss Porter is ugyanezt kérte.

– Hogyne, asszonyom, szólni fogok a szobalányoknak. Hányas szoba is?

– 710-es. – Janie közben kipillantott az utcára, és látta, hogy Bruce épp lecsapja a kocsi csomagtartóját.

- Nagyon köszönöm – mondta a portásnak, és elfordult.
- Egy pillanat, asszonyom! Azt mondta, 710-es?

Janie görcsbe rándult gyomorral visszafordult. – Igen. Miért, valami baj van?

– Van itt önnek egy üzenet. Egy úr telefonált, de nem akarta használni a hangpostát.

Csak John Sandhaus lehet – gondolta Janie. A szokásos rossz időzítéssel!

A portás odaadott egy cédulát – Én vettem át az üzenetet. Nagyon aggodalmas volt az illető hangja.

Janie átvette a cédulát és széthajtogatta.

„Azonnal keressen fel, nagyon fontos. Robert Sarin” – csak ennyi állt rajta.

Majdnem megrántotta a derekát, amikor átemelte Caroline-t az ágyra. Lehámozta róla a nedves ruhákat, és mindent azonnal a tűzbe hajított. Figyelte, ahogy lángra kapnak. A tűznyelvek szinte tiltakozva sisteregtek, mintha valami gonosz dolog ellen küzdenének. Aztán tetőtől talpig lemosta a beteget egy illatos, gyógyfüves vízbe mártott ronggyal. Zavarban volt, soha nem látott nőt meztelenül. Milyen fehér a bőre! – gondolta.

Egy régi komódból elővett egy finom, szinte áttetsző, fehér hálóinget. Egyik kezével felemelte Caroline fejét, a másikkal áthúzta rajta a hálóinget Nagy nehezen beleügyeskedte mereven ellenálló karjait is, aztán jól betakargatta a vékonyka alakot. A hasán összekulcsolta a két kezét, és egy szárított gyógynövényekből álló csokrocskát helyezett közéjük.

Hátrább lépett, és elgondolkozva megszemlélte. – Remélem, nem veszíted el majd a szépségedet – mormolta. Aztán némán tovább imádkozott. annak is örülnék, ha egyszerűen csak felgyógyulna! Elgondolkozott azon, hogy ha felgyógyul, talán valami feladat vár majd rá. És talán öregasszony lesz, mint amilyen öreg most ő maga, amikor megérti, mi a feladata a világban. Ha meggyógyítja, talán belőle is gyógyító lesz?

A szobában halványan derengett a gyertyafény. Az anyjától úgy tanulta, a túl sok fény ártalmas a beteg szemének. Reggel majd behúzza a függönyöket, hogy megóvjá az éles napsugaraktól.

A félhomályban észrevette, hogy Caroline megmozdul. Azonnal odament hozzá, és kezét a homlokára simította. Habár a bőre még mindig nyirkos volt, kicsit már hűvösebb. Örült, hogy jobban van, talán a gyógyfüves lemosás használt neki.

– Bárcsak jönnének már! – Megnézte a zsebóráját, és felsóhajtott. – El kellene kezdeni. – A kutya halkán felnyüszített válaszul. Sarin mély levegőt vett. – Akkor nélkülük kell elkezdenem.

Remélte, minden jól fog menni.

23

Alejandro nem tudta mire vélni a király semmitmondó választát, amelyet sürgős levelére küldött.

Ismételten hálásak vagyunk neked, doktor, amiért ilyen lelkiismeretesen gyakorlód a hivatásodat. Kérlek, folytasd kitűnő munkádat, és továbbra is tájékoztass a felfedezéseidről. Mi is figyelemmel kísérjük a pestisről érkező esetleges jelentéseket, és együtt talán kideríthetjük, mennyi az igazság a híresztelésekben, melyek szerint újból felütötte fejét a járvány. Ami a kérésedet illeti, fontolóra veszem, a választ Canterburyben fogom megadni rá.

Edward Rex

Hogy képes egy okos ember ilyen sok szóval ilyen keveset mondani? – füstölgött magában Alejandro. Az volt az érzése, a király talán nem is akarja tudni, mi az igazság, és látszólag az a hír sem lelkesítette különösebben, hogy esetleg létezik gyógy-mód a rettegett betegségre.

Alejandro visszalovagolt a felégetett kunyhóhoz, és besétált a megfeketedett romok közé. Az egykori szoba közepén ott heverték a nő és két kislányának elszenesedett maradványai. Átfutott a fején, hogy el kellene temetni őket az udvaron sorakozó sírok mellé. De nem mert hozzányúlni a holttestekhez, félt az alattomos fertőzéstől.

Nem hiszem, hogy ez lenne a járvány vége – gondolta. Biztos, hogy voltak más esetek is a környéken!

Azt forgatta a fejében, hivatalos engedély nélkül is nekilát a por elkészítésének, de a kellemetlen aragóniai tapasztalatok

emléke visszatartotta. A nap hátralévő részét azzal töltötte, hogy a helybeliek körében kérdezősködött. Amikor lassan kezdtek megnyúlni az árnyékok, hazafelé indult, mivel nem volt felszerelve hosszabb távolmaradásra.

Az éhség és a szomjúság már mardosta a gyomrát, amikor egy kis kolostorhoz érkezett. Mivel a keresztény rendeknek szokásuk szállást adni a megfáradt utazóknak, úgy gondolta, becsönget, remélve, hogy egy kis felfrissülésre lelhet. Amikor nem nyitották ki a kaput, újból csöngetett, de továbbra sem jött ki senki.

Nem tudta elfojtani a kíváncsiságát, megpróbálkozott a kapuval, és meglepetten tapasztalta, hogy nyitva van. Óvatosan szélesebbre tárta, de még mielőtt betette volna a lábát, megcsapta az orrát az ismerős szag, amitől azonnal sarkon fordult, és elrohant, úgy kapkodva friss levegő után, mintha fuldokolna. Nem kíváncsiskodott tovább, mert nem volt semmi kétsége, honnan ered a fojtogató bűz. Habár még két nap volt hátra, mielőtt Canterbury be kellett indulnia, úgy döntött, már másnap kora hajnalban nekivág az útnak. Ezt a hírt minél előbb el kell juttatni a királynak.

De amikor az áthánykolódott éjszaka után felébredt, és kinézett az ablakon, azt látta, hogy dühöngő szélvihar tépázza a fákat, úgy tördelve a legvastagabb ágaikat is, mintha vékony gallyacskák lennének. Az eső megállás nélkül szakadt, mintha dézsából öntenek. El kellett halasztania az indulást egy nappal.

Adele begombolgatta a ruháját, aztán a szoknyája ráncait is elrendezte. A dajka megtörölgette a kezét, és nagyot sóhajtott közben.

– Semmi kétség. Két hónapja kimaradt a havibajod, és a méhed lágy tapintású. Ha az Isten is úgy akarja, ősszel gyermeket szülsz.

Adele teljes zavarodottságban hallgatott. Amikor először gyanakodni kezdett, hogy áldott állapotban van, megrémisztette a gondolat, hiszen egy apátián zabigyerék nem maradhatna Isabella udvarában. És nem egy király gyermeke lenne, mint Kate, hanem egy közrendű spanyolé –, és amíg nem ütik lovaggá, Ale-

jandrórt senki nem tartaná méltónak az arisztokrata Lady Throxwood párjául. Titokban kell tartani az állapotát, legalább, amíg Alejandro nemesi címet nem kap.

– Dajka, ha kicsit is szeretsz, ahogy tudom, az anyámat is szeretted, nem árulod el senkinek, különösen Isabellának nem! Szeretném előbb a gyermek apjával közölni, mielőtt elterjed a hír a palotában.

– Kisasszony... – A dajka habozott. Sejtette, hogy ki az apa, és nem sok jót jövendölt a kevéssé összeillő párnak. – Ha úgy gondolod, megszabadulhatsz ettől a teherből. Sok bába gyomlálta már ki a nem kívánt magvat. Még az előkelő népek köreiben sem ritka az ilyesmi.

Adele tudta, lenne rá mód, hogy megszabaduljon a nem kívánt gyermekáldástól, de ez fel sem merült benne. Teljesen összezavarodott, képtelen volt átgondolni a helyzetét, most hogy biztos lett az állapota. Megfájdult a feje, kezét a homlokára szorította. Habár aggasztotta a helyzete, mégis boldogan álmodozott arról, milyen élete lehetne. Alejandróval és gyermekükkel, ha minden szerencsésen alakul. Eddig egész életét Isabella szolgálatában töltötte, most végre itt lenne az ideje, hogy saját magára gondoljon. Isabella ezt csak nem veheti zokon.

– Képtelen vagyok gondolkodni! – kiáltott fel, és elnyúlt az ágyon, arcát a párnába temetve.

A dajka tett-vett a szobában, elfoglalta magát apró feladatokkal, hogy hagyja Adele-t nyugodtan gondolkodni. – Istenverte bolhá! – kiáltott fel hirtelen, és a kezére csapott. – Minden áldott tavasszal agyon gyötörnek ezek a kis férgek!

Adele nem felelt, csak felnyögött. Rátört a hányinger. Oldalára feküdt, és felhúzta a térdét, hogy kicsit kényelmesebb legyen. A dajka odasietett.

– Az áldott állapot elején sok nő szenved ettől, de hamar elmúlik. Két hónap múlva már nem fogsz émelyegni. És addigra a gyermek is megmozdul. Érezni fogod, ahogy rúgkapál. Csodálatos érzés!

– Kedves tőled, dajka, hogy vigasztalsz – fogta meg Adele az öregasszony kezét. – Nekem az az érzésem, a fájdalom az Isten büntetése, amiért bűnt követtem el.

– Jaj, dehogy, gyermekem – nyugtatgatta a dajka. – Senki

nem menekül meg ezektől a fájdalmaktól, talán még a Szűzanya is szenvedett tőlük.

Adele lehunyta a szemét – Akkor hozzá fogok imádkozni védelemért és irányításért – mondta.

Dél felé már sokkal jobban érezte magát. Evett egy keveset ebédre, aztán leült varrogatni. Épp a hímzése fölé hajolt, amikor Isabella visszatért a trónteremből, és közölte Adele-lel, hogy Edward király négy szemközt szeretne beszélni vele.

– Szörnyen sápadt vagy – szörnyülködött a hercegnő. – Rosszul érzed magad?

– Csak kicsit fáradt vagyok – felelte Adele. A falon függő tükörbe pillantott, és rögtön látta, hogy a hercegnőnek igaza van. Kicsit megcsipkedte az arcát, hogy kipiruljon, aztán Isabellához fordult, aki helyeslően rámosolygott

– Vajon miért kíván látni a király? – kérdezte Adele.

– Fogalmam sincs – felelte Isabella könnyedén, tettetve, hogy semmit sem tud.

Jaj Istenem, csak ezt ne, épp most! – gondolta Adele. Féltéken megkérdezte Isabellát – Csak nem férjhez akar adni?

A hercegnő felkacagott, látva Adele aggódalmas arcát. – Ne félj, drága barátnőm, semmi ilyesmiről nem hallottam. Én azt hiszem, a birtokoddal kapcsolatban akar valamiről beszélni. De ne hagyd, hogy túl soká feltartson. Ha visszajössz, felpróbáljuk a ruhámat, amit Canterburyben fogok viselni az ünnepségen.

Adele nagy nehezen elvonszolta magát a trónterembe. A hányinger megint rátört, időnként még kellett állnia, és a falnak támaszkodni.

– Lady Adele, fehér vagy, mint a gyolcs! – kiáltott fel a király, amikor meglátta. – Beteg vagy talán?

– Csak egy kis megfázás, felség. Ma már sokkal jobban érzem magam. Bocsássa meg felséged, hogy ilyen sápatag a külsőm.

A király nem kérdezősködött tovább. Hellyel kínálta Adele-t aki hálásan leült.

– Igen fontos küldetéssel kívánlak megbízni – kezdte a király. – Szeretném, ha segédkezne Isabella menyegzőjének előkészítésében.

– Nem értem, felség – felelte Adele csodálkozva. – Az úrnőmet eljegyezték?

– Hát ez a szeleburdi leány neked nem mondta el? Neked, a legbizalmasabb barátnőjének? Milyen szokatlanul kedves tőle, hogy rám hagyta az örömteli feladatot hogy közöljem veled a hírt! Már majdnem megkötöttük a végleges egyezséget Bohémiai Károllyal, akit nemsokára császárrá koronáznak. Isabellával fogsz utazni Csehországba, és egy esztendeig mellette maradsz mint társalkodónő. Ez talán elég idő lesz neki, hogy hozzászokjon a férjéhez, ő maga nem akart ilyen nehéz terhet rakni a válladra, de én őszintén hiszem, hogy a jelenléted sokat segítene neki, és így hozzájárulhatnál, hogy Csehország és Anglia szövetségét szorosabbra tudjuk fűzni.

Adele ettől végképp olyan fehér lett, mint a fal.

– Lady Adele, ha rosszul érzed magad, folytathatjuk később – mondta a király.

Adele reszketve felelt. – Nem, felség, egy perc és jobban leszek... Ritkán hallok manapság ilyen jó híreket.

– Akkor megértem, hogy így felkavart a dolog. Nem is tartóztatlak tovább. Csak annyit mondj még meg, hogy akkor számíthatok-e a szolgálataidra Csehországban, ahogyan atyád szolgált Franciaországban?

Adele képtelen volt kinyögni a választ. Nem bírta tovább, ájultan esett össze.

Sir John Chandos, aki a közelben állt, odaugrott, és felkapta. A karjában vitte vissza Isabella lakosztályába. A dajka azonnal utasította, hogy fektesse Adele-t az ágyra, aztán ráparancsolt, hogy távozhat is.

– Férfiembernek itt semmi keresnivalója!

Szegény Sir John sürgősen távozott. Amint kiment, a dajka elkezdte kioldani Adele fűzőjét, és hívta Isabellát is, hogy segítsen.

A megrémült hercegnő ügyetlenül babrált a csipkéekkel és szalagokkal. – De hát mi baja van? – faggatta a dajkát.

A dajka nem felelt, és kerülte Isabella tekintetét.

– Beszélj már! – förmedt rá a hercegnő.

A dajka konokul hallgatott. Adele, aki közben magához tért, megmentette szorult helyzetéből, és maga felelt. – Majd én

megmagyarázom – lehelte halkan. – Gyermekeket várok, Isabella, Alejandro gyermekét.

Isabella önkéntelenül keresztet vetett, Adele mozdulatát utánózva. Megdöbbsentette a vallomás –, hátrább lépett az ágytól, és a dajka gondjaira hagyta Adele-t Körbejárta a szobában, mint egy feldühödött macska. Először haragot érzett, amiért a legjobb barátnője így elárulta –, aztán irigységet, amiért ő hercegnő léte olyan magányos.

Miután kissé lecsillapodott, visszament az ágy mellé, ahol Adele a homlokán hideg vizes ruhával feküdt. – Jaj, Adele, és én azt hittem, mindennél jobban szeretsz engem! Mindenki közül, akik körülvesznek, rólad gondoltam volna utoljára, hogy cserbenhagysz!

Adele megpróbált felülni, de csak felkönyökölni tudott – Isabella, hogy kétkelhetsz bennem? Veled vagyok kisgyermekkorunk óta.

– De az irántam érzett szereteteden foltot ejtett az a szeretet, amit az istentelen spanyol iránt érzel. Először az apámat vont a befolyása alá, most meg téged is elragad tőlem!

– Ne ítélj meg ilyen szigorúan. Önként adtam a szerelmemet.

Isabella megfogta Adele kezét. – Nem való hozzád rangban. Nem érdemel meg téged. A legnemesebb ősektől származol, ő pedig egy közönséges spanyol!

Adele kezdett feldühödni, és védelmébe vette Alejandrót – Haragszol rá, mert szigorúan bánt veled, pedig megmentette az életünket. Nem látsz tisztán a haragod miatt. Ha úgy ismeréd, ahogyan én, egyáltalán nem találnád közönségesnek.

– Na igen, nem kétkem, hogy te jól ismered – vágta rá csípősen Isabella –, ahogy azt az állapotod is mutatja! – Aztán felpattant és elviharzott, otthagya a megdöbbsent Adele-t.

Isabella kétségbe volt esve. Ilyen hosszú útra nem vihetnek magukkal egy várandós nőt Arról már nem is szólva, Anglia királya csak nem küldhet egy idegen udvarba egy hajadont, aki gyermeket hord a szíve alatt?

Kate szakította félbe a töprengését, aki megrángatta a ruhája ujját Isabella ráförmedt – Mi az, mit akarsz?

– Isabella, mi baja van Adele-nek?

– Annak az átká sújtja, hogy nőnek született! Most pedig takarodj innen, ne nyaggass folyton!

Habár Kate hozzá volt szokva a nővére temperamentumához, meglepte a hevessege. Gyorsan pukedlizett, és forró könnyeit nyelve kimenekült.

Délutánra Adele arcszíne visszatért, és már a hányinger sem gyötörte. Isabella odament hozzá.

– Nem szeretnék haragban lenni veled – mondta. – Túl régóta vagyunk együtt, hogy bármi is közénk álljon. Meg tudsz bocsátani nekem?

– Jaj, Isabella... – Adele megkönnyebbült, hogy a hercegnő láthatóan megbánta a hevesességét. – Bármit megbocsátának neked. És szeretném, ha osztoznál az örömömben, mert bármilyen nehéz is a helyzetem, olyan boldog vagyok, mint még soha életemben! – Adele megragadta a hercegnő kezét. – Isabella, nem tudnál szólni az érdekemben a királynál? Segíts meggyőzni, hogy nem utazhatok el, és hogy Alejandro megfelelő férj a számomra!

Tehát őt választod, nem engem – gondolta Isabella keserűen. Elhúzta a kezét, és halkán azt felelte: – Jól van, megpróbálom. Ha ez boldoggá tesz.

Adele a hercegnő nyakába borult. Isabella bágyadtan elmosolyodott, aztán kibontakozott az ölelésből, és azt mondta: – Akkor próbáljuk fel a ruhát, amit Canterburyben viselni fogunk. Ma délután érkeztek meg, míg feküdtél.

Miközben az udvarhölgyekkel együtt próbálgatták az új ruhákat, Isabella vidámságot tettett. A lelke mélyén forrt a megaláztatástól, de a büszkesége nem engedte, hogy kimutassa. Mint egy sértett gyerek, némán forralta a bosszút, de mint ravasz hercegnő, megtartotta a terveit magának. Adele nemsokára meg fogja tudni, milyen súlyos árat kell fizetnie az árulásért Gondoskodni fog róla, hogy ez ne történhessen meg még egyszer.

Az előző napi dühöngő viharok után a kristálytisza ég azúrkéken ragyogott. A sáros utak állapotáról azonban nem sok jót lehetett elmondani. Alejandro azt tervezte, egyenesen a Towerba lovagol, és azonnal audienciát kér a királytól.

Ahogy közeledett Londonhoz, egyre kevésbé voltak láthatóak a vihar nyomai.. Úgy tűnt, a szélvihar, amely késleltette az indulását, a városban nem pusztított olyan hevesen. Ennek ellenére mindenfelé gyalázatos állapotok uralkodtak. Ha ez Anglia legszebb városa – gondolta Alejandro –, akkor milyenek lehetnek a szegényebbek? Útközben többször is megállt útbaigazításért, és elszomorította a város lakóinak elgyötört arca. Emberfeletti feladat lesz rendet rakni Londonban a pestis pusztítása után.

Áthaladt a mocskos, szűk utcákon. Hirtelen megtorpant, mert valami élénk színfoltan akadt meg a tekintete. Egy rongyos öregasszonyt látott elcsoszogni, a vállán élénkpiros kendővel. Pontosan úgy festett, mint Sarah anyó. Mit kereshet itt, ilyen távol a kunyhójától? De mikor Alejandro visszafordult, hogy utána nézzon, már nem látta sehol, és kapualj vagy egyéb rejtékhely sem volt, ahová behúzódhatott volna.

Zavartan nézegeti föl-le az utcán, de nem látott senkit. A lova idegesen toporzékolt, és Alejandro végül továbbindult a Tower felé.

A folyó és a Tower vizesárkának orrfacsaró bűze mit sem változott azóta, hogy először betette a lábát a városba, majdnem egy évvel ezelőtt, sőt inkább még rosszabb lett. Ez a szag is elég lenne, hogy távol tartsa a királytól az ellenségeit! – gondolta. Odabent minden szinte teljesen kihalt volt, egy-két őr lézengett csak az udvaron. Egyiküket megismerte, annak idején azok között volt, akik Windsorbába vitték. Leszállt a lováról, és odalépett hozzá.

– Légy üdvözlöve!

Az őr arca felderült, amikor megismerte. – Doktor! isten hozott! Örülök, hogy túlélted a hosszú és kegyetlen telet. Mi hozott a mi szép városunkba?

– A királlyal kell beszélnem – felelte Alejandro. – De miért ilyen kihalt itt minden?

– A király és kísérete tegnap ellovagolt – felelte az őr. – Gyönyörű volt a menet a sok hölgygel! A katedrálisba indultak, Canterburybe, az érsek beiktatására. Kevés szórakozásban volt részünk a pestis kezdete óta, mindenki nagyon vágyott már valami fényes ceremóniára.

– Isabella hercegnő és az udvarhölgyei is velük mentek?

– Velük, uram.

Tehát elszalasztottam őket – gondolta Alejandro. – Akkor azon nyomban utánuk indulok – mondta az őrnök. – Hol van a várnagy? Szeretnék egy térképet kérni tőle.

A várnagy azonban nem volt hajlandó megválni az értékes térképtől, még egy aranyért sem, úgyhogy Alejandro jól a fejébe véste az útvonalat, és elindult Canterbury felé.

24

Sarin előkereste az ősrégi fadobozt, és az ágy mellé vitte. Leült egy székre, és az ölébe fektette. Nagyon óvatosan felemelte a tetejét. Különös holmik lapultak benne, látszólag találomra összeválogatott apróságok. Egyenként előszedegette őket, és lerakosgatta az ágy melletti asztalkára. Magában el motyogta mindegyiknek a nevét, ügyelve a sorrendre. Visszafelé kell majd felhasználni őket, amit utoljára vesz elő, az lesz a legelső. Sokszor gyakorolta már. Amikor mindet kirakta szép sorban az asztalra, még egyszer ellenőrizte, hogy minden megvan-e.

– Most a könyvet – mondta hangosan az alvó Caroline-nak. Felállt a székről, és átcsoszogott a másik szobába. Megkereste a bőrfedelű könyvet, és magával vitte. Már bejelölte a kellő oldalt, azzal a madártollal, amelyet az anyja is használt. Az ágy szélének támasztotta a könyvet, és kinyitotta a bejelölt helyen.

Lassan olvasott, mert a gyertya alig adott fényt. De nem is volt rá szükség, amúgy is a fejébe véste már az utasításokat.

– Először a szalag – motyogta. Több szalagocska volt csomóba kötve egy kis zsinórral. Kilazította a csomót, és a szalagocskák széthullottak a takarón. Penészes szagot árasztottak, de az anyaguk még ép volt, nem rojtosodtak ki, és nem foszlottak szét. Caroline hálógégre és a takaróra tűzködte a piros szalagokat, aztán hátradőlt, és elégedetten megszemlélte. Az első lépés megvan, gondolta. – Ezt nézd meg, pajtás! – szólt oda hangosan a kutyának.

De a kutya nem ment oda. Talán alszik, gondolta Sarin. Visszatért a feladatához.

Egy üres dióhéjat fehér szalag ölelt körül. Merev ujjaival ügyetlenül bíbelődött a csomóval, amelyet előző nap ő maga kötött. Végül hosszas rángatás után kibomlott. Caroline melle fölé tartotta, majd a takaróra fektette. Hirtelen egy fekete pók szaladt ki alóla.

Sarin figyelte, ahogy eltűnik a takaró alatt. Második lépés. Az üres dióhéjat a szalaggal együtt visszarakta a dobozba. Hátha szükség lesz még rá, gondolta. Aztán lemorzsolt néhány morzsát egy darab száraz kenyérből, amely szinte porrá omlott a kezében. – Három morzsa a nagypénteken sült kenyérből – mormolta, és Caroline ajkához szorította a morzsákat. Harmadik lépés, gondolta.

És most a negyedik. Fogott egy kis rézgyűrűt, és Caroline ujjára húzta. – A leprások által koldult pennykből készült gyűrű...

Átfutott a fején, hogy vajon hol késlekedik Janie Crowe. Talán nem kapta meg az üzenetet? Felállt, és átment a másik szobába. Elhúzta a függönyt, és kilesett az éjszakába, hogy nem látja-e közeledő autó reflektorait.

- Magam is meg tudom csinálni – mondta szinte dacosan.
- Végül is annyit gyakoroltam... nem igaz?

A kunyhóban néma csönd honolt, a kutya nem volt sehol. Hangosan szólította a nevét, de az állat nem bújott elő. Az ajtóhoz ment, és kinyitotta, arra gondolt, talán véletlenül kint maradt Füttyentett egyet, és várt. Végül aggodalmasan becsukta az ajtót. Odament a kutya vackához, ahol az többnyire szundítani szokott, egy kopott pokrócon a sarokban. A pokróc azonban üres volt. Hiába nézett körül a szoba minden zugában, sehol nem találta a kutyát.

– Pedig itt kell lenned! – mondta hangosan. Nehéz lett volna bárhol is elbújni az aprócska kunyhóban. Sarin tovább keresgélt, mindent félretologatva és felemelgetve. Pár perc múlva bele is fáradt Visszaindult a hálósobába, nem hagyhatta tovább magára a beteget.

Ekkor megpillantotta az ágy alól kikandikálni a kutya farkának végét

– Hát itt vagy! – kiáltott fel megkönnyebbülten. – Mi az, megijedtél valamitől? Bújj elő szépen.

Sarin halkan füttyentett egyet; erre a jelre a kutya mindig

azonnal felpattant. Várta, hogy a fülét hegyezve kidugja a fejét, de az állat nem mozdult.

Sarin letérdelt mellé a földre, és az ágy alá benyúlva, a hátára fektette a kezét. A kutya még mindig nem mozdult meg. Pánikba esve kihúzta az ágy alól. Bozontos bundájára pormacs-kák tapadtak. Sarin önkéntelenül kezdte leszededetni. – Jaj, ne, édes Istenem, ez nem lehet... – Kezét a kutya félig nyitott szája elé rakta, remélve, hogy megérzi a leheletét, de hiába.

Valahol a távolban egy telefon csöngését hallotta. Nem vett róla tudomást, ott maradt a kutyával. Ugyis tudta, ki hívja. Ha felveszi, a nő magyarázatot fog kérni az üzenetre, és úgysem hinné el, amit mondana neki. Sokkal jobb lesz, ha idejön.

Düh és mérhetetlen fájdalom töltötte el. Gyöngéden simogatta a kutya fejét, másik kezével letörölgette a könnyeit. Aztán felemelte a kutyáját, a karjába vette, és csak ült a földön, az ágy végének támaszkodva.

A híd lábánál elterülő kis térre több villogó zöld lámpájú furgon érkezett nagy fékcsikorgással. A környező házak ablakaiban bámészkodó emberek gyorsan lehúzták a redőnyöket, amikor meglátták, mi folyik. Senki nem mert túlságosan kíváncsiskodni, ha a biopol a munkáját végezte.

Percekkel azután érkeztek, hogy a hídnál intézkedő rendőr értesítette a főhadiszállást Rosow hadnagy nagy szerencsének találta, hogy ilyen gyorsan akadt szemtanú, aki látta a körözött személyt.

A furgonok ajtaja kivágódott, és vagy harminc zöld ruhás rendőr sereglett ki belőlük. A terecske pillanatok alatt elnéptelenedett, a járókelők nagy ívben elkerülték a környékét is. A csapat több részre oszlott, Rosow gyors megbeszélést tartott minden csoport vezetőjével, aztán szétszéledtek a környéken.

Rosow a saját csapatát a híd alá vezette a lejtős töltésoldalon. A híd alatt megtalálták az ott élő hajléktalanok holmijait. Hogy képesek így élni? – tűnődött Rosow, miközben embereivel átvizsgálta a mocskos zugokat

Hajléktalant egyet sem láttak. – Valószínűleg tudták, hogy jövünk. Gyakrabban kéne erre járni, és kifüstölni innen őket!

A puskája csövével arrébb lökdösött egy-két holmit, bár maga sem tudta igazán, mit keres. – Hát itt nincs semmi – mondta végül, és intett az embereinek, hogy indulhatnak vissza a hídra.

Ezután elindultak arrafelé, amerre állítólag a rongyos öregasszony távozott, bár a rendőr, aki jelentette, azt mondta, nem biztos benne, hogy nem kanyarodott-e be valamelyik mellékutcába. – Egyszerűen eltűnt a sötétben – mondta Rosow kérdésére.

Rengeteg embert kikérdeztek útközben, míg végre akadt valaki, aki látta az öregasszonyt a kocsival, és rajta egy vörös hajú, eszméletlennek látszó nőt. Rosow rádión odaszólt a többieknek, és értesítette őket a nyomról.

Emberei élén elindult a domboldalon, amerre a szemtanú irányította őket. Mire felétek az emelkedő tetejére, alaposan megizzadtak nehézkes védőruhájukban. – Hogy a pokolban tolt fel itt egy kocsit egy eszméletlen nővel egy öregasszony? – kérdezte Rosow, de a többiek csak a vállukat vonogatták.

Amikor a mező széléhez és a résnyire nyitva álló, régi kovácsoltvas kapuhoz értek, érthetetlen módon úgy érezte, mintha hívogatná valami. Vajon mi lehet itt? – tűnődött. A sárban nyomokat vett észre, két párhuzamos, keskeny keréknyom húzódott a kaputól a mező közepe felé. Egy szikla mellett megszűntek a nyomok, aztán visszakanyarodtak. Miért jöttek volna erre a mezőre? – gondolta. Hiszen nincs itt semmi! Tanácstalanul sarkon fordult, és kiment a kapun.

A telefon csak csörgött és csörgött, de Sarin nem vette fel. Janie végül feladta, és kikapcsolta a mobiltelefont Csalódottan vissza dobta Bruce-nak, aki elkapta és zsebre vágta.

– Nem veszi fel – mondta Janie. – Pedig biztos, hogy tud valamit Caroline-ról. Különben miért keresett volna?

– Most mit akarsz csinálni? – kérdezte Bruce.

– Azt hiszem, oda kellene mennünk. Nem is tudom... fura alak az az öregember.

– Beszéltél a portással?

Janie bólintott.

Bruce ellenőrizte, jól lecsukta-e a csomagtartót, aztán be-

szálltak a kocsiba, és elhajtottak. Az utcák teljesen kihaltak voltak a hajnali órán, csak egy-két utcaseprőt láttak, akik ügyet sem vetettek rájuk. Bruce gyorsan hajtott, ide-oda kanyarogva a kis utcákon. Janie közben azon töprengett, milyen állapotban lehet Caroline.

– Nincs semmi okunk azt feltételezni, hogy kevésbé beteg, mint Ted volt. A pestis sokkal gyorsabban pusztít, mint a legtöbb betegség.

– De ne felejtse el, a professzorod szerint ez egy archaikus baktériumtörzs. Nem tudhatjuk, mennyire veszélyes. Ne lovalld bele magad az aggodalomba. Az is lehet, hogy sokkal jobban van, mint gondoljuk.

– Én nem hiszem. Jaj istenem, Bruce, ez szörnyű! Talán már halott is. – Janie a kezébe temette az arcát, és sírva fakadt. – Minden iszonyúan alakul, mióta csak megtaláltam azt az átkozott szövetdarabkát! Te vagy az egyetlen jó, ami történt velem.

Bruce egyik kezével elengedte a kormányt, és megfogta Janie kezét, aki hátradőlt az ülésen, és lehunyta a szemét. Közben a hídhöz értek. Bruce azon töprengett, Caroline hogyan tehetette meg ezt a hosszú utat, ha tényleg olyan rosszul van, mint gondolják.

Amikor Janie kinyitotta a szemét, már a mezőnél jártak. – Majdnem ott vagyunk – mondta, és irányítani kezdte Bruce-t. – Meg kell kerülni a mezőt, arra! – integetett. – A túloldalon van egy kis ösvény, amely a kunyhóhoz vezet.

Bruce ráfordult az ösvényre, aztán csikorogva fékezett, és megállt a bozótos szélénél. A kerekek alól makkok pattogtak szerteszét, hangosan kopogva az alvázon. Gyorsan kiszálltak, és elindultak a kunyhó felé.

Ahogy áthaladtak a két göcsörtös „tölgyfa között, megcsapta őket a metsző szél. Bruce összehúzta magán a zakóját, Janie pedig az arca elé kapta a kezét, mert belevágódtak a száraz falevelek.

– Honnan támadt fel ez a szél? Akkor is ilyen szeles volt erre felé, amikor ti itt jártatok?

– Nem, egyáltalán.

A tölgyfák között újabb szélroham tört rájuk, szinte hátra-

taszította őket. – Mintha nem akarná, hogy erre menjünk! – kiáltotta Bruce.

Janie dermedten megállt. – Bruce, én félek... – Csak állt a szélben, szorosan összehúзва magán a kabátját.

A férfi visszafordult, megfogta Janie karját, és magával húzta. – Gyere! – szinte torkaszakadtából kiabálnia kellett a szélsüvítésben. De Janie csak állt, a haját vadul cibálta a szél. – Nem bírok továbbmenni!

Bruce magával húzta, de Janie ellenállt. A szél őrjöngve tombolt és üvöltött körülöttük, jeges leheletétől egészen átfagytak. Janie meg akart fordulni, hogy elrohanjon, de Bruce elkapta a karját. – Most már nem fordulhatunk vissza! Mehetünk?

Janie bizonytalanul bólintott, és minden erejüket összeszedve nekifeszültek a szélnek. Amint áthaladtak a két fa között, a szél azonnal elpihent. Megálltak egymás mellett a langyos, nyugodt levegőben, és lesöpögették magukról a száraz leveleket és gallyacskákat, amelyek bogáncsként kapaszkodtak a ruhájukba és a hajukba, aztán megfogták egymás kezét, és a kunyhó ajtajához indultak. Janie kopogtatás nélkül benyitott, és óvatosan beléptek, lehúзва a fejüket az alacsony ajtófélfá alatt.

Megálltak az aprócska szobában, és némán körbenéztek. Bruce-t lenyűgözte a látvány. Meglepetten fűttyentett egyet – Mintha csak a középkorba csöppentünk volna! – mondta.

A házban minden furcsán ódon volt. A kőkandallóban lobogott a tűz, fölötte egy kampóra akasztva gőzölgő teáskanna lógott. Villanynak nem volt nyoma, csak lámpások és gyertyák világítottak. A modern civilizáció egyetlen jele egy régimódi, fekete, tárcsás telefonkészülék volt.

– Mintha visszaléptünk volna az időben – mondta halkan Bruce. A szobában félhomály uralkodott, de Janie-nek azonnal feltűnt, hogy minden mennyire más, mint amikor utoljára itt járt. – A múltkor nem volt ilyen rend – suttogta oda Bruce-nak. – Úgy festett, mintha tíz éve nem takarítottak volna. Most meg olyan, mint egy szentély. – Idegesen körbepillantott, hogy hol lehet a ház gazdája. – Vajon merre bujkál Sarin?

Tekintetét a nagyobbik szobából nyíló kis hálószoza felé vonzotta a kiszűrődő gyertyák fénye. Mint egy pille, ösztönösen

a fény felé indult, Bruce pedig követte. Megálltak a kisebbik szoba ajtajában.

Janie levegő után kapott. Az ágyon mozdulatlanul ott fekvő Caroline, vörös haja szétterült a párnán, a hálóingén piros szalagcsokrocskák virítottak.

Janie halkan felsikoltott, és a szája elé szorította a kezét - Jaj istenem, Bruce, elkéstünk!

Bruce az ágyhoz lépett. Alig ismerte meg Caroline-t. Az arca krétafehér volt, a nyaka körül, mint egy borzalmas gyöngysor, sötét, gennyes daganatok sora. A szája széle véresre repedezve, az ujjai, amelyek egy szárított gyógynövénycsokor köré kulcsolódtak, szinte lilák.

Janie félénken odalépett Bruce mellé. Amikor meglátta, milyen állapotban van Caroline, sírva fakadt. Odanyúlt, hogy megérintse, de Bruce visszarántotta.

Janie csak nézte Caroline-t, de nem őt látta, hanem a férjét és a kislányát. Mint egy tehervonat, olyan súllyal rontott rá megint a tragédia emléke. Ki akarta tépni magát Bruce kezéből. - Kérlek, eressz oda, meg kell érintenem, csak még egyszer!

Bruce még szorosabban tartotta. - Janie, nem mehetsz közelebb! Nem kockáztathatod meg, hogy elkapd!

Janie végül megadta magát, és Bruce karjába simult. Csak álltak szóltanul, egymásba kapaszkodva. A néma csöndben csak Janie halk sírása hallatszott, míg meg nem ütötte a fülüket egy halk nyögés a sötétből. Bruce meglepetten körbenézett, de nem látott senkit. Egy pillanatig hallgatózott, figyelte, melyik irányból jön a hang. Elengedte Janie-t, és az ágy végéhez lépett. A földön ülve meglátta az öregembert, aki egy mozdulatlan kutyát ringatott a karjában. Bruce odaszólt Janie-nek.

Janie letörölte arcáról a könnyeket, és odalépett. Leguggolt Sarin mellé, és megérintette a vállát.

- Mr. Sarin? - Az öregember csak ringatózott, előre-hátra, tudomást sem véve Janie-ről. - Mr. Sarin! - szólongatta Janie hangosabban.

Sarin üres tekintettel felnézett rá, aztán a felismerés halvány mosolya jelent meg az arcán. - Hát eljött - mondta. - Kicsit megemelte a karjában a kutyát, mintha oda akarná adni neki. - Nézze... elpusztult a kutyám.

Janie bizonytalan mozdulattal odanyúlt, és megérintette a kutya fejét Nem tudta, mit mondjon. – Rettenetesen sajnálom.

– A váratlan halál mindig olyan szörnyű...

Janie szeméből erre megint feltört a könnyáradat. – Igen, tudom, tudom... És most Caroline is....

Sarin csodálkozva nézett fel rá. – Dehát ő nem halott – mondta.

25

Isabella udvarhölgyei vidáman fecserészve csomagolták ki a holmijukat Az életük szürkén és eseménytelenül folyt a pestis kezdete óta, és most a fényes, új ruhák rég várt újdonságot jelentettek. Holnap pedig izgalmas lovagi tornák várnak rájuk. Alig tudták kordában tartani az izgatottságukat. Csak Adele nem vett részt az általános vidámságban, mert a gondolatát saját szorult helyzetén jártak.

– Az állapotod ellenére nem engedhetem meg, hogy ne vegyél részt az ünnepségeken – mondta neki Isabella. Ragaszkodott hozzá, hogy Adele megjelenjen –, azt állította, ez majd jót tesz a csüggedt hangulatának, és az ő örömét is fokozná a jelenléte.

Adele azonban látszólagos kibékülésük ellenére sem tudta elfelejteni, hogy a király Isabella kedvéért akarja elküldeni Csehországba. Nagy fájdalmat jelentett a számára, hogy már nem tud megbízni a hercegnőben, és egykor oly drága barátságukat keletlen bizonytalanság váltotta fel. Nem bízott benne, hogy Isabella valóban szólni fog atyjának az ő érdekében, és ez dühöt ébresztett benne iránta, akit egykor húgként szeretett.

Szörnyű gyanú rágott a bensejében, amit még magának is alig mert bevallani. Vajon valóban a király ötlete volt-e, hogy elküldjön, vagy inkább Isabella akarja megakadályozni a boldogságot, csak mert neki nem lehet benne része? – tűnődött.

A hercegnő úgy folytatta az ünnepségekre való készülődést, mintha barátságuk a régi lenne. Nem esett szó az eljegyzéséről, sem arról, hogyan akarja lebeszélni a királyt a terveiről.

Mindketten tették a dolgukat, és csak annyit beszéltek egymással, amennyit feltétlenül szükséges volt.

A dajka rezignáltan figyelte, mi történik. Mindig is tartott tőle, hogy Isabella képes a szívtelenségre. Elég volt arra gondolnia, a királyné milyen kegyetlenül bánt el Kate-tel; és Isabella nagyon is az anyja lánya volt.

Adele a háttérben maradt, míg a többi udvarhölgy Isabellát öltöztette. Köré csoportosultak, szalagokat kötözve, tűket tűzködvé, fodrokat igazgatva, míg végül Isabella ruhája, cipellője, ékszerei mind a helyükön voltak.

– Egy pillanat, még egy utolsó simítás! – kiáltott fel izgatottan, és beszaladt a hálókamrájába. Rövidesen a Térdszalagrend szalagjával feldíszítve tért vissza. Hosszú ruhája puha bársonyból készült, mély zafírkék színe ugyanolyan volt, mint a fejét ékesítő koronán csillogó ékköveké. A ruhadereket és ujjait ezüstszálból készült, finom hímzés díszítette. Ezüsttel szegélyezett, áttetsző fátyol omlott le lágy redőkben a hátán. Isabella felcsipentette a szoknyáját, és az udvarhölgyek körében kis kunco-gást keltve megmutatta hímzett, az orrán apró ékkövekkel kirakott, ezüst topánkába bújtatott kecses lábát.

Az udvarhölgyek tapsban törtek ki. Mindegyikük hasonlóan ékes, de azért nem ennyire fényűző ruhát viselt, Isabella ajándékaként. Mind megcsodálták a ruha mesteri részleteit, Adele kivételével, aki csendben üldögélt; gyötörte a hányinger és az egyre fokozódó ellenszenv, amit Isabella iránt érzett.

A hercegnő számára nem maradt észrevétlen megvető arcki-fejezése. Odasétált hozzá az udvarhölgyek gyűrűjéből. Mire odaért, néma csend lett Megállt Adele előtt, akinek arca megint olyan sápadt volt, mint gyolcs ruhaválla. Isabella kecsesen megpördült A szoknyája halk suhogással követte. Adele nem szólt semmit.

Isabella gyanakvóan felvonta a szemöldökét – Szokatlanul csendes vagy, Adele. Még mindig rosszul érzed talán magad?

– Még rosszabbul – felelte Adele –, mert a szívem is majd megszakad.

Isabella kíváncsian nézett rá. – Nem értelek.

– Pedig te tehetsz róla, értened kell – felelte Adele halkan.

– Ugye, nem a király ötlete volt, hogy veled küldjön Csehországba? Miért lenne ez neki érdeke? Csak te találhattad ki.

Isabella arcáról lehervadt a mosoly. – Most ne beszéljünk erről, drága barátnőm, ma ünnepelünk!

– Ugyan, mit ünnepelnénk? – kérdezte Adele keserűen. –

Miféle csodálatos dolgok történtek, hogy ünnepelnünk kellene? Eljegyeznek egy férfival, akit nem szeretsz, engem pedig akaratom ellenére, a te kedvedért, elválasztanak attól, akit szeretek. Mégis, mit ünnepeljünk?

– Adele, ezt majd máskor megbeszéljük.

Adele-ből kirobbant a harag. – Nem lesz rá más alkalom, mert most azonnal itthagynom az udvart!

Isabella megdermedt, és azt felelte: – Megtiltom. Az apám is meg fogja tiltani!

– Pokolba veled meg az apáddal!

Isabella nagy csattanással pofon vágta Adele-t, aki csak állt, az arcára szorított kézzel, és könnybe lábadt szemmel. Isabella elmosolyodott, és hűvösen azt mondta: – Lady Throxwood, még nem mondtál véleményt a ruhámról. – Mereven Adele szemébe nézett – Nem találsz tetszetősnek?

Adele viszonzta a tekintetét, és Isabellát megszégyenítő gúnnyal azt mondta: – Hercegnőm, leírhatatlan vagy.

Adele elégedetten vette tudomásul a haragos kifejezést Isabella arcán. A hercegnő fuldoklott a dühtől, és felemelte a szoknya szélét, mintha indulni akarna. De mielőtt elfordulhatott volna, Adele nem bírta tovább elfojtani a kínzó hányingert, összegörnyedt, és nagy szerencsétlenségére épp Isabella szoknya szegélyét és cipőjének orrát sikerült elcsúfítania.

Aközben áthaladt a felvonóhídon Canterbury várába, Alejandro látta, hogy az ácsok épp állványokat emelnek a nézőknek a közeli mezőn, ahol a lovagok megcsillogtathatják majd merészségüket a fényes közönség előtt. Adele mesélt neki a lovagi tornákról, egyik utolsó együtt töltött estéjükön.

Alejandro elmondta a kapuőrnek, hogy kicsoda, mire ő az őrség kapitányához irányította, aki tudja, hol található a király. Alejandro csak a nyeregtáskáját vitte magával, lovát otthagya egy oszlophoz kötve, és utasította a lovászfíút, hogy egyelőre hagyja ott, csak akkor vigye az istállóba, ha ő szól neki.

– Attól tartok, a király kint gyakorlatozik a katonáival – mondta a kapitány. – Csak holnap lehet audienciát kérni tőle.

– Nincs itt egy miniszter, aki fogadhatna? Arról hozok hírt, hogy vidéken újból felütötte fejét a pestis.

A kapitány álla leesett a megdöbbenéstől. – A hétszázát! – kiáltott fel. – Akkor ez valóban nem várhat. Gaddesdonnal kell beszélned. Ő a királyi család orvosa, épp most tért vissza Eltham várából, ahol a kishercegekre vigyázott. Ő tudni fogja, mi a teendő.

Alejandro a király lakosztályának előszobájában találta meg eddig csak hallomásból ismert kollégáját. Bemutatkozott neki, és közölte, hogy sürgős ügyben jár.

– Á, igen, Hernandez doktor! A király nagyon dícsérőleg szólt az orvosi képességeidről. Nagy megtiszteltetés, hogy találkozhatom veled.

– Az én számomra megtiszteltetés a találkozás – viszonzotta Alejandro a bókot.

Ezután azonnal a tárgyra térve elmondta, miből gondolja, hogy a pestis újból fenyegethet, és előadta az elméletét is, hogyan gyógyíthatók a betegek. – A levelemben mindent részletesen leírtam őfelségének. Bizonyára megmutatta kegyelmednek.

– Valóban – felelte Gaddesdon. – De kérek, meséld el azért. – Úgy tett, mint aki nagyon figyel, időnként komolyan bólogatott.

Alejandro végül azzal fejezte be: – Jó okom van azt hinni, hogy ezek az esetek egy újabb nagy járványhullám kezdetét jelenthetik. Európában is éppígy történt, naponta több mérföldet is haladt előre a ragály, míg el nem érte a tenger partjait.

Gaddesdon kis ideig hallgatott – Hernandez doktor – kezdte aztán –, véleményünk szerint a néhány elszigetelt eset, amelyről beszámoltál, nem elég ok arra, hogy pánikot keltsünk a nép körében. Edward király nagyon fontosnak tartja, hogy a dolgok visszatérjenek a rendes kerékvágásba, amilyen hamar csak lehet, mert a kincstár bevételei igencsak megcsappantak a tavalyi év eseményei miatt. Háborúban állunk, és amint bizonyára te is tudod, ez költséges vállalkozás. Attól tartok, nem tehetünk semmit, amíg nincs a kezünkben valami szembetűnőbb bizonyíték.

– Nem elég egy egész kolostornyí szerzetes halála? És a kilenctagú családé?

– Honnan tudhatjuk, hogy a kolostorban a szerzetesek nem még tavaly ősszel haltak meg, csak nem volt, aki eltemesse őket?

– A nemrégiben történt halál szaga terjengett

– A halál szaga mindig borzalmas. Nem hiszem, hogy a legérzékenyebb orr is meg tudná különböztetni, hogy régi-e vagy friss.

– Na és a gyógymód? Támogatni fog a király a kísérleteimben?

– Őfelsége azon a nézeten van, hogy szentségtörés lenne tovább gyalázni azoknak a holttestét, akik amúgy is annyit szenvedtek. En semmilyen betegségnél nem hallottam még hasonló gyógymódról, és kétlem, hogy használna. De a király még megfontolja a dolgot. Türeelmesnek kell lenned.

A nem várt meg nem értés megdöbbenetette Alejandrót Dühös volt, amiért Gaddesdon nem támogatja. – Személyesen fogom megbeszélni a dolgot a királlyal, amint visszaérkezett.

– Természetesen, ha kívánod – felelte hűvösen Gaddesdon.

– De ma este nagyon elfoglalt lesz, többeket lovaggá üt, úgy hallom, uraságodat is. Engedd meg, hogy elsőként gratuláljak, bizonyos vagyok benne, hogy kiérdemelted. De ami a pestis ügyét illeti, szerezz több bizonyítékot, és akkor a király is készséggel meghallgat.

Alejandro nem tudta, mitévő legyen. Legelőször is meg kell találnia Adele-t, aki szokásos bölcsességével talán tud majd valamit tanácsolni.

26

Janie megragadta Sarin vállát, és jól megrázta. – Hogy érti azt, hogy nem halott? – kiáltott fel hitetlenkedve.

Sarin visszahőkölt, megijesztette a kitörés. Össze volt zavarodva, ő azt hitte, a nő örülni fog, de úgy festett, mintha haragudna valami miatt. Megismételte: – Nem halott – A hangja

saját maga számára is távolinak tűnt. – Valamit most tennem kellene, de nem emlékszem, mit. Olyan fáradt vagyok...

Janie már Caroline ágya mellett állt, és a mellére szorította a fülét.

– Ver a szíve! – A kezébe fogta Caroline megfeketedett kezét, és kitapintotta a pulzusát. Alig volt érezhető, szabálytalanul lüktetett.

– Mr. Sarin! – kiáltott fel. – Szükségem lesz egy-két dologra. Törülközőkre, forró vízre, szappanra, egy éles ollóra...

Mielőtt befejezhette volna, Sarin közbevágott. – Azok nem segítenek.

– Hogyhogy nem segítenek? Orvos vagyok, tudom, mit beszélek!

Sarin rámeredt. Janie-t meglepte, milyen átható a tekintete.

– Maga nem tehet semmit, hogy megmentsen. Ez az én feladatom. Épp belekezdtem, amikor a kutyám elpusztult – mondta könnybe lábadt szemmel.

– Nem értem... – rázta a fejét Janie.

– Egész életemben erre a pillanatra készültem. Hatszáz éve megjósolták, hogy a kór egy nap újból fel fog támadni a földből, és elárasztja a világot. – Összeráncolta a homlokát. – Ezért nem engedhettem, hogy felássák a földet, tudtam, hogy ez fog történni...

Janie-ben felmerült az emlék, a hideg borzongás, amely azon az éjszakán átfutott rajta. Miért is nem hallgattam arra a rossz előérzetre? – gondolta.

– Édes Istenem, az én hibám... – mormolta.

– Hatszáz éve mindig lakott valaki itt, ebben a kunyhóban, az anyám így mesélte, és őrizte ezt a mezőt. Gondoskodott róla, hogy az eltávozottaknak, akiket egykor ide temettek, ne zavarják meg a nyugalmaikat

– Az eltávozottak? Nem értem, milyen eltávozottak?

– Mi tudtuk, hogy eljön újból... Vártunk rá, és most itt van...

– Ki az a mi? – kérdezte Janie értetlenül.

A kérdései összezavarták Sarint. Érthetetlenül motyogott valamit Aztán eszébe jutott a könyv.

– Várjanak, megmutatom.

Átment a másik szobába, fogta a málladozó, dohos pergamenkötetet, és áhítatos tisztelettel átadta Janie kezébe.

Janie gyorsan belelapozott, próbálta kisilabizálni az ősrégi írást. Sarin rászólt – Legyen vele óvatos. Az anyám adta nekem.

– Visszavette a könyvet, és óvatosan lapozgatva megkeresett benne egy helyet. – Ez az, itt nézze meg.

Janie tovább lapozgatta a megbámult, ősi lapokat. Közben Sarin beszélt, egyre nyugodtabb hangon, és egyre magabiztosabban. – Az anyám volt a legutolsó a sorban. Előtte az ő édesanyja, előtte a nagynnyja, előtte a dédanyja... És így tovább a legelső ősnnykig.

Az utolsó három lapra fényképek voltak beragasztva, előtte csak rajzok szerepeltek. Mindegyik alatt egy név állt: Sarah. A legutolsó képen Sarin anyja, fiatal nőként. Mosolyogva eltakarta szemét a nap elől. Harmincas évekbeli ruhát viselt, a karjában egy kisgyermek – kétségtelenül Robert Sarin.

Tehát neki nem lánya született? – gondolta Janie.

Sarin mintha olvasott volna a gondolataiban. – Mindegyikük gyógyító javasasszony volt Őrizték a gyógymód titkát, míg eljön az ideje, hogy újból szükség legyen rá. Az anyám megkeseredetten halt meg, mert nem volt lánya, akinek továbbadhatta volna a titkot.

– A gyógymód titkát?

Sarin kivette a könyvet Janie kezéből, és az elejére lapozott.

– Látja? Élt egyszer hajdanában egy orvos, valamikor nagyon-nagyon régen. Az övé volt ez a könyv. Ő tanulta meg a gyógymódot az ősnnyktől, egy Sarah anyó nevű asszonytól. Mindent leírt ide. így maradt fenn, és anyáról leányra szállt.

Janie közbevágott – Akkor meg tudja gyógyítani Caroline-t?

– Hát persze! – felelte Sarin izgatottan. – Már bele is kezdek. Nézzék csak, itt van minden a könyvben.

Janie hangja megremegett. – Nem túl késő?

Sarin lehajtotta a fejét – Nem tudom. annyira szégyellem magam. Ezt tanultam egész életemben, de most nagyon félek, hogy kudarcot vallok.

Janie lassan megértette, hogy Caroline sorsa ennek az együgyű öregembernek a kezében van. Vegyes érzelmek öntötték el, az együttérzés és a harag keveréke. Gyöngéden azt mondta:

– Ne legyen olyan szigorú önmagához. Még próbálkozhat!

– Nem tudom... – felelte Sarin kétségbeesett hangon. Janie erősen megragadta a vállát, és határozottan ráförmedt: – Meg kell tennie. Muszáj!

Sarin csak nézett rá, majd felsóhajtott. – Hát jó. Megpróbálom, de lehet, hogy már késő.

Janie megragadta Sarin karját, és áthúzta a másik szobába, ahol Bruce Caroline-re vigyázott. – Bruce, Mr. Sarin tud egy...

Bruce félbeszakította, és felemelte a kezét. – Sss! Nézd... – Caroline-ra mutatott

Caroline szeme nyitva volt. Követte Janie-t, aki odalépett az ágya mellé.

– Caroline, hallod, amit mondok...?

– Nem hiszem, hogy hallaná – mondta Bruce. – Beszéltem hozzá, míg a másik szobában voltatok, de nem felelt Mintha valami transzállapotban lenne.

Janie Sarinra pillantott. – Ez mit jelenthet? Az öregember reszketve az ágy mellé lépett – Azt hiszem, jobb lesz minél előbb munkához látni.

27

Amikor Alejandro bekopogott Isabella lakosztályának ajtaján, az ajtó azon nyomban kivágódott, és ott állt maga a hercegnő, teljes díszben, az arcán füstölgő haraggal.

Amikor meglátta Alejandrót, nagy szemeket meresztett – Te vagy az? – sziszegte. – Azt hittem, a mosónő, az a lusta dög! De nem lep meg, hogy ilyen váratlanul felbukkantál. Nem is baj, hogy itt vagy, úgyis te tehetsz mindenről! Nagyon sok van a rovásodon! – A ruhája szegélyére mutatott, és kidugta alóla a cipője orrát, amelyen csúf folt éktelenkedett

Alejandro még mindig szinte reszketett a dühtől a Gadesdonnal folytatott beszélgetés után. – Adele-t szeretném látni – mondta. – Azonnal beszélnem kell vele. Nem értem, hogyan lehetnék én az oka annak, hogy a cipellőd ilyen balsorsra jutott.

– Akkor kövess, és talán megérted – parancsolta a herceg-

nő, és a hálókamrába vezette. – Ott fekszik a szeretőd. Ahogy látod, rosszul van. És ez a te hibád!

Alejandro nem értette, mit akar mondani. A baldachinos ágyon ott feküdt Adele, sápadtan, bágyadtan. Szemmel láthatóan nagyon rosszul volt Alejandro odarohant hozzá. Közben a feldúlt hercegnő tovább zsörtölődött, fel-alá járkált, és a kezét tördelte.

– Szerettem őt, mindig azt hittem, szívbéli jó barátnőm, és most elárult, elhagyott, abban az órában, amikor legnagyobb szükségem lenne rá. Azzal fenyegetőzik, hogy itt hagyja az udvart, azért, mert téged szeret, pedig ez a szerelem csak bajt hozott rá! Hová lett a hűsége irántam és a családom iránt? Pedig én mindig hűséges voltam hozzá!

A szálnalmas kitörés csak halk zsongásként jutott el a háttérből Alejandrohoz, aki el volt foglalva Adele-lel. Csak amikor megütötte a fülét az, hogy „a te buja vágyaid miatt” és „az ő állapotában”, akkor kezdett jobban odafigyelni, mit beszél Isabella. Hirtelen odafordult hozzá, és félbeszakította.

– Mit mondtál az állapotáról?

– Úgy látom, tréfás kedvedben vagy, monsieur. Te vagy az orvos, nem én! Adele áldott állapotban van. Azt állítja, a te gyermekedet hordja a szíve alatt.

Alejandro felállt az ágy mellől, ahol térdelt, és szembefordult Isabellával. – Gyereket vár?

– Úgy bizony – szólt közbe a dajka. – Én magam állapítottam meg, semmi kétség. Valamikor ősszel fog megszületni.

Alejandro a dajkára nézett, az arcán végtelen szomorúsággal. – Nem kételkedem, hogy amit mondasz, igaz, de attól tartok, Adele-nek ennél komolyabb baja is van.

Gyöngéden felemelte Adele állat, és a halvány, de azért észrevehető kékes elszíneződésre mutatott Kate, aki eddig egy szék mögött rejtőzött, odarohant, és Alejandro nyakába vette magát.

– Jaj, doktor, kérlek szépen, gyógyítsd meg, ahogy engem is meggyógyítottál!

Isabella és a dajka döbbsen felkapták a fejüket, és Alejandrora meredtek, magyarázatra várva.

– Meggyógyítottad? – kérdezte Isabella. – Aztán Kate-hez fordult – igazat beszélsz? Beteg voltál, és kigyógyultál a kórból?

Alejandro szótlánul állt, nem tudta, mennyit merjen elmondani. Isabella rettenetesen fel volt dűlva, és az volt az érzése, úgysem hallgatna a józan beszédre.

Kate azonban izgatottan felkiáltott: – Igen, igen, igaz! Két hétig betegen feküdtem, aztán adtak egy nagyon rossz ízű orvosságot, és láthatod, hogy meggyógyultam!

– Ki adta az orvosságot? – kérdezte Isabella.

Alejandro lehajtotta a fejét, és halkán válaszolt. – Én és Adele. Amikor meglátogattuk Kate édesanyját, Kate is beteg lett. Egy javasasszonytól megtudtam, hogy van rá gyógymód. Kipróbáltuk, és meg tudtuk menteni az életét. Ezért tértünk vissza olyan megkésve.

– És Adele nekem nem mondott erről semmit! – Isabella mozdulatlanul fekvő barátnőjére pillantott, és felzokogott. Könnyes szemmel fordult Alejandrohoz. – A te utasításod volt, hogy hallgasson?

– Megegyeztünk, hogy jobb lesz elhallgatni a történeteket. Féltettük Kate-et.

Isabella arcára mélységes fájdalom ült ki. – Milyen kegyetlen csalás! – kiáltott fel keserűen. Az arca majdnem olyan sápadt lett, mint Adele-é. – De bölcs voltál, amiért titokban tartottátok. Ha az apám megtudja, nem engedte volna, hogy Kate visszatérjen a várba. Most azonnal beszélnem kell vele! – Kate-re nézett, és szigorúan azt mondta: – Nem léphetsz ki ebből a szobából, míg nem intézkedtem.

A dajka, aki eddig szóhoz sem jutott a megdöbbenéstől, végre megszólalt – Meg tudod gyógyítani Lady Adele-t is?

– Csak a jó ég tudja, hogy nem késtem-e már el vele. De mindent megteszek. – Adele-hez fordult, és lágyan a hasára fektette a kezét – Attól félek, a gyermeket el fogja veszíteni. Ez a kór elpusztít mindent, ami szent és jó.

Körbepillantott, valami edényt vagy üveget keresve, amelyben vizet hozhat a forrástól. Meglátott egy nagy üveg illatos rózsavizet Felkapta, és gondolkodás nélkül a padlóra locsolta.

– Talán ez elnyom valamennyit a betegség szagából – mondta keserűen. – Szükségem van rá, hogy gyógyvizet hozzak benne. Nincsenek nálam a szükséges szerek, el kell lovagolnom. Sietek vissza.

Mielőtt kilépett volna az ajtón, még visszafordult, és azt mondta a könnyes szemű hercegnőnek: – Imádkozz, hogy életben maradjon, és lehessen még gyermeke.

Amikor Alejandro sietősen kiszárgult Isabella lakosztályából, az udvarhölgyek izgatott suttogással találgatták, mi történhetett. Kisvártatva Isabella is kijött a hálósobából, és becsukta maga után az ajtót – Látjátok, a férfiak milyen fejvesztve menekülnek a női bajoktól? Még egy tanult orvos is – mondta a hölgyeknek.

– Ne szóljatok senkinek erről. Nem szeretném, ha pletyka lenne belőle. Menjetek a dolgokra, és felejtsetek el, amit láttatok!

A hercegnő visszament a hálókamrába. Kate és a dajka az ablak előtt ültek egy padon, átölelve egymást, és mindketten sírtak. Isabella a szoba túlsó végében maradt, olyan messze Adele-től, amennyire csak lehetett. A hangjában sötét gyanakvással megkérdezte a dajkát – Te tudtál erről az árulásról?

A dajka ijedten felelt. – Lelkem üdvösségére mondom, hercegnőm, nem tudtam semmiről!

Kate is igazolta a dajkát. – Csak én, a doktor meg Adele tudtunk róla.

– Maradj itt a gyermekkel – parancsolta a hercegnő, és fenyegető pillantást lövellt a reszkető dajkára. – Segítesz a doktornak, ha visszatért. Én és az udvarhölgyek jobb, ha minél távolabb maradunk. Nekik nem szabad tudniuk semmiről, még eljárna a szájuk. Ha te is elkapod, az csak az Isten jogos büntetése lesz! Meglátjuk, az apám mit fog szólni ezekhez a szerencsétlen eseményekhez.

A kandallópárkányon álló szelencéből kivett egy kulcsot, aztán széleseben távozott, bezárva maga után az ajtót.

28

Janie és Bruce mindent megtettek, amit Sarin mondott nekik, oldalról oldalra pontosan követve a könyvben leírt rituálét. Sorra felhasználták a tárgyakat, amelyek az asztalon heverték. Az

egész hátborzongató furcsasága ellenére Janie és Bruce egyetlen pillanatra sem vonták kétségbe a kellemetlen szagú szerek hatását. Néha bizonytalanzkodó pillantásokat váltottak, de azért megtették, amit Sarin mondott. Janie megbabonázva figyelte az öregembert, aki a saját állapotáról megfélekezve szinte önmaga fölé nőtt.

Mire a gyertyák csonkig égtek, és odakint pirkadni kezdett, Sarin kifogyott a tudományából, mindent megtett, amit tehetett. Caroline szeme továbbra is nyitva volt, és habár néha-néha pislantott egyet, mást nemigen csinált. Fájdalmasan nyilvánvaló volt, hogy nem javult az állapota.

Sarin leroskadt a székre. Janie szégyenkezést és tehetetlenséget látott az arcán. – Nem használ – mondta. – Nem értem....

– De még nem fejezte be – mondta Janie idegesen. – Vagy igen?

Sarin halálosan kimerült volt, fáradt teste nem vágyott másra, csak alvásra. Ha Caroline nem fekszik ott, azonnal elnyúlt volna az ágyon. Édes álom – gondolta. Milyen jó is lenne! Gyengén megrázta a fejét Janie kérdésére válaszul. Lehunyta szemmel azt mondta: – Még egyvalami hátra van. De előbb pihennem kell egy kicsit. – Csak egy perc, aztán befejezzük...

Janie aggodalmas pillantást vetett Bruce-ra. Kinyújtotta a kezét, és megérintette az öregember vállát – Mr. Sarin... Azt hiszem, most nem lenne jó abbahagyni. Utána pihenhet, amennyit csak akar, nem fogjuk zavarni.

Az öregember nem felelt. – Mr. Sarin.... – mondta Janie, és megint a vállához nyúlt.

Sarin érezte a lágy érintést, de csak egyetlen pillanatra, aztán mintha elsodródott volna valahová nagyon messzire. Egy mezőn volt, az anyja nyomában szökdécselt, aki gyógyfüveket gyűjtögetett a kötényébe. A nap magasan járt az égen, és vakítóan ragyogott, mert nyár dereka volt. Minden buján zöldellt, bogarak zümmögtek lustán körülöttük, és ő kinyújtotta a kezét, hogy elkapjon egyet. Vidáman felkacagott, és összezárta a tenyerét egy kis fehér lepke körül, aztán odaszaladt az anyjához, hogy megmutassa neki. Széttárta a kezeit, és a lepke lustán elröppent, mintha észre sem vette volna a rövid fogságot.

Az anyja rámosolygott. Fiatal volt és gyönyörű, és szeretet

sugárzott belőle. A karjába kapta és megpördült vele, körbe-körbe. Ő lehunyta a szemét, de a nap átsütött a szemhéján is, meleg fénnel ragyogva.

Aztán vakító fehér fény árasztott el mindent, az öröm tiszta fénye, és ő boldogan belevetette magát.

29

Alejandro lóhalálában vágatott, majdnem elsodorta a szerencsétleneket, akik útjába kerültek. Könnyörtelenül ostromozta a lovát, és az egyébként félnapos utat három óra alatt tette meg. Nemsokára már ott is volt a göcsörtös tölgyfáknál. Tajtékzó lova fáradtan horkangatott, de Alejandro nem törődött vele. A famatuzsálemek között áthaladva, a tisztásig vágatott. Ott leugrott a lováról, és a kunyhóhoz rohant, de előtte hirtelen megtorpant. Rámeredt a kiszáradt helyre, ahol előző látogatása alkalmával a forrás bugyogott: most csak egy kis sár jelezte a hűlt helyét. Még érezhető volt ugyan a kellemetlen, kényszerű szag, de a sárgás víz kiapadt. Visszarohant a lovához, a nyereg-táskából kivette a könyvét, és kétségbeesetten odalapozott a kúra leírásához.

Mielőtt még meglátta volna az öregasszonyt közeledni, meghallotta a lépéseit a háta mögött.

Hátrafordult. Sarah anyó rámosolygott. – Megint a segítségemre van szükséged, doktor?

A vállán még mindig ott volt a vörös vállkendő, ezen a meleg napon is, és egyértelműen elárulta, hogy ő volt az, akit Alejandro a városban látott.

– Miként lehetséges, hogy nemrég még Londonban voltál, most meg itt vagy?

– Ráérsz ilyen hiábavaló fecsegésre, vagy inkább térjünk a sürgős dologra, ami miatt jöttél?

Sarah anyó sarkon fordult, és bement a kunyhóba, aztán rövidesen visszatért egy üveggel, benne a sárga folyadékkal, és átadta Alejandrónak.

Alejandro letette a kezéből a könyvét a földre, és átvette az üveget. – És a por? – kérdezte.

– Már csak egészen kevés van belőle. Épp készítettem, amikor megérkeztél. Holnap tudok többet is adni. – Sarah anyó átnyújtott egy kis zacskót Alejandro gyorsan kinyitotta. Amikor meglátta, milyen kevés van benne, kétségbeesetten pillantott az anyóra.

– Ilyen kevés?

Az öregasszony szomorúan felelt – Nem tudom megmondani, használni fog-e. Egyetlen szemcsét se pazarolj el belőle. Ne hagyj, hogy kiköpje, mindennek benne kell maradnia a szervezetében.

Alejandroba rossz előérzet hasított. Nem fog sikerülni! Szinte megtántorodott a felismerés súlyától. Sarah anyó a karjára tette a kezét, és az érintéstől mintha visszanyerte volna az egyensúlyát.

A szavai éppolyan gyöngédek voltak, mint az érintése, és erőt adtak. – Hatalmadban van, hogy megtedd, amit meg kell tenned. Az erőd nem fog cserbenhagyni, amikor igazán szükséged van rá. De a dolgok ritkán történnek úgy, ahogy számítunk rá. Ne akarj egyedül megtenni mindent, Segítségre lesz szükséged.

Alejandro a kezében lévő tárgyakra pillantott: ez volt az egyetlen reménysége, hogy megmentse a nőt, akit szeret. Az öregasszonyra emelte tekintetét, és megkérdezte: – Sikerrel fogok járni?

Sarah anyó nem nézett a szemébe. – Hiszem, hogy egy életet meg fog menteni a szer. Most menj, én többet nem segíthetek.

Amikor Alejandro ellovagolt, az öregasszony akkor vette észre, hogy a bőrfedelű könyvet otthagyta a forrás mellett a földön, ahová lerakta.

Mindegy. Ha sikerrel jár, enélkül is sikerrel jár. Felvette a könyvet, és magával vitte a konyhába. Belelapozott, és elolvasta a feljegyzéseket Végül úgy döntött, megtartja. Nála jó helyen lesz.

Amikor Alejandro estére visszaért a várba, minden szinte teljesen kihalt volt. Isabella lakosztálya előtt egy őr strázsált. Amikor az orvos megérkezett, az őr átadott neki egy kulcsot, aztán sietősen távozott.

Alejandro belépett az előszobába, de üresen találta. Eszébe jutott, hogy a király ma vacsorát ad az új érsek megérkezése alkalmából, valószínűleg az egész udvar ott van. Nem is baj, legalább senki nem fog zavarni – gondolta.

Amikor belépett a hálókamrába, a dajka és Kate felpattantak, és elé siettek. Alejandro ki rakosgatta az asztalra a szükséges szereket.

– Hogy van Adele? – kérdezte aggódva.

– Csak nyögdécsel, és a karját dobálja, de nem beszél. Vért is, attól félek, elveszítette a kisbabát.

Alejandro szívébe úgy hasított gyermekének elvesztése, mint a nyilak Matthews testébe. Alig tudott megszólalni, remegett a hangja. – Fogd ezt a folyadékot meg a port, és keverd össze őket valami tálban. Vigyázz, egy cseppet se lötytints ki, attól félek, így is nagyon kevés.

A dajka hamarosan visszatért, egy tálkában a sárgásszürke péppel, elfintorítva orrát a szagától.

Alejandro lágyan megtörölgette Adele homlokát, és átvette a tálkát a dajkától. Visszariasztotta a gondolat, hogy Adele szájába kell erőltetnie az undorító kotyvalékot. Közelebb hajolt hozzá, és a fülébe suttogott: – Ha meggyógyultál, szerelmem, a legédesebb finomságokat esszük majd, és elfelejtetted ezt a szörnyűséget, de most muszáj lenyelned!

A dajkához fordult és azt mondta: – Most segítened kell. A szájába rakom az orvosságot, neked pedig be kell fogni. Bármit csinál is, ne hagyj, hogy kinyissa a száját, míg le nem nyelte!

A dajka idegesen bólintott.

– Készen vagy? – kérdezte Alejandro.

Egy kanálnyit Adele szájába rakott az undorító pépből, aztán együttes erővel befogták az orrát és a száját. Adele meglepő heveséggel küzdött ellene, az öreg dajka nem bírta vele. Ahogy elvette kezét a szájáról, Adele az egészet kiköpte, alig néhány csepp maradt a nyelvén. A szája sarkából sárgás nyál csordult a patyolatfehér hálóingre.

– Megpróbáljuk még egyszer – mondta Alejandro.

Most sikerült egy keveset lenyeletniük vele, de egy perc múlva az egészet kihányta a takaróra. Alejandro kétségbeeset-

ten lehúzta, és félredobta. A vékony hálóinget átáztatta a verejték, rátapadt Adele karcsú testére.

Újra és újra megpróbált belédiktálni egy-egy kanálnyi gyógyszerből, de Adele minden alkalommal ellenállt. Ahogy elvette a szájáról a kezét, azonnal kiköpte.

Alejandro megverten és reményvesztetten leroskadt egy székre az ágy mellett. Csak ült és várt, tehetetlenül, reménykedve, hogy Adele mégis meggyógyul, bár a józan esze azt súgta, hogy semmi remény. Fogta a kezét, érezte, hogy csak úgy tüzel a láztól, és próbálta a szeretet hatalmas erejével visszahozni az egészségét.

A hold már rég felkelt, amikor Adele utolsó lélegzete elszállt. Mozdulatlanul feküdt, az arcán a szenvedést felváltotta a halál nyugalma. Alejandro sokáig ült még ott, a karjában Kate-tel, ismét magányosan és megtört szívvel.

30

A kimerült emberek Rosow irányításával visszatértek a domb aljába. A hadnagy utasította őket, hogy még egyszer vizsgálják át a környező utcákat. Utáneztek minden nyomnak, amit az ijedt környékbeliektől kaptak, de eredménytelenül, egyetlen információ sem bizonyult hasznosnak. Egy-két hajléktalant rövid időre őrizetbe vettek, de aztán eleresztették őket Rosownak az egyikről az volt a benyomása, hogy hazudik, szándékosan félrevezeti, és tud valamit. Végül vonakodva őt is elengedte.

A bosszúságát tovább fokozta, hogy a zöld védőöltözetben nyolc óránál többet nem lehetett egyhuzamban eltölteni. A szabályzat megkövetelte, hogy ezután egy pihenőszakaszt iktassanak be. Rosow bosszúsan figyelte, ahogy az emberei lehámozák magukról a védőöltözetet. Az előírt pihenőidő lejártával folytatták a kutatást ott, ahol abbahagyták, de a nyomok már végképp kihűltek. Minden követ felforgattak, minden helyet megvizsgáltak, amerre a gyanús öregasszony haladhatott. Talán valamelyik házban rejtőznek? – tűnődött Rosow, és körbehordozta tekintetét a domboldalba felkanyargó utcákon sorakozó kis csa-

ládi házakon. De aztán elvetette a gondolatot A hajléktalanok befogadását és rejtegetését nem nézték jó szemmel, és habár törvény nem tiltotta, az emberek nemigen vállalták a kockázatot.

Azért becsöngettek egy-két házba, alaposan megijesztve az ottlakókat, de nem találtak semmit. Hajnal felé a fáradt hadnagynak nem volt más ötlete, ismét magához vette az embereit, és megint felkapaszkodtak a domb tetejére, a mezőhöz, ahol megszakadtak a nyomok. Két csapatra oszlottak, az egyik nyugat felé indulva járta körbe a mezőt, a másik Rosow vezetésével keletre. Amikor nekikezdték, a nap épp kibukkant a láthatár felett. Hosszú éjszaka volt. A hadnagy remélte, nappal talán több sikerrel járnak.

Janie és Bruce úgy álltak a széken alvó öregember mellett, mint a gyermekükért aggódó szülők.

Bruce felhúzta az egyik szemhéját. A pupilla összehúzódott a fénytől. – Nincs eszméleténél. Mintha teljesen kikapcsolt volna. Nem értem.

- Akkor egyedül kell befejeznünk.

- Ne várjunk inkább, amíg magához tér?

- Ki tudja, milyen állapotban lesz, ha magához tér? Egész idő alatt nagyon furcsán viselkedett, néha teljesen ébernek tűnt, máskor viszont zavart volt. – Janie Caroline-re pillantott, aztán ijedt sürgetéssel az arcán Bruce-ra.

- Itt van a könyv, ő is ebből csinált mindent Mintha egy recept lenne. Azt mondta, már csak egy lépés van hátra. Elolvassuk a könyvben. Neki sem volt varázsereje!

- Janie, nem szeretném, ha elkapkodnánk... És ha valami hibát követünk el? – Bruce az asztalra pillantott, és elhallgatott.

- Mi az?

Bruce az asztalra mutatott. – Ez a két dolog maradt.

Az egyik egy üveg volt, valami sárgás színű folyadékkal, kopott dugóval bedugaszolva. A másik egy kis zacskó, amelyben valami szürke por volt.

- Egyikből sincs túl sok. És ha valamit rosszul csinálunk?

- Ha ez a szenilis öregember nem hibázott, mi miért hibázunk? Olvasni is alig tud, az ég szerelmére!

Janie felkapta a könyvet, és megnézte azt az oldalt, ahol ki volt nyitva. Kétféle kézírással íródott: az egyiknek régies, kacs-karingós betűi már egészen elhalványultak. Janie átfutotta a szöveget, és kezdett kétségbeesni. – Jaj, Istenem, lehet, hogy igazad lesz... azt hiszem, ez részben franciául van.

Aztán a másik kézírásra esett a tekintete, amely már modernebbnek tűnt. A betűk bolhanagyságúak voltak, de jól olvashatók, és ez a rész angolul íródott. A régi francia szöveget ölelték körül a széljegyzetek. Janie-nek feltűnt, hogy itt-ott akadnak közös szavak mindkettőben. – Ez a fordítása lehet – mondta reménykedve. Ahogy silabizálni kezdte az apró betűket, rögtön látta, hogy annak a leírása, amit eddig megcsináltak. Egyre izgatottabban mutatott egy mondatra. – Nézd csak, itt hagytuk abba!

Bruce a válla fölött beleolvasott. – A halottak pora... Kutya-harapást a szőrével...

Janie Bruce kezébe nyomta a könyvet, és felvette az asztalról a zacskót. Ahogy kibontotta a zsinórt, kis porfelhő szállt fel. Janie beleszaglászott, aztán nagyot prüszkölt. – Borzalmas szaga van! – mondta az orrát dörzsölgetve. – Hát persze! – kiáltott fel hirtelen. – A halottak pora! Így lehet antitesteket nyerni, a korábbi áldozatoktól, érted? Lehet, hogy tényleg hat!

Bruce a könyv nyitott oldalára pillantott, és olvasni kezdte. – Azt írja, össze kell keverni a folyadékot és a port. És hogy nekünk is be kell venni valamennyit, hogy megvédjen a fertőzéstől.

– Hozok valami edényt a konyhából. – Janie kiszaladt, míg Bruce tovább olvasott. Pár pillanat múlva vissza is tért egy kanállal és egy tálal.

– Tessék. Hogyan keverjem? Mond valamit az arányokról?

– Igen, várj csak, most értem ahhoz a részhez... – Bruce hangosan felolvasta. – Keverj négy csipet port fél marék vízhez...

– Négy csipet? Fél marék?!

– Janie, nem én találok ki, ide van írva. Ha akarod, olvasd te magad.

– Jól van, elhiszem. Pillanatnyilag bármit elhiszek. Bizonytalanul remegő kézzel szórt egy kis port a tálkába, aztán kinyújtotta a markát, és beleöntött egy keveset a mocsár-

szagot árasztó folyadékból. A tálban összekeverte őket Híg, piszkosszürke keveréket kapott.

– Mennyit kell bevenni?

Bruce keresgélt a szövegben. – Erről nem ír semmit

– Akkor találgatnunk kell. Mondjuk, egy kanállal. – Bruce szája elé tartott egy adagot. – Nyisd ki szépen!

Bruce undorodó pillantást vetett a kotyvalékra, aztán bizonytalanul Janie-re nézett

– Nyisd ki! – Amikor kinyitotta a száját, Janie gyors mozdulattal belekanalazta a szert

Bruce nagyot nyelt, aztán megtörölte a száját. – Ez borzalmas! – A másik kezét a gyomrára szorította. – Nem vagyok benne biztos, hogy a gyomromban marad.

Janie befogta az orrát, és ő is bevett egy kanállal. Borzalmas utóíz hagyott maga után a keverék.

– Iszonyú! – fintorgott Janie. – Hogy fogja ezt magában tartani Caroline?

– Az még csak hagyján, de hogy fogjuk belédiktálni? Bruce megkevergette a pépet, és megpróbált egy kanállal

Caroline szájába erőltetni. Az alsó ajkához tartotta a kanalat, remélve, hogy reflexszerűen kinyitja a száját, mint a kisbabák, de hiába. Néhány sikertelen kísérlet után felnézett Janie-re, és azt mondta: – Ez így nem fog menni.

– Add ide, majd én megpróbálom. – Janie átvette a tálkát és a kanalat, és leült Bruce helyére.

– Gyerünk, Caroline. Nyisd ki szépen a szád! – Caroline ajka azonban makacsul összezárva maradt.

– Talán van egy tölcsér a konyhában – mondta Bruce. – Megnézem.

Üres kézzel jött vissza. – Nem találom. Fel kell ráznunk valahogy az öreget, és megkérdezni.

Janie bólintott.

Bruce gyöngéden Sarin vállára rakta a kezét, és épp meg akarta rázni, de abban a pillanatban, ahogy hozzáért, megérezte, hogy halott. Még meleg volt, de a szikra, az életerő már elszállt, nem maradt más, csak a porhüvely. Lassan elhúzta a kezét.

– Jézusom... meghalt.

Janie felpattant az ágy mellől, és odaszaladt Az öregember

csuklójára rakta az ujját, és kereste az érverést, de hiába. – Most már tényleg egyedül kell befejeznünk – mormolta.

Egy pillanatilag elálldogáltak az öreg fölött, aztán Janie elfordult. – Erre most nincs időnk.

– Tudom – mondta Bruce. – Folytassuk. Még mindig nincs tölcser.

Még egyszer átkutatták a konyhát, de nem találtak sem tölcser, sem olyasmit, amit helyette használhattak volna. – Csínálhatnánk egyet papírból – jutott Janie eszébe. – Gyerekkoromban így díszítettük a tortákat. Talán azzal a szájába csorgathatjuk.

A pép azonban túl hígnak bizonyult, és azonnal szétáztatta a papírt.

Bruce hirtelen felkiáltott: – A fenébe, eddig miért nem jutott eszembe!

– Micsoda?

– A kocsis légkondicionálójában van egy csöpögtető gumi-cső. Azzal egyenesen a gyomrába juttathatjuk.

Egy pillanat alatt ki is rohant, mielőtt Janie bármit felelhetett volna.

Végigrohant az ösvényen, át a tölgyfák között a kocsinhoz. Hirtelen valami mozgást vett észre kicsit távolabb. Megtorpant, és a mező túloldalára nézett.

Sarkon fordult, és lélekszakadva visszaroht a konyhához. Odakiáltott Janie-nek, aki épp Caroline homlokát törölgette egy nedves szivaccsal. Janie felnézett, és látta, hogy Bruce integet, hogy menjen vele. Felállt, és az ajtóhoz sietett.

– Jaj, ne! – kiáltott fel, amikor a távolban meglátta a zöld ruhás alakokat. – Hogy a csudába találtak ránk?

– Fogalmam sincs – felelte Bruce. – De azonnal el kell tűnnünk innen, Caroline-nal együtt!

– Hová megyünk?

– A lakásomba. Remélem, ott még nem várnak ránk.

– És mi lesz Teddel?

– Itt hagyjuk Sarinnal. Fel kell gyűjtanunk a konyhót, nincs más megoldás.

Janie kétségbeesetten arra gondolt, vége lesz-e valaha is ennek a lidércnyomásnak. – Jól van – bólintott végül.

A dajka sírva állt Isabella hálókamrájának ablakánál. Az udvarból dárídózó hangok szűrődtek fel. Megtörölte a szemét, és lenézett. Odalent hosszú sorban vonultak a lovagok és hölgyek az udvar fáklyákkal megvilágított sötétjében. Hallotta buja kacagásukat, a facipők kopogását a macskaköveken, és a lopott csókok csattanását. Az odalentről felszálló ártatlan vidámság hangja szinte profánnak tűnt, megszenségtelenítette a szoba halotti csendjét.

Aztán megpillantotta a királyt és a királynét, akik búcsúzkodtak a vendégeiktől, a holnapi viszontlátásig. A Fekete Herceg a király mellett állt, de Isabellát a dajka nem látta sehol a vendégseregben. – Jaj, istenem! – kiáltott fel halkán, és a szájához kapta a kezét Visszarohant az ágyhoz, ahol Alejandro és Kate még mindig egymást vigasztalták. Sürgetően megkopogtatta az orvos vállát. – Vége az ünnepségnek, Isabella mindjárt itt lesz!

Ahogy elhagyták a szavak az ajkát, már nyílt is a hálókamra ajtaja, és a pompásan öltözött hercegnő sietett be. Amikor meglátta az elé táruló jelenetet, felkiáltott. Sarkon fordult, és becsukta az ajtót. Aztán lassan odament az ágyhoz, a két kezét görcsösen összekulcsolva.

Adele ott feküdt a feldúlt ágyon. Vörös haja csapzottan és fakón terült szét a párnán, a hálóing vékony alakjára tapadt. Isabella odalépett a sápadt halott mellé, és könnyekben tört ki.

– Drága barátnóm, hová lett a szépséged! Mennyire átkozom magam, amiért ilyen érdemtelenül bántam veled! Ó, mit tettem!

– Görcsösen zokogni kezdett, és térdre esett az ágy mellett.

Még felriasztja a palotaőrséget! – gondolta rémülten Alejandro. Kate-et letette az öléből, felállt, és azt mondta: – Hercegnő, kérem, hallgasson rám. Hagyja abba a sírást, Adele-nek már úgysem használ vele... – Odanyúlt és megérintette a vállát. Legnagyobb meglepetésére Isabella a karjába vetette magát, és szánalmasan tovább zokogott, a vállára hajtva a fejét.

– Most mit tegyek? Édes istenem, mit tegyek? Itt hagyott a legjobb barátnóm, a legkedvesebb társam. Miért nem menttetted meg?

– Hercegnő, nyugodjon meg, ártani fog saját magának... Megtettem mindent, amit lehetett.

– De nem volt elég! Nem bírom elviselni, ez lehetetlen!

Isabella Alejandro ingébe törölte a könnyeit. Alejandro rémülten megdermedt, amikor megérezte, hogy kibomlik a legfelső gomb, aztán a következő is. Isabella ebben a pillanatban felemelte a fejét, és tekintete pontosan az árulkodó vörös hegre esett. Elakadt a lélegzete, és döbbenten hátrahőkölt.

– Láttam már ilyen heget, festményeken... – mondta. A szeme tágra nyílt, és kitépte magát a vigasztaló ölelésből. A hangja megremegett, ahogy Alejandro mellére mutatott, és megkérdezte: – Ez a zsidók bélyege a mellkasodon?

Alejandro mozdulatlanul állt, a jeges félelem benne akasztotta a szót.

– A hallgatásod önmagáért beszél, és ellened szól – kiáltotta Isabella egyre dühösebben. – Most már kezdem érteni, miért lettem mindig libabőrös a jelenlétedben! Hogy nem jöttem rá? A csalás nagymestere vagy, doktor, tehetséges színész. Ravasz módon apám bizalmába férköztél, de most lelepleződött az igazi valód. Nem vagy más, csak egy nyomorult zsidó! – sziszegte Isabella. – Beloptad magad az udvarunkba, az apám asztalánál ettél, megérintetted a dolgokat, amiket én is érintettem... – A kezére pillantott, és megrázta, mintha valami mocskot rázna le róla, aztán a szoknyájába törölte. – Tönkretetted drága barátnőmet, elcsábítottad, kihasználtad! Esküszöm jövődő gyermekeim életére, hogy életed végéig üldözni foglak ezért! Ezt még megkeserülöd! – Felkapta bő szoknyáját, kirohant a szobából, és hangosan kiáltozva segítséget hívott.

Alejandro Adele testére pillantott, és próbálta felidézni, milyen volt a karjában tartani, érezni meleg leheletét a nyakán. Mintha egy örökkévalósággal ezelőtt történt volna. Bénultan állt, mindent teljesen valónak érzett, ami körülötte történik. Nem, ez nem igaz! – gondolta. Ha kinyújtanám a kezem, hogy megérintsem az ágy oszlopait, csak levegőt érintenék. A hangok, amelyeket hallok, csak egy szörnyű lidércnyomásban szólnak. Adele mindjárt felkel, idejön hozzám, és együtt elmegyünk innen valahová, ahol senki nem ismer minket, ahol nincs pestis, csak nyugalom és béke...

Az riasztotta fel, hogy Kate megrántotta az inge ujját. – Doktor, menekülnöd kell! A nővérem rögtön visszajön az örökkel, és ha elfognak, máglyára kerülsz! Akár zsidó vagy akár nem, jó ember vagy, Adele szeretett, és én is szeretlek. Kérlek, menekülj!

Alejandro lenézett Kate esdeklő arcára. – Igen, mennem kell – mormolta gépiesen. – Máris indulok...

Kate tovább rángatta az ingét. – Ne vesztegesd az időt! És engem is magaddal kell vinned.

Alejandro erre magához tért, és megragadta Kate törékeny vállát. – Gyerme kem, lehetetlent kersz! Azt sem tudom, én hogyan fogok megmenekülni, hogy gondoskodhatnék rólad is?

– Kérlek! – könyörgött Kate. – Engem most már senki nem fog szívesen látni az udvarban. Ha nem viszel magaddal, egyedül menekülök el!

– Nem, erről szó sem lehet!

Alejandro nagyot nyelt. Egyedül is épp elég nehéz lenne égerutat nyerni az üldözői elől, egy kislánnyal szinte lehetetlen.

– Kate, csak egy lovam van.

– Engem is elbír, jó lovas vagyok, nem foglak akadályozni! Kérlek, ne hagyj itt egymagámra.

Ne hagyj itt egymagámra. A szavak Alejandróba hasítottak. Kitárta a karját, és Kate belevetette magát – Jól van – mondta halkán. – Nem foglak elhagyni.

A dajka jó szorosan megkötötte Kate álla alatt a lovaglóköpeny zsinórját. – Hívom a szolgákat, hogy elvigyék Adele holttestét – mondta. – Remélhetőleg a nagy kavarodásban nem veszik észre, hogy eltűntél. De most fuss, és ne nézz hátra! Nincs sok idő.

Alejandro megkérdezte: – Elkészültél, gyermekem?

Kate komolyan bólintott.

A dajka még egyszer megölelte, megcsókolta, és zokogva elfordult. – Menjetek. Isten vezéreljen benneteket.

Az ablakból utánuk nézett. Pár perc múlva meg is látta a sötétben a két alakot, a férfit, ahogy kézen fogva húzza maga után a gyermeket. Átlopakodtak az udvaron a kikötött lovakhoz.

Látta, hogy az orvos belenéz a nyeregtáskájába, aztán lóhátra pattan, és maga elé emeli Kate-et. Visszafojtott lélegzettel figyelte, ahogy kilovagolnak a kapun, és elnyeli őket a bársonyosan fekete éjszaka.

Miután a szökevények biztonságosan kijutottak a várból, a dajka amennyire tudta, rendbe rakta az ágyat és Adele-t, és meghúzta a csengőzsinórt. Egy szolga azonnal megjelent.

– Azonnal küldess hordágyért – mondta a dajka szipogva és a szemét törölgetve. – Lady Adele meghalt, női bajokban szenvedett szegény. El kell távolítanunk a holttestét, mielőtt Isabella hercegnő visszatér. Nem akarom, hogy lássa.

Pár perc múlva megérkezett a hordágy, és a dajka nagy jajveszékelése közepette ráfektették a holttestet. A szolgák épp távoztak a hordággal, amikor egy csapat katona rontott be a szobába, élükön egy komor képű lovaggal, aki kivonva tartotta a kardját, és követelőző hangon megkérdezte, hol az orvos, akinek az elfogásával Isabella hercegnő megbízta.

A dajka vigasztalhatatlant zokogott, kezébe temetve az arcát, próbálta minél tovább húzni az időt. A lovas végül durván megrázta a vállánál fogva.

– Csillapodj, jóasszony! – mondta türelmetlenül. – Minden perccel csak messzebbre menekülnek!

Remélem is, mondta magában a dajka. Hangosan tovább zokogott, és egyik kezével az ajtó felé mutogatott. A katona, akinek kezdett fogyni a türelme, nem bírt tovább várni, inkább intett a többieknek, hogy kövessék, és nagy fegyvercsörömpölés közepette kisereglettek az ajtón.

Alejandro egy bőrszíjjal ostorozta a lovat, szeretett volna a lehető legmesszebbre jutni, amilyen hamar csak lehet. A telivér paripa úgy száguldott, mint a szélvész, annak ellenére, hogy ketten ültek a hátán. Egy órányi lovaglás után Alejandro úgy döntött, mindenképp pihenniük kell, különben a ló összeroskad. A házába nem térhetett vissza, mostanra már biztosan elkobozták, és a király különben is ott kerestetné először. Úgy kell menekülnie, hogy nem visz magával semmit, és lehetőleg elkerülni a forgalmasabb utakat.

Sir John Chandos alig tudott uralkodni magán, miközben a király mennydörgő parancsait hallgatták az összegyűlt katonák, akik mind egy szálig annak az embernek köszönhatték az életüket, akit most üldözőbe kellett venniük.

Chandos hideg tekintettel nézte a királyt, és komoran arra gondolt, hogy ismét egy újabb bűnnel terheli meg a lelkét.

– Felség, szólhatnék egy szót? – kérdezte, miután a király végzett a mondandójával.

– Beszélj, de gyorsan, mert azonnal indulnotok kell.

– Felség, tudja, hogy mindig hű szolgája voltam, harcoltam a crécy csatában, és minden tudásomat átadtam a hercegnek, aki...

– Térj a lényegre, Chandos! – szakította félbe türelmetlenül a király.

– Uram, csak azt akarom mondani, hogy akár zsidó, akár nem, a doktor derék ember. Bátran helytállt, annak ellenére, hogy állandóan akadályozták a munkáját. Mindnyájan csak azért vagyunk életben, mert ő ilyen kitartó volt és állhatatos.

– És mégis mit kívánsz tőlem, lovag, mit tegyek? A csalása felér az árulással, és tudod, ezért milyen büntetés jár. A törvény szerint kerékbe kellene törni és felnégyelni! – A király összeszűkült szemmel nézett Chandosra. – De ha elfogod, nem ez lesz a sorsa, bár bevallom, örömet lelném benne. Viszont megfosztana attól a még nagyobb örömtől, hogy máglyán lássam elégni.

Chandos az ajkába harapott, meghajolt a király előtt, de a lelke mélyén átkozta, és indult, hogy felkészítse embereit a hajszára.

Alejandro és Kate egész nap megállás nélkül vágattak, csak enni és inni álltak meg. Igyekeztek erdős, néptelen részeken haladni. Az a néhány ember, akivel találkoztak, apának és lányának nézték őket. A pestis után cseppet sem volt szokatlan az ilyesmi, sok csonka család barangolt az utakon, menekülve a tönkrement városokból. Senki nem akadt meg rajta, hogy milyen furcsa pár az egzotikus külsejű, olajbarna bőrű fiatalember és a szőke gyermek.

Amikor a második napon megálltak egy helyen, hogy vizet vegyenek magukhoz, Alejandro lekuporodott a tavacska szélénél, és a víz tükreben megszemlélte serkedő szakállát. Mióta Hernandez tanácsára megszabadult a szakellátói az álcázás érdekében, azóta mindig borotvált arccal járt. Ahogy a tükörképét szemlélve végigsimított a nyakán, a keze megakadt egy kemény kis duzzanaton az álla alatt. A megdöbbenéstől leült a földre. Kate észrevette, mi történt, és rémülten odarohant. – Nem!!! – sikoltott fel, amikor meglátta a nyakát. – Nem! Nem halatsz meg!

Nemsokára túl gyöngé lesznek, hogy lóra üljenek – gondolta Alejandro, kétségbeesetten kapaszkodva a lóba, karjában tartva a gyermeket. Hiába tudta a gyógy módját, amivel kikúrálhatja magát, az eszközei nem voltak meg hozzá. A lovát azonnal Sarah anyó kunyhója felé irányította, remélve, hogy idejében odaér a gyógy szerért. Megállás nélkül vágattak át a falvakon. A ló patái hatalmas porfelhőt vertek fel mögöttük, ahogy elszáguldottak a tátott szájjal utánuk bámuló emberek mellett. Alejandro tudta, hogy ha a király által utánuk küldött üldözők kifaggyatják majd őket, könnyen nyomukra akadhatnak, de nem volt más választása, nem vesztegethette az időt kerülőutakkal.

Amikor átvágtak a mezőn, Alejandro meglátta, hogy tele van frissen hantolt sírokkal. Eltűnődött, vajon hány száz halott fekszik már a kis mező alatt. A tölgyekhez közeledve érezte, hogy sűvítő szél csap az arcába. Ostorral kellett ösztökélnie a fáradt lovat. Amikor áthaladtak a göcsörtös törzsű tölgyfák között, a ló nyerítve tiltakozott, de amint átérték a túloldalra, az ijedt állat lecsillapodott, és mintha új erőre kapott volna.

Pillanatok alatt ott is termettek a kis kunyhónál. Alejandro eddig odabent még nem járt. Minden tiszta és rendes volt, bútor alig. Szép lenne itt meghalni – futott át a fején, de gyorsan elhessegette a hivatlan gondolatot. Elkiáltotta Sarah anyó nevét, de nem kapott választ. Tovább keresgélt a kunyhóban. Az oldalról nyíló, kisebbik szobában friss szalmazsákkal megvetett ágy volt, a végén összehajtogatott takaró feküdt.

A nagyobbik szoba közepén súlyos, durva deszkákból tá-

kolt tölgyfaasztal terpeszkedett, mindkét oldalán padok. Az asztal közepén megpillantott egy üveget, benne az ismerős sárga folyadékkal, egy tálkában pedig az értékes szürke port. Mellettük ott hevert a bőrfedelű könyv. Mintha csak várták volna az érkezését.

Alejandro szólt Kate-nek, hogy üljön le a padra, ő pedig letelepedett a másikra. – Most jól figyelj – mondta. – Megtanítom neked a gyógymódot, amivel a te életedet is megmenttem.

Kate komolyan bólintott, és követte az orvos minden szavát és mozdulatát, aztán utánacsinálta. Alejandro nézte, és azon tűnődött, lesz-e ereje, hogy megtegye, amit tennie kell. Némán imádkozott, hogy az Isten vezérelje a kis kezeket az ő hatalmas kezével. Aztán megdicsérte a kislányt, hogy milyen gyorsan tanul.

Mire beesteledett, már minden tagja fájt. Az ízületei megmerevedtek, karja-lába nehéz volt, mint az ólom. Leheveredett a szalmazsákra, nyakig betakarózott, és azon tűnődött, fel fog-e kelni innen valaha is. Kéz- és lábujjai egyre jobban zsibbadtak. Miután leszállt az éjszaka, elaludt, néha-néha felriadva. Reggel már nem válaszolt, amikor Kate szólongatta.

32

Továbbra sem bukkant újabb nyomokra. Semmi jelét nem találták, hogy bárki is járt volna a mezőn. Már-már azt fontolgatta, nem tévedés volt-e az egész, és nem kellene-e egészen más területre átirányítani a kutató csapatokat. Épp ki akarta adni a parancsot az embereinek a visszaindulásra, amikor egyikük a mező túlsó végében megbújó, magányos kis kunyhóra mutatott, amelyet szinte elrejtettek a környező fák. Ugyan miért éppen ott fogadták volna be őket? – gondolta Rosow. De ha már úgylis a közelében jártak, úgy döntött, megéri megpróbálni. Ha itt sem találnak semmit, visszatérnek a furgonokhoz. Elindult a zöld ruhás csapat élén a kunyhó irányába.

Ted holtteste nagyon nehéz volt, Janie és Bruce a földön vonszolták, erőlködve a metsző szélben. A szél úgy üvöltött körülöttük, mintha csak fel akarná ébreszteni az ezernyi holtat, akik a mező alatt pihennek. Mire sikerült bevonszolniuk a kunyhóba, a ruhászsák, amelybe becsomagolták, szinte teljesen szétrongyolódott. Nagy puffanással leejtették a szoba közepén, és átszaladtak a hálószobába.

Sarint a hintaszékébe ültették, a kutyát a lábához fektették. Bruce egy takaróba csavarta Caroline-t, és a karjába emelve kivitte.

– Nem felejtettünk el semmit? – kiáltott vissza Janie-nek, miközben kimanőverezett az ajtón Caroline-nal. Janie mindent összeszedett, amiről úgy gondolta, szükség lehet rá. Felkapta a kis üveg sárga folyadékot meg a zacskót a szürke porral.

Amikor végre odaértek a kocsához, Bruce óvatosan lefekette Caroline-t a hátsó ülésre, és elrendezgette rajta a takarót, úgy, hogy teljesen elfedje.

– Én itt maradok vele – mondta zihálva.

Janie bólintott, átadta neki a holmikat, amiket a kunyhóból magával hozott, és amilyen gyorsan tudott, visszaszaladt. Majdnem beütötte a fejét a szemöldökfába, amikor belépett az alacsony ajtón. Elhaladt Ted holtteste mellett, mely úgy hevert ott, mint egy zsák, és átment a másik szobába. Meggyújtott egy szál gyufát a kandalló kőpárkányán, aztán a lángot odatartotta a gerendára száradni akasztott gyógyfüvekhez.

Várt egy kicsit, míg kezdett elharapózni a láng, aztán megfordult és kifelé indult. Tekintete az ágy melletti asztalon heverő könyvre esett. Felkapta, aztán kiszaladt a kunyhóból. Bruce járó motorral várta, és ahogy Janie bepattant az első ülésre, már indultak is, makkokat szórva szerteszét a csikorgó kerekek alól.

Rosow döbbenten látta, hogy a kunyhó zsúptetején hirtelen lángnyelvek csapnak fel, táplálta őket a hevesen tomboló szél, amely mintha a semmiből támadt volna fel. Rosow nem értette, hogy korlátozódhat a szél arra a kis területre. Ott, ahol ők álltak, teljesen mozdulatlan volt a levegő. Hideg borzongás futott végig a hátán.

Még vagy száz méternyire lehettek az égő kunyhótól. Odakiáltott az embereinek: – Gyerünk! – és futásnak eredt. Mire odaértek, a lángok már mindent körülnyaldostak, és perzselő forróságot sugároztak szét. A csapat megállt a kunyhó előtt, biztos távolságban, nehogy megolvadjon a műanyag védőöltözék, és tehetetlenül nézték, ahogy nagy roppanással beomlik az égő tető.

Bruce a takaróba csavarva felcipelte Caroline-t a viktoriánus épület keskeny lépcsőházában a lakásához. – Dugjuk gyorsan ágyba – mondta Janie. – Aztán megpróbálkozhatunk a csővel.

Janie felvitte a kocsiból a szereket és a gumicsövet. Miután Caroline-t ágyba fektették, kiment a konyhába, és jó alaposan kimosta a csövet. – Ha van tölcséred, azt is használhatjuk – mondta. – Aminek elég keskeny a vége, hogy beleilleszt-hessük a csőbe.

Bruce kihúzott egy fiókot, kotorászott benne, és elővett egy kis, fehér műanyag tölcsért. Janie belepróbálta a cső végébe, de túl nagy volt. – Vágjuk be a cső végét, akkor talán belemegy. – Ollóval felvagdosta a végét, és így már pont beillett a tölcsér szára.

Bruce fogta az eszméletlen Caroline vállát, míg Janie a nyelőcsővébe vezette a csövet. Bruce a tölcsérbe töltötte a tálka tartalmát, amelyben összekeverték a folyadékot és a port.

A folyadék egy pillanat alatt lecsusszant Caroline gyomrába. Amikor elfogyott, Janie újabb adagot kevert, négy csipetnyi por és fél marék folyadék felhasználásával, így már majdnem el is fogyott a por.

Janie leroskadott az ágy szélére. – Akkor most várunk – mondta. Arcát a kezébe temette. – Rettenetesen fáradt vagyok. Csak aludnék és aludnék!

– Feküdj le – mondta Bruce. – Caroline úgysem fog magához térni egy darabig.

Janie elnyúlt az ágy másik felén, Caroline mellett, és azonnal elaludt Bruce egy széken virrasztott.

Janie először azt hitte, álmodik, amikor egy vékony hang a nevéén szólította. Felemelte a fejét a párnáról, és felkőnyökölt. Caroline mozdulatlanul feküdt, de a szeme nyitva volt, és beszélni próbált.

Janie gyorsan felkelt, és megrázta Bruce vállát. – Bruce, ébredj! Caroline jobban van. Beszélni próbál. Jaj, Istenem, lehet, hogy használt a szer!

Caroline alig hallható hangon lehelte: – Hol vagyunk?

Janie megfogta a kezét – Csitt, ne beszélj, ha nehezedre esik!

De Caroline folytatta. – Nagyon beteg lehettem... Hihetetlen álmaim voltak... Éhes vagyok.

Janie és Bruce boldogan kirohantak a konyhába, hogy valami könnyűt készítsenek neki. Janie tekintete a falon függő naptárra esett. Volt valami ismerős a dátumban, de túlságosan el volt foglalva ahhoz, hogy ezzel törődjön. Aztán hirtelen eszébe villant, mi is ez a dátum.

– Jézusom, ma pont négy hete, hogy Caroline ideérkezett! És nincs benne a nyilvántartásban. Haza kell repülnünk, még ma!

– Janie, ne viccelj! Még mindig nagyon beteg. Soha nem jutna fel a gépre ilyen állapotban. Ha rájönnek, mi történt, élete végéig karanténban ülhet.

Janie pánikba esett. – Sőt, rólam sincs lenyomat!

Bruce letette a tálat, és rámeredt Janie-re. – Már hogyan lenne? És a leeds?

– Az Ethel Merman nevén készült, nem mondtam meg a saját nevemet! Most mit csinálunk? Ha nem találunk ki valamit, előbb-utóbb letartóztatnak!

– A fenébe! Nem tudom, hogy beválik-e, de egyvalamit megpróbálhatok. – Bruce átment a dolgozószobájába, és bekapcsolta a számítógépet. Beírta a biztonsági kódját, és belépett az intézet rendszerébe, amit szinte mindennap megtett, mielőtt munkába indult volna. Itt ellenőrizte, milyen feladatai vak aznapra. Többnyire ártalmatlan hétköznapi információkat kért, de amire most készült, az bűncselekménynek számított, még egy tétel az utóbbi egy-két napban elkövetett bűneinek lajstromán.

– Megpróbálom valaki másnak a lenyomatát átírni Caroline

nevére. Aztán pedig a tiedet átírom a valódi nevedre. Így legalább kijuthatsz Angliából, és némi időt nyerünk.

– Tényleg meg tudod csinálni?

– Csak én tudom megcsinálni. – Bruce kopogtatni kezdte a billentyűket. – Hány óra körül érkeztél a reptérre, emlékszel?

– Dél tájban.

– Akkor, ha nem hagyod el az országot ma dél körül, a biopolt automatikusan értesítik róla, hogy négy hete a országban tartózkodsz, és letartóztatási parancsot adnak ki ellened. Még azelőtt el kell intéznünk.

– És honnan tudod, hogy az a személy, akinek kölcsönveszed a lenyomatát, nem akar pont ma elutazni valahová? Vagy valami más olyat csinálni, amihez ellenőrzik a lenyomatát?

– Olyan valakit keresünk, aki már halott. Többmillió lenyomathoz hozzá tudok jutni, azokhoz, amiket felhasználunk a kísérletekben. Vannak köztük angol és külföldi állampolgárok is. A világ minden részéről gyűjtöttünk lenyomatokat, hogy minél szélesebb réteget képviseljen a minta.

Janie-nek a kislánya jutott eszébe, Betsy, akinek a lenyomata szintén ott van a világhálón. Halkan megszólalt. – Nem tudtam, hogy így hozzájuk lehet jutni.

Bruce alig figyelt oda, lefoglalta, amit csinál. – Az intézet megvásárolta a jogot, hogy hozzáférhessen többmillió lenyomathoz, kísérleti célokra. Egyébként amerikaiak is vannak közöttük. Ennyit a személyisé jogokról.

– Bruce, amiről egyszer meséltél, hogy már meg is tudjátok mozdítani a hologramképet... meg tudnád mutatni?

Bruce furcsállta a kérést, pont most, amikor úgy szorítja őket az idő. De volt valami Janie hangjában, ami miatt odafordult hozzá.

– Meg tudnád találni egy bizonyos személy lenyomatát? – kérdezte Janie.

Bruce ekkor megértette, mit akar. – Janie – mondta együttérző hangon –, nem hiszem, hogy ez jó ötlet. Nagy megrázkódtatás lenne... épp eleget átéltél mostanában.

– Bruce, kérlek... Látni szeretném a kislányomat. Elbúcsúzni sem tudtam tőle...

– Janie, gondold meg. ő halott. Még ha láthatod is a képét,

és elbúcsúzol tőle, úgysem hallja. És a neveket egyébként sem kaptuk meg, csak a lenyomatokat. Nem biztos, hogy meg tudnám találni.

Janie könnyörgött. – Nagyon kérek, próbáld meg!

Bruce nagyot sóhajtott, és tudta, hogy meg fogja bánni, amit csinál. De nem bírta visszautasítani a kérést. – Hát jó. Add meg a halálának pontos dátumát és helyét. Aztán szükségem lesz egy személyleírásra.

Bármilyen fájdalmas volt is, Janie erőt vett magán, és maga elé képzelte halott kislányát. – Barna haj, kék szem... Gyönyörű szeme volt, hosszú szempillákkal... Mindig irigyeltem tőle.

Elhallgatott, lehunyta szemmel.

– Folytasd... – mondta halkán Bruce.

– 158 centi, vagy talán 160 is, az utolsó évben olyan gyorsan nőtt... Szörnyen nyakigláb volt, de már kezdett nőies lenni az alakja.

Bruce idegesen a falióra pillantott. – A súlyát tudod?

– Átlagos, talán ötven. Se nem kövér, se nem sovány.

– A halálának időpontja és helye is kell. Ha emlékszel rá.

– soha nem fogom elfelejteni.

Bruce mindent beírt a számítógépbe, és utasította, hogy kezdje meg a keresést. Miközben az eredményt várták, Bruce megkérdezte: – Biztos vagy benne, hogy folytassam?

– Igen – vágta rá Janie habozás nélkül.

Bruce beírt néhány parancsot. – Nem biztos, hogy tényleg ő lesz az.

Janie elmosolyodott – Majd én eldöntöm.

A képernyőn megjelent egy kislány képe. Bruce arra gondolt, épp olyan, mintha csak aludna. Megdöbbentette, mennyire hasonlít az anyjára.

Janie mereven bámulta a képet. – Ő az, az én Betsym... – Kinyújtotta a kezét, és tétován megérintette a képernyőt. – Betsy – suttogetta... – Édes kicsikém... – Bruce-ra nézett. – Meg tudod csinálni, hogy kinyissa szemét és mosolyogjon?

Bruce megint a falióra pillantott. – Megpróbálhatom, de még nagyon új a technika, nem biztos, hogy úgy sikerül, ahogy akarom. – Beírt egy hosszú parancssorozatot. – Ne legyél csalódott, ha nem olyan.

Hirtelen az egész arc meglágyult, pedig csak a szeme és szája környéke változott meg. Janie a könnyein át is felnevetett.

- Istenem, mintha csak élne...
- Búcsúzz el, ha tényleg ezt akartad.

Janie arca elsötétedett, és megint megérintette a monitort.

– Isten veled, drágám... – Aztán Bruce eltüntette a képet. – Átfogta Janie derekát. – Még mindig nem találtunk Caroline-nak lenyomatot.

Janie letörölte a könnyeit – Használd fel Betsyét.

- Biztos? – kérdezte Bruce.
- Persze. Legalább valami haszna lesz a halálának. Háromnegyed tizenkettőre Bruce végzett mindkét feladattal, és kikapcsolta a számítógépet.

33

Alejandro Sarah anyó kunyhójában feküdt a szalmaágyon, Kate pedig könnyes szemmel virasztóit mellette. A pestis alattomos mérgekkel árasztotta el a testét, és hátborzongató rémálmodokkal a fejét. Hánykolódott álmában, vadul hadonászva a karjaival, mintha eltaszíthatná magát a lidércnyomást.

Álmodott. Álmában rohant, mint egy sebzett vadállat. A kunyhó előtti tisztásról belevetette magát a sűrű rengetegbe, a lába szinte repült, ahogy átugrálta a sziklákat és kiálló gyökereket. Nem mert hátranézni, félt, hogy ha lassít, az üldözői kezébe kerül. De mindenképpen tudnia kellett, milyen közel járnak hozzá, ezért hátrafordította a fejét, hogy egy pillantást vessen két üldözőjére. Ahányszor hátranézett, mindig közelebb és közelebb kerültek, és ő kétségbeesetten próbálta gyorsítani az iramot. Megnyújtotta a lépteit, kapálózott a karjaival, kapkodta a levegőt, amely már égette a tüdejét. Ide-oda kanyarogva száguldott át az erdőn, a nyomában Matthews és Carlos Alderón. Átvágott az egyre sűrűbb és szövevényesebb bozótban, amely lépésről lépésre szorosabban fonta körbe.

Hallotta a nyílveesszők hátborzongató zizegését, amelyek kiálltak Matthews mellkasából, és Alderón súlyosan puffogó lépteit.

Előtte hosszan kanyargott az ösvény, és sehol az ismerős tölgyek. A gyökerek és a lehullott ágak mint áruló ujjak kunkorodtak fölfelé, és el akarták gáncsolni, míg végül meg is akadt a lába az egyikben, és elterült.

Hatalmas puffanással ért földet, minden csontja belesajdult. Az arcára esett, a szája tele lett földdel és száraz levelekkel.

Küszködve próbálta kiköpní, de képtelen volt rá, mintha valami fal lenne az arca előtt. Öklendezett és fuldoklott, nem kapott levegőt. Végül kétségbeesésében már nem tehetett mást, lenyelte a földet, ami a szájában volt.

Egyetlen porcikáját se bírta megmozdítani. Úgy simult a földhöz, mint egy sírkő. Matthews és Alderón diadalmasan vigyorgva leültek mellé.

– Látod, doktor, hallgatnom kellett volna a családomra, és nem vesztegetni az időmet egy sarlatán zsidóra! Sokat használt a gyógy módod, mondhatom! Ostoba voltam, hogy bíztam benned. Nincs igazam, Matthews? – fordult a társához.

– De még mennyire! – bólintott rá a katona.

Lassan árnyak gyűltek köréjük, azoké, akik az utazása során haltak meg. Az öt bátor katona, akik a pápát szolgálták, a zsidók, akik a máglyákon égtek el, és végül drága barátja, Hernandez.

Aztán a távolban meglátta Adele pókhálóját, fehér fátyolszövetbe burkolózott alakját felé lebegni. Kiáltott neki, mire a lány közelebb jött, de nem felelt a hívására. Egyre közelebb és közelebb lebegett, de soha nem ért oda mellé. Alejandro nem tudta megérinteni, bárhogynyújtogatta is a karját.

A sápadt árny lassan eltűnt, mint az oszladozó ködpára. Nemsokára teljesen nyoma is veszett.

Ekkor egy női hang szólította. Elfordította a fejét, kétségbeesetten remélve, hogy Adele az. De Sarah anyó görnyedt alakját pillantotta meg. Az öregasszony rámosolygott. A környező kísértetek dacos és riadt kiáltásokat hallattak.

– Ostoba, hát azt hiszed, ki tudod fürkészni az Isten akaratát? Én nem hazudtam, amikor azt mondtam neked, a szer egy életet meg fog menteni. De azt nem mondtam, kiét. Azt hiszed, tőled függ az eldöntése? Azt hitted, a szerelmesed menekül meg, pedig te maradsz életben. Sok feladat vár még rád. Az Istennek terve van veled.

Felé nyújtotta ráncos kezét, és azt mondta: – Gyere, megmutatom az utat, még egyszer utoljára. – Alejandro mindkét kezét odanyújtotta. Nem tudta megmondani, valóságos-e az érintés a bőrén, vagy álom, de vigasztalónak találta. Szinte halotta a szíve dobogását, mintha az öregasszony vére az ő erein áradna át, és lassan, fájó tagokkal felkelt

Az öregasszony hirtelen nagy erővel talpra rántotta, és sietve elindult, ő pedig követte, csontos kezébe kapaszkodva. Alig érezte, hogy a lába érinti a földet, de tudta, teljes erejéből rohan.

A kísértetek egyszerre felpattantak, és kiáltozva a szökevény után eredtek. Matthews és Alderón utánuk vetették magukat, próbálva lépést tartani a meglepően fürge Öregasszonnyal. Alejandro visszanézett, miközben a tölgyek kapuja felé rohantak: látta, hogy a katonák és a megégetett zsidók is csatlakoznak az üldözőkhöz. Csak Hernandez maradt hátra, és szomorúan nézte a haláltáncmenetet.

A nyilak egyre közelebb csörögtek, és Alderón forró lehetét szinte már érezte a nyakán. – Ne nézz vissza! – kiáltott rá Sarah anyó. – A múltnak semmi haszna!

Amikor a kísértetek épp meg akarták ragadni, Alejandro meghallotta Sarah anyó kiáltását – Ég veled, Isten óvjon! – és ő átszáguldott a tölgyfák között, mintha a föld méhe lökte volna ki magából. A friss szél az arcába csapott, akárha hideg vizet loccsantottak volna bele, s ő tudta, hogy átjutott a másik oldalra.

Kate állt a kunyhóban, és kétségbeesetten nézte, ahogy a döngölt földpadló beissza a sárga folyadékot. Alejandro úgy hanykolódott hagymázás álmában, hogy kilökte a tálkát Kate apró kezéből. Rémülten nézte, ahogy a még megmaradt orvosság fele felivódik a porba.

Lehajolt, felmarkolta a folyadékkal átitatott port, és bele-szórta a tálkába. Rövid imát suttogott, és összeszorította Alejandro orrát, ahogy a dajkától látta, amikor kisgyerekeknek adott be valami keserű orvosságot. Másik kezével megmarkolta a földet, és a szájába tömte.

Alejandro köpködött és öklendezett, de Kate szorosan a

szájára nyomta a tenyerét, ahogy Alejandro tanította neki. Vagy lenyeli, vagy megfullad.

Már majdnem elhagyta az ereje, de kitartott, eltökélten szorítva Alejandro száját, és könnyein át suttozta: – Nyeld le, doktor! Meg kell gyógyulnod, tartozom neked az életemmel.

Végül Alejandro lenyelte. Kate a mellére borult, és megkönnyebbülten zokogott.

Kate édesanyjának szolgálólánya különös látványt nyújtott halott úrnőjének előkelő ruháiban. A finom holmik, amelyeket egykor egy alacsony és filigrán nő viselt, majd szétrepedtek a töltöttgalamb külsejű leányzón, de ő beléjük erőltette dús idomait. Gyakorlatlan kézzel az arcát is kimázolta pirosítóval, aminek az eredményeképp úgy festett, mint egy bohóc.

Így kicicomázva parádézott végig London utcáin, bizonytalanul ülve meg asszonyának kis termetű lovát. Távolból nézve azonban tiszteletreméltó úrihölgynek látszott. Sir John Chandos megállította, és tiszteletteljesen üdvözölte.

– Jó napot, hölgyem. A király katonái vagyunk, segítségre lenne szükségünk.

A lány udvariasan bólintott, tudván, hogy ha kinyitja a száját, rögvest elárulja magát.

– Egy szökevényt keresünk, aki a törvény elől menekül. Egy kislány társaságában utazik. – Chandos részletes személyleírást adott Alejandróról és Kate-ről. A szolgálólány rögtön tudta, kit keresnek.

– Látott ilyen utazókat, vagy hallott róluk?

Szűzanyám, most mit tegyek? – gondolta rémülten a lány.

Megrázta a fejét, udvariasan biccentett Sir Johnnak, aki kissé csodálkozva nézett rá, aztán ügyetlenül megfordította a lovát, és ellovagolt. Sir Chandos nem tudta mire vélni a lány furcsa viselkedését. Szegény pára, ennek is megbomlott az agya! – gondolta.

Amint biztos távolságba ért a katonáktól, a lány ismét megfordította a lovát. Azonnal Sarah anyó kunyhójához indult, ő majd ad valami tanácsot, hogy mit tegyen.

Egy teljes nap telt el, mire Alejandro kinyitotta szemét. Kate a mellkasára borulva aludt. Alejandro lassan megmozdította merev karját, és kezét gyengéden az aranyszínű fürtökre fektette. Kate az érintésre felnyitotta a szemét. Amikor látta, hogy az orvos magához tért, azonnal felült, és megdörzsölte a szemét, aztán megsimította Alejandro homlokát

– Már nincs lázad! Egy egész napon át csak úgy tüzelt a tested.

– Kate, egy kis friss levegőre vágyom... Kinyitnád az ajtót? Kate szélesre tárta a konyhá ajtaját. Alejandro meglátta a békésen lefelé fordított lovat, meghallotta a lusta bogarak zümmögését, amelyek a tűző napon szállongtak a levegőben. Úgy érezte, soha életében nem látott még ilyen ragyogó kék égboltot.

– Hoznál egy kis vizet? Csupa föld a szám.

Kate elmesélte neki, mi történt, mialatt eszméletlen volt. Alejandro az álmára gondolt közben, és arra, hogy most talán végleg megszabadult a múlt kísérteteitől.

– Meggyógyultál, doktor?

– Meg, gyerekeim, és talán nemcsak a pestisből.

34

Egy hétfőre telt, mire Caroline lábra tudott állni. Ezalatt az idő alatt, amit többnyire átaludt, Bruce-t kikérdezték a laboratóriumi baleset kapcsán, de mivel bizonyítani tudta, hogy Ted halálának időpontjában Leedsben tartózkodott, végül megúszta a dolgot. Az intézetet felügyelő bizottság felkérte, hogy vegye át ideiglenesen Ted pozícióját, míg találnak valakit a helyére, de ő visszautasította, azzal az indokkal, hogy nem szeretne felhagyni a tudományos munkájával és a kísérletekkel, még átmenetileg sem. A bizottság csalódott volt, és végül egy külső személyt kértek fel.

Janie-t és Bruce-t meglepte, Caroline milyen hamar talpra állt, ahhoz képest, hogy amikor rátaláltak, alig volt benne élet.

Megegyeztek, hogy még egy ideig lábadoznia kell. Janie úgy döntött, egy héttel elhalasztják a hazaindulást, és hármásban elutaztak Brightonba, egy kis tengerparti szállodába. A tiszta, sós tengeri levegő csodákat művelt Caroline tüdejével. Janie kezdett reménykedni benne, hogy előbb-utóbb ismét a régi lesz. De néha rájta, hogy leírhatatlan szomorúsággal az arcán elmeleg, mintha valami rettenetesen hiányozna neki.

Caroline lábadozásának ideje alatt Michael Rosow azzal töltötte az idejét, hogy számtalan hajléktalant kérdezett ki, és ellenőrzött minden repülőgépes helyfoglalást. A kitartó és gyakran kimerítő nyomozásnak köszönhetően végül sikerült leszűkítenie a titokzatos vörös hajú nő személyazonosságát három lehetőségre. Az első nyomot már ellenőrizte, de zsákutcának bizonyult. Amikor felkereste a második jelöltet, kiderült, hogy a fénykép, amelyet a számítógépes rendszerben tároltak róla, több évtizede készült.

A harmadik azonban egy olyan személy volt, aki nem szerepelt a testlenyomat-nyilvántartásban, és a hadnagy nem találta meg a szállodában sem, amely ideiglenes címeként volt megjelölve. A portás úgy emlékezett, napok óta nem látta, a barátnője pedig mindkettőjük nevében kijelentkezett, azt mondta, hirtelen el kell utazniuk valahová. A barátnőről a számítógép adatai alapján kiderült, hogy „tudományos kutatás” céljából érkezett Angliába, és járt az intézetben, ahol Ted Cummings kezét megtalálták. Mindinkább szűkült a kör, és Rosow most már, biztos volt benne, hogy jó helyen keresgél. Már csak azt kell kiderítenie, mikor készülnek hazautazni, és akkor nem lesz más dolga, mint ott várni rájuk a repülőtéren.

Janie megigazgatta Caroline kabátjának gallérját, és begombolgatta, mert Ő a kisebesedett ujjai miatt nem tudta. – Nem fázol? – kérdezte.

– Nem. De így nagyon szorít a gallér.

A poggyászuk már a repülőn volt. Egy ragyogó mosolyú, jóképű és vállas fiatal steward már ellenőrizte a beszállókártyá-

jukat, és épp át akarta engedni őket a lézeres biztonsági kapun, amikor Janie valami zajt hallott a hátuk mögöl.

Megfordult, és látta, hogy egy férfi rohan feléjük, a biopol igazolványát lobogtatva. Az emberek ijedten félrehúzódtak az útjából.

Janie-t elfogta a pánik. Nem bukhathnak le most, amikor csak pár lépés választja el őket a biztonságtól! Nagyon remélte, hogy minden beválik, amit Bruce mesterkedett a számítógépen, és átirányította Caroline-t a lézeres kapun, rettegve, hogy felharsan a sziréna.

Caroline átment a kapun, és a sziréna nem szólalt meg. Janie kis imát suttogott, és követte.

A sziréna most sem szólalt meg. Elindultak a a gép felé.

Fél perccel azután rontott a kapuhoz, hogy Caroline és Janie áthaladtak rajta. Felmutatta a biopol igazolványát, és a steward orra alá dugta Caroline képét. Ő azonnal felismerte. – Most szállt fel – mondta.

– Hogy a csudába jutott át a kapun? Nem szerepel a nyilván tartásban!

A steward gyorsan ellenőrzött valamit a számítógépben, és felnézett. – A mi adataink szerint szerepel.

– Ez lehetetlen! – mondta Rosow. – Mindenképpen beszél-nem kell vele. Kérem, szállítsák le, és hozzák ide!

– Attól tartok, ezt nem tehetem – felelte a steward. Közben udvariasan félrelépett, és átengedett a kapun egy magas, barna hajú nőt, aki a gépről leszállva visszament a váróterembe. Aztán visszafordult Rosowhoz. – A gép fedélzete már az Egyesült Államok területének számít – Gúnyosan elvigyorodott, jólesett neki, hogy keresztülhúzhatja egy angol biorendőr számításait – Ha fel akar szállni, engedélyt kell kérnie az amerikai nagykövetségtől.

Janie leültette a gépen Caroline-t, aztán visszament az ajtóhoz, hogy körülnézzon, mi a helyzet. A rendőr, aki utánuk rohant, még mindig a kapunál állt, és hevesen vitatkozott valamiről a stewarddal. Janie az órájára pillantott még mindig volt közel

félóra az indulásig. Megkérdezett egy stewardest, hogy leszállhatna-e még a gépről.

– Ha rendben van a beszállókártyája, akkor semmi akadálya. Menjen nyugodtan. De ne maradjon el soká, negyedóra múlva bezárjuk az ajtókat.

Janie sarkon fordult, lesietett a lépcsőn, és átsétált a kapun, közben fülvélve Michael Rosow és a steward szóváltására. Ahogy elhaladt mellettük, összeakadt a tekintete a hadnagyével.

Janie rámosolygott, és egy futó pillanatil megmagyarázhatatlan módon az az érzés fogta el, hogy a férfi tudja, hogy kicsoda. De a hadnagy csak egy biccentéssel viszonzotta a mosolyát, aztán folytatta a vitát, Janie pedig továbbment.

A félemeleti galérián most is ott strázsáltak a mozdulatlan zöld ruhás biorendőrök, fegyverüket az odalent hullámzó tömegre szegezve. Janie fürgé léptekkel továbbcsietett, a könyvesbolt felé. Közben Bruce járt a fejében. Arra gondolt, milyen lehetett volna a közös életük, ha le tudják győzni mindazt, ami közöttük áll. Előző este búcsúztak el, Bruce lakásában.

Janie nem érzett semmit, csak borzasztó ürességet. De a szíve mélyén eltemetve ott lapult a fájdalom, készen rá, hogy egy óvatlan pillanatban belé vájja a karmait. Úgy döntött, visszaszorítja, míg haza nem ér, addig nem foglalkozik vele. Aztán valami nyugodt helyen majd alaposan kisírja magát.

– Miért ne maradnál itt? – győzködte Bruce. – Segítenék beilleszkedni. Biztosan találnál munkát.

– Nem tudom, Bruce – felelte Janie. Teljesen benuitnak és összezavarodottnak érezte magát. – Nem hiszem, hogy képes lennék most ilyen nagy döntésre. annyira zavarosnak tűnik az egész életem... Amikor megérkeztem, Angliát a mennyországnak láttam. De itt sokkal kevesebb a szabadság, mint otthon. Nem hiszem, hogy tudnék itt élni, ilyen korlátok között. De miért nem jössz vissza te az Államokba? Még megvan az állampolgárságod. Egyszerűen felszállhatnál egy gépre. És otthon örömmel fogadnának. Egy ilyen kiváló tudóst!

Bruce szomorkásán elmosolyodott. – Ki tudja, lehet, hogy egy nap megleplek.

Más szavakkal, a válasz nem – gondolta Janie. Ennyiben hagyták a dolgot, nyilvánvaló volt, hogy egyikük sem hajlandó engedni.

A könyvesbolt hátsó sarkában talált egy érdekesnek tűnő regényt. Elolvasta a szöveget a hátsó borítón, belekóstolt az első oldalba, és úgy döntött, ez megteszi úti olvasmányának. Előrement a pulthoz, fizetett, aztán visszaindult a gépre.

A lézeres biztonsági kaputól nem messze még mindig ott ácsorgott az a rendőr, aki az előbb a stewarddal vitatkozott. Dühösnek és tehetetlennek látszott. Kezét zsebre vágta, a vállá meggörnyedt, mintha valami nagy súly nyomasztaná. Levert pillantást vetett Janie-re, amikor a nő elsétált mellette, mintha valamiképp ő lenne az oka mindennek.

Janie a helyére indult, a gép leghátsó részébe. Nagy volt a nyüzsgés a fedélzeten, sokan utaztak kisgyerekekkel. A stewardessek táskákat próbáltak beerőltetni az ülések feletti csomagtartókba. Egy steward egy halom plasztik védőruhát hozott a karjában, és az ülések közötti folyosón végighaladva szétosztogatta. Janie látta, hogy az utasok, főleg az idősebbek, ügyetlenül bajlódnak a csatokkal és a maszkokkal.

Aztán a leghátsó sorban egyszer csak meglátta Bruce-t, aki feimosolygott rá. – Meglepetés!

Mihael Rosow a váróterem üveglakánál végignézte a gép felszállását. Maga sem tudta volna megmondani, miért olyan fontos neki, hogy felkutassa ezt a nőt, de eltökélte, hogy nem adja fel. Ha a világ végére kell utánamennie, akkor is megtalálja.

35

Kate a tisztáson a lovat csutakolta, míg Alejandro odabent mosakodott. Piszkos ruháit egy halomban a padlóra hányta, aztán addig mosta izzadt testét, míg teljesen felfrissültnek és megtisztultnak nem érezte magát. Tiszta ruhát vett fel, azt, amit a nyereg táskájába csomagolt, még amikor Canterburybe indult, aztán megfésülködött, és egy zöld gallyacska végével megtisztogatta a fogait.

Úgy döntött, bármilyen gyenge is, nem maradhatnak sokáig.

egy helyben. Amilyen hamar csak lehet, itt kell hagyniuk Sarah anyó kunyhóját, mert a király nyilván nem adta fel a keresésüket. Leült az asztalhoz, és fontolóra vette, mit vigyenek magukkal az útra. Hirtelen a szeme sarkából valami mozgást vett észre: egy patkány farkincája tűnt el a földre dobott ruhahalom alatt. Alejandro felpattant, és megpróbálta elzavarni, de a patkány megbújt a ruhák alatt, míg ki nem ugrasztottá egy seprű nyelével. Aztán hangos cincogással eliszkolt, és eltűnt a kőfal repedésében.

Alejandro a seprű nyelével felemelte és a tűzhelyre dobta a ruhákat, majd némi rőzsét és egy marék száraz levelet szórt rájuk, épp, amikor Kate belépett az ajtón.

– Mit csinálsz?

– Elégetem a ruhákat, amiket a betegségem alatt viseltem. Félek, hogy ha valami szegény ördög betéved a kunyhóba, esetleg használhatónak találja őket, és elkaphatja a kórt. Nem venném a lelkemre. A tűz megtisztít.

Kate is ki akarta venni részét a megtisztító rituáléból. – Csiholhatom én a szikrát?

– Ha akarod – fejelte Alejandro, és átnyújtotta a fekete kovakövet.

Kate kivett a tűzhely hamujából egy kődarabot, és épp össze akarta pattintani a kovakővel, amikor egy ló nyihogása harsant fel. Kate felkapta a fejét, és ijedten egymásra néztek Alejandroval. A kislány leejtette a köveket, és az ajtóhoz szaladt Alejandro a kezében egy kést szorongatva, védelmezően maga mögé tolta Kate-et, és kilesett, hogy ki közeleg.

A tisztáson egy rongyos, tépett ruhákba öltözött, kövérkés leányzó közeledett, veszélyesen inogva egy túlságosan alacsony ló hátán, amely rogyadozott a súlya alatt. A főköttője félrecsúszva, az arca szurtos. Kate kilesett Alejandro háta mögül, és felkiáltott: – De hisz ez az édesanyám szolgálólánya!

Alejandro a napfényben hunyorogva jobban megnézte. – Tényleg ő az. De mi a csudát kereshet itt? – És vajon mások követték-e? – tette hozzá gondolatban. A kést a csizmaszárába dugta, és kiszaladt, hogy segítsen a lánynak, mert láthatóan bajban volt.

– Te jószágos ég, mi történt veled? – kiáltott fel Alejandro.

A szolgálólány lekászálódott a lóról, és bizonytalanul megállt fájós lábán, amelyet szorított a túl keskeny cipő. Ingerülten felelt – Na, tessék, tönkretettem a ruhámat! Amikor elindultam az ösvényen, olyan szél kerekedett, hogy lesodort a lovamról! – Lesöprögette a száraz gallyakat és leveleket az egykor finom ruháról, és kihúzta magát.

– De most ne velem törődjünk. Sarah anyóhoz jöttem, de jó, hogy itt talállak. A király, az az átkozott, katonákat küldött utánad. Egy órája sincs, hogy találkoztam velük, de én rossz irányba küldtem őket. Jobb lesz, ha azonnal továbbálltok innen.

Alejandro megköszönte a hírt, és elküldte a szolgálólányt. Nem akarta bajba keverni azzal, hogy esetleg vele együtt találják. Ha igaz, amit mond, bármelyik pillanatban rájuk törhetnek. Alighogy eltűnt a szemük elől a lány, a távolból kutyák csaholását sodorta feléjük a szél.

Alejandro kapkodva összeszedett mindent, ami a kezébe akadt, és aminek hasznát vehetik az útjuk során. Mindent begyömöszölt a nyeregtáskába. Amikor kilépett az ajtón, még egyszer visszanézett: az volt az érzése, hogy valamiről megfélemedezett. Meglátta a tűzhelyén heverő ruhákat. Letette a nyeregtáskát, és fogta a kovakövet, hogy meggyújtsa a tüzet. Épp szikrát akart pattintani amikor Kate megszólalt: – És a füst? Ha meglátják, azonnal idevezeti őket!

Alejandro félbehagyta a mozdulatot. A füst valóban elárulná, hogy van itt valaki. Arra gondolt, mégiscsak itthagyja a ruháit a tűzhelyen. Tétován álldogált, és átvillant a fején Alderón, Matthews és Adele kísértetképe.

Nem! Nem akarok felelős lenni még valakinek a haláláért! – gondolta. Felkapta a ruhacsomót, és kirohant a konyhá elé. A nyeregtáskát gyorsan felkötözte ló hátára, aztán felpattant, és felültette Kate-t maga elé. A ruhákat a kezében szorongatta. Elindultak az ösvényen a mező felé.

– Már közel vak a kutyák! Siessünk! – kiáltott fel Kate.

A ló kipihent volt, és könnyűszerrel engedelmeskedett gazdája nem épp gyöngéd ösztökélő mozdulatainak. Ahogy kiléptek a tölgyfák kapuján át a mezőre, a ló tiltakozás nélkül továbbszáguldott Alejandro körbenézett a mezőn, és látta, hogy még több sírhant sorakozik rajta, mint pár nappal korábban. Újabb

halottak – gondolta. Hát soha nem lesz vége? A piszkos ruhákat még mindig szorongatta, nem tudta eldönteni, mit kezdjen velük. Aztán, ahogy a frissen ásott sírokra esett a tekintete, eszébe jutott a megoldás.

Hirtelen megrántotta a kantárt, megállította a lovat, és lepattant a hátáról.

– Siessünk! – könyörgött Kate.

Alejandro már egészen közélről hallotta a kutyák ugatását, a kürtök rivalgását, a páncélok és fegyverek csörgését, a katonák harsány kiáltozását. Semmi kétsége nem volt, hogy a vadászat célpontja ő és Kate. Gyorsan a laza földbe mélyesztette a kezét, és minden erejével kaparni kezdte. Jól jönne most Carlos Alderón ásója! – futott át zavaros gondolatai között Amikor a kis gödör elég mély volt, behányta a ruháit, gyorsan betakarta őket egy vékonyka földréteggel, aztán jól letaposta. Levergette a földet a kezéről, és felpattant a lóra.

Kate rémülten felsikoltva a távolba mutatott. Alejandro meglátta, hogy katonák bukkannak ki az ösvényen az erdőből. Gyorsan ellenkező irányba fordította a lovat, és visszafelé ügettek, a tölgyfák irányába. Amikor áthaladtak köztük, nem támadt fel szemben a szél, de amikor hátrapillantott, látta, hogy a levelek és gallyak lassan örvénylenek a földön a készülődő forgószélben. Egy pillanatra megállította a lovat, és figyelte, ahogy fokozódik az örvény ereje. Rövidesen dühöngő szélvihar kerekedett belőle. Ahogy a kutyák odaértek a tölgyekhez, lelassítottak, és nyüszítve megtorpantak. A katonák is megálltak, a lovaik rémülten ágaskodtak a szélviharban.

Alejandro magában áldotta a szelet, és az ösvényre irányította a lovat. Átszáguldottak a tisztáson, és belevesztek a túlsó oldalon az erdőbe. Addig meg sem álltak, míg biztosak nem voltak benne, hogy végleg lerázták az üldözőiket.

Aznap éjjel a csillagos égbolt alatt háltak, egy füves kis réten, a tengerpart fölé magasodó, fehér szirtfal tetején. A túlsó parton ott feküdt Franciaország. Amikor reggel elrévedt a párás tenger fölött, Alejandro úgy érezte, hívogatja a távoli föld, mintha az otthona lenne.

Az alvástól új erőre kapott Gyorsan összecsomagolta kevéské holmijukat Amikor becsukta a nyeregtáskát, furcsán üresnek érezte, mintha valami hiányozna belőle. Még egyszer átnézte a tartalmát, és mély szomorúsággal döbbsent rá, hogy valóban hiányzik valami.

A bőrfedelű könyvet, legfőbb kincsét ottfelejtette a kunyhóban. És most már nem mehet vissza érte.

Elszomorodott, mintha múltjának egy darabkáját veszítette volna el. Remélte, hogy aki megtalálja, jó hasznát veszi majd. Felült a lóra, és Kate-et maga elé emelte a nyeregbe. Dover felé indultak, ahol majd hajóra szállnak, hogy átkeljenek a csatornán.

És ott, a tengeren túl vár rájuk az új élet.

Epilógus

Caroline a teraszon felállított hintaágyban üldögélt, massachusettsi otthonában, és hároméves kislányát nézte, aki az aranybarna őszi levelekben hempergözve játszott a pázsiton. Az ölében az ősrégi, repedezett bőrfedelű könyv hevert, amelyet Janie-től kapott ajándékba, amikor négy évvel ezelőtt hazatértek Angliából. Caroline kissé büntudatosan úgy érezte, nincs is igazán joga megtartani. Múzeumban lenne a helye – gondolta, ahányszor csak a kezébe vette. De nem tudott megválni tőle. Átforgatta a lapjait, a legelejétől. Hatszáz év... – gondolta. Megcsodálta a kacsaringós, régimódi kézírást a legelső bejegyzésnél, ahol már alig látszott a megbámult pergamenlapokon. Elmerengett azokon az időkön, amikor még nem egyszerűen bediktálták a szöveget a számítógépbe, amely azonnal kinyomtatta, hibátlanul és tökéletesen. Milyen szép is volt, amikor még pergamenre írtak, a lúd tollat hígított szurokba mártva, pacákat ejtve a lapra...

Átlapozta a hatszáz év alatt felgyülemlett bölcsességeket, amelyek már rég szóról szóra az agyába vésődtek. A legutolsó lapra egy újságkivágás volt beragasztva, a londoni Times egy cikke, amely akkor jelent meg, amikor ő Brightonban lábadozott. A cikk mellett egy komputeres kép, saját magáról.

Századszor is újraolvasta az újságcikket

A biopol nyomozói körözik a képen látható fiatol nőt. Személyleírása: kb. 160 centi magas, élénkvörös haj. A szeme kék vagy zöld, a bőre fehér. Esetleg szeplős is lehet. A testsúlya minden valószínűség szerint átlagos. Külföldi állampolgár, valószínűleg amerikai, korlátozott lejáratú idejű vízummal tartózkodik Angliában. Aki bármit tud a körözött személyről, értesítse Michael Rosow hadnagyot a biopol West End-i főhadiszállásán. Az illetőt semmilyen körülmények között nem szabad megköze-

líteni, mivel egy potenciálisan halálos betegség kórokozóját hordozza. A biopol sajtószóvivője nem volt hajlandó meghatározni, milyen betegségről van szó, csak annyit közölt, hogy meglehetősen veszélyes.

Az Egészségügyi Minisztérium képviselői nem kommentálták az egyelőre alá nem támasztott híreszteléseket, amelyek szerint *bubópestis* járvány tört ki Londonban, egy bizonyos hajléktalan-klán körében. A hírek szerint az elmúlt hetek során a hajléktalan áldozatokon kívül hatan is meghaltak egy *pestisszerű betegségben*. Az egyik áldozat egy neves londoni étteremtulajdonos volt. A biopol nem hozta nyilvánosságra a nyomozás eddigi eredményét, csak annyit közöltek, hogy az állítólagos járványról szóló híreket felelőtlen elemek terjesztik.

Állítólagos járvány, na persze! – gondolta Caroline, és becsukta a könyvet. Letette maga mellé. Az ujjaira esett a tekintete, melyeken soha nem múló nyomokat hagyott a pestis. Hosszú, vörös hajába mélyesztette őket, és arra gondolt – nem először –, hogy le kellene vágatni. De a férje így szerette, és ez elég ok volt, hogy megtartsa.

A lemenő nap utolsó sugarai mindent őszi arany színben fürdettek. Caroline odakiáltott a kislánynak, mire egy vörös fűtős fejecske bukkant ki a levélhalomból.

– Sarah Janie Rosow! Gyere ide szépen!

A gyermek átrohant a pázsiton, felszaladt a terasz lépcsőjén, és az anyja karjába fészkelte magát. Caroline megcsókolta a homlokát, és átölelte, aztán kinyitotta az ölében heverő könyvet.

– Gyere, a mami mond neked egy mesét...